T(Ingl)
JAM

Tom Bryce tegi seda, mida oleks teinud iga korralik inimene.

Ent mõne tunni jooksul, mil ta püüdis rongis tema kõrvale unustatud CD-d omanikule tagastada, sai temast jõhkra mõrva ainus tunnistaja. Peagi ähvardatakse ta pere tappa, kui politsei juhtunust teada saab. Abikaasa Kellie õhutusel teeb ta siiski avalduse mõrvarühmale, mida juhib komissar Roy Grace, mees, kellel tuleb rinda pista ka oma isiklike deemonitega. Ning sellest hetkest saab Bryce'ide pere tapmisest kindel tõsiasi ning võigas vaatemäng.

Populaarse Roy Grace'i juhtumite sarja teine raamat.

www.twitter.com/PeterJamesUK

VIIMSI RAAMATUKOGU
1511 043498

TÄNAPÄEV

www.tnp.ee
9 789949 273652 >

Kaanefoto © Istockphoto

PETER JAMES

SURMA VAATEMÄNG

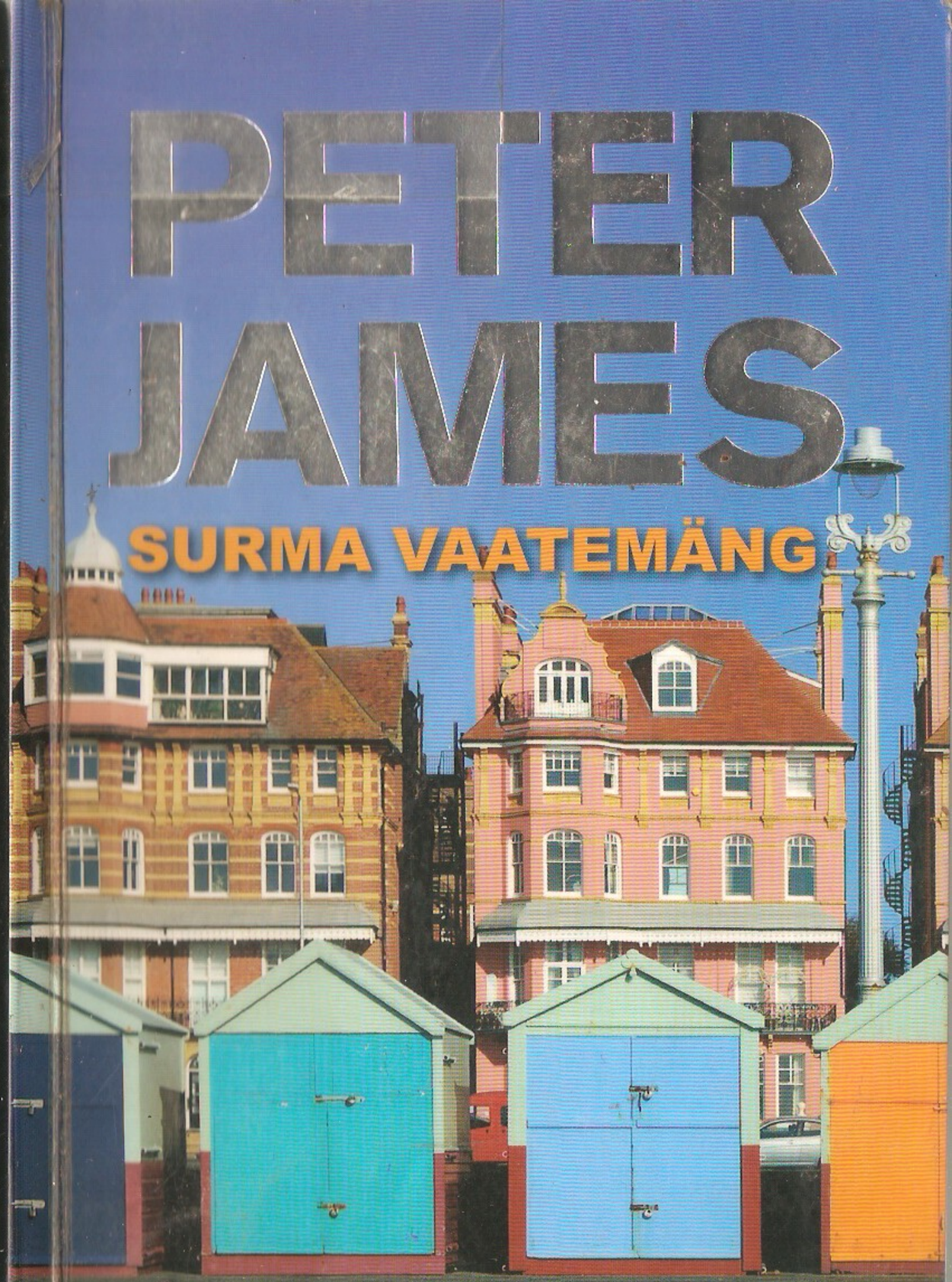

ROY GRACE'I JUHTUM

Peter James

SURMA VAATEMÄNG

KUSTUTATUD
01. 09. 2023
Viimsi Raamatukogu

Inglise keelest tõlkinud Lauri Saaber

TÄNAPÄEV

Originaali tiitel:
Peter James
Looking Good Dead
Pan Books 2006

Toimetanud Siiri Soidro

Copyright © Really Scary Books Ltd / Peter James 2006
Tõlge eesti keelde © Lauri Saaber ja Tänapäev, 2013
ISBN 978-9949-27-365-2
www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

Helenile

Tänuavaldused

Mul on tohutu võlg hiljuti pensionile jäänud Sussexi politsei vanemkomissari Dave Gaylori ees, kes lisaks sellele, et on laias laastus Roy Grace'i tegelaskuju prototüüp, on mind käesoleva romaani kirjutamisel palju abistanud, ta ei väsinud käsikirja ikka ja jälle üle lugemast ning avas mulle Ühendkuningriigi ja välismaa politseijõududes rohkem uksi, kui oleksin iial söandanud loota.

Südamlik tänu ka hulgale teistele Sussexi politsei töötajatele, kes olid äärmiselt sallivad, heatahtlikud ja abivalmid, kui ma neid tülitasin. Eriti prefekt Ken Jonesile tema lahke loa eest. Ning seersant Paul Hastingsile ja Ray Packhamile arvutikuritegude üksusest, arvutikuritegude uurijale John Shaw'le ja kogu arvutikuritegude üksuse meeskonnale, kes toetasid mind innukalt ja aitasid vormida käesoleva loo võtmetähtsusega osa. Samuti tänan komissar Kevin Moore'i, inspektor Andy Parri, vanemkomissar Peter Colli ja seersant Keith Halletit Sussexi politsei infovahetusüksusest, kriminalistikaosakonna juhti Brian Cooki, inspektor William Warnerit ja vanemkriminalist Stuart Leonardit, konstaabel Amanda Stroudi ja seersant Louise Pyed tugiisikute üksusest, kriminaalpolitsei peakorteri vanemkorrapidajat Tony Case'i ning IT-spetsialist Daniel Salterit.

Mind abistasid palju ka Essexi koroner doktor Peter Dean, patoloog doktor Nigel Kirkham ja riiklik patoloog doktor Vesna Djurovic. Minu eriline tänu kuulub Brightoni ja Hove'i morgi vaimustavalt rõõmsameelsele meeskonnale: Elsie Sweetmanile, Sean Didcottile ja Victor Sindonile.

Samuti olen tänulik Tony Monningtonile ja Eddie Gribble'ile abi eest põllumajandus- ja keemiaküsimustes, oma õpetajale helikopterite asjus Phil Homanile, Sue Ansellile õigusteabe eest ning kehastunud arvutitoele Chris Webbile, kelleta oleksin lootusetult hätta jäänud, kui mu sülearvuti Genfi lennujaamas varastati. Aitäh ka Imogen Lloyd-Webberile, Anna-Lisa Lindebladile ja Carina Colemanile, kes käsikirja eri etappides lugesid ja mulle ülimalt arukat nõu andsid.

Suur tänu minu imetoredale agendile Carole Blake'ile tema väsimatu töörügamise ja taibukate soovituste (ja tema võrratute kingade!) eest, Tony Mullikenile, Margaret Veale'ile ja kõigile Midase töötajatele ning kirjastuse Macmillan suurepärasele meeskonnale. Nende truu poolehoid liigutab mind sügavalt. Iseäranis väärivad esiletõstmist Richard Charkin, David North, Geoff Duffield, Anna Stockbridge, Ben Wright, Ed Ripley, Vivienne Nelson, Liz Johnson, Caitriona Row, Claire Round, Claire Byrne, Adam Humphrey, Marie Gray, Michelle Taylor, Richard Evans ja minu oivaline toimetaja Stef Bierworth, kes on lihtsalt super. Mandri-Euroopas võlgnen ma suure *Danke!* Saksa kirjastusele Scherz nende uskumatu huvi eest. Eeskätt Peter Lohman, Julia Schade, Andrea Engen, Cordelia Borchardt, Bruno Back, Indra Heinz ning vapustav Andrea Diederichs, toimetaja, giid ja nõustaja sisseostude alal.

Nagu ikka tänan oma kaht ustavat hurdakoera Bertiet ja Phoebet, kes näivad alati taipavat, kui mul on vaja jalutama minna – aga kes pole veel õppinud mulle martiinit segama …

Eelviimane, kuid suurim tänu kuulub minu kallile Helenile, kelle vankumatu toetus on mulle nii sageli jõudu andnud.

Viimane tänu kuulub teile, minu raamatute lugejad. Aitäh kirjade ja julgustuse eest! See on mulle nii oluline.

Peter James, Sussex, Inglismaa
scary@pavilion.co.uk,
www.peterjames.com

1

Kunagi nii uhke rõdudega maja eesuks avanes ja siredate säärtega noor naine lühikeses siidkleidis, mis tundus ühtaegu kehale liibuvat ja vabalt heljuvat, astus oma elu viimasel hommikul välja kenasse juunikuu päikesepaistesse.

Sajandi eest olid need kõrged valged villad, Brightoni rannapromenaadist vaid kiviviske kaugusel, kujutanud endast Londoni sakste nädalalõpukodusid. Nüüd olid need määrdunud ja sooldunud fassaadide taga kööktubadeks ja madala üüriga korteriteks jagatud; eesuste messingkoputid olid ammu asendatud fonolukupaneelidega ja ohtrate kirevate üürikuulutustahvlite all valgus prügikottidest kõnniteele prahti. Tänava ääres vähestele parkimiskohtadele pressitud autodest oli mitu mõlkis ja roostes ning tuvid ja kajakad olid neid kõiki küllastumuseni roojaga pommitanud.

Noor naine mõjus seevastu igati šikilt. Pikkade heledate juuste muretu keerd, päikeseprillid, mida ta näole sättis, läikiv Cartier' käevõru, õlal rippuv Anya Hindmarshi kott, saleda keha piirjooned, Vahemere-stiilis päevitus ja Issey Miyake lõhnapilv, mis segas tipptunni heitgaasidesse erutavat seksuaalsust, jätsid temast niisuguse tüdruku mulje, kes oleks sobinud Bergdorf Goodmani kaupluse riiulite vahele või Schrageri hotelli baari või St Tropez's luksusjahi ahtritekile.

Mitte just paha kasina stipendiumiga läbi ajava juuratudengi kohta.

Kuid Janie Strettoni süütundest vaevatud isa oli tütre ema surma järel liiga ära hellitanud, et ta oleks tühipalja *läbiajamisega* leppinud. Raha teenimine ei olnud talle raske. Selle teenimine õpitava elukutsega võis siiski olla hoopis teine asi. Juristiks saamine nõudis pingutust. Neli aastat juuraõpinguid olid seljataga, ja nüüd oli ta alustanud kaht praktikandiaastat lahutusadvokaadi alluvuses ühes Brightoni advokaadibüroos, kus talle meeldis, ehkki mõned kliendid olid isegi tema arust veidravõitu.

Nagu see leebe olekuga väikest kasvu seitsmekümneaastane mees eile – Bernie Milsin, kes kandis viisakat halli ülikonda ja hoolikalt seotud lipsu. Janie oli vaikselt kabinetis nurgatoolil istunud, kui ülemus, kolmekümne viie aastane osanik Martin Broom märkmeid tegi. Härra Milsin kurtis, et proua Milsin, abikaasast kolm aastat vanem, ei anna talle süüa, kuni ta pole oma naisele suuseksi teinud. „Kolm korda päevas," rääkis ta Martin Broomile. „Minu eas ei saa niimoodi jätkata, mu haiged põlved jäävad liiga valusaks."

Janie pingutas, et mitte valjusti naerma puhkeda, ja nägi, et ka Broom hoiab naeru tagasi. Nii et mehed polegi ainsad, kellel on perverssed ihad. Nähtavasti on need mõlemal sugupoolel. Iga päev tõi uusi teadmisi, ja vahel ei olnud Janie kindel, kus õppis rohkem – kas Southamptoni ülikooli õigusteaduskonnas või eluülikoolis.

Ta oli parajasti oma punavalge Mini Cooperi juurde jõudnud, kui SMS-i piiksatus mõttelõnga katkestas. Ta heitis pilgu ekraanile.

t2na 6htul. 20.30?

Janie naeratas ja saatis lühikese vastuse: *xx*. Oodanud ära bussi möödumise, millele järgnes terve liiklusvool, avas ta autoukse ja istus hetke mõtteid kogudes, mõeldes kõigile vajalikele toimetustele.

Tema kassil Binsil oli seljal kühm, mis kasvas üha suuremaks. See nägi kahtlane välja, ta tahtis kassi loomaarsti juurde kontrolli viia. Ta oli Binsi leidnud kahe aasta eest – nimetu hulguse, kes oli nälgimiseni lahja ja üritas pääseda tema prügikasti. Ta oli looma endale võtnud ja too polnud ilmutanud vähimatki lahkumissoovi. Niipalju kasside sõltumatust loomust, mõlgutas ta, või oli ta Binsi lihtsalt ära hellitanud? Aga põrgu päralt, Bins oli temasse kiindunud ja Janie elus oli vähe hellust. Ta püüab kokku leppida hilise vastuvõtu tänaseks. Kui ta jõuab loomaarstile kell pool seitse, jääb talle veel piisavalt aega, arvestas ta.

Lõunapausi ajal on tarvis isale sünnipäevakaart ja kingitus osta – isa saab reedel viiskümmend viis. Nad polnud kuu aega

kohtunud; isa oli äriasjus USA-s käinud. Neil päevil viibis isa tihti eemal, reisis aina rohkem ringi. Otsides laiast ilmast mõnd erilist naisterahvast, kes võiks asendada kaotatud abikaasat ja tütrele ema. Isa ei kõnelnud sellest, kuid Janie teadis, et ta on üksildane, ja mures äri pärast, mis on vististi kitsikuses. Tütrest viiekümne miili kaugusel elamine rusus samuti.

Turvavööd peale pannes ja kinni klõpsates ei osanud Janie kahtlustadagi, et talle on suunatud teleobjektiiv ja digitaalne Pentaxi kaamera, mis enam kui kahesaja jardi kaugusel tasakesi surises, ilma et seda liiklusmüras põrmugi kuulda olnuks.

Teda läbi liikumatu läätse jälgides ütles mees mobiiltelefoni: „Sealt ta tuleb."

„Oled sa kindel, et see on tema?" Hääl, mis vastas, oli vahe ja terav nagu hambuline nuga.

Tüdruk on tõeline silmarõõm, mõtles mees. Ehkki ta oli Janiet päevade ja ööde kaupa jälginud, ööpäev läbi nii korteris kui ka mujal, pakkus vaatepilt endiselt naudingut. Siin polnud mingit küsimust.

„Olen küll," ütles mees. „Jah."

2

„Ma olen rongis," lõugas suurt kasvu ülekaaluline beebilõustaga kiilaspea kõrval mobiiltelefoni. „Rongis. R-O-N-G-I-S!" kordas ta. „Jajah, levi jukerdab."

Nüüd sõitsid nad tunnelisse.

„Oi raisk," ütles kiilaspea.

Istmel konutav Tom Bryce, paremal käel toosama kiilaspea ja vasakul keegi imalmagusast parfüümist lõhnav tütarlaps, surus maha muige. See sümpaatne hea välimusega kolmekümne kuue aastane mees moekas ülikonnas, kelle tõsist poisilikku nägu joonis stress ja tumepruunid juuksesalgud tükkisid lakkamatult laubale,

oli lämmatavas palavuses lotsis, just nagu pea kohal pakiraamil sinna-tänna veerev väike lillekimp, mille ta oli oma naisele ostnud. Temperatuur vagunis oli üle kolmekümne ja tundus veel kõrgem. Mullu oli ta reisinud esimeses klassis ja nood vagunid olid veidi paremini õhutatud – või igatahes vähem rahvast täis –, aga tänavu oli ta sunnitud raha säästma. Ehkki keskeltläbi kord nädalas meeldis talle ikkagi Kelliet lilledega üllatada.

Kui nad pool minutit hiljem tunnelist väljusid, vajutas kiilaspea nuppu ja luupainaja jätkus. „ME SÕITSIME LÄBI TUNNELI!" röökis ta, nagu oleksid nad endiselt seal. „Jah, USKUMATU! Raisk, miks neil ei ole antenni või mingit *seadet*, et ühendus ei katkeks? Tunnelis, saad aru? Mõnes autotunnelis see juba on, eks?"

Tom püüdis kõrvu sulgeda ja keskenduda e-kirjadele oma rappuvas Maci sülearvutis. Taas ühe näruse tööpäeva närune lõpp. Üle saja e-kirja, millele tuli vastata, ja neid saabus iga minutiga juurde. Ta tegeles nendega igal õhtul enne magamaminekut – see oli reegel, ainuke viis, kuidas töökoormusega sammu pidada. Mõned olid naljad, mida ta vaatab pärastpoole, ja mõned semude saadetud ropuvõitu manused, mida ta oli õppinud targu mitte vaatama inimesi tulvil rongivagunis sestsaadik, kui ta istus ühe pepsi ilmega naisterahva kõrval ja avas topeltklõpsuga PowerPointi faili, kus alasti blondiin eesli riista imes.

Rong lõgises ja kolises, õõtsus, vappus ja värises lühikeste jõnksatuste kaupa, kui nad kodule lähenedes jälle tunnelisse sisenesid. Tomi pea kohal lahtise akna ümber tuhises tuul ja mustade seinte kaja ulgus kaasa. Äkitselt lõhnas vagun vanade sokkide ja tahma järele. Ülal pakiraamil libises portfell ja ta tõstis närviliselt pilgu, kontrollides, ega see talle pähe ei kuku või lilli ei lömasta. Vastasseina tühjale reklaamtahvlile, mille all istus ajakirja lugev kitsas seelikus matsakas ja mossis tütarlaps, oli keegi aerosoolvärviga sodinud kohmakad mustad tähed: SEAGULLS ON MUNID.

Niipalju jalgpallifännidest, mõtles Tom. Nad ei oska isegi *munnid* õigesti kirjutada.

Higipiisad nirisesid mööda ta kukalt ja rinda alla; neid nirises kõikjal, kus tema rätsepatellimusel õmmeldud valge särk polnud juba niiskele ihule kleepunud. Ta oli pintsaku seljast võtnud ja lipsu lõdvaks lasknud ning igatses jalast lükata mustad Prada mokassiinkingad, mis olid pigistama hakanud. Kui nad tunnelist väljusid, pööras ta higise näo arvutiekraanilt kõrvale, ja õhk muutus kohe, täitudes Downlandi maheda rohulõhnaga; mõne minuti pärast lisandub sinna La Manche'i väina kerge soolakas hõng. Neliteist aastat rongiga pealinnas tööl käinud Tom oleks kodu lähenemise ka kinnisilmi ära tundnud.

Ta vaatles aknast paistvaid põlde, farmihooneid, kõrgepingeliine, veehoidlat, kaugeid tasaseid künkaid ja uuesti e-kirju. Ta luges läbi ja kustutas kirja oma müügijuhilt, vastas seejärel mingile kaebusele: üks tähtis klient oli taas vihane, et tellimus polnud suure suveürituse ajaks saabunud. Sedapuhku personaalsed pastakad, eelmisel korral trükikirjaga vihmavarjud golfimängijatele. Terve tema tellimuste ja vedude osakond oli kaoses – pooleldi uue arvutisüsteemi ja pooleldi lollpeast osakonnajuhi süül. Niigi kehvas seisus turul tegi see ärile kõvasti kahju. Kaks suurt klienti – Avise autorent ja Apple'i arvutid – läksid ühel ja samal nädalal konkurentide juurde üle.

Kena küll.

Firma ägas võlakoorma all. Ta oli seda liiga kiiresti laiendanud, liialt hoogu sattunud. Kodulaen käis talle samuti üle jõu. Ta poleks tohtinud Kelliele kolimise suhtes järele anda, mitte ajal, kui turg oli languses ja äri kokku kuivamas. Nüüd olid tal makseraskused. Firma ei katnud enam tegevuskulusid. Ja Tomi keelitustest hoolimata ei lõpetanud Kellie sundmõttelist kulutamist. Naine ostis peaaegu iga päev midagi, harilikult eBay vahendusel, ja kuna need olid sooduspakkumised, ei tulnud need Kellie loogika järgi arvesse. Ja pealegi, väitis naine, ostab Tom ju endale kogu aeg kalleid disainerrõivaid, nii et kuidas ta saab vastu vaielda? Kelliele poleks justkui lugenud, et mees ostab riideid vaid odavmüükidelt ja peab tööl stiilne välja nägema.

Tom oli sedavõrd mures, et arutas naise kulutamisprobleemi hiljuti ka ühe sõbraga, kes oli lahutusjärgse depressiooni pärast nõustamisel käinud. Kui nad rüüpasid vodkamartiinit, jooki, millest Tom viimastel kuudel üha tihemini lohutust otsis, rääkis Bruce Watts talle, et mõned inimesed on sundkulutajad ja neid on võimalik ravida. Tom mõtles, kas Kellie lugu on piisavalt hull, et ravi vajada – ja kui, siis mismoodi sellest juttu teha.

Kiilaspea alustas uuesti. „Tere, BILL, siin RON, jaa. Ron *VARUOSADEST*. JAA, JUST! MÕTLESIN, ET VIIN SIND KIIRESTI KURSSI ... Raisk. BILL? HALLOO?"

Pead pööramata tõstis Tom pilgu. Levi katkes. Jumalik sekkumine! Vahel jäi tõesti mulje, et jumal on olemas. Ta kuulis, kuidas üks teine telefon kutsuma hakkas.

Tema enda oma, taipas ta kähku, tundes särgitaskus võnkeid. Vargsi ringi piiludes tõi ta telefoni lagedale, nägi, kes helistab, ja vastas nii valjul häälel, kui vähegi suutis. „TERE, KALLIS," ütles ta. „MA OLEN RONGIS! R-O-N-G-I-S! SEE HILINEB!" Ta naeratas kiilaspeale, magus kättemaks pakkus korraks tõelist mõnu.

Kuni ta viisakalt häält tasandades Kelliega jutuajamist jätkas, sõitis rong Preston Parki jaama, mis oli viimane peatus enne tema sihtkohta Brightonit. Pisikest odava ilmega reisikotti käes kandev kiilaspea ja veel paar vagunis viibijat väljusid, rong läks jälle liikvele. Telefonikõne järel kulus natuke aega, enne kui Tom märkas kõrvalistmel, mille kiilaspea oli äsja vabastanud, vedelemas CD-d.

Ta korjas selle üles ja otsis vihjeid, kuidas omanikuga ühendust võtta. Karp oli tumedaks toonitud plastist, polnud silti ega kirja. Ta avas karbi ja tõmbas hõbedase diski välja, keerutas käes ja uuris tähelepanelikult, kuid ei avastanud sealtki midagi. Ta pistab plaadi arvutisse, käivitab, vaatab, kas leiab mingit infot, ja kui mitte, annab selle kaotatud asjade letti. Mitte et kiilaspea oleks seda väärinud.

Kõrge kriidiastang kerkis järsult kummalgi pool rongi. Siis andis see vasakul maad majadele ja pargile. Mõne hetke pärast

jõuavad nad Brightoni jaama. Praegu polnud mahti CD-ga tutvuda; ta otsustas, et viskab sellele õhtul kodus pilgu peale.

Kui tal olnuks vähimatki aimu, millist hävitavat mõju see tema elule avaldab, oleks ta selle neetud plaadi istmele jätnud.

3

Madalas õhtupäikeses silmi kissitades kiikas paanitsev Janie kella Mini Cooperi armatuurlaual ja kontrollis igaks juhuks ka käekella. 19.55. Jestas. „Kohe oleme kodus, Bins," ütles ta pineval häälel, kirudes Brightoni mereäärse promenaadi liiklust ja soovides, et oleks teistkaudu sõitnud. Ta pistis suhu närimiskummiliistaka.

Kass, kellel erinevalt perenaisest ei olnud õhtul ees kuuma kohtingut, ei kiirustanud kuhugi. Ta istus rahulikult oma punutud kandekorvis auto kõrvalistmel, vahtides veidi mornilt korvivitste vahelt – Janie mõtles, et küllap pani loomaarstil käik kassi mossitama. Janie sirutas käe, et korvi tasakaalus hoida, kui ta liiga suure hooga oma tänavasse pööras ja parkimiskohta otsides sõitu aeglustas, südamest lootes, et tal veab.

Ta jõudis koju kavatsetust märksa hiljem: boss oli palunud tal kauem tööle jääda – pidi see just täna olema! –, et ta aitaks kokku panna märkmeid hommikuseks nõupidamiseks ühes eriti kibedas lahutusasjas.

Klient oli ülbe ja nägus päevavaras, kes oli abiellunud pärijannaga ning tahtis nüüd naiselt võimalikult palju raha välja pumbata. Janie jälestas seda meest esimesest pilgust, kui nad mõne kuu eest bossi kabinetis kohtusid; tema meelest oli mees parasiit ja ta lootis salamahti, et too ei saa pennigi. Bossile ei olnud ta oma arvamust avaldanud, ehkki kahtlustas, et ülemus mõtleb üsna samamoodi.

Seejärel oli ta veetnud üle poole tunni loomaarsti ootetoas, enne kui viimaks Binsiga härra Conti jutule juhatati. Vastuvõtust ei olnud eriti tolku. Cristian Conti, loomaarsti kohta noor ja üsna lahe kuju,

oli tükk aega uurinud kühmu Binsi seljal ja teinud ka üldläbivaatuse. Siis palus arst kassi homme biopsia jaoks tagasi tuua, mis oli Janie kohe muretsema pannud, et kühmu peetakse kasvajaks.

Härra Conti oli tema hirme jõudu mööda hajutanud ja loetlenud mitmeid muid võimalusi, kuid Binsiga läbivaatustoast lahkudes oli Janie väga sünges meeleolus.

Ta märkas eespool kahe auto vahel väikest tühemikku, kust jäi eesukseni lühike maa. Ta pidurdas ja lükkas sisse tagasikäigu.

„Oled kombes, Bins? Kõht on tühi?"

Nende tutvuse kahe aasta jooksul oli Janie sellesse puna-valgekirjusse, roheliste silmade ja tohutute vurrudega elukasse väga kiindunud. Kassi silmades ja kogu käitumises oli midagi: selles, kuidas loom ühel hetkel nurrudes tema vastu puges ja magas, pea tema süles, kui ta telekat vaatas, ning teinekord saatis talle pilke, mis näisid nii pagana inimlikud, nii küpsed ja kõiketeadvad. Tõele vastas too ütlus, kellelt see ka ei pärinenud: „Vahel, kui ma oma kassiga mängin, mõtlen, kas kass ei mängi hoopis minuga."

Ta vusserdas parkimiskohale tagurdamise täiesti ära ja proovis uuesti. Nüüdki ei olnud tulemus ideaalne, aga mis parata. Ta sulges katuseluugi, võttis puuri ja puges autost välja, peatudes, et jälle käekella kiigata, nagu oleks ta enne imekombel valesti näinud. Ei, seda mitte. Minut puudus kaheksast.

Ainult pool tundi, et Binsile süüa anda ja end valmis panna. Tema tänaõhtune kaaslane oli kontrollifriik, kes järjekindlalt määras, kuidas ta peab igal nende kokkusaamisel välja nägema. Käsivarred ja säared pidid olema värskelt raseeritud; ta pidi kandma täpselt samas koguses Issey Miyaket samades kohtades; pidi pead pesema sama šampooni ja juuksehooldusvahendiga ning kasutama täpselt sama meiki. Ja bikiinipiirkond pidi olema vahatatud mikroskoopilise hoolega.

Mees teatas talle ette, millist kleiti ja ehteid kanda, ning koguni seda, kus kohas korteris ta peab meest ootama. See oli talle täiesti vastukarva; ta oli alati olnud sõltumatu loomuga ega lubanud

ühelgi meesterahval end kamandada. Ja ometi veetles see kutt teda kuidagi. Tüüp oli tahumatu idaeurooplane, jõulise kehaehitusega ja toretsevalt riides, samas kui kõik mehed, kellega ta oli elus varem käinud, olid kultuursed suurlinlikud meelitajad. Vaid kolme kohtingu järel tundis Janie end tema orjana. Juba tüübile mõtlemine ajas tal praegu märjaks.

Kui ta auto lukustas ja ringi keeras, et korterisse minna, ei pannud ta tähele ainukest autot tänaval, mis polnud tuvi- ja kajakaroojaga määrdunud, natuke maad eemale pargitud säravmusta ja mustaks toonitud akendega Volkswagen GTI-d. Keegi mees, maailmale nähtamatu, istus juhiistmel, jälgis teda tillukese binokliga ja valis kõnekaardiga mobiiltelefonil numbrit.

4

Veidi pärast kella poolt kaheksat möödus Tom Bryce oma hõbedase Audi universaaliga tenniseväljakutest ning seejärel Hove Parki avatud, puudega palistatud puhkealast, mis oli tulvil koertega jalutajaid, sportijaid ja murul pikutajaid, kes nautisid pika varasuvise päeva õhtupoolikut.

Ta oli aknad alla lasknud ja autosse puhus õrn tuuleke, mida täitsid värskelt niidetud muru lõhn ning Harry Connick juuniori rahustav hääl – too meeldis talle kangesti, aga oli Kellie arust jama. Kellie ei hoolinud ka Sinatrast. Kvaliteetlauljad ei läinud naisele peale; Kellie kuulas *house*'i, *garage*'i ja muid veidraid rütmilisi helisid, mis Tomile ei istunud.

Mida kauem nende abielu kestis, seda vähem näis neil ühist olevat. Tom ei mäletanud, millal nad olid viimati mõne filmi suhtes samal seisukohal, ja „Jonathan Ross"-reede õhtuti oli küll ainuke telesaade, mida nad regulaarselt koos vaatasid. Kuid nad armastasid teineteist, selles Tom ei kahelnud, ja lapsed olid peamised. Lapsed olid nende *elu sisu*.

Seda päevaaega nautis ta alati kõige rohkem: koju jumaldatud pere juurde jõudmise ootust. Londoni ja rongi vastiku kleepja kuumuse ning praeguse õdusa hetke kontrast tundus täna õhtul iseäranis suur.

Tuju iga silmapilguga paranemas, ületas ta ristmikul Miljonäride Teeks hüütud peenutseva Woodland Drive'i, kus laiutasid nägusad eramud, paljude taga puudesalu. Kellie unistas ühel päeval sinna elama asuda, aga momendil ei olnud see neile taskukohane – ega ole vist ka tulevikus, kui asjade üldist seisu vaadata, mõtles ta nukralt. Ta sõitis edasi läände mööda hoopis mõõdukamat Goldstone Crescentit, mida mõlemast küljest ääristasid kenad ridaelamud, ja pööras paremale Upper Victoria Avenuele.

Inimesed ei teadnud hästi, miks selle nimes sisaldub Upper, sest Lower Victoria Avenued polnud olemas. Tema eakas naaber Len Wainwright – keda nad Kelliega salamahti Kaelkirjakuks kutsusid, kuna mees oli ligi seitse jalga pikk – oli kord ühel oma ohtratest mitte eriti särava eruditsiooni hetkedest üle aia väitnud, et põhjuseks on kindlasti tänava asend võrdlemisi järsul künkanõlval. See polnud kuigi sisukas seletus, aga paremat ei olnud kellelgi pakkuda.

Upper Victoria Avenue oli kolmekümne aasta vanuse kinnisvaraarenduse osa, mis välimuse järgi polnud ikka küpsust saavutanud. Kõrged plaatanid olid pigem noorte kui täisjõus puude moodi, punastest tellistest kahekorruselised ridaelamud jätsid värske mulje, puiduussid ja ilmastik polnud veel räsinud katusefassaadide Tudori stiili jäljendavat vahvärki. See oli vaikne tänav, mille ülemises otsas oli väike poodiderivi ja kus elasid valdavalt nooremad lastega abielupaarid, kui välja arvata Len ja Hilda Wainwright, kes olid siia kolinud Birminghamist arsti soovitusel, sest mereõhk võis leevendada Hilda astmat. Tomi meelest olnuks rohkem kasu sellest, kui naabrinaine poleks tõmmanud neljakümmend suitsu päevas.

Ta peatas Audi kitsukeses varjualuses Kellie vana Espace'i-panni kõrval, pistis mobiiltelefoni taskusse ja puges autost välja, kahmates portfelli ja lilled. Ajalehekiosk teisel pool tänavat oli alles lahti, nagu

ka väike spordisaal, kuid juuksurisalong, rauakauplus ja kinnisvarabüroo olid tänaseks suletud. Natuke maad eemal bussipeatuses ootasid kaks teismelist tüdrukut, õhtuseks pidutsemiseks üles löödud, nii lühikestes miniseelikutes, et kannikate algus oli näha. Tundes selgesti tajutavat ihasööstu, piidles Tom neid viivu, imetledes nende paljaid sääri, kui nad kahe peale sigaretti suitsetasid.

Siis kuulis ta eesukse avanemist ja Kellie häält, mis rõõmsalt hõikas: „Issi on kodus!"

Turundajana oli Tom alati sõnaosav olnud, aga kui keegi oleks palunud tal kirjeldada oma tundmusi sel hetkel, igal tööpäeva õhtul koju saabudes, kus teda tervitavad inimesed tähendasid talle elus kõik, oleks ta vist jänni jäänud. See oli õnne, uhkuse, ülima armastuse puhang. Kui ta võinuks paigale tarretada üheainsa hetke oma elus, oleks ta valinud sellesama, praeguse, seistes lahtisel uksel, kallistades ägedalt lapsi ja vaadates, kuidas Lady, nende saksa lambakoer, hoiab lootusrikka näoga suus jalutusrihma, kaabib käpaga põrandat ning vehib pööraselt hiidsekvoia mõõtu sabaga. Ta märkas Kellie naeratavat nägu.

Naine seisis ukseavas, seljas teksariidest tunked ja valge T-särk, imekaunis naeratus pani blondidest sassis kiharatest raamitud näo üleni särama. Ta ulatas naisele roosade, kollaste ja valgete õitega kimbu.

Kellie käitus nagu alati, kui mees talle lilli kinkis. Sinised silmad lõbusalt sädelemas, keerutas ta neid pisut aega käes, hüüdes: „Oo, vau!", nagu oleksid need tõesti ilusaim kimp, mida ta iial näinud. Lõpuks tõstis ta need nina alla – Tom oli tema tillukest nipsakat ninakest alati armastanud – ja nuusutas. „Vau! Ennäe. Roosid! Minu lemmiklilled minu lemmikvärvides. Kui hoolitsev sinust, kallis!" Ta suudles Tomi.

Ja täna õhtul oli tema suudlus tavalisest pikem, viivitlevam. Äkki nõustub ta pärastpoole armatsema? Või jumal hoidku, mõtles Tom, vari korraks üle südame libisemas, äkki valmistub Kellie teatama mõnest jaburast ostust, mille oli täna eBay vahendusel teinud?

KUS PUITATUD
01.09.2023
Viimsi Raamatukogu

Aga kui Tom tuppa tuli, ei öelnud naine midagi, ja näha polnud ka ühtegi karpi, pakendit, kasti, uut seadet ega vidinat. Ning kümme minutit hiljem, kui Tom oli oma higistest riietest pääsenud, duši all käinud, lühikesed püksid jalga ja T-särgi selga tõmmanud, võttis tema kõikuv meeleolu ajutiselt tõusva suuna.

Max, kes oli „täitsa täpselt" seitse aastat, neliteist nädalat ja kolm päeva vana, fännas Harry Potterit. Ta fännas ka kummist käepaelu, kandes parajasti uhkelt kahte sellist, valget kirjaga VAESUS JÄÄGU AJALUKKU ja mustvalget rassismivastase kirjaga ÄRA VAATA PEALT, SEKKU.

Tom, keda rõõmustas, et Max maailmast huvitub, isegi kui poiss hüüdlausete tähendust päriselt ei mõista, istus väikeses helekollase tapeediga toas toolil poja voodi ääres. Ta luges ette, nad olid selle raamatusarjaga teisel ringil, ja voodisse kerra tõmbunud Max kuulas ahnelt, pea Harry Potteri teki alt piilumas, blondid juuksed segamini, suured silmad pärani.

Nelja-aastane Jessica, kellel oli hambavalu, oli ootamatult jonnima hakanud ega tahtnud unejuttu. Tema kisa kostis läbi magamistoa seina, kurt kõigile Kellie lohutamiskatsetele.

Tom lõpetas peatüki, andis pojale head-ööd-musi, korjas Sigatüüka Ekspressi vaguni põrandalt üles ja asetas riiulile PlayStationi kõrvale. Nüüd kustutas ta tule, saates Maxile ukselt õhusuudluse. Ta läks Jessica roosasse tuppa, mis oli Barbie-maailma altar, nägi tütre krimpsus, punetavat ja pisarakriimulist nägu ning abitult õlgu kehitavat Kelliet, kes üritas Jessicale loomamuinasjuttu lugeda. Tom katsus paar minutit ise saamatult tütart lohutada. Kellie ütles, et pani Jessicale hommikuks hambaarsti juurde aja kinni.

Tom taandus trepist alla, astudes ettevaatlikult kahe Barbie-nuku ja ühe Lego kraana vahelt läbi kööki, kus oli mõnus toidulõhn, ning oleks äärepealt Jessica kolmerattalisele jalgrattale komistanud. Lady, kes näris asemel konti, suurt kui dinosauruse sääreluu, tõstis taas lootusrikka pilgu ja liputas laisalt saba. Seejärel hüppas ta asemelt püsti, tuli üle köögi ja veeretas end selili, nisad õhus.

Neid jalaga hõõrudes, kuni koer pea kuklasse ajas, suu õndsalikult irevil ja keel hammaste vahel rippu, ütles Tom: „Hiljem, sa vana lita, luban sulle. Hiljem jalutame. Eks? Oleme kokku leppinud?"

Just köögi pärast oligi Kellie seda maja tahtnud. Eelmised omanikud olid köögile kulutanud terve varanduse, pinnad olid marmor ja poleeritud teras, ja lisaks oli Kellie soetanud enam-vähem kõik tehnikavidinad, mida nende ägav pangakrediit välja kannatas.

Aknast nägi Tom, kuidas väikese ristkülikukujulise aia keskel surises vihmuti ning murul veepiiskades seisev musträstas kergitas tiiba ja sügas end nokaga. Pesunööril rippusid tillukesed erksavärvilised riided. Nende all vedeles maas plastist tõukeratas. Muru teises servas väikeses triiphoones sirgusid tomatid, vaarikad, maasikad ja kurgid.

Tänavu proovis ta esimest korda elus aiandust ja tundis selle ettevõtmise üle liialdatud uhkust – vähemalt esialgu. Tara kohal liikus Kaelkirjaku pikk kurblik nägu. Naaber oli päevade viisi õues, pügas, kärpis, kitkus umbrohtu, rehitses, kastis, askeldas sinna-tänna, keha nurgeline ja kookus nagu väsinud vanal toonekurel.

Tom heitis pilgu üht seina üleni katvatele rasvakriidijoonistustele, vesivärvide ja guaššidega maalitud piltidele – nii Maxi kui ka Jessica omadele, otsides sealt uusi. Peale Harry Potteri oli Max hull autode järele, paljudel poisi töödel oli midagi ratastega. Jessical olid kentsaka välimusega inimesed ja veel kentsakamad loomad, ta joonistas alati kuhugi igale pildile heledalt paistva päikese. Tavaliselt oli tüdruk rõõmsameelne, ja Tomil oli kahju teda täna õhtul nutmas näha. Uusi kunstiteoseid imetlemiseks väljas polnud.

Seganud endale kange kokteili, Polstari vodka jõhvikamahlaga, raputas ta jäätükke anumast nende peenest Ameerika külmkapist – Kellie järjekordne sooduspakkumine, uksel sisseehitatud telekraan – ning viis klaasi elutuppa. Ta kaalus, kas minna väikesele klaasverandale, kuhu paistis praegu päike, või koguni aeda pingile istuda, kuid otsustas hoopis mõne minuti telekat vaadata.

Ta võttis puldi ja potsatas avarasse allalastava seljatoega tugitooli

– selle sooduspakkumise oli ta internetist ise soetanud – Kellie uusima ekstravagantse e-ostu, hiiglasliku lameekraaniga Toshiba teleka ette. Telekas neelas pool seina, rääkimata veel poolest tema sissetulekust, kui maksepuhkus aasta pärast lõpeb, ehkki ta pidi tunnistama, et sporti on sellest küll hea vaadata. Telekas oli digi-TV ostukanali peal nagu ikka, Kellie konsool ühendatud ja vedeles diivanil.

Ta klõpsis kanaleid, leidis „Simpsonid" ja vaatas veidi aega. See sari oli talle alati meeldinud. Tema lemmik oli Homer – tegelane, kellega ta samastus. Mida Homer ka ei teinud, elu mängis talle pidevalt mäkra.

Ta rüüpas kokteili ja tundis end mõnusalt. Ta armastas seda tooli, seda tuba, mille ühes otsas oli söögilaud ja teine ots läks üle klaasverandaks. Armastas laste ja Kellie fotosid, mis olid kõikjal, raamitud abstraktseid päevitustooli ja Palace'i kaid kujutavaid trükipilte seintel – odav kunst, aga meeldis temale ja Kelliele võrdselt – ning klaasvitriini, mida täitis tema väike golfi- ja kriketitrofeede kogu.

Ülakorrusel oli kuulda Jessica nuttu viimaks vaibumas. Ta jõi vodka lõpuni ja segas uut, kui Kellie alla kööki tuli. Ehkki naisel oli kurnatud ilme, ta ei kandnud meiki ja oli sünnitanud kaks last, nägi ta ikkagi välja sale ja kaunis. „Milline päev!" ütles naine dramaatiliselt käsi ringutades. „Mullegi kuluks vist klaasike ära."

See oli hea märk: alkohol muutis Kellie alati himuraks. Tom oli terve päeva kiimas olnud. Ta oli ärganud kell kuus hommikul, tiirane nagu hommikuti sageli, ja oli kähkuka lootuses voodis Kelliele otsa roninud. Ja nagu ikka, oli tema plaanid rikkunud avanev uks ning tillukeste jalgade padin. Ta hakkas juba arvama, et Kelliel on salajane paanikanupp, mida naine vajutab, et lapsed esimese seksikatse peale jooksuga magamistuppa kutsuda.

Mitmeski mõttes on elu järjest selgemini paika loksumas, mõlgutas Tom: lakkamatu ebaedu tööl, kuhjuvad võlad kodus ja alaline erektsioon.

Ta asus Kelliele vägevat drinki valmistama, jälgides imetlevalt, kuidas naine segas kanahautist, kergitas samal ajal kartuleid täis

kastruli kaant ja kontrollis ahju. Kellie oli võimeline köögis korraga mitut asja tegema, mis käis Tomile täiesti üle jõu. „Kas Jess tunneb end nüüd paremini?"

„Ta lihtsalt pirtsutab täna, muud midagi. Temaga on kombes. Ma andsin talle rohtu, mis võtab valu ära. Kuidas sinu päev oli?"

„Ära küsi."

Naine pani käed ta põskedele ja suudles teda. „Millal sul viimati hea päev oli?"

„Palun vabandust, ma ei tahtnud viriseda."

„Räägi siis ometi. Ma olen sinu naine, sa võid mulle rääkida!"

Tom vahtis teda, võttis ta näo omakorda käte vahele ja suudles naise laupa. „Õhtusöögi ajal. Sa oled nii ilus. Lähed iga päevaga üha kaunimaks."

Kellie vangutas muheldes pead. „Eih, viga on su silmanägemises – vanaduse tunnus." Nüüd taganes ta sammukese ja osutas endale sõrmega. „Kas need meeldivad sulle?"

„Mis asjad?"

„Need tunked."

Sedamaid haaras Tomi taas sõngus. „Kas need on uued?"

„Jah, saabusid täna."

„Need ei paista kuigi uued," ütles Tom.

„Ei peagi paistma! Stella McCartney disain. Hästi lahedad, on ju?"

„Paul McCartney tütre?"

„Jah."

„Ma arvasin, et tema tooted on kallid."

„Tavaliselt ongi. Need olid soodushinnaga."

„Loomulikult." Soovimata täna õhtul tülitseda, jätkas Tom naisele dringi valmistamist.

„Ma otsisin netist soodsaid reisipakkumisi. Küsisin järele, millal ema ja isa saaksid lapsed enda juurde võtta. Juuli esimesel nädalal. Kas see sobib sulle?"

Tom koukis taskust pihuarvuti ja uuris kalendrit. „Kolmandal

nädalal on meil Olympias esitlus, aga juuli algus kõlbab küll. Kuid see peab olema midagi väga odavat. Äkki reisime kusagil Inglismaal?"

„Netis on uskumatud hinnad!" ütles Kellie. „Nädal Hispaanias tuleb odavam kui kodus! Vaata paari lehekülge. Ma panin aadressid kirja. Pärast õhtusööki heida pilk peale. Meie tänava Hollyl on sõbranna, kes ostis netist nädala St Lucial kahesaja viiekümne naelaga. Kariibi meri oleks ju kihvt?"

Tom pani pihuarvuti käest, embas naist ja suudles teda. „Mõtlesin täna õhtul arvutile puhkust anda – ja sinule keskenduda."

Kellie suudles teda vastu. „Sul tekiksid kindlasti hirmsad võõrutusnähud." Naine naeratas üleannetult. „Pealegi tahan ma Jamie Oliveri saadet vaadata. Sina ei salli teda. Pool tunnikest ülakorrusel oma väikese masina seltsis teeks su palju õnnelikumaks."

Kelliele drinki ulatades küsis Tom: „Kuhu sa kõige rohkem sõita tahaksid, kui saaksime seda endale lubada?"

„Mul ükspuha, peaasi, et seal poleks karjuvaid lapsi."

„Ja sul pole midagi neist eemaloleku vastu? Ega sa ümber ei mõtle? Kindel?" Varem ei olnud Kellie kunagi tahtnud lastest eemale pääseda.

„Praegusel hetkel müüksin ma nad rõõmuga maha," ütles Kellie ja kallas pool kokteili ainsa sõõmuga kurku.

Tund aega hiljem, veidi pärast kella üheksat, läks Tom ülakorrusele oma väiksesse kabinetti, kust avanes vaade tänavale. Õues oli alles täiesti valge; ta armastas pikki suveõhtuid ja veel mõne nädala pidid need pikemaks muutuma. Tänava vastaskülje kahe kortermaja katuste vahelt, mille esimesel korrusel olid poed, nägi ta kaugel La Manche'i väina väikest sinist kolmnurka. Majade kohal tiirutas kuldnokaparv ja tegi uuesti minekut. Aknast heljus sisse naabrite lihagrillimise lõhna, mis äratas isu, ehkki ta oli äsja söönud.

Spordisaalis oli näha kedagi vaest vennikest kätekõverdusi pumpamas, treener seisis kõrval. See tuletas meelde, et kui

lühikesi jalutuskäike Ladyga ümber kvartali mitte arvestada, ei olnud ta kuude kaupa õieti liigutanud. Liiga palju ärilõunaid, liiga ohtrat napsitamist, ja nüüd olid mõned lemmikrõivad talle kitsaks jäämas. Kellie rääkis alati, et ta on rumal, kui elab spordisaali vastas ega kasuta seda. Aga see oleks tähendanud jällegi rahakulu.

Võib olla hakkab ta lihtsalt Ladyga neil kaunitel suveõhtutel pikemalt jalutama. Ehk ka taas ujumas käima. Golfimäng kord nädalas ei kahandanud vööümbermõõtu; golfiklubi riietusruumis vaatas ta vastikusega kõiki neid rippuvate õllekõhtudega mehi ning mõistis ärevalt, et temalgi on varsti niisugune tekkimas. Otsekui manitsedes tonksis ta kõhtu rusikatega. *Puhkusereisi ajaks pead sa lihastes olema!*

Ta rüüpas kolmandat suurt vodkat, tundes end üsna tüünelt – päevamured olid taandunud mõnusasse alkoholiuttu –, silmitses klaasi käest pannes varrega veebikaamerat kirjutuslaual, mille kaudu ta suhtles vahel Austraalias elava vennaga, trükkis siis sülearvutisse käsu ja libistas pilgu üle sissetulnud kirjade kausta. Peaaegu kohe sattus ta sõnumile oma vanalt bossilt firmas Motivation Business, Rob Kempsonilt, kellega ta oli säilitanud sõbralikud suhted.

Tom
Kae, millised tissid!
Rob

Klikkimise asemel võttis Tom karbist CD, mille kiilaspea oli rongi unustanud, ja pistis sülearvutisse. Viirusetõrje käivitus, aga kui CD-ikoon viimaks ekraanil paigale jäi, väitis tarkvara endiselt, et plaadi päritolu on tundmatu. Ta avas selle topeltklõpsuga.

Järgmisel hetkel tühjenes kogu sülearvuti ekraan. Sinna ilmus väike aken kirjaga:

Kas see Maci aadress on õige?
Jätkamiseks vajuta JAH. Väljumiseks EI.

Oletades, et tegu on Maci hariliku Windowsi-Apple'i probleemiga, klõpsas Tom JAH.

Järgmisel hetkel ilmus uus kiri.

Tere tulemast, tellija. Teid ühendatakse nüüd.

Edasi ilmusid sõnad:

SCARAB PRODUCTIONS ESITLEB

Need kadusid kiiresti. Samal ajal tõmbus ekraan tasapisi heledamaks, moodustades mingi magamistoa teralise värvikujutise, mis oli justkui läbi valvekaamera filmitud.

Tuba oli korralikes mõõtmetes ja naiselikult sisustatud: väikest kaheinimesevoodit katsid päevatekk ja pilla-palla padjad, oli lihtne tualettlaud, vanaaegne puidust trümoopeegel, mis võinuks pärineda kusagilt õmblusärist, voodi peatsis puidust kummut ning põrandal paar paksu vaipa, lamellkardinad olid suletud. Tuba valgustasid kaks voodiäärset lampi ja paokil vannitoauksest paistis samuti valgus. Seintel rippus paar mustvalget Helmut Newtoni aktifotot. Voodi vastas oli suur peegelkapp, millelt peegelduv uks viis arvatavasti koridori.

Vannitoast tuli noor sihvakas naisterahvas, kes kohendas riideid ja heitis pilgu käekellale, jättes pisut närvilise mulje. Too pikkade heledate juustega elegantne iludus kandis liibuvat musta kleiti, kaelas üherealist pärlikeed ja käes ridiküli, nagu oleks peole minemas. Tomile meenutas naine natuke Gwyneth Paltrow'd, ja põgusalt kahtlustas ta, et see ongi Gwyneth; siis pööras naine pead ja ta nägi, et mitte, kuigi sarnasus oli igatahès olemas.

Naine istus voodiveerele ja lükkas Tomi üllatuseks kõrgete kontsadega kingad jalast, kaamerast nähtavasti täielikus teadmatuses. Seejärel tõusis ta uuesti püsti ja asus kleiti lahti nööpima.

Järgmisel hetkel avanes naise selja taga vannitoauks, sealt

sisenes lühikest kasvu, jõulise kehaehitusega üleni musta riietatud mees, nägu varjamas kapuutsiga kaitsemask, ja sulges ukse enda järel kinnastatud käega. Naine ei olnud meest kuulnud või ei teinud temast välja. Kui mees aeglaselt toas lähemale kõndis, hakkas naine pärlikeed kaelast võtma.

Mees tõmbas nahktagi põuest midagi, millel helkis valgus, ja Tom kummardus üllatunult ligemale, kui nägi, mis see on: pika peenikese teraga nuga.

Kahe vilka sammuga jõudis mees pärale, haaras käega naise kaela ümbert ja torkas noa naisele abaluude vahele. Sürreaalsest pildist paigale naelutatud Tom jälgis valust ahhetavat naist, teadmata, kas ta näitleb või on see päriselt. Mees tiris noa välja, silma järgi otsustades kattis seda veri. Mees pussitas naist veel ja veel, haavadest pritsis verd.

Naine kukkus põrandale. Mees põlvitas, kiskus ta kleidi lõhki, lõikas rinnahoidja paela noaga läbi, sikutas rinnahoidja ära ja veeretas naise jõhkralt selili. Naise silmad olid pahupidi, suured rinnad vajusid küljele. Mees lõikas mustade sukkade kummi puruks, tõmbas need siis naisel jalast, põrnitses viivu oivalist alasti keha ning suskas noa kõhu alaossa, täpselt naise hoolega piiratud häbemekarvade kohale.

Tom jõllitas tülgastusega, tahtes juba veebiküljelt lahkuda, ainult et uudishimu ei lubanud. Kas naine näitles, kas nuga oli võlts, kas tema kõhust purskav veri kunstlik? Mees tagus noaga metsikult mitu korda.

Nüüd võpatas Tom, kui uks selja taga avanes.

Ta pöördus toolil järsult ja nägi, et seal seisab ilmselgelt svipsis Kellie, veiniklaas käes.

„Kas sa leidsid meile mõne toreda koha, kallis?" küsis Kellie.

Ta keerutas end pöördtooliga uuesti ja lõi arvuti kaane kinni, enne kui naine ekraani näha jõudis.

„Ei," ütles ta väriseval häälel. „Ei, mitte midagi. Ma ..."

Kellie põimis käed ümber ta kaela, loksutades sülearvutile

pisut veini. „Oih, šorri!"

Tom tõi taskurätiku lagedale ja pühkis veini ära. Senikaua libistas Kellie vaba käe mehe särgipõue ja hakkas nibu silitama. „Ma otš'štasin, et sa oled täna küllalt töötanud. Tule voodisse."

„Viis minutit," ütles mees. „Anna mulle viis minutit."

„Viie minutiga võin ma magama jääda."

Mees keeras ringi ja suudles teda. „Hüva, kaks minutit."

„Üks!" ütles Kellie toast väljudes.

„Ma pole Ladyga jalutamas käinud."

„Tal oli pärastlõunal pikk jalutuskäik. Temaga on korras, ma lasin ta juba õue."

Tom muigas. „Hüva, üks minut."

Kellie viibutas üleannetult sõrme. „Pool minutit!"

Niipea kui naine ukse sulges, tõstis Tom sülearvuti kaane ja vajutas nuppu, et see üles äratada.

Ekraanile ilmusid sõnad:

Loata juurdepääs. Ühendus katkestati.

Tom istus hetke aru pidades. Mida põrgut oli ta äsja näinud? See pidi olema mingi filmi reklaam, lihtsalt *pidi*.

Siis avanes uks jälle ja Kellie ütles: „Veerand minutit – või ma alustan sinuta."

5

See oli kogu tema elu viiekümne kahe aasta parim sünnipäevakink! Miski muu ei olnud sellega võrreldav, mitte sinnapoolegi. Ei roosa lehviga seotud MG sportauto, mille Don oli kinkinud talle neljakümnendaks sünnipäevaks (ja mida ta ei saanud tegelikult endale lubada), ega hõbedane Cartier' käekell, mille mees oli kinkinud talle viiekümnendaks (ja mida ta ei saanud samuti kindlasti

endale lubada), ega ka imekaunis teemantkäevõru, mille mees oli talle kinkinud eile viiekümne teiseks sünnipäevaks.

Ega ka nädal Grayshott Halli tervisetalus, mille pojad Julius ja Oliver talle kahe peale välja tegid – luksuslik küll, aga kas ta on nende arust ülekaaluline või?

Mida iganes. See ei häirinud Hilary Duponti, ta hõljus pilvedes kõigi oma kaheteistkümne *stone*'iga, kui purjetas eesuksest välja, kõlistas Nero jalutusrihma ja kuulutas endamisi: „Käekotist, härra Worthing? *Käekotist?*"

Peacehaveni eeslinn, kus Hilary elas, oli Brightoni idapoolne osa, avar geomeetriliselt paiknevate tänavatega elurajoon, mis ulatus kaljutipu rannikumaanteest South Downsi maapiirkonna servani, tihedalt täis enne esimest maailmasõda ehitatud bangalosid ja eramuid.

Hilary tänavat lahutas laiadest lagedatest põldudest vaid üks majarida. Kui mõni naaber oleks juhtunud sel pilvisel juunikuu hommikul veidi enne kella kümmet õue vaatama, oleks ta näinud ülekaalulisuse kiuste jahmatavalt nägusat, täpilisse võimlemistrikoosse ja ürpi riietatud ning rohelistes kummikutes blondi naisterahvast omaette rääkimas ja žestikuleerimas, kannul tüsedavõitu must labrador, kes siksakitas ühe laternaposti juurest teise juurde, iga posti kõrval jalga tõstes.

Tänava lõpus pööras Hilary ringteed järgides vasakule, heitis hetkeks koerale mureliku pilgu, kui mööda möiratas topeltklaase vedav kaubik, ületas siis ringtee, läks erekollasele rapsipõllule viiva väravani ja hõikas Nerot – kes tahtis parajasti kellegi sissesõiduteele hunniku teha – kõuehäälel, mis oleks mikrofonitagi vaigistanud terve Wembley staadioni: „Nero! Ära mitte mõtlegi! TULE siia!"

Koer tõstis pea, märkas avatud väravat, sõrkis rõõmsalt lähemale, pistis viimaks hüpetega jooksu ja silkas künkast üles, kadudes rapsis kohe perenaise silmist.

Hilary sulges enda järel värava ja kordas uuesti: „Käekotist, härra Worthing? *Käekotist?*"

Ta lausa säras vaimustusest; ta oli juba telefonitsi teatanud Donile, Sidoniele, Juliusele, Oliverile ja emale uudist, seda *uskumatut*, parimat võimalikku uudist: poole tunni eest helistati Lõuna-Inglismaa draamakunstiseltsist ja öeldi, et ta on saanud leedi Bracknelli peaosa! Staarirolli!

Pärast kahtkümmend viit aastat harrastusteatrit, enamasti Brightoni näiteringides ja lakkamatult avastamist lootes, oli tema läbimurre lõpuks saabunud! Lõuna-Inglismaa draamakunstiselts oli poolprofessionaalne, nad tõid igal suvel välja vabaõhuetenduse, mida mängiti kõigepealt Lewesi lossiõuel ja hiljem ringreisil üle kogu Ühendkuningriigi, isegi kauges Cornwallis. Nad olid kuulsad; nende lavastustele ilmusid arvustused; teda pannakse nüüd tingimata tähele! *Tingimata!*

Jumaluke, ainult et närvipinge andis juba praegu tunda. Ta oli selles näidendis varemgi kaasa teinud, aastaid tagasi pisiosas. Aga mitmeid lõike mäletas ta tänini peast.

Ümber põlluserva künkast üles sammudes ja kõneldes kätega vehkides deklameeris ta täiest kõrist repliiki, mida pidas näidendi üheks põnevamaks ja teravmeelsemaks. Kui see repliik õigesti esitada, on tegelaskuju tal peos. „*Käekotist,* härra Worthing? Teid leiti *käekotist?*"

Madalal pea kohal tiirutas liinilennuk, valmistudes lähenema Gatwicki lennujaamale, ning ta oli sunnitud natuke häält tõstma, et end kuulda. „Käekotist, härra Worthing? *Teid* leiti käekotist?

Käekotist, härra Worthing? Teid *leiti* käekotist?"

Ta kõndis repliiki korrutades edasi, muutes ühtelugu rõhuasetusi ja arutledes, kellele veel uudisest teatada. Esietenduseni oli vaid kuus nädalat, üsna vähe aega. Heldeke, nii palju tuleb õppida!

Nüüd algasid kahtlused. Äkki käib see talle üle jõu?

Äkki ta kangestub niivõrd suure publiku ees, läheb omadega krampi? Seda ei elaks ta mingil juhul üle.

Pole viga, kuidagimoodi teeb ta selle ära. Lõppude lõpuks pärines ta ju näitlejasuguvõsast. See oli tal veres: emapoolsed

vanavanemad olid olnud estraadiartistid, enne kui jäid pensionile ja asusid Brightonis mere ääres pansionaati pidama.

Jõudnud künkaharjale, kust paistis miili kaugusel ees kerkiv järgmine küngas ja kummalgi pool avar põllumaa, mida katkestasid vaid paar üksikut puud ning traataeda, ei näinud ta Nerot kusagil. Puhus tugev tuul, koolutades rapsi ja pikki rohelisi nisuvihke. Ta pani käed suule torusse ja hüüdis: „NERO! Siia, poiss! NERO!"

Mõne hetke pärast oli näha rapsi laia lainetust, miski siksakitas seal – Nero poleks nagu osanudki sirgelt joosta. Koer ilmus varjust ja kargles lähemale, suus tilbendamas midagi valget.

Alguses pidas ta seda jäneseks ja lootis, et vaeseke on vähemalt surnud. See oli väljakannatamatu, kui Nero tõi talle elusa haavatud jänese ja asetas uhkelt ta jalge ette, ise samal ajal mõnuga lömitades ja kiunudes.

„Siia, poisu, mis sul seal on? Maha! Maha!"

Tal vajus suu ammuli.

Kogu keha haaras värin, kui ta ühe kohkunud sammu lähemale astus, liikumatut valget asja jõllitades.

Siis hakkas ta kisendama.

6

Roy Grace ei sallinud pressikonverentse. Aga ta teadis väga hästi, et politsei kohus on teenida avalikkuse huve ja seega on avalikkusel õigus informeeritusele. Ajakirjanduslik lähenemine oli see, mida ta vihkas. Tal oli mulje, et ajakirjanikke ei huvita avalikkuse teavitamine, et nende amet on lehti müüa või vaatajaid-kuulajaid peibutada. Nad tahtsid muuta uudised vaid võimalikult kõmulisteks lugudeks.

Ja kui lugu ei olnud piisavalt kõmuline, miks mitte peedistada politseid ennast? Vihjed politsei hoolimatule käitumisele, rassismile või käpardlikkusele paelusid alati avalikkuse tähelepanu. Äpardunud jälitussõitudest pasundati viimastel aastatel iseäranis

valjult, eriti juhul, kui politsei hulljulge kihutamine tõi kaasa vigastatuid või hukkunuid.

Nagu eile, kui kaks kahtlusalust jälitamise käigus varastatud autoga sillalt alla põrutasid ja uppusid.

Sellepärast viibiski ta praegu siin, seisis koosolekutoas, nägu keskelt tühemikuga ristkülikukujulise laua poole, mille ääres ei jagunud kõigile ajakirjanduse esindajatele toole, ja selja taga lai elegantne ovaalne tahvel, millel kunstipärasel sinisel taustal viis politseiembleemi, igaühe alla silmapaistvas kirjas trükitud telefoninumber ning veebiaadress www.crimestoppers.co.uk.

Tema oletust mööda oli ruumi trüginud umbes nelikümmend meediaisikut: ajalehe-, raadio- ja telereportereid, fotograafe, operaatoreid ja helitehnikuid, enamik neist tuttavad, hulgas noori piimahabemeid, kes töötasid kohalikus pressis ja lootsid pääseda üleriigilistesse lehtedesse, unistasid suurest läbimurdest, ning ka tülpinud vanu kalu, kes ei jõudnud ära oodata, millal saavad siit pubisse jalga lasta.

Pigem näitamaks, et politsei võtab asja tõsiselt, kui tegelikuks panustamiseks, toetasid teda kõrvalt abiprefekt Alison Vosper, nägus, kuid karmi ilmega neljakümne nelja aastane naine, kellel olid lühikeseks lõigatud blondid juuksed ja kes asendas prefekt Jim Bowenit – ära kusagil konverentsil –, ja Grace'i otsene ülemus vanemkomissar Gary Weston.

Weston oli rahuliku moega karismaatiline ja sarmikas kolmekümne üheksa aastane manchesterlane, Grace'i semu patrullipäevist, kes oli tänini heaks sõbraks jäänud. Ehkki Grace'iga peaaegu ühevanune, oli Weston poliitikat ajanud ja mõjukaid sõpru hankinud, kindla kavatsusega kord prefektiks tõusta – ning tema võimeid arvestades pole välistatud ka politsei peadirektori koht, mõtles Grace sageli imetlusvarjundiga ja kadeduseta.

Poliitiline vaist käskis Westonil täna vaikida, lubada Roy Grace'il kõnelda, vaadata, kas komissar kaevab endale veel sügavama augu, kui see juba praegu oli.

Keegi mürgise hoiakuga noor naisreporter, keda politseiametnikud polnud varem näinud, esitas küsimuse: „Komissar Grace, minu andmetel sai kõigepealt vigastada üks naisterahvas autoavariis Newhavenis, seejärel eakas härrasmees Brightoni ringteel, ja mõni minut hiljem paisati üks politseinik mootorrattalt maha. Kas te võite selgitada, miks käskisite jälitamist jätkata?"

„Newhaveni avarii leidis aset enne, kui politsei oli tagaajamist alustanud," vastas Grace hoolega sõnu valides. „Süüdistatud röövisid Land Roveri kohe selle avarii järel. Siis rammisid nad tunnelis Toyota sedaani, mida juhtis too eakas härrasmees, ja röövisid tema auto. Me teadsime, et vähemalt üks süüdistatu on relvastatud ja ohtlik, nende kinnipidamisest sõltus süütu kodaniku elu ning minu hinnangul oleks nende vabadusse jätmine avalikkust rohkem ohtu seadnud, mistõttu otsustasin neid mitte silmist lasta."

„Ehkki see lõppes nende surmaga?" jätkas reporter.

Noore naise toon ajas Grace'i vihale, ta surus maha väga tugeva soovi käratada, et need kaks hukkunut olid koletised, et arvestades inimesi, kellele nad olid ülekohut ja halba teinud ja keda tapnud, oli mudasesse jõkke uppumine õiglasem kui leebe vanglakaristus mõnelt härda südamega liberaalselt kohtunikult. Aga ta pidi olema väga ettevaatlik, et mitte anda kogunenutele midagi, mis võidaks kõmuliseks pealkirjaks väänata.

„Nende surma põhjuse tuvastab eeskirjadekohane uurimine," lausus ta märksa külmaverelisemalt, kui end tundis.

Vastus vallandas pahase pomina, käed sööstsid õhku ja korraga kõlas umbes kolmkümmend küsimust. Heitnud pilgu kellale ja näinud kergendusega, et minutiseier on edasi nihkunud, jäi Grace vankumatuks. „Palun vabandust," ütles ta, „tänaseks on meie aeg otsas."

Tagasi oma väikeses uhiuues kabinetis tohutus hiljuti remonditud kahekorruselises *art déco* stiilis hoones, mis oli 1950-ndatel algselt ehitatud nakkushaiglaks ja majutas nüüd Sussexi kriminaalpolitsei

peakorterit, võttis Grace pöördtoolil istet. Nagu enam-vähem kõik mööbliesemed toas, oli ka see alles hiljaaegu lahti pakitud ega tundunud veel harjumuspäraselt mugav.

Ta niheles toolil natuke ja kohendas käetugesid, aga see jättis ikkagi soovida. Vana kabinet Brightoni politseijaoskonnas oli talle hoopis rohkem meeldinud. Ruum oli olnud suurem, mööbel päevinäinud, kuid jaoskond asus kesklinnas ja seal kihas elu. Uus hoone paiknes linnaservas tööstusmaastikul ja mõjus hingetult. Miilide kaupa pikki hääletuid, vaipadega kaetud ja värskelt värvitud koridore, vastset mööblit täis kabinettide read, ja sööklat polnud! Kohvi pidi kas ise keetma või nõmedast automaadist ostma. Võileibagi ei olnud saada – selleks tuli üle tee ASDA hiigelmarketisse minna. Niipalju planeerimiskomisjonidest.

Ta silmitses hellalt oma kolme tosinat vanaaegset sigaretisüütajat, kalliks peetud kollektsiooni simsil kirjutuslaua ja akna vahel, ning mõtles, et juba mitu nädalat pole töögraafik võimaldanud tal tegelda ühe lemmikajaviitega, mida ta oli harrastanud koos oma naise Sandyga ja mis nüüd pakkus talle suurt lohutust: antiigipoodidest ja kirbuturgudelt vanade mehaaniliste seadeldiste otsimisega.

Selja taga ilmestas seina suur ümmargune puitkell, mis oli kuulunud sarja „Politseimunder" väljamõeldud jaoskonna dekoratsioonide hulka ja mille Sandy oli õnnelikel aegadel tema kahekümne kuuendaks sünnipäevaks oksjonilt ostnud.

Selle all klaasvitriinis oli seitse naela ja kuus untsi kaaluv jõeforellitopis, mille ta oli soetanud ühest Portobello Roadi vanakraamiärist. Topise asukoht kella all ei olnud juhus: see võimaldas tal noori uurijaid instrueerides heita kulunud nalja, et kannatlikkus saab alati viimaks tasutud.

Ülejäänud põrandapinna hõivasid televiisor ja videomakk, neli tooli ja lahtiselt vedelevate paberikuhjadega ümmargune laud, spetsiaalne kott kriminalistikavarustusega ning väikesed toimikute tornid.

Iga toimik põrandal kujutas endast lahendamata mõrva. Ta põrnitses üht rohelist ümbrikut, mille nurka varjas koheva vaiba keerd. See esindas umbes kahtkümmend kastitäit toimikuid, mis olid kas kabinetipõrandale virna laotud või pungitasid välja kappidest või olid luku taga, hallitades politseijaoskonna niiskes garaažis piirkonnas, kus mõrv oli aset leidnud. Tegu oli avatud juurdlusega, mis puudutas kaheteistkümne aasta eest oma vastuvõtutoas surnuks pekstud homoseksuaalist loomaarsti Richard Ventnorit.

Ümbrik sisaldas kuriteopaiga fotosid, kriminalistikaraporteid, kotikestes asitõendeid, tunnistajate ütlusi ja kohtuväljavõtteid – kõik korralikult kimpudeks eraldatud ja värvilise paelaga kinni seotud. See oli üks tema uusi ülesandeid: kaevuda maakonna vanadesse lahendamata mõrvalugudesse, võtta ühendust kuritööde toimumispaikade kohaliku kriminaalpolitseiga ja otsida kõike, mis oleks võinud vahepealsete aastatega muutuda ja juurdluse taasavamist õigustada.

Ta teadis iga toimiku sisu suuresti peast – tänu lausa fotograafilisele mälule, mis oli aidanud tal edukalt eksameid sooritada nii koolis kui ka politseis. Temale tähendas iga virn enamat kui kaotatud inimelu ja tapjat, kes oli endiselt vabaduses – see sümboliseeris midagi ta hingele väga lähedast. See tähendas, et üks perekond ei saanud minevikuga rahu sõlmida, sest saladus oli lahendamata ja õiglust polnud maksma pandud. Ning ta teadis, et mõne toimiku puhul, mis oli üle kolmekümne aasta vana, on tema arvatavasti ohvrite ja nende sugulaste viimane lootus. Tõelisi edusamme oli ta teinud vaid ühes niisuguses juhtumis. Tommy Lytle'i omas.

Tommy Lytle oli Grace'i vanim jahtunud jälg. Kakskümmend seitse aastat tagasi oli üheteistaastane Tommy hakanud ühel veebruarikuu pärastlõunal koolist jalgsi koju minema. Rohkem teda ei nähtud. Tookord oli ainus juhtlõng Morris Minori kaubik, mida näinud tunnistajal jätkus taipu number üles kirjutada. Kuid seost selle omanikuga, üksildase veidrikuga, kes oli varemgi alaealiste vastu seksuaalkuritegusid toime pannud, ei suudetud tuvastada.

Ja nüüd oli sama kaubik kahe kuu eest täiesti juhuslikult Grace'i radarile ilmunud, kui klassikaliste autode entusiast, kellele see praegu kuulus, purjuspäi roolist tabati.

Kahekümne seitsme aastaga oli kriminalistika vallas tehtud röögatuid edusamme. Politsei kriminalistikalaborid kiitlesid põhjusega, et kui keegi inimene on iial kuskil toas viibinud, ükskõik kui ammu, siis ajapikku leiavad nad tänu moodsatele DNA-katsetele selle kohta tõendi. Üheainsa tolmuimeja käest pääsenud naharakukese või juuksekarva või riidekiu. See võis olla nööpnõelapeast sada korda väiksem. Mingi jälg leidus ikka.

Nüüd aga oli neil kaubik.

Ja kunagine kahtlusalune oli alles elus.

Kriminalistid olid kaubiku mikroskoopidega üle käinud, kuid siiamaani, nagu teatas pettumust valmistav laboriraport, mida Grace oli eile õhtus kodus lugenud, ei olnud kaubiku ja ohvri vahel seost avastatud. Kriminalistid olid küll leidnud ühe juuksekarva, aga DNA ei klappinud.

Ometi oli Grace veendunud, et seal kaubikus peitub midagi, isegi kui tal tuleb sõidumasin millimeeterhaaval pintsettidega laiali lammutada.

Ta rüüpas mineraalveepudelist lonksu ja krimpsutas nägu maitse või pigem maitse puudumise peale – puhtakujulise, kergelt metalse eimiski peale, mida ta jõi, et mitte iga päev tervet gallonit kohvi kaanida. Ta keeras korgi pudelile, vahtis kogunevaid vihmapilvi, tihkeid kui ploomirasv, mis rippusid madalal üle tee paikneva ASDA katuselahmaka kohal – see katus moodustas enamiku ta vaatest –, ning mõtles homsele.

Homme on neljapäev ja tal seisab ees kohting – mitte nagu too viimane, katastroofiline pimekohting hulluga interneti tutvumissaidilt, vaid tõeline kohting kauni naisega. Ta ootas seda pikisilmi ja pelgas samal ajal. Ta pabistas, mida selga panna, kuhu oma kaaslanna viia ja kas neil jätkub piisavalt jutuainet.

Pealegi oli ta mures Sandy pärast. Selle pärast, mida Sandy

arvaks tema käimisest teise naisega. Ta teadis, et kuna möödas on ligi üheksa aastat, on sellised mõtted absurdsed, kuid ta ei saanud sinna parata. Täpselt nagu ta ei saanud parata, et mõtles peaaegu kõik ärkveloleku tunnid sellest, kus Sandy on või mis oli temaga juhtunud. Kas Sandy on elus või surnud.

Eviani plastpudeli haaranud, rüüpas ta taas lonksu ja põrnitses üle kirjutuslauda katvate kontrolli alt väljunud paberikuhjade arvutiekraani, seejärel tänahommikuste lehtede virna enda ees. Ülemisel lehel, kohalikul ajalehel Argus oli kisendav pealkiri: SUSSEXI POLITSEI JÄLITUSSÕIDUS KAKS SURNUT.

Ta lükkas ajalehed põrandale ja viskas pilgu saabunud e-kirjade uputusele. Ta polnud veel täiesti harjunud uue Vantage'i tarkvaraga politseijõudude arvutisüsteemis, ehkki seda oli märksa lihtsam kasutada kui GreenScreeni, mille see oli välja vahetanud. Grace luges hiljutiste intsidentide logi, et näha, mis oli öö jooksul toimunud; harilikult oleks ta seda teinud kohe tööle jõudes, aga täna oli ta pidanud pressikonverentsiks valmistuma.

Midagi tavatut polnud, tüüpiline Brightoni kesknädala öine ja hommikune pudi-padi. Käputäis tänavarööve, sissemurdmisi, autovargusi, relvastatud röövöö läbi avatud toidupoes, pubikaklus, kodutüli, mitu hukkunuteta liiklusõnnetust, väljakutse Peacehaveni lähedale põllule, kust oli leitud mingi kahtlane asi. Ei tõsiseid vahejuhtumeid ega ränki kuritegusid, mitte midagi huvipakkuvat.

Tore. Eelmisel nädalal polnud ta õieti kabinetis olnudki, ainult mõned tunnid, mis ta veetis ühe kohaliku kriminaali käimasolevaks kohtuprotsessiks valmistudes, ning ta vajas paari päeva, et paberitööga järjele saada.

Ta ühendas Blackberry arvutiga ja uuris oma päevakava. See oli endiselt tühi. Tema sekretär Eleanor Hodgson – või kontoriassistent, nagu poliitilise korrektsuse diktaat tänapäeval öelda käskis – oli kõik tema kohtumised tühistanud, et ta võiks juurdlusele ja kohtuprotsessile keskenduda. Kuid päevakava täitub kindlasti ruttu, mõtles ta nukralt.

Järgmisel hetkel kõlaski koputus, uks avanes ja Eleanor tuli sisse. Peps, sooniline ja viiekümnendates aastates, meenutas too sedasorti üliinglaslikke daame, keda Grace'i ettekujutust mööda kohtas vikaari juures teed joomas – mitte et ta oleks kunagi sellisel teejoomisel käinud. Kolm aastat Grace'i alluvuses töötanud, käitus Eleanor ikka veel range viisakuse ja teatava formaalsusega, justkui kartes teda ärritada, kuigi ta ei taibanud, miks.

Naine seisatas, hoides ajalehepatakat eemale sirutatud käes, nagu oleks see ohtlik reostus. „Aa, Roy," ütles Eleanor. „Ma, ee ... need on mõne hommikulehe värskemad väljaanded. Mõtlesin, et tahate neid võib-olla näha."

„On seal midagi uut?"

„Sama jutt. Guardianis tsiteeritakse Julia Drake'i sõltumatust politseivastaste kaebuste komisjonist."

„Ma arvasingi, et nad on varsti jaol. Kuradima ennast täis lehm."

Eleanor võpatas vandesõna peale ja naeratas siis närviliselt. „Minu meelest on nad teiega liiga karmid."

Grace piilus veepudelit, igatsedes äkki tassikest kohvi. Ja sigaretti. Ja napsi. Lõuna oli peaaegu käes ning enamasti üritas ta enne õhtut mitte napsitada, aga tal oli tunne, et täna rikub ta seda reeglit. Sõltumatu politseivastaste kaebuste komisjon. Kena küll. Kui palju tunde neelab see lähikuudel tema elust? Ta oli teadnud, et nende sekkumine on vältimatu, kuid teadmisele kinnituse saamine muutis kõik järsku hullemaks.

Telefon helises. Eleanor kõrval seismas, võttis ta kõne vastu ja kuulis vanemkomissari kuiva Manchesteri aktsenti.

„Tubli töö, Roy," ütles Gary Weston, kelle hääl polnud kunagi ülemuslikumalt kõlanud. „Sa valitsesid end hästi."

„Aitäh. Nüüd on meil kaebuste komisjon kukil."

„Me klaarime nendega ära. Oled sa kell kolm vaba?"

„Jah."

„Tule minu kabinetti. Paneme neile aruande kokku."

Grace tänas. Vaevalt oli ta toru hargile asetanud, kui telefon helises uuesti. Seekord oli kõne operatiivkeskusest. Dispetšer nimega Betty Mallet, kes oli politseis töötanud niikaua kui Grace mäletas, ütles: „Tere, Roy, kuidas läheb?"

„Võiks paremini minna," vastas Grace.

„Peaceheaveni kriminaalpolitseist palutakse kogenud uurijat kohe juurdluspaigale. Kas sa oled vaba?"

Grace ägas sisimas. Miks ei võinud Betty kellelegi teisele helistada? „Oskad sa mulle midagi rääkida?"

„Keegi kohalik jalutas täna hommikul koeraga Peacehaveni ja Piddinghoe küla vahelisel põllul. Koer pistis jooksu ja pöördus tagasi, inimese käsi suus. Kriminaalpolitsei läks jälituskoertega sinna ja avastas veel inimese kehaosi – nähtavasti väga värskeid."

Nagu kõik uurijad, hoidis Grace käepärast nahkkotti, mis sisaldas kaitseülikonda, jalatsikatteid, kindaid, taskulampi ja muud kuriteopaigal hädavajalikku. „Hüva," lausus ta vastumeelselt, vahtides alistunult kotti põrandal. „Ütle mulle täpne asukoht, ma olen kahekümne minutiga seal."

7

Nad naersid tema üle, kui ta mööda tänavat läks. Ilmakutt tundis seda oma kontides, nii nagu mõned inimesed tunnevad kontidega külma või niiskust. Sellepärast ta vältiski kõigiga silmsidet.

Ta tajus, et nad kõik seisatavad, vahivad, pöörduvad, näitavad näpuga ja sosistavad, aga ta tegi südame kõvaks. Ta oli sellega harjunud: tema üle oli naerdud kogu elu või igatahes niikaua, kui ta oma kahtkümmend kaheksat aastat siin planeedil mäletas. Ta oli üsna kindel, et eelmisel planeedil olid asjad teisiti, kuid *nemad* olid selle ta mälus blokeerinud.

„Viking, Põhja-Utsire, Lõuna-Utsire, edelatuul neli kuni viis palli, pöördub loodetuuleks viis kuni seitse palli," ütles ta kõndides

endamisi, nördinud, et oli töölt ära kamandatud ja pidi loovutama oma lõunatunni. „Viking, torm, kaheksa palli, hoovihm lakkab. Nähtavus mõõdukas või hea. Forties, tsüklon viis kuni seitse palli, loodetuul tõuseb tormiks seitse kuni üheksa palli, vaibudes hiljem edelatuuleks neli kuni viis palli. Hoovihm. Nähtavus mõõdukas või hea," jätkas ta.

Ta rääkis kiiresti, tema mõtted polnud tegelikult ilmateatel, aju ragistas algoritme uue programmi jaoks, mida ta tööl kavandas. See kärbiks praegust süsteemi poole võrra, ja leidus inimesi, keda see tingimata vihastab. Aga nad ei tohiks ka kulutada maksumaksja raha viletsale tarkvarale, teadmata, mida ülepea teevad.

Elu on õppimiskõver, sellega tuleb kohaneda. „Star Trekis" oli Q seda mõistnud. „Kui sa ei talu, et sul nina veriseks lüüakse, peaksid ehk koju minema ja voodi alla pugema. Maailm pole turvaline. See on imetabane, täis aardeid, mis rahuldavad nii peeneid kui ka labaseid ihasid. Kuid see ei ole argadele."

Mees, Kes Ei Olnud Arg jätkas teekonda, marssides künkast üles ja läbi lõunatunni inimsumma Brightoni North Streetil, mööda autoremonditöökojast, Woolwichi ehituskooperatiivist ja prillipoest.

Ta oli kõhn ja kahvatu näoga, kohmaka kehaehituse ja rohmaka soenguga, kulmud ebamoodsalt suurte prillide taga ägedast keskendumisest kipras. Seljas kollakaspruun jope, võrkvest ja valge nailonsärk, jalas hallid flanellpüksid ja punutud sandaalid, kandis ta väikest seljakotti, mis sisaldas sülearvutit ja lõunasööki. Ta kõndis hoogsate sammudega, varbad sissepoole pööratud, selg otsusekindlalt kumaras, justkui pressides end läbi La Manche'ilt puhuva tasapisi tõusva edelatuule. Vanusele vaatamata oleks teda võinud pidada tujukaks teismeliseks.

„Cromarty, Forth, Tyne, Dogger, loodetuul tõuseb tormiks seitse kuni üheksa palli, vaibub hiljem edelatuuleks neli kuni viis, kohati kuus palli. Vihm tugevneb. Nähtavus mõõdukas või hea."

Ta aina pomises valjusti värskeimat piirkondlikku Briti

saarte mereilmateadet, mis oli edastatud täna hommikul kell 5.55 Greenwichi aja järgi. Kümnendast eluaastast oli ta seda pähe õppinud neli korda päevas ja seitsmel päeval nädalas. Ta oli avastanud, et see on parim viis, kuidas ühest punktist teise jõuda – kui terve tee mereilmateadet pomiseda, kaitses see teda inimeste kõrvetavate pilkude eest.

Koolis oli ta leidnud, et see kaitses ka teiste laste naeru eest. Pealegi, kui keegi tahtis mereilmateadet kuulda – ja üllatav, kui sageli teised Mile Oaki kooli õpilased *olid* seda kuulda tahtnud –, oskas ta neile alati öelda.

Informatsioon.

Informatsioon maksab. Mis tähtsust on rahal, kui sul on informatsiooni? Paraku on enamik inimesi informatsioonis täielikud lollpead. Tegelikult on nad peaaegu kõiges lollpead. Sellepärast ei olegi nad *välja valitud.*

Ema-isa olid talle nii õpetanud. Üks väheseid asju, mille eest ta neile tänulik oli. Aastatega olid nad selle talle pähe tagunud. *Eriline. Jumala välja valitud. Päästetud saamiseks.*

Noh, nad lasid natuke viltu. See polnud tegelikult jumal, kuid ta ei püüdnud enam ammu neile selgitada. See ei tasunud vaeva.

Ta möödus ühest lõbustusputkast, keeras kellatorni juures vasakule West Streetile ja möödus Waterstone'i raamatupoest, Hiina restoranist ning odavlennubüroost, seades sammud alla mere äärde. Mõni minut hiljem tõukas ta Grand Hoteli kauni regendistiilis fassaadi pöördust, sisenes fuajeesse ja kõndis administraatorilaua juurde.

Tumedas kostüümis noor naine, reväärile kinnitatud kuldne nimesilt, kuhu oli graveeritud ARLENE, silmitses teda hetke kahtlustavalt ja naeratas seejärel kohusetundlikult. „Saan ma aidata?" küsis naine.

Silmsidet vältides põrnitses Ilmakutt puidust letti, keskendudes American Expressi taotlusblankette täis plastriiulile.

„Saan ma aidata?" küsis naine uuesti.

„Ee, noh, okei." Ta vahtis veel pingsamalt blankette, tema nördimus kasvas siin viibides. „Kas te oskate öelda, millises toas on härra Smith?"

Arvutist kontrollinud, vastas naine: „Härra Jonas Smith?"

„Ee, just."

„Kas ta ootab teid?"

Jah, pagan võtaks, ootab küll. „Ee, just."

„Ehk ütlete oma nime, söör? Ma helistan tema numbrituppa."

„Ee, John Frost."

„Üks moment palun, härra Frost." Naine tõstis toru ja valis numbri. Järgmisel hetkel lausus ta telefoni: „Vastuvõtus on härra John Frost. Kas tohib ta üles saata?" Pärast pisikest pausi naine tänas ja pani toru hargile. Siis vaatas ta jälle Ilmakutile otsa. „Tuba seitsesada neliteist seitsmendal korrusel."

Taas American Expressi blankette põrnitsedes hammustas Ilmakutt huulde, noogutas ja ütles: „Ee, okei, just."

Ta sõitis liftiga seitsmendale korrusele, läks piki koridori ja koputas uksele.

Ukse avas albaanlane, kelle õige nimi oli Mik Luvic, aga keda Ilmakutt pidi kutsuma Mic Brown – see käis tema meelest naeruväärse šaraadi juurde, mille järgi neil kõigil, tema ise kaasa arvatud, tuli kasutada valenimesid.

Albaanlane oli kolmekümnendates aastates lihaseline mees, kellel oli kõhetule karmile näole kivistunud ülbe ilme ja geeliga võitud lühike hele siilisoeng. Ta kandis kuldsete litritega musta maikasärki, siniseid dressipükse ja valgeid mokassiinkingi, kaelas rippus kuldkett. Võimsaid paljaid õlgu ja küünarvarsi katsid tätoveeringud, ta mälus nätsu teravate väikeste lõikehammastega, mis meenutasid Ilmakutile kunagi kohalikus akvaariumis nähtud piraajasid.

Pilk kollakasrohelisel vaibal, ütles Ilmakutt: „Aa, tere. Ma tulin härra Smithiga kohtuma."

Albaanlane, kes oli vanasti elatist teeninud põrandaaluste

rusikavõitluste ja puurikaklustega, aga kellel nüüd oli magusam tööots, jõllitas teda mitu sekundit vaikides ja pärani suuga visalt nätsu närides, viipas ta siis avarasse, sigarisuitsust lehkavasse lopsakas kunstlikus regendistiilis sisustatud sviiti ning sulges kähku ukse. Huvitult ühele lahtisele ukseavale osutanud, keeras albaanlane Ilmakutile selja, sammus uhkeldavalt üle toa, istus toolile ja asus uuesti telekast jalgpallimängu vaatama.

Ilmakutt oli albaanlast nüüd juba mitu korda kohanud ega olnud teda veel rääkimas kuulnud. Vahel imestas ta, kas too on kurttumm, kuid seda vaevalt. Näidatud ukseavast sisse astudes sattus ta hoopis suuremasse tuppa, mille keskel istus diivanil räigelt ülekaaluline härra Smith, seljaga klaasustest paistva merevaate poole ja tähelepanu koondunud neljale ühendatud arvutimonitorile kohvilaual, näkitsedes sõrmeküünt, nagu oleks see kanakont.

Härra Smith kandis nabani avatud Havai särki, paljastades karvutu kaame ihu voldid, mis sarnanesid naiserindadega. Sinised dressipüksid olid pingul ümber töntsakate jalgade, jämedad kui puutüved. Gucci monogrammiga tuhvlites tillukesed paljad jalalabad mõjusid seevastu õrnade ja nukulikena; pea, kus vohasid laitmatult hõbedased lainjad, kuklal lühikesse rotisabasse seotud juuksed, oli proportsioonist veel rohkem väljas, nagu kuuluks tublisti väiksemale mehele. Lõual oli nii palju volte, et kuni ta polnud paotanud oma miniatuurset suud ja lihased polnud selle ümber mänglema hakanud, ei näinud Ilmakutt hästi, kus nägu lõppes ja kael algas.

„Kas sa lõunat tahad, John?" küsis Jonas Smith, venitades sõnu kimeda Louisiana aktsendiga, milles polnud kübetki soojust. Nahk küünte ümber siin-seal verele puretud, viibutas ta priske sõrmega toateeninduskärule, kuhu oli laotud võileivataldrikuid ja alumiiniumkatte all roogi.

Kollakasrohelist vaipa vahtides ütles Ilmakutt: „Tegelikult on mul võileib kaasas."

„Mõhh. Napsi? Telli endale naps ja istu."

„Aitäh. Ee, okei. Just. Ma ei soovi ... ee, napsi. Ma ... ee ..." Ilmakutt piilus käekella.

„Istu siis, kurat võtaks."

Ilmakutt kõhkles hetke, sai vihast võitu ja nihkus lähima tooli juurde.

Ameeriklane näris küünt edasi ja piidles oma väikeste seasilmadega Ilmakutti, kes libistas seljakoti maha ja istus tooliservale nagu õrrele, puurides pilguga paksu vaipa, justkui mingit olematut mustrit otsides.

„Kokat? Kas sa kokat tahad?"

„Ee, õigupoolest, ee ..." Ilmakutt piilus uuesti käekella. „Ma pean kell kaks tagasi olema."

„Sa lähed tagasi, kui mina luban, raisk."

Ilmakutil oli kõht tühi. Ta mõtles tofu ja oaidudega võileivale, mis oli seljakotis plastkarbis. Aga häda oli selles, et talle ei meeldinud eriti teiste nähes süüa. Ta tõmbas sügavalt hinge ja sulges silmad, mis aitas viha vastu. „Fisher, German Bight, edelatuul neli kuni viis palli, tuul pöördub loodesse ja tõuseb tormiks kuus kuni kaheksa palli. Hoovihm. Nähtavus mõõdukas või hea." Silmad jälle avanud, märkas ta diivani kõrval lauakesel klaasist tuhatoosi, kus vedeles pooleldi suitsetatud kustunud sigar.

„Mida-mida?" küsis härra Smith. „Mis sa seal pobised?"

„Mereilmateade. Teil võib seda vaja minna."

Ameeriklane, kelle õige nimi oli Carl Venner, jõllitas nohikut, teades väga hästi, et too on osalt geenius ja osalt opakas. Vaenulik väike abordijäänus, sõnakuulmatu loomuga. Ta kannatab selle ära; ta oli elus hullemagi sitaga kokku puutunud. Praegu on see vennike kasulik, ja kui tema kasulikkus ammendub, ei hakka keegi temast puudust tundma.

„Aitäh sulle, et said nii lühikese etteteatamisega tulla," ütles Venner, huulile kerkimas põgus naeratus, kuid hääl ei sulanud üles.

„Ee, just."

„Meil on mure, John."

Ilmakutt ütles noogutades: „Okei, just."

Valitses pikk vaikus. Aimates kedagi selja taga, pööras Ilmakutt pead ja nägi tuppa astunud albaanlast, kes seisis ukseavas, jälgides teda, käed rinnal risti. Kummalgi pool albaanlast seisis veel üks mees. Ilmakutt teadis, et mõlemad mehed on venelased, ehkki teda polnud neile kunagi tutvustatud.

Nad ilmusid nagu seinte seest iga kord, kui ta Venneriga kohtus, aga ta ei taibanud, milline on nende roll. Nad olid mornid, saledad, teravate näojoontega, põetud juustega ja stiilsetes mustades ülikondades; mingit laadi äripartnerid. Nad muutsid ta alati rahutuks.

„Sa kinnitasid, et meie leheküljele pole võimalik sisse häkkida," ütles härra Smith. „Äkki selgitad siis mulle ja härra Brownile, kuidas see eile õhtul ikkagi juhtus?"

„Meil on viis tulemüüri. Keegi ei saa sisse häkkida. Kahe minutiga sain ma automaatse häireteate, et kellelgi on loata juurdepääs, ja katkestasin tema ühenduse."

„Mismoodi see juurdepääs tekkis?"

„Ei tea, ma tegelen sellega. Või õigemini tegelesin," lisas ta pahuralt, „kuni te vahele segasite ja mind siia kutsusite. See võis olla mingi tarkvaratõrge."

„Ma juhtisin üksteist aastat USA sõjaväeluures Euroopa võrguseiret, John. Ma tean, mis vahe on tarkvaratõrkel ja kellegi jälgedel. Siin on tegu jälgedega. Tule vaata." Ameeriklane osutas ühele arvutimonitorile.

Ilmakutt läks lähemale, kuni nägi ekraani. Krüpteeritud numbriread täitsid seda servast servani. Üks tähekombinatsioon plinkis. Viivu monitori uurinud, vaatles ta seejärel hoolikalt ülejäänud kolme ekraani. Siis jälle esimest, lakkamatut plinkimist.

„Ee, põhjusi võib olla igasuguseid."

„Tõsi," nõustus ameeriklane kärsitult. „Aga ma olen need välistanud. Jääb ainult üks võimalus: kellegi võõra kätte sattus mõne tellija disk. Sa pead meile hankima diski kaotanud tellija nime ja aadressi, samuti selle leidja omad."

„Ma võin teile anda tellija kasutajanime, see on sisselogimisandmetes kirjas. Ee, diski leidjaga ... ee ... mmm ... ei pruugi nii kergesti minna."

„Kui tema suutis meid leida, leiad sina ka tema." Härra Smith pani käed kokku, suu paotus lihavaks naeratuseks. „Sul on vahendid olemas. Kasuta neid."

8

Roy Grace seisis porisel põllul vööni rapsis, seljas riietele tõmmatud valge kaitseülikond ja jalatsitel katted. Mõne hetke püsis ta vihmaseguses tuules paigal ning vaatles sipelgat sibamas üle naisterahva käelaba, mis lebas, peopesa alaspidi, erekollaste rapsikõrte vahel.

Siis ta põlvitas ja nuusutas kehaosa, peletades eemale porikärbse. Käsi ei lõhnanud, järelikult pidi see olema värske – suvesoojust arvestades küllap alla ööpäeva vana.

Kord aastate eest, kui ta viibis algaja uurijana mõrvapaigal – üks noor naine oli leitud vägistatuna ja kägistatult Brightoni keskel kirikukalmistult –, lähenes talle keegi veetlev noor punapäine Arguse ajakirjanik, kes oli politseipiirde taga passinud. Neiu küsis, kas mõrvapaikadel käimine äratab temas mingeid tundeid või peab ta seda lihtsalt tööks, nii nagu inimesed ikka oma tööd teevad.

Ehkki tollal Sandyga õnnelikus abielus, oli ta ajakirjanikuga mõnusalt flirtides lobisenud, tahtmata tunnistada, et õieti on see tema elu esimene mõrvajuhtum. Püüdes kangesti *macho*'t mängida, oli ta praalinud, et jah, see on töö, lihtsalt töö, nõnda talubki ta mõrvapaikade õudusi.

Praegu meenus talle see hetk.

Tema bravuurikas vale.

Tõde oli, et päeval, kui ta ilmub mõrvapaigale ja see näib talle lihtsalt tööna, päeval, kui ta enam ohvritest sügavalt ei hooli, sel päeval lahkub ta politseist ja otsib mõne teise ameti. Ning see päev

oli alles kaugel. Võib-olla lähebki temaga viimaks niiviisi, nagu oli läinud tema isaga ja paistis minevat paljude politseiveteranidega, aga momendil täitsid tema kõhuõõnt samad tunded, mis iga kord mõrvapaigale saabudes.

See oli võimas segu hirmust peatse vaatepildi ees ja tohutust vastutuskoormast, mis juurdlust juhtides tema õlule langes – teadmine, et sel tundmatul surnud naisel on ema-isa, võib-olla õed-vennad, võib-olla abikaasa või armsam, ehk koguni lapsed. Ühel tapetu lähedastest tuleb surnukeha tuvastada, nad kõik tuleb leina- ja šokiseisundis üle kuulata ning kahtlusaluste ringist kõrvaldada.

Käsi oli elegantne, pikkade sõrmedega, hoolitsetud küünte heleroosa lakk moodustas alabastervalgeks tõmbunud nahaga järsu kontrasti, kui mitte arvestada peenikest tumedat hüübinud vere riba, lõikehaava, mis ulatus põidla välisservast randmeni. Haav paistis enesekaitsel saadud. Grace mõtles, kes see naine küll oli, milline inimene, ja mis oli viinud selliste tagajärgedeni.

Esimesed kakskümmend neli tundi on mõrvajuurdluses võtmetähtsusega. Seejärel muutuvad tulemused üha aeglasemaks ja vaevalisemaks. Ta teadis, et lähematel tundidel ja päevadel peab ta juurdluse huvides kõrvale jätma enam-vähem kõik muu. Ta avastab tapetu elust ja surmast nii palju üksikasju, kui tolle surnukeha, kodu, isiklikud esemed, pere ja sõbrad võimaldavad. Tõenäoliselt saab ta sellest naisest teada rohkem kui keegi eluajal.

Juurdlus ei küsi privaatsusest, on teinekord jõhker. Juba surm üksi riisub inimeselt suure osa väärikust, kuid kriminaalpolitsei juurdlusega võrreldes kahvatub seegi. Pealegi oli tal alati kummituslik tunne, et surnu hing võib – see polnud ju välistatud – teda kusagilt jälgida.

„Me arvame, et käsi tuli sealt, Roy." East Downsi osakonna tüseda kerega kohalik inspektor Bill Barley, keda tuules paisuv valge kaitseülikond veel tüsedamaks tegi, seisis siinsamas, näidates kummikindas sõrmega üle põllu, kuhu oli kohusetundlikult veetud eralduslint; lindi taga oli mitu samuti valgetes kombinesoonides

kriminalisti ametis telgi püstitamisega.

Taamal põlluserval, kuhu Grace oli parkinud, lisandus jälle üks auto trobikonnale märgistustega ja märgistusteta politseiautodele, koerarühma kaubikule, fotograafi kaubikule ning juurdlusbussi kõrgele kandilisele veokimõõtu kogule, mis oli teiste kõrval hiiglaslik.

Koroneri musta kaubikut ei olnud esialgu kutsutud. Ka pressi ei olnud teavitatud, aga esimese reporteri saabumiseni ei lähe kaua. Nood on nagu porikärbsed.

Barley oli pesueht veteran, viiekümnendates aastates, mahlaka Sussexi aktsendi ja punetava näoga, mida joonisid lõhkenud veresooned. Grace'ile avaldas muljet kiirus, millega ta oli ala piiranud. Kõige hullem peavalu on saabuda mõrvapaigale, kus kogenematud politseinikud on juba enamiku asitõendeid mutta trampinud. See mõrvapaik paistis inspektoril kenasti kontrolli all olevat.

Kui Barley oli käelaba paksu kilega kinni katnud, järgnes Grace talle, astudes hoolikalt tema jälgedes, et maapinda võimalikult vähe segi ajada, ja piiludes iga natukese aja tagant kaugemal rapsis graatsiliselt hüplevat politsei Saksa lambakoera, kuni nad jõudsid alale, kuhu tegevus oli peamiselt koondunud. Grace taipas kohe, miks. Keskel, vajutades väikesel lapil rapsi vastu maad, oli suur kortsus must prügikott, mille lahtirebenenud ribad lipendasid tuules, ja selle ümber tiirutas mitu porikärbest.

Grace noogutas tervituseks kriminalist Joe Tindallile, keda ta hästi tundis. Neljakümnendates aastates Tindall oli näinud varem tuhmi juuksepahmaka ja paksude prillidega välja nagu hullumeelne teadlane, aga märksa nooremasse naisesse armudes muutis oma välimust. Nüüd oli tal valge kombinesooni kapuutsi all täiesti paljaks aetud pea, veerand tolli laiune habemetriip ulatus alahuule keskkohast lõuale ja prillid olid trendikate piklike siniseks toonitud klaasidega. Ta meenutas pigem narkodiilerit kui teadusemeest.

„Hommikust Roy," tervitas Tindall oma tavapärasel sarkastilisel

toonil. „Tere tulemast kursusele „Tuhat ja üks asja, mida teha prügikotiga Peacehavenis kolmapäeva hommikul"."

„Kas käisid poodlemas?" küsis Grace musta kilekoti poole viidates.

„Sa ei kujuta ette, mida tänapäeval boonuspunktide eest antakse," ütles Tindall. Siis ta põlvitas ja avas väga ettevaatlikult prügikoti.

Roy Grace oli politseis töötanud üheksateist aastat, millest viimased viisteist oli veetnud raskeid kuritegusid, eeskätt mõrvu uurides. Ehkki iga surm oli häiriv, ei šokeerinud teda enam eriti miski. Aga musta prügikoti sisu küll.

Kotis peituv torso oli selgelt kuulunud vormikale noorele naisele. Seda kattis hüübinud veri, häbemekarvad olid verest nii klompis, et nende värvi polnud võimalik silmaga kindlaks teha, ja enamvähem iga tolli kehast oli sõgedas pussitamishoos hakkinud mingi terav ese, tõenäoliselt nuga. Pea oli puudu ja kõik jäsemed küljest lõigatud. Üks käsivars ja mõlemad jalad olid koos kehaga kotis.

„Jeerum," ütles Grace.

Isegi Tindalli huumorimeel oli otsas. „Kusagil jookseb ringi tõeliselt haige värdjas."

„Pead pole ikka veel?"

„Otsitakse."

„Kas patoloogile helistati?"

Tindall peletas käeviipega paar porikärbest. Neid tuli juurde ja Grace hakkas kätega vihaselt vehkima. Porikärbsed haistavad lagunevat inimihu viie miili kauguselt. Neid hoiab surnukehast eemal vaid suletud konteiner. Aga vahetevahel on neist ka kasu. Porikärbsed munevad, munadest kooruvad vastsed, vastsetest saavad vaglad ja lõpuks porikärbsed. See protsess võtab ainult mõne päeva. Nende surnukehade puhul, mis avastatakse alles mitu nädalat hiljem, on võimalik surma aega üldjoontes määrata selle järgi, kui mitu putukavastsete põlvkonda kehas leidub.

„Ma oletan, et keegi ikka helistas patoloogile, Joe?"

Tindall noogutas. „Bill helistas."

„Kas see on Nadiuska?" küsis Grace lootusrikkalt.

Oli kaks riiklikku patoloogi, keda tavaliselt siitkandi mõrvapaikadele saadeti, sest nad elasid võrdlemisi lähedal. Politsei lemmik oli Nadiuska De Sancha, Vene aristokraatidest põlvnev väärikas hispaanlanna, kes oli abielus ühe Inglismaa juhtiva ilukirurgiga. Nadiuska menu ei tulenenud ainult sellest, et ta tegi oma tööd hästi ja oli igati abivalmis, vaid teda oli ka tore vaadata. Natuke alla viiekümne aasta vana, oleks teda võinud pidada kümme aastat nooremaks; selle üle, kas siin oli mängus tema abikaasa kutseosavus, vaidlesid lakkamatult kõik, kes temaga töötasid – arutelu õhutas tagant tõsiasi, et naine kandis talvel ja suvel muutumatult rullkaelusega sviitrit.

„Ei, Nadiuska õnneks – talle ei meeldi mitmekordsed noahaavad – on see doktor Theobald. Ja politseiarst on samuti teel."

„Ah soo," ütles Grace, püüdes maha suruda pettumust hääles. Ühelegi patoloogile ei meeldi mitmekordsed noahaavad, sest iga haav tuleb ülima täpsusega mõõta. Nadiuska De Sancha ei olnud lihtsalt silmarõõm, vaid ka lõbus kolleeg – flirtiv, nalja armastav ja töötas kiiresti. Frazer Theobald oli seevastu üldise arvamuse järgi umbes sama lõbus kui laibad, mida ta uuris. Ja aeglane. Piinavalt aeglane. Kuid tema töö oli põhjalik ja alati eksimatu.

Äkki märkaski Grace silmanurgast toda pisikest kasvu meest, üleni valges ja suur eksperdikott käes, ligemale sammumas, kapuutsiga pea ei ulatunud rapsist eriti kõrgemale.

„Tere hommikust kõigile," ütles patoloog ja vahetas kolmikuga kummikinnastes käepigistuse.

Doktor Frazer Theobald oli viiekümnendates eluaastates. See jässaka kehaehitusega, veidi alla viie jala kahe tolli pikk ja pähkelpruunide silmanööpidega mees kandis vägeva kongnina all Adolf Hitleri vuntse, tema traatjas juuksetutt oli sassis ja hõredavõitu. Kopsakast sigarist oleks piisanud, et ta võinuks kostüümipeol usutavalt esineda Groucho Marxina. Aga Grace kahtles, kas Theobaldi-sugusele mehele tuleks eales pähe midagi nii kerglast

nagu kostüümipeole minek. Grace ei teadnud patoloogi eraelust muud, kui et ta on abielus mikrobioloogia lektoriga ja lõõgastuseks käib peamiselt üksinda väikese paadiga purjetamas.

„Nõndaks, komissar Grace," ütles ta, silmitsedes enne jäänuseid laperdavate servadega prügikotis ja siis ümbritsevat maapinda. „Kas saate mind kurssi viia?"

„Jah, doktor Theobald." Patoloog käitus alguses umbes pool tundi alati hirmus ametlikult. „Praeguse seisuga on meil rohkete noahaavadega jäsemeteta torso, mis paistab kuuluvat noorele naisele." Grace vaatas justkui kinnitust paludes Barleyle otsa ja inspektor võttis järje üle.

„East Downsi politseisse tuli hädaabikõne täna hommikul koeraga jalutanud naisterahvalt. Koer leidis inimese käelaba, mida me pole paigast liigutanud." Inspektor osutas sõrmega. „Ma sulgesin ala lindiga ja politseikoertega otsides leidsime need jäänused siin, mida ei ole puudutatud, kui prügikoti paotamine välja arvata."

„Pead pole?"

„Veel mitte," ütles inspektor.

Patoloog põlvitas, pani enda koti käest ja keeras prügikoti serva ettevaatlikult allapoole, uurides jäänuseid pisut aega vaikides.

„Sõrmejäljed ja DNA-proov tuleb võtta jalamaid, et katsuda isikut tuvastada," ütles Grace. Ta vahtis künkast alla üle põllu elurajooni tänavaid. Nende taga, umbes miil eemal, oli näha La Manche'i väina halli veevälja, mis taevalaotusest vaevu eristus.

Inspektorit kõnetades jätkas Grace: „Ühtlasi tuleb ümbruses käia ukselt uksele, küsida, kas viimase paari päeva jooksul on märgatud midagi kahtlast. Kindlaks teha, kas lähikonnas on mõni inimene kadunud. Kui mitte, siis laiendame ringi kogu Brightonile ja edasi Sussexile. On siin turvakaameraid, Bill?"

„Ainult kohalikes poodides ja teistes ärides."

„Las nad hoiavad viimase seitsme päeva salvestused tingimata alles."

„Saab tehtud."

Maapinna poole noogutades ütles Grace: „Kas on aimu, kuidas need jäänused siia sattusid? Rehvijälgi on?"

„Meil on jalajäljed. Tallamustri järgi mingid rasked saapad. Silmaga otsustades sügavalt sisse vajunud, surnut nähtavasti tassiti," vastas Bill Barley, näidates näpuga kitsale mulla- ja rapsiribale kahe kaugusse kulgeva politseilindi vahel.

Theobald oli nüüd eksperdikoti avanud ja uuris hoolikalt maas vedelevat verist käelaba.

Kes see naine oli, küsis Grace mõttes. Miks ta tapeti? Kuidas ta siia sai? Temas pulbitses viha.

Viha ja veel midagi muud.

Kohutav teadmine, mida ta keeldus endale tunnistamast, et selle noore naise saatus ei pruugi erineda tema naise omast. Üheksa aasta eest oli Sandy kadunud nagu vits vette, tänini polnud lagedale ilmunud ainsatki jälge. Sandy võis olla mõrvatud ja kuhugi peidetud. Tapetud ja metsikult rapitud. Pole keeruline laibast vabaneda ja hoolt kanda, et seda iial ei leitaks – selleks on tosinaid viise.

See ei andnudki talle praegu rahu. Keegi oli vaeva näinud tüdruku jõhkra tapmise ja pea eemaldamisega. Aga kui tuvastamist oleks tahetud tõesti takistada, oleks võetud ka käelabad. Miks seda siis ei tehtud?

Miks jäeti jäänused siia keset põldu, kus need paratamatult kähku leitakse? Selle asemel, et neid kuhugi maha matta?

Võib-olla sellepärast, mõtles ta, et süüdlane tahtis nende avastamist.

9

Lillat jooksudressi kandev Kelly istus elutoa põrandal, klaviatuur süles, selg vastu diivanit toetatud, ja mugis torukujulisest karbist soola ja äädikaga maitsestatud Pringlesi krõpse. Mitte just kõige

tervislikum lõunasöök, aga need olid madala rasvasisaldusega – ei kahjusta figuuri, mõtles ta.

Netti sisse loginud, vahtis ta lillast kristallist Swarovski käevõru teleekraanil ja suurendas siis kujutist topeltklõpsuga. Ta mõtles süüdlaslikult, kui hästi see sobiks tema praeguse riietusega. Pisut kiiskav, pisut edvistav, seda küll. Aga Swarovski ehted on ikkagi stiilsed; nende toodang meeldis talle. Ekraan näitas jaemüügihinnaks £152, ja kõrgeim pakkumine oli seni vaid £10,75. Kusjuures oksjon kestab veel ainult kolm tundi ja nelikümmend kaks minutit!

Köömes! Ta sisestas pakkumise: kaksteist naela. See ei tekita nende eelarvesse märgatavat auku, ja kui tal õnnestub käevõru saada sellise hinnaga, võib ta selle mõne nädala pärast kallimalt uuesti oksjonile panna ja kasumit teenida.

Ta jälgis ekraani mitu minutit, kuid sinna ei ilmunud teisi pakkumisi. Siiani asi sujus. Ta sirutas käe, võttis Smirnoffi pudeli – see pärines salajasest varust, mida ta peitis Tomi eest magamistoas oma pesusahtli tagasopis –, keeras korgi pealt ja rüüpas üsna väikese lonksu. Täna hommikul alles kolmas lonks, õigustas ta end, eirates tõika, et tegu oli olnud uue pudeliga, millest oli nüüd juba kolmandik tühi.

Õues ladistas vihma. Lady sörkis tuppa, rihm suus, keeras pea viltu ja vingatas.

„Tahad jalutama minna, kullake, jah? Me peame ootama, kuni vihm järele jääb, eks."

Koer vingatas taas, valjemini.

Ta pani pudeli ära ja tõstis käe. Lady puges ligi ja veeretas end kohmakalt selili.

„Sa oled tüüpiline naine, on ju?" lällutas Kellie kiindunult, viinauim peletas keskpäevanukrust. „Ei taha muud, kui et su tisse paitataks."

Ta silitas natuke aega koera kõhtu, põimis käe ümber koera kaela ja suudles pealage, tundes looma tugevat sooja karvast lõhna. „Ma armastan sind, Lady."

Õuest mingeid helisid kuuldes hüppas Lady äkki jälle püsti, urises ja hiilis esikusse. Ta haugatas, ja järgmisel hetkel kuulis Kellie köögist koeraluugi mütsatust, kui Lady aeda jooksis, kahtlemata peletama mõnd lindu, kes oli söandanud murule laskuda.

Tema pakkumisele eBays polnud ikka võistlejaid.

Ühel päeval saab ta need netioksjonid selgeks. Paari nädala eest oli Daily Mailis artikkel, mille ta oli välja lõiganud ja alles hoidnud, inimestest, kes eBays müügiga varandusi teenisid. Ta üritas Tomile rääkida, aga mees ei paistnud kuidagi mõistvat, et ta püüab vaid omal kombel neile veidi raha hankida. Ta lihtsalt ei osanud seda hästi. Kuid ta hakkab oskama; küll ta ära õpib.

Siis heitis ta pilgu pudelile. Ehk veel üksainus pisike suutäis?

Ta sulges silmad ja imestas: mis kurat minuga lahti on? Minu eluga? On mul kehvad geenid?

Kellie mõtles oma vanematele. Suurte unistustega isa, keda ta jumaldas, oli kõigest viiekümne kaheksa aastasena kaugele arenenud Parkinsoni tõvega koju jäänud. Ta mäletas lapsepõlvest, kuidas isa oli proovinud mitmeid ärilisi ettevõtmisi ja läbi kukkunud. Isa oli Brightonis taksot sõitnud ja asutanud omaenda limusiiniüürimisteenuse. See oli pankrotti läinud. Isa ostis mingi tervisejoogi müügiõigused, mis pidi ta rikkaks tegema. See röövis neilt maja.

Ema oli nende sissetulekule lisa teeninud pikkade raskete töötundidega Gatwicki lennujaamas, reklaamides maksuvabas ostualas parfüüme, kuni oli sunnitud end lahti võtma, et isa eest hoolitseda. Praegu elasid nad vandaale, murdvargaid ja röövleid kartes Brightoni karmis kandis Whitehawkis munitsipaalkorteris. Neil üleeile külas käies oli Kellie vana Espace'i ainult tunnikeseks maja ette jätnud. Kui ta välja tuli, olid ilukilbid ära varastatud.

Ta mäletas oma esimest kohtumist Tomiga, ühe Brightoni kolledžis õpetajaks õppinud sõbranna kahekümne esimesel sünnipäeval. Kelliet oli jahmatanud, kui väga Tom sarnanes tema isaga, nii nagu ta tahtis isa mäletada: noor ja poisikeselikult nägus mees, pööraselt sarmikas, elusse armunud ja väga innukas. Tomil oli olnud

uhke visioon, hämmastavad plaanid, ja erinevalt Kellie isast olid tema plaanid läbi mõeldud. Ta tahtis kogemusi omandada valdkonna edukaimas firmas töötades ja seejärel iseenda peremeheks saada.

Ja Kellie oli temasse uskunud. Oli tundunud võimatu, et Tomil võiks miski ebaõnnestuda. Kellie sõbrannadele meeldis mees kohe. Tema vanemad olid Tomist vaimustuses. Ta oli sel õhtul Tomi armunud. Kaks ööd hiljem oli ta mehega maganud, tolle tillukeses keldrikorteris Hove'i promenaadi lähistel, taustaks tundide kaupa mängimas Scott Joplini CD. Sealtpeale olid nad haruharva öö lahus veetnud.

Abielu algusaastatel oli kõik imevahva. Tom oli alustanud omaenda äri ja see oli hoogsalt käivitunud. Nad olid kolinud suuremasse korterisse ja edasi siia majja. Asjad olid hakanud viltu minema, kui Kellie natuke enne Maxi sündi algkoolist õpetajatöölt lahkus. Tal hakkas igav, sellele lisandus pikk sünnitusjärgne depressioon. Ta avastas, et raske on päev otsa lapsega kodus olla, kui Tom varahommikuti Londonisse sõitis ja õhtuti hilja koju saabus, jutuajamiseks enamasti liiga väsinud. See ei jää igavesti nii, oli Tom talle lubanud. Praegu tuli lihtsalt kõvasti rügada, tulevikku panustada.

Siis oli sündinud Jessica. Seesama üksildane heitlus kordus jälle. Ainult et Tomi äril läks halvemini. Mees tegi veel pikemaid päevi ja rääkis veel vähem. Kellie tavatses Maxi kooli sõidutada, tal tekkisid uued sõbrannad. Kõigil teistel naistel näis olevat edukas abikaasa, ilusad riided, kena auto, šikk kodu, toredad puhkusereisid.

Kogu see eBay värk, mida Tom ei suutnud mõista, oli alanud sellest, et Kellie püüdis meest aidata. Okei, *mõne* asja ostis ta ju endale, aga üldiselt olid need sooduskaubad, mida kavatses kasumiga taas maha müüa.

Kuid talle tehtud pakkumised ei küündinud makstud hindade lähedalegi.

Tema kulutustel eBays ja digi-TV ostukanalis oli ka teine põhjus, mida ta ei saanud Tomile tunnistada: need varjasid neljakümmend naela nädalas, mis tema viinaviga majapidamisrahast neelas.

See oli tühipaljas etapp, stressi maandamise moodus. Ma ei ole alkohoolik, kinnitas ta endale. Ta üritas lihtsalt väikese hingelise kriisiga omal käel toime tulla. Justkui enda veenmiseks haaras ta Arguse numbri ja otsis välja töökuulutused. See oleks parim lahendus: poole kohaga töö. Vähemalt panustaks ta pere ülalpidamisse. Ja tal oleks raha, et vahetevahel napsi osta, mitte et ta tegelikult napsi vajaks.

Mobiiltelefon helises. Ta oli selle kööki jätnud.

Ta rabeles vandudes püsti ja väljus pisut ebakindlal sammul toast, vahtis telefoniekraani, nägi, et helistab parim sõbranna Lynn Cottesloe, ja võttis kõne vastu.

„Tere," ütles ta, „kuidas läheb?" Ta teadis, et tal on keel veidi pehme.

„Ma ootan Orsino restoranis. Kus sina oled?"

„Oh pagan," ütles Kellie. „Palun ... väga vabandšt."

„Kas sinuga on kõik korras?"

Raisk, mõtles Kellie. *Raisk, raisk, raisk!* Ta oli täiesti unustanud, et nad pidid täna koos lõunatama. Ta heitis pilgu käekellale. See näitas 13.15.

„Kellie, on sinuga kõik korras?"

„Korras? Minuga? Absoluutselt," ütles ta.

10

Kitsukeses ruumis, mis täitis korraga reklaamkaupade firma BryceRight kontori ja esitlustoa ülesannet, istus Tom Bryce süngelt oma kirjutuslaua taga, särgikäised üles kääritud ja lips pooles mastis. Ta judises ja mõtles, kas pintsak uuesti selga tõmmata. Neetud Inglise ilm. Eile oli peaaegu talumatult palav, täna kõle külm.

Kontor jättis õige mulje: see asus väärikal aadressil ja ruum ise, mis polnud küll suur, oli kenasti proportsioonis, avarate akendega, ning laes oli säilitatud algne stukk-krohv. Siia mahtusid täpselt ära

kirjutuslauad viiele inimesele, ooteala, kus toimusid ühtlasi esitlused, ja kaugemasse otsa vaheseina taha kööginurk.

Firma nimi oli olnud Kellie mõte. Tollal oli mees pidanud seda tsipake labaseks, aga Kellie osutas õigesti, et see nimi jääb kergesti meelde. BryceRight varustas firmasid ja klubisid ärikingituste ja reklaamriietega. Tootevalik ulatus soovitud trükikirjaga pastakatest, kalkulaatoritest, hiirepatjadest ja kirjutuslauavidinatest T-särkide, nokkmütside, spordirõivaste ja trofeedeni.

Brightoni ärikooli lõpetanud Tom oli töötanud ühes selle valdkonna tuntuimas firmas Motivation Business, võttis siis kümne aasta eest Kellie toetusel end kõrvuni võlgadesse ja hakkas omal käel tegutsema. Ta oli äri ajanud kodust enda kabinetist ja kahest vabast magamistoast, kuni veidi pärast Maxi sündi kogunes piisavalt kapitali, et üürida see prestiižikas, ehkki kitsavõitu pind Bond Streeti lähistel, nagu ka Brick Lane'i kanti jääv laohoone Ida-Londonis.

Esimesed kuus aastat firma õitses. Tom oli loomupärane müügimees, kliendid armastasid teda, kõik oli roosiline. Siis juhtus 9/11 ja telefon ei helisenud kaks päeva. Ega kippunud hiljemgi väga tihti helisema.

Tema palgal oli neli müügimeest, kellest kaks töötasid siin Londonis, kolmas Põhja-Inglismaal ja neljas Šotimaal. Siin kontoris töötas lisaks tema sekretär Olivia, samuti administraator Maggie, kes vastutas klientidega suhtlemise ja toodete hanke eest. Laohoones oli tema alluvuses veel neli inimest: kauba vastuvõtja, kvaliteedikontrollija ja kaks laialisaatmisega tegelevat ametnikku. Ja sealt lähtusidki ohtrad probleemid, vist seetõttu, et ta ei käinud seal küllalt sageli.

BryceRighti kliendibaas oli esmaklassiline, klientide hulka kuulusid mitmed suured ja kuulsad nimed. Neile esitasid tellimusi Weetabix, Land Rover, kindlustuskompaniid, Nestlé ja Grants of St Jamesi veinid, nagu ka palju väiksemaid kliente.

Algusaastatel oli töö tõeline nauding, ja koguni 9/11 järgnenud

väljakutse oli esiotsa hasarti pakkunud, aga viimasel ajal kahanes käive seoses majanduslanguse ja üha kasvava konkurentsiga sedavõrd, et ta ei teeninud enam tegevuskulusid tasa. Ta kaotas võistlejatele kliente, säilinud kliendid tellisid väiksemas mahus, ja hiljaaegu oli hulk tellimusi vussi keeratud, nii et äri vähenes veel.

Tema kirjutuslaual saabunud posti kandikul olid virnas arved, osa üle kolme kuu vanad. Kuu lõpus seisis taas kord ees keerukas tasakaalutrikk laekuvate summade ja võlgnevustega, et tagada palgamaksete jätkumine. Ja nagu ikka olid selles võrrandis teguriks ka Kellie kulutused.

Naine naeratas talle kirjutuslaualt hõberaamist koos Maxi ja Jessicaga, kõik kolm olid reageerinud millelegi, mida fotograaf oli öelnud. See oli oivaline foto, mõnusas pehmes fookuses, mis andis neile pisut unenäolise välimuse. Pilti hellalt silmitsedes lootis Tom väga, et lähiajal ei tule naiselt ühtegi ebameeldivat üllatust.

Mismoodi Kelliele uudist teatada, juhul kui nad peavad maja maha müüma ja kulusid koomale tõmbama? Ja kuhu nad kolivad? Korterisse? Kuidas öelda Maxile ja Jessicale, et neil ei ole enam oma aeda?

Ta vahtis teise korruse aknast läbi paduvihma vastasmaja aknaid. Conduit Street oli kitsas, kõrged hooned muutsid selle kuristikusarnaseks. Päikeselistelgi päevadel oli kontor alalises varjus.

Pilku langetades nägi ta lõunatunni inimvoogusid, vihmavarjumerd ning autode, kaubikute ja taksode rodu, mis ootas Bond Streeti ristmikul foori taga. Ta jälgis uut kastanpruuni Bentley Continentalit. Ta oli niisugust igatsenud sestsaadik, kui see mudel välja tuli, ent praegu lahutas teda säärasest luksusest sama suur vahemaa nagu tigu tema aiataral Marsist.

Ta mälus lohutult võileiba: rukkileib tuunikala ja suhkrumaisiga. Ta ei armastanud tuunikala ega suhkrumaisi, ei sallinud ka rukkileiva jämedaid seemneid, aga täna hommikul ärgates oli ta lõpuks kindlalt otsustanud tervislikumalt toituda ja selles kraamis oli kuulu järgi vähe rasva – vähe üldse kõike. Ta oleks iga kell

eelistanud oma tavapärast peekonit ja muna või Cheddari juustu hapukurgiga. Kaalukeel oli Kellie, kes eile õhtul voodis lõbusalt ta kõhtu patsutas ja teda Kõtukeseks kutsus.

Ta vaatas erialaajakirja esimest lehekülge ja märkas, et üks võistleja, kelle äri parajasti mürinal edenes, valmistub börsile minema. Milles on nende saladus, imestas ta. Mida põrgut olid nemad õigesti ja tema valesti teinud?

Ta hammustas järgmise suutäie ning vaatas, kuidas tehnik Chris Webb, pikka kasvu lakooniline, sorakil juuste ja üksiku kõrvarõngaga neljakümneaastane, keda ta arvutimurede puhul alati kutsus – ja kes kohtles teda nagu alaarenenud last –, surkis kruvikeerajaga tema Maci sülearvuti sisemust. Iga natukese aja tagant heitis Tom pilgu tühjale ekraanile, asjatult lootes, et see jälle ellu ärkab.

Ta mõtles, mida oli eile õhtul näinud.

Ta ei suutnud tüdruku pussitamise videot kuidagi peast visata ja see ilmus talle unes nii elavalt, et ta ärkas kell kolm hommikul karjatusega. See pidi olema mingi film või filmi reklaamklipp.

Aga see jättis kuradima ehtsa mulje.

„Sinu andmed on paraku läinud, semu," ütles Chris Webb ärritavalt hea tujuga.

„Jah, ma ju rääkisin," vastas Tom. „Mul on tarvis, et sa need taastaksid."

Kuni tehnik aparaadiga jändas, vahtis Tom, kes tundis end ilma arvutita abitult ega suutnud ajakirjale keskenduda, toodete väljapanekut, mõeldes, et need paistavad kuidagi väsinud, on liiga kaua seisnud, vajavad uut lihvi.

Ta silmitses Team Jaguari klaasvitriini, kus olid väljas jope, nokkmüts, polosärk, pastakas, võtmehoidja, autojuhikindad, lips ja pearätik, kõik Jaguari värvides. Sinna tuleks panna mõni meie värskem kujundus, mõtles ta. Seejärel pöördus ta tähelepanu teisele vitriinile: hiirepadjad, pastakad, kalkulaatorid ja vihmavarjud, kõigil Weetabixi logo. Needki vajasid uuendamist.

Tema veetlev kahekümnendates aastates sekretär Olivia, kelle elus järgnes üks suhtekriis teisele, astus kontorisse, Pret a Mangeri võileivaäri kott käes, ja surus vestlusse süvenenult mobiiltelefoni kõrva äärde. Olivia tühjast kirjutuslauast edasi istus Tomi parim müügimees Peter Chard, iseloomulikus moekas ülikonnas ja võitud juustega justkui näitleja Leonardo DiCaprio teisik, lugedes huviga autoajakirja ja kühveldades kahvliga kiirnuudleid suhu. Tomi kõrvallaua taga istus Hongkongis sündinud Simon Wong, vaikse olekuga auahne kolmekümneaastane, kes oli ametis ühe tellimusblanketi täitmisega. Klient oli uus ja tellimus üsna kopsakas; vähemalt mingi põhjus rõõmustamiseks, mõtles Tom.

Telefon hakkas helisema. Olivia, kes oli endiselt mobiili otsas, ei teinud märkama. Ka Peter ja Simon ei paistnud kuulvat. Maggie lõunatas kusagil väljas.

„KURAT, VASTAKE TELEFONILE!" röögatas Tom.

Sekretär viipas vabandavalt käega ja sammus oma laua juurde.

„Räägi mulle veel kord täpselt, mis juhtus," ütles Chris Webb ahastava häälega, nagu kõnetaks kooli suurimat puupead.

Mõlemad müügimehed heitsid Tomile pilgu.

„Tegin täna hommikul rongis arvuti lahti ja see ei käivitunud. Oli kutu," ütles Tom.

„See käivitub ilusti," kostis tehnik. „Aga andmeid pole, vaat mis. Sellepärast ei ilmugi ekraanile midagi."

Häält tasandades, et ülejäänud pealt ei kuuleks, ütles Tom: „Ma ei saa aru."

„Mis siin aru saada, semu? Sinu andmed on kustutatud."

„Pole võimalik," ütles Tom. „See tähendab ... ma ei ole ju midagi *teinud*."

„Arvuti on kas nakatunud või häkiti sinna sisse."

„Mina arvasin, et Mac ei nakatu viirustega."

„Sa kuulasid minu õpetust, eks? Palun ütle, et kuulasid. Sa ei ühendanud seda kontori serveriga?"

„Ei."

„Vedas. See oleks kogu su andmebaasile paugu pannud."

„Järelikult viirus?"

„*Midagi* seal igatahes on. Riistvara on täiesti korras. Sa olid uskumatult loll, panid sisse rongist leitud CD. Pagan võtaks, Tom!"

Tom piilus üle Chrisi õla. Tema alluvad paistsid olevat huvi kaotanud. „Mis mõttes *loll?* See on ju arvuti, eks? Selleks see ongi. Viirusetõrje on peal, sa ise paigaldasid. See mängib CD-sid. Peaks mängima *iga* CD-d."

Webb vehkis diskiga. „Ma uurisin seda, eemal kõigist arvutitest, mida see võinuks kahjustada. See on nuhkvara, konfigureerib sinu tarkvara ümber ja istutab süsteemi jumal teab mida. Sa leidsid selle rongist?"

„Eile õhtul."

„Paras sulle. Oleksid pidanud kaotatud asjade letti viima."

Vahel ei suutnud Tom uskuda, et ta tõepoolest maksab sellele tüübile *abi* eest. „Palju tänu. Ma üritasin aidata, mõtlesin, et leian plaadilt aadressi, kuhu see saata."

„Nojah, kui järgmine kord midagi niisugust juhtub, saada see mulle ja ma vaatan ise. Kas sa oled peale CD avanud veel mingeid tundmatuid manuseid?"

„Ei."

„Oled kindel?"

„Ma ei ava neid kunagi, sa hoiatasid mind juba aastate eest. Ainult neid, mida on saatnud keegi tuttav."

„Pornot?"'

„Pornot, nalju, tavaline värk."

„Kui järgmine kord netis käid, soovitan kondoomi kanda."

„See pole naljakas."

„Ma ei teegi nalja. Sinu arvutisse tungis väga vastik viirus, äärmiselt agressiivne. Kui oleksid täna hommikul kontori serverisse loginud, oleks sealtki kõik kustutatud, ja sinu kolleegide arvutitest samuti. Tagavarakoopiad kaasa arvatud."

„Kuramus."

„Hästi öeldud," nentis Chris Webb. „Täiesti õige sõna."

„Ja kuidas sellest vabaneda?"

„Sa maksad mulle hulga raha."

„Tore küll."

„Või ostad uue arvuti."

„Sa kohe oskad inimesi rõõmustada, mis?"

„Sellised on tõsiasjad."

„Ma ei taipa. Mina arvasin, et Mac ei nakatu viirustega."

„Enamasti mitte. Aga mõned Maci-viirused siiski liiguvad. See võis olla lihtsalt vilets õnn. Aga tõenäoliselt on süüdi CD. On muidugi veel üks võimalus." Chris vaatas ringi, leidis teekruusi, mille oli tüki aja eest käest pannud, ja lonksas teed.

„Missugune?" küsis Tom.

„Keegi võib sinu peale viha kanda." Mõne hetke pärast lisas Webb: „Äge lips sul."

Tomi pilk langes lipsule; see oli lavendlikarva, hõbedaste hobustega. Hermès. Kellie oli selle hiljuti internetist mingilt lõpumüügilt ostnud – tema naise ettekujutus säästlikkusest.

„See on müüa," ütles ta.

11

Veidi kell pool viis läbi pärastlõunal, kui seljataga oli kolm tundi ülipõhjalikke uuringuid, otsustas riiklik patoloog, et noore naise tükeldatud jäänused varikatuse all vihmast piitsutatud rapsipõllul ei anna kohapeal rohkem infot.

Ta viis lõpule primitiivse, kuid tõhusa kiudude otsimise tehnika, mis seisnes Sellotape'i surumises vastu ohvri ihu iga tolli, eemaldas pintsettidega paar kiudu, mis olid takerdunud ohvri häbemekarvadesse, pistis kiud hoolikalt eraldi asitõendikotikestesse ning libistas siis pilgu veel kord üle kehaosade ja ümbritseva

maapinna, keskendudes pingsalt, kontrollides viimast korda, ega tal ei olnud midagi kahe silma vahele jäänud.

Grace oleks tahtnud, et patoloog läheks siit kohe surnukuuri ja sooritaks lahkamise täna õhtul, nagu protseduur ette nägi, aga Theobald teatas vabandavalt, et ta on juba lubanud teha Hampshire'is lahkamise seoses ühe kahtlase surmajuhtumiga jahtlaeval.

Ideaalses maailmas toimuksid kõigi mõrvaohvrite lahkamised sündmuspaigal, kuna laipade liigutamisega kaasneb suur risk kaotsi lasta mõni oluline, vahest ehk palja silmaga nähtamatu juhtlõng. Ent porine tuuline vihmamärg põld ei kujutanud endast ideaalmaailma. Laipu leitakse harva lahkamissõbralikest kohtadest. Osa patolooge eelistab kuriteopaigal viibida võimalikult lühidalt ja naasta surnukuuri võrdlemisi mugavasse töökeskkonda. Kuid doktor Frazer Theobald ei kuulunud nende hulka. Tema võis sündmuspaigale jääda hilisõhtuni, vajaduse korral kas või kogu ööks, enne kui kuulutas, et jäänused tohib nüüd morgi viia.

Grace heitis pilgu käekellale. Tema mõtted olid pooleldi homme õhtusel kohtingul. Oleks hea minema pääseda, enne kui kauplused täna suletakse. Ta teadis, et niiviisi mõelda on vale, aga tema õde ja kõik teised olid juba aastaid käskinud tal eluga edasi minna. Esimest korda Sandy kadumisest saadik oli ta kohanud naist, kellest tõeliselt huvitus. Kuid ta muretses oma viletsa garderoobi pärast ja vajas natuke uusi suverõivaid. Seejärel katsus ta kohtingumõtete asemel tööle keskenduda.

Noore naise pead ei olnud ikka leitud. Roy Grace oli telefonitsi tellinud täiemõõdulise otsingu ning saabunud oli mitu politseibussi konstaablite ja abipolitseinikega, kes alustasid ümbruskonna läbikammimist. Lakkamatu vihm halvendas nähtavust ja üleval madalal, kust avanes pisut laiem vaade, põristas helikopter. Ilm ei paistnud heidutavat vaid taamal karglevaid politseikoeri. Farmeri meelehärmiks trampis kuuekümnest politseinikust koosnev rivi, seljas rapsistki erekollasemad helkurvestid, süstemaatiliselt ringi põllu igal lapikesel.

Grace oli telefoniga rääkinud tükk aega, korraldades otsinguid, nõutades juurdlustoas töölauda meeskonnale, mille kavatses kokku panna, lastes Sussexi politseiarvutil juhtumile koodnimetuse määrata ja kuulates käputäie noorte naiste kirjeldusi, kelle kadumisest oli viimastel päevadel teatatud. Viie miili raadiuses oli ainult üks kadunud isik, kes andis põhjust muretsemiseks, kogu Sussexis veel kolm ja tervel Kagu-Inglismaal kuus.

Seni ei olnud sõnaahtral doktor Theobaldil talle erilist kirjeldust pakkuda, kui välja arvata juuste helepruun värv, mis järeldus häbemekarvade värvist, ja oletus, et ohver oli kas kahekümnendates aastates või veidi üle kolmekümne.

Selle kirjeldusega sobis neli naist.

Grace oli hästi kursis sünge statistikaga: igal aastal kuulutatakse Inglismaal kadunuks 230 000 inimest. Ja üheksakümmend protsenti neist, kes välja ilmuvad, leitakse kolmekümne päeva jooksul. Üle kolmekümne protsendi 230 000-st jääbki kadunuks. Jalamaid hakati tavaliselt tegutsema vaid laste ja vanurite puhul. Teiste kadumisjuhtumitega ootas politsei vähemalt ööpäeva ja sageli kauemgi, sõltuvalt olukorrast.

Iga kadunud isiku juurdlus puudutas valusalt Roy Grace'i südant. Neid sõnu kuuldes judises ta alati hääletult.

Sandy oli *kadunud isik*. Oli kadunud nagu vits vette Roy kolmekümnendal sünnipäeval, veidi vähem kui üheksa aasta eest, ja sealtpeale ei olnud naist nähtud.

Polnud mingeid tõendeid, et enamik neist 70 000 haihtunust oleksid surnud. Inimesed kadusid kõiksugu põhjustel. Tihti peresuhete purunemise tõttu: üks abikaasa lahkus, lapsed jooksid kodust ära. Või vaimsete häirete tõttu. Aga mõned – ja Roy Grace ei tunnistanud seda endale meeleldi – sattusid nimekirja hoopis süngematel asjaoludel. Nad olid kas mõrvatud või harvemini hoiti neid vastu tahtmist kinni. Aeg-ajalt tuli nii Ühendkuningriigis kui ka mujal maades päevavalgele jubedaid lugusid inimestest, keda oli vangis peetud aastaid, vahel aastakümneid. Oma kõige

hirmsamatel, sügavaima ahastuse hetkedel kujutles ta, kuidas mingi maniakk hoiab Sandyt aheldatuna kusagil keldris.

Ta uskus, et milline ka polnud Sandy kadumise põhjus, on naine endiselt elus. Viimasel üheksal aastal oli ta meediumidelt nõu küsinud rohkem, kui ise mäletas. Iga kord, kui ta mõnest parema mainega meediumist kuulis, läks ta tema jutule. Kui mõni selline Brightonisse esinema tuli, oli ta alati publiku hulgas.

Ning kogu selle aja sees ei olnud mitte ükski neist, mitte ainuski väitnud, et oleks tema surnud naisega ühenduse saanud või et Royle on naiselt sõnum.

Grace'i usk meediumidesse polnud kõikumatum kui arstidesse või teadlastesse. Tal oli avatud meelelaad. Ta uskus ühe oma lemmikkirjanduskangelase Sherlock Holmesi põhimõttesse: „Kui võimatu kõrvale jätta, siis see, mis järele jääb, *kui tahes ebatõenäoline*, peab olema tõde."

Tema mõttelõnga katkestas mobiiltelefoni sädin. Ta silmitses ekraani, aga number oli varjatud – politseinike levinud harjumus, nii et arvatavasti helistas kolleeg. Ta võttis kõne vastu: „Roy Grace."

„Jou, vanatark!" tervitas tuttav hääl.

„Käi kuradile, mul on kiire," ütles Grace muheldes. Üritanud kolm tundi armutult vaikiva doktor Frazer Theobaldiga vestelda, oli tore kuulda sõbra häält. Seersant Glenn Branson oli tema hea semu. Nad olid mitme aasta jooksul korduvalt koos töötanud, ja Branson oli esimene, kelle Grace käsilolevas mõrvaloos oma meeskonda värbas.

„Noh, käi ise ka kuradile, vanatoi. Kuni sina pärast pikka lõunaeinet teise brändiklaasi juures mõnuled, rügan mina sinu heaks, nii et laup märg."

Ehkki lõunaks söödud sardiini- ja tomativõileivast näis olevat möödas terve igavik, oli selle eemaletõukav maitse Grace'il ikka suus. „Tahtmine on taevariik," ütles ta.

„Ma vaatasin eile õhtul lõpp head filmi. „Serpico". Al Pacino mängib detektiivi, kes New Yorgi politseis korrumpeerunud

võmme välja juurib. Oled sa seda näinud?" Branson oli tõeline filmifanaatik.

„Kolmekümne aasta eest, kui alles tatikas olin."

„See vändati tuhat üheksasada seitsekümmend kolm."

„Filmid ei jõua sinu kohalikku kinno just ruttu, mis?"

„Väga vaimukas. Sa peaksid seda uuesti vaatama, see on tase. Al Pacino on tegija."

„Aitäh väärtusliku info eest, Glenn," ütles Grace, eemaldudes varikatuse alt, et teda ei kuuleks patoloog, politseifotograaf Martin Pile ega ka Dennis Ponds, Sussexi politsei avalike suhete juht, kes oli äsja saabunud ja ootas Grace'ilt infot pressiteate jaoks. Kogemust mööda tasus esimese astme juurdluse algstaadiumis avalikustada võimalikult vähe. Mida vähem teavet on lehtedes tegelike leidude, laiba või laibatükkide seisukorra ja mõrvapaiga kohta, seda kergem on välja sõeluda napakate ja ajaraiskajate telefonikõned ning teha vahet, millal on helistajal ehtsat teavet.

Samal ajal tuli politseile kasuks meediaga häid suhteid säilitada, kuid Grace'il olid need viimase paari nädalaga kiiresti hapuks läinud. Tänastes uudistes oli ta kahe kahtlusaluse hukkumise pärast risti löödud ja eelmiselgi nädalal rünnati teda, kuna ta tunnistas kohtus mõrvaprotsessil, et oli konsulteerinud meediumiga.

„Ma seisan künkal vihmasajus. Kuidas su jutt meie juurdlusele kaasa aitab?"

„Ei aitagi, see on sinu harimiseks. Sa vaatad ainult saasta."

„„Meeleheitel koduperenaised" kõlbab küll."

„Või veel, ma elan ühe sellisega. Aga mul on sulle ka infot."

„Ah?"

„Üks advokaadibüroo töötaja, praktikant. Kadumisest teatati äsja."

„Noh, oleks see vast kaotus," ütles Grace sarkastiliselt.

„Kuule, mees, sa oled haige."

„Ei, lihtsalt aus."

Sarnaselt enamiku kolleegidega politseis ei sallinud Roy Grace

juriste, eriti mitte kriminaaladvokaate, kellele seadus oli mäng. Politseinikud riskisid kurjategijaid püüdes päevast päeva eluga; advokaadid teenisid kõva raha, üritades seadust üle kavaldada ja pätte vabaks lasta. Muidugi teadis Grace, et kui vahistatud on süütu inimene, väärib too kaitset. Aga Glenni karjäär oli alles algusjärgus, ta polnud piisavalt kaua politseis teeninud. Ei olnud piisavalt kokku puutunud inimrämpsuga, kes tänu advokaatide kavalusele õigusemõistmise käest pääsesid.

„Jah, räägi aga räägi. Ta ei ilmunud täna tööle. Üks sõbranna käis tema korteris. Teda pole seal ja nad on kangesti mures."

„Nii? Millal teda viimati nähti?"

„Eile pärastlõunal töö juures. Tal oli täna hommikul kohtumine tähtsa kliendiga, kuhu ta ei tulnud. Ei helistanud ka. Bossi sõnul polevat see tema moodi. Nimi on Janie Stretton."

„Mul on kirjas veel neli nime, Glenn. Miks on tema eriline?"

„Kõhutunne."

„Janie Stretton?"

„Jep."

„Ma lisan ta nimekirja."

„Pane ta esimeseks."

Vihm leotas Grace'i kombinesooni ja voolas mööda nägu. Grace taganes varikatuse alla. „Pead ei ole ikka," ütles ta. „Ja mulle tundub, et me ei leia seda väga heal põhjusel. Sõrmejälgi juba kontrolliti, need ei andnud midagi. DNA saadetakse testimiseks Huntingdoni laborisse, aga see võtab paar päeva."

„Ma tuvastasin ohvri," lausus Glenn Branson. „Olen valmis kihla vedama."

„Janie Stretton?" ütles Grace.

„Janie Stretton."

„Tõenäoliselt on ta kusagil voodis ja kargab mõnd advokaadi, kes teenib kolm tonni tunnis."

„Ei, Roy," oli seersant veendunud. „Ma usun, et sul on seal tema surnukeha."

12

Tom veetis pärastlõuna tähtsa uue kliendi, Polstar Vodka kontoris, kärpides äärmuseni oma hinnakirja – ja seeläbi kasumimarginaali –, et võistlejad mingil tingimusel tellimust endale ei saaks. Sülearvuti puudumise tõttu parajas kimbatuses, lahkus ta mornilt tellimusega 50 000 graveeringuga martiiniklaasi ja trükikirjaga hõbealuse peale, millest ta oli algselt lootnud kopsakat kasumit. Nüüd on ta õnnega koos, kui kulud tasa teenib. Vähemalt võimaldab see pangale käivet näidata, aga tal mõlkus valusalt meeles vana põhitõde: „Käive pole oluline, kasum on kõik."

Kui veab, toob see ajapikku kaasa tulusamaid tellimusi, mõtles ta.

Veidi enne kella viit tagasi kontorisse jõudnud, nägi ta kergendusega, et tema sülearvuti töötab jälle. Ent tehnikul kulus selleks seitse kallist tundi, mis käis Tomile tasku pihta. Peter Chardi kirjutuslaud oli tühi ja Simon Wong rääkis telefoniga; Maggie oli samuti telefoni otsas. Olivia tõi talle signeerimiseks hunniku kirju.

Ta tegeles nendega ja kuulas siis Chris Webbi, kellel oli õnnestunud mõned andmed taastada. Chris kandis ette, et oli süsteemi uuendanud ja installeerinud uue viirusetõrje – see maksis muidugi lisaraha. Aga ta ei osanud ikkagi selgitada andmed kustutanud viiruse päritolu, kui mitte arvestada diski, mille Tom oli rongis leidnud ja mille ta tahtis edasiseks analüüsiks kaasa võtta.

Kui Chris oli läinud, veetis Tom pool tundi e-kirjadega järjele jõudes. Seejärel avas ta uudishimust oma veebibrauseri ja tegi lahti hiljuti külastatud lehekülgede nimistu, mis hõlmas möödunud ööpäeva. Paaril korral oli külastatud Google'it, mitu korda lehekülge ask.co.uk ja korra raudtee sõidugraafikut, kust ta oli eile rongiaegu vaadanud. Kirjas oli ka eilne külastus Polstar Vodka saidile, et end täna pärastlõunaseks kohtumiseks kurssi viia. Ning oli veel üks lehekülg, talle täiesti tundmatu.

Aadress oli pikk keerukas tähtede ja kaldkriipsude jada. Lahkudes oli Chris Webb teda uuesti hoiatanud, et võõrastele

lehekülgedele ei tohi minna, kuid Tom oli internetti nüüd juba aastaid kasutanud ning jagas asja üsna hästi. Ta teadis, et viiruse võib saada manuseid avades, aga keeldus uskumast, et selle võib saada ka veebiküljelt. Prääniku küll. Ta teadis, et paljud ettevõtted saadavad süüdimatult prääniku, kui nende lehekülge külastada. Prääniku jääb arvuti süsteemi ja teavitab neid kõigest, mida inimene edaspidi netist vaatab. Selle põhjal koostavad nad andmebaasis iga kliendi kohta individuaalse portree ja tuvastavad rahvast huvitavad tooted. Aga viirused? No ei.

Ta klõpsas aadressi.

Peaaegu kohe ilmus ekraanile teade:

Juurdepääs puudub. Sisselogija tundmatu.

„Vajad sa täna veel midagi, Tom?"

Ta tõstis pilgu. Käekotiga Olivia seisis kirjutuslaua kõrval.

„Ei, aitäh, sa võid minna."

Olivia säras. „Mul on kuum kohting. Pean juuksuris soengu tegema!"

„Kivi kotti!"

„Ta on ühe ajakirjade grupi turundusdirektor. Sealt võib tellimusi saada."

„Anna valu!"

„Just nii!"

Tom pööras pilgu tagasi ekraanile ja klõpsas taas aadressi.

Järgmisel hetkel ilmus sama teade:

Juurdepääs puudub. Sisselogija tundmatu.

*

Hiljem samal õhtul, joonud harjumuspärasest suurema martiini, õhtust söönud ja rüübanud tavalise paari klaasi asemel peaaegu terve pudeli iseäranis maitsvat Austraalia Margaret Riveri

Chardonnayd, võttis Tom kabinetis istet, avas e-postkasti ning asus tööle. Uusi e-kirju saabus iga paari minuti tagant.

Kaks järjestikust kirja sisaldasid viisakas mahus kordustellimusi, mis tegi heameelt. Üks oli tähtsa kliendi turundusdirektorilt, kes tänas teda isiklikult abi eest nende firma viiekümnenda juubeli õnnestumisel.

Tuju tublisti paranenud, vaatas ta kiiresti läbi ülejäänud kirjad, jättes osa kausta, kustutades mõned ja vastates teistele. Siis laekus veel üks uus kiri.

Lugupeetud härra Bryce!
Eile õhtul külastasite veebikülge, kuhu Te poleks tohtinud pääseda. Nüüd proovisite seda uuesti külastada. Kutsumata külalised on meile vastukarva. Kui teavitate nähtust politseid või üritate seda lehekülge veel külastada, läheb teie naise Kellie, poja Maxi ja tütre Jessicaga samamoodi nagu kohe teie arvutiga. Vaadake hoolega ja mõelge hästi järele.
Tervitades Scarab Productions

Vaevalt oli ta jõudnud teksti lugeda, kui see juba ekraanilt haihtus. Siis hakkasid haihtuma ka ülejäänud e-kirjad, otsekui happes lahustudes.

Mõistus liiga halvatud, et aparaati välja lülitada, vaatas ta abitult pealt, kuidas minuti jooksul või isegi kiiremini haihtus arvutist kõik.

Ta klõbistas klahve. Aga midagi polnud alles, oli vaid tühi must ekraan.

13

Dennis Ponds, Sussexi politsei avalike suhete juht, oli mitmelt politseiametnikult saanud hüüdnimeks Lobamokk. Liiga palju lugusid lekkis pressi ja peamine kahtlusalune oli alati tema kabinet.

Ta oli endine ajakirjanik, kes meenutas rohkem börsimaaklerit kui lehemeest. Natuke üle neljakümne vana, tahapoole võitud mustade juustega, ebaloomulikult suurte kulmudega ja moekaid ülikondi armastav, oli tema keerukaks ülesandeks siluda politsei ja avalikkuse üha hapramat vahekorda.

Ahnelt mineraalveepudelist rüüpav Roy Grace vahtis talle üle kirjutuslaua kaastundlikult otsa. Enamik politseinikke ei usaldanud Pondsi ja press suhtus tema motiividesse alati kahtlusega. Sellisel töökohal ei saa võita. Üks politsei avalike suhete juht oli lõpetanud ravilas, teine aga päev otsa põueplaskust lonkse võttes, nagu Grace hästi mäletas.

Ponds oli äsja kirjutuslauale laotanud terve hommikulehtede kollektsiooni ja istus nüüd käsi ringutades Grace'i ees. „Vähemalt õnnestus meil seda esiküljest eemal hoida, Roy," ütles ta vabandavalt, kulmud kerkimas kui kaks lendu tõusvat varest.

Neil oli vedanud: esikülgede karjuvad pealkirjad vallutas mingi Charlesi ja Camilla lugu. Moodsatele aegadele oli iseloomulik, et peata torsost kirjutati mõnes lehes siseküljel paar rida ja teistes lehtedes üldse mitte. Aga POLITSEI JÄLITUSSÕIDUS KAKS SURNUT oli jõudnud kõigisse üleriigilistesse lehtedesse, näiteks Grace'i avatud Daily Mailis oli sellest pool lehekülge.

„Sa tegid oma parima," ütles Grace. Erinevalt paljudest kolleegidest möönis tema avalike suhete tähtsust.

„Pressikonverentsil said sa hästi hakkama," kiitis Lobamokk. „Kõige mõistlikum on täna torsojuhtumile rõhuda. Pressikas on korraldatud kella kaheks. Kas oled valmis?"

„Ma raban nad jalust," vastas Grace.

„On sul midagi, mida võiksin neile enne poetada?"

Grace näperdas pudelikorki, keeras selle peale ja uuesti maha. „Sõrmejäljed ei andnud tulemusi. Me ootame laborist DNA-raportit. Senikaua sõelume kadunud isikute nimekirju."

„Kas me mainime kadunud pead?"

„Esialgu ei taha ma, et keegi sellest teaks. Ütlen ainult, et

surnukeha oli rängalt moonutatud, mis takistab praegu tuvastamist."

„Ma arvasin, et mina olen teil siin sõnaseadja."

Grace naeratas. „Järelikult olid sa hea õpetaja."

Kulmud kooldumas kui tiivad lennul, küsis Ponds nüüd: „On sul kuumi juhtlõngu?"

„Pea hoogu, Dennis. Sa räägid nagu ajakirjanik."

„Ma tahaksin neile midagi hambusse visata."

„Ohvriga sobivaid kirjeldusi on mitu."

„Jah, aga kõige tõenäolisem on väidetavalt üks Brightoni tüdruk, advokaadibüroo praktikant. Kas ma eksin?"

Jahmunud Grace küsis: „Kust sa seda kuulsid?"

Avalike suhete juht kehitas õlgu. „Jutud liiguvad."

„Mismoodi liiguvad? Kes pagan sulle lobises?"

Ponds jõllitas komissarile otsa. „Kolm ajakirjanikku on juba minu kabinetti helistanud."

Grace tuletas meelde mobiilivestlust Glenn Bransoniga eile pärastlõunal, kui Glenn tegi oletuse noore naise isiku kohta. Kas keegi oli pealt kuulanud? See oli üsna võimatu, uute telefonide signaal oli digiteeritud, krüpteeritud. Aina vihasemaks muutuv ja pudeliga lae poole vehkiv Grace ütles: „Kes kurat neile rääkis? Dennis, kes see surnud tüdruk ka poleks, tal on perekond. Teda võisid armastada abikaasa, ema, isa, lapsed. Meil ei kõlba oletusi loopida."

„Ma tean, Roy. Aga me ei saa ka ajakirjandusele valetada."

Nagu ikka Sandyle mõeldes ütles Grace: „Kuule, kas sa siis ei taipa, et igaüks, kellel on kadunud sellele kirjeldusele vastav lähedane, loeb meeleheitlikult lehti, vaatab telekat ja kuulab raadiot? Minu töö ei ole lootusi lõkkele puhuda, vaid kurjategijaid püüda."

Dennis Ponds kritseldas ägedalt märkmikusse. „Kõlab hästi," tähendas ta. „See viimane lause. Kas tohib seda pressiteates kasutada?"

Grace põrnitses vennikest hetke. Avalike suhete esindajale tüüpiline. Tsitaadimaterjal. Muu ei huvitanud Pondsi üldse.

Ta noogutas ja heitis pilgu käekellale, igatsedes juurdlustuppa meeskonnaga nõu pidama. Sealt suundub ta kell kümme algavale lahkamisele.

Oli veel üks põhjus, miks ta lahkamisele kippus, ja sellel polnud pistmist õnnetu noore naisega, kelle tükeldatud jäänuseid patoloog nüüd edasi tükeldab. Sellel oli pistmist hoopis teise noore naisega morgis, kellega tal on täna õhtul kohtamine.

Tema kirjutuslaual ajalehtede mäe all vedeles meeste stiiliajakiri FHM. Grace oli lootnud täna hommikul paar minutit näpistada, ajakirja sirvida ja värskeimate meestemoodidega tutvuda. Glenn Branson, igavene sunnik, noris alatasa tema riiete, soengu, isegi käekella kallal. Tema usaldusväärne vana Seiko – Sandy kingitus – oli nähtavasti liiga väike, liiga *eilne*, saatis valesid signaale. Küllap näitas aegagi valesti.

Kuidas põrgu päralt mõjuda lahedana? Kas kolmekümne üheksanda eluaasta künnisel tasub üldse proovida? Siis mõtles ta Cleo Moreyle ja tema vedelaks tarretiseks muutunud kõhukoopas käis elevil jõnksatus.

Dennis Ponds vatras terve igaviku, kuid Grace kannatas selle välja, sest teadis: praegu vajab ta Pondsi enda poolele ja see tugevdab nende suhteid. Pealegi ladus Ponds lagedale põnevaid kõlakaid prefektist ja abiprefekt Alison Vosperist ning arvustas Grace'i vahetut ülemust vanemkomissar Gary Westonit, keda Pondsi sõnul näis huvitavat pigem hipodroom ja koerte võiduajamised kui politseitöö – rahvas olevat seda tähele pannud ja hakanud keelt peksma.

Kuidas asi tegelikult ka polnud, tema auahnest ülemusest oli rumal lasta mainel langeda. Sõbrana tuleks Grace'il sellest ehk juttu teha – aga mismoodi? Lisaks teadis Grace, kuid ei tahtnud endale tunnistada, et vahetevahel kadestab ta pisut Gary Westoni elulaadi, jumaldavat peret, muretut seltskondlikku osavust, pingutusteta tõusu karjääriredelil. Ta katsus meenutada, kellelt pärineb ütlus „Iga kord, kui mõni sõber saavutab edu, sureb minus miski". Sest kurval kombel oli see tõsi.

Viimaks Dennis Ponds lahkus. Niipea kui uks sulgus, võttis Grace ajakirja ja asus seda lehitsema. Varsti süngestus ta taas. Kahekümnel leheküljel oli kakskümmend eri moevalikut. Millisega mõjub ta kohtingul tänapäevaselt ja stiilselt? Ja millisega nagu täielik luuser?

On ainult üks viis teada saada, mõtles ta, leppides ees seisva tõsise alandusega.

14

Grace lahkus kabinetist ja kõndis kontoriassistentide ruumi, kus töötas Eleanor koos veel kolme kolleegiga. Need neli naist tegutsesid kriminaalpolitsei peakorteris kõigi juhtivate politseiametnike sekretäridena, kui välja arvata Gary Weston, kellel oli omaenda täiskohaga assistent.

Üks tema etteheiteid uuele hoonele oli selles valitsev üleüldine isikupäratus. Võib-olla seetõttu, et sisustus oli võrdlemisi värske, või siis kesklinnast eemale jääva asukoha tõttu mõjus hoone steriilselt. Siin puudusid kriimustused seintel, mis olnuks tekitatud kriminaalidega rüseldes või kellegi poolt, kes kiirustas, mingi metallese käes, vaibad polnud viledaks kulunud ega laed nikotiiniplekilised nagu enamikus politseijaoskondades. Polnud mõranenud aknaid, katkisi toole ega logisevaid kirjutuslaudu – kõiki neid ohtra kasutamise märke, mis andsid majale oma näo, ehkki tuli tunnistada, et mitte alati meeldiva.

Eleanori laual oli kenas portselanvaasis kannikestekimp, foto sekretäri neljast lapsest – aga kummalisel kombel mitte abikaasast –, ajalehest rebitud ja pooleldi lahendatud sudokumõistatus ning plastist lõunasöögikarp.

Pilku Grace'ile tõstes naeratas Eleanor närviliselt nagu ikka, kampsun hoolikalt tooliseljale riputatud. Mitu aastat tema alluvuses töötanud, teadis naine mõningaid asju teha automaatselt.

Näiteks tühjendada tema päevakava alati, kui ta mõnd esimese astme juurdlust juhtis.

Eleanor mainis lühidalt kolme koosolekut, millel osalemise oli tühistanud: üks puudutas sise-eeskirju, teine Ühendkuningriigi politseijõudude ühist lahendamata juhtumite revideerimiskomisjoni ja kolmas Sussexi politsei ragbimeeskonna võistlusgraafikut.

Nüüd helistas Grace'i mobiilile Brightoni kohtukantseleis töötav Emily Gaylor, kes administreeris Suresh Hossaini vandeprotsessi, ja teatas, et täna pole tal tarvis kohtusse ilmuda. Hossain oli kohalik kinnisvarakurjategija, keda süüdistati ärikonkurendi mõrvas.

Käes portfell, kuhu oli turvaliselt peidetud FHM-i number, läbis Grace rohelise vaiba ja avatud põhiplaaniga ruumi, mida ääristavad kirjutuslauad kuulusid kriminaalpolitsei kõrgemas auastmes ametnike abilistele. Vasakul paistis laia klaasseina taga vanemkomissar Gary Westoni muljet avaldav kabinet. Täna oli Gary koguni kohal ja dikteeris usinalt oma assistendile.

Jõudnud ukseni ruumi lõpus, surus Grace pääsme vastu halli Interflexi kiipkaardilugejat, lükkas ukse lahti ja astus pikka hääletusse halli vaibaga koridori, mis lõhnas värske värvi järele. Ta möödus suurest punase viltriidega kaetud teadetetahvlist pealkirjaga OPERATSIOON LISSABON, kus oli hiinapärase välimusega ja habemetuustiga mehe foto ning mitu fotot kivisest rannast kõrgete kaljude jalamil, kohalikust päevituspaigast nimega Beachy Head, igaühele neist joonistatud punane ring. See tundmatu mees oli nelja nädala eest kalju jalamilt surnuna leitud. Alguses peeti teda järjekordseks alla hüpanud enesetapjaks, kuni lahkamisel avastati, et ta oli kukkumise hetkel juba surnud.

Grace möödus vasakut kätt jäävast avarast personaliruumist, kus töötasid esimese astme juurdlusteks mujalt värvatud uurijad, ning uksest kirjaga JUURDLUSEVANEM – sellesse ajutisse kabinetti kavatses ta käsiloleva juhtumi ajaks kolida. Kohe selle vastas sisenes ta uksest kirjaga TEABEKOG 1.

Teabekogumisruumid 1 ja 2 olid esimese astme juurdluste närvikeskus. Hoolimata tumedaks toonitud akendest, mis olid välja vaatamiseks liiga kõrgel, mõjus teabekogumisruum 1 oma hiljuti vööbatud valgete seintega õhurikka, heleda ja reipana. Kui ülejäänud Sussex House pani Grace'i taga igatsema politseijaoskondade segamini ja mürarohkeid juurdlustube, millega ta oli harjunud, siis see ruum süstis temasse energiat.

See mõjus peaaegu futuristlikuna, nagu võiks siin vabalt paikneda Houstoni kosmosemissioonide juhtimiskeskus. L-kujuline ruum oli jaotatud kolmeks tööalaks, igaühes pikk ovaalne laud, mille äärde mahtus kuni kaheksa inimest, ja siin olid tohutud valged tahvlid: ühel kiri OPERATSIOON KORMORAN, teisel OPERATSIOON LISSABON, kolmandal OPERATSIOON LUMEHANG, kõik kaetud kuriteopaiga fotode ning edusamme näitavate tabelitega. Eile pärastlõunast oli siin neljaski tahvel, märgistatud kui OPERATSIOON ÖÖBIK – juhuslik nimi, mille Sussexi politsei arvuti oli jäsemeteta torso juurdlusele määranud.

Erinevalt ülejäänud hoonest polnud siin ruumis kirjutuslaudadel ega seintel vähimaidki isiklikke esemeid. Ei perepilte ega jalgpallurite fotosid, võiduajamiste ajagraafikuid ega muhedaid karikatuure. Mööbel ja kontoritarbed välja arvatud, oli kõik siin ruumis seotud konkreetsete juurdlustega. Siin polnud ka jutuvada. Üksnes pingsa keskendumise vaikus, telefonide tasane tirin, laserprinteritest valguvate paberilehtede sahin.

Igas tööalas moodustasid minimaalse meeskonna juurdluse juht, kes harilikult oli seersant või inspektor, tema parem käsi, analüütik, kartoteekija ja trükkija. Näod olid Grace'ile enamasti tuttavad, kuid inimestel oli siin liiga kiire, et viisakalt tervitama vaevuda.

Kui ta läbi ruumi oma meeskonna juurde sammus, tõstis ainsana pilgu seersant Glenn Branson, kuus jalga kaks tolli pikk, mustanahaline ja kiilas kui meteoriit, viibates tervituseks. Branson kandis üht oma tavapärast moekat ülikonda – tänane oli pruun ja

valgete triipudega, andes talle pigem eduka narkodiileri kui politseiniku välimuse –, valget tärgeldatud kraega särki ja lipsu, mis mõjus, nagu oleks selle kujundanud kräkki suitsetav värvipime šimpans.

„Jou, vanatoi!" hõiskas Glenn Branson nii valjusti, et kõik ruumis viibijad vaatasid korraks sinnapoole.

Grace silmitses ülejäänud kaheksat meeskonnaliiget napi naeratusega. Suurem jagu oli töötanud ka tema eelmise juhtumi kallal, mis tähendas, et nad polnud kuigivõrd puhata saanud, aga nad olid tublid ja klappisid omavahel hästi. Aastatepikkune kogemus oli talle õpetanud, et tõhusat meeskonda tasub iga hinna eest säilitada.

Vilunuim neist oli seersant Bella Moy, hennaga värvitud pruuni juuksesasi ja rõõmsa näoga, klaviatuuri kõrval iirisekommide karp nagu alati. Grace jälgis, kuidas ta süvenenult trükkis, parem käsi iga natukese aja tagant nagu iseseisev elusolend klaviatuurilt lipsamas, et kompvek napsata ja suhu pista. Bella oli kleenuke naisterahvas, kes sõi ometi rohkem, kui Grace oli iial kedagi söömas näinud.

Bella lähedal istus nooremuurija Nick Nicholl, veidi alla kolmekümne, lühikeste juustega ja pikk kui piitsavars, pühendunud uurija ja kärme jalgpallitormaja, kellel Grace oli soovitanud ragbit mängima hakata, kuna uskus, et Nick sobiks ideaalselt politsei võistkonda, mille esimeheks teda oli tuleval sügisel palutud.

Nicki vastas luges paksu arvutiväljatrükkide patakat algaja nooremuurija Emma-Jane Boutwood. Esiotsa polnud Grace sellest eelmise juhtumi ajal tema meeskonnaga liitunud pikkade blondide juuste ja laitmatu figuuriga nägusast näitsikust palju lootnud. Kuid Emma-Jane oli end kähku tõestanud tarmuka politseinikuna, ja Grace'il oli aimdus, et kui ta peaks politseijõududesse tööle jääma, ootab teda siin helge tulevik.

„Nonii," ütles Glenn Branson. „Minu kõhutunne muutus. Kuidas sind veenda, et mu uus kõhutunne on õige? Teresa Wallington."

„Kes see on?" küsis Grace.

„Üks Peacehaveni tüdruk. Kihlatud. Ei ilmunud eile õhtul oma kihluspeole."

Need sõnad puudutasid Grace'i sügaval sisimas jäiselt. „Räägi."

„Ma vestlesin tema kihlatuga. Noormehel on tõsi taga."

„Ma ei tea," ütles Grace. Tema vaistu järgi oli alles liiga vara, aga ta ei tahtnud Glenn Bransoni indu summutada. Ta vaatles seinal kuriteopaiga fotosid, mis olid tema palvel kiiruga valmis tehtud. Ta heitis pilgu lähivõttele maharaiutud käest ja seejärel võigastele piltidele lõigutud torsost mustas kotis.

„Usalda mind, Roy."

Fotosid vaadates ütles Grace: „Sind usaldada?"

„Jälle hakkad pihta!" hüüatas Glenn Branson.

„Millega?" päris Grace hämmeldunult.

„Sinu tüüpiline käitumine, mees. Sa vastad küsimusele küsimusega."

„Sest ma ei taipa kunagi, mida sa jahud!"

„Plä-äma!"

„Mitu kadunud naist on veel meil nimekirjas?"

„Sama palju kui eile. Ikka viis. Meie piirkonnast mõistlikus raadiuses. Kui üle riigi, siis rohkem."

„Kas DNA kohta pole laborist uudiseid?" küsis Grace.

„Täna õhtul kella kuueks loodavad nad teada saada, kas ohver on nende andmebaasis," poetas nooremuurija Boutwood.

Grace kiikas käekella. Veerand tunni pärast peab ta hakkama morgi sõitma. Ta arvutas ruttu mõttes. Frazer Theobald uskus eile põllul, et naine oli surnud vähem kui ööpäeva. Pole tavatu, et mõnda inimest ei saa päev otsa kätte. Aga kaks päeva paneb sõbrad, sugulased ja kolleegid juba tõsiselt muretsema. Tänane päev lühendab tõenäoliselt võimalike ohvrite nimekirja.

Nooremuurija Nichollit kõnetades küsis ta: „Kas jalajälgede kipsjäljend on valmis?"

„Sellega tegeldakse."

„*Tegelemisest* ei piisa," ütles Grace kerge ärritusega. „Ma andsin hommikusel nõupidamisel käsu, et kaks politseinikku käiksid jäljenditega läbi ümbruskonna jalatsipoed ja otsiksid mustrile vastet. Pole välistatud, et saapad osteti just selleks puhuks. Kui nii, siis võib ostja olla turvakaamera salvestusel. Tanksaapaid müüvaid poode ei ole ümbruskonnas palju, kui õhtul kell pool seitse koguneme, olgu raport olemas."

Nooremuurija Nicholl noogutas ja haaras telefonitoru.

„Ta ei ole oma noormehega teist päeva ühendust võtnud," jätkas Branson.

„Kes?" päris Grace hajameelselt.

„Teresa Wallington. Nad elavad kihlatuga koos. Tema ilmumata jäämisel ei tundu olevat põhjust."

„Ja nimekirja teised neli?"

„Ka neid pole täna nähtud," möönis Branson tõrksalt.

Ehkki kolmekümne ühe aastane, oli Branson politseis töötanud vaid kuus aastat, kuna oli teinud alguses valestardi ööklubi väljaviskajana.

Ta meeldis Grace'ile väga, oli nutikas, hooliv ja hea vaistuga. Vaist oli politseitöös oluline, kuid sellel oli ka oma miinus: see võis politseinikke ennatlikele järeldustele viia, ilma et kõiki võimalusi oleks põhjalikult kaalutud, ja panna alateadlikult eelistama tõendeid, mis kõhutundega kokku läksid. Vahel tuli Grace'il Bransoni enda huvides seersandi indu kärpida.

Praegu ei vajanud Grace Bransonit siiski ainult juurdlust puudutava kõhutunde pärast. Vaid millekski hoopis tööväliseks.

„Tule minuga morgi kaasa!"

Branson vahtis talle kulme kergitades otsa. „Kurat, mees, kas sinna sa inimesi oma kohtingutel viidki?"

Grace muigas. Branson oli tõele lähemal, kui arvata oskas.

15

Tom Bryce istus pikas kitsas esimese korruse juhatusetoas, mis asus väikeses ärikvartalis tööstuskrundil Heathrow' lennujaama lähedal – nii lähedal, et reisilennuk, mida ta aknast nägi, paistis valmistuvat otse keset tuba maanduma. See möirgas pea kohal, maandumisklapid all ja telikud väljas, tuhisedes mööda nagu mingi hiigelkala vari, justkui lahutaks seda katusest vaid paar tolli.

Tuba oli sisustatud maitsetult. Pruune seemisnahaga kaetud seinu ehtisid raamitud õudus- ja ulmefilmide plakatid, kahekümnekohaline pronksist koosolekulaud oli justkui mõnest Tiibeti templist röövitud ja äärmiselt ebamugavad kõrge seljatoega toolid olid kahtlemata mõeldudki koosolekuid lühendama.

Tema klient Ron Spacks oli endine rokiprodutsent, puhkiv ja kuuekümne ligi. Peas parukas, mis ei tahtnud korralikult paigal püsida, suus hambad, mis olid omaniku vanuse ja mõnuainetest räsitud näo kohta liiga perfektsed, istus Spacks Tomi vastas, kandes luitunud ja viledaks kulunud Grateful Deadi T-särki, teksaseid ja sandaale, lehitsedes Bryce Righti kataloogi ning pomisedes vaikselt „Mnjaa" iga natukese aja tagant, kui millelegi huvitavale sattus.

Tom rüüpas kruusist kohvi ja ootas kannatlikult. Gravytrain Distributing oli riigi suuremaid DVD-levitajaid. Kuldmedaljon, mis Ron Spacksil kaelas rippus, kunstteemantidega sõrmused sõrmedes ja must Ferrari õues parkimisplatsil andsid tunnistust edust.

Nagu Spacks oli Tomile eelmistel kohtumistel uhkusega rääkinud, oli ta alustanud üheainsa putkaga Portobello Roadi lähistel, sahkerdades kasutatud DVD-dega, kui keegi polnud veel DVD-dest kuulnudki. Tom ei kahelnud, et selle mehe impeerium oli valdavalt rajatud piraatkaupadele, aga tema seisukord ei võimaldanud kliente moraalsetel kaalutlustel valida. Minevikus oli Spacks esitanud ulatuslikke tellimusi ja arve alati õigel ajal tasunud.

„Mnjaa," ütles Spacks. „Vaata, Tom, minu kliendid ei taha midagi lennukat. Mis sul tänavu uut on?"

„CD-sid kujutavad õllealused, vist leheküljel nelikümmend kaks. Me võime neile trükkida, mida soovite."

Spacks keeras lehte. „Mnjaa," ütles ta häälel, mis oli vaimustusest kaugel. „Mnjaa," kordas ta. „Kui palju maksaks sel juhul sada tuhat, kas sa loovutaksid need hinnaga nael tükist?"

Tom tundis end ilma arvutita abituna. See oli töö juures, Chris Webb püüdis seda jälle elustada. Kõigi toodete hinnad olid seal masinas ja selleta ei söandanud ta allahindlust pakkuda – eriti mitte nii mahuka võimaliku tellimuse puhul.

„Ma annan teile teada. Saadan õhtu poole e-kirja."

„Mnjaa, üle naela ei mängi välja," ütles Spacks ja kaksas kokapurgi lahti. „Tegelikult oleks parem koguni seitsekümmend penni."

Tomi mobiil helises. Ekraani piiludes nägi ta, et helistaja on Kellie, ja katkestas kõne.

Seitsekümmend penni ei tulnud kõne alla, kaup läks talle rohkem maksma – seda teadis ta kindlalt, kuid otsustas Spacksile esialgu seda mitte mainida. „See oleks üsna keeruline," ütles ta taktitundeliselt.

„Mnjaa. Tead sa, mis mind veel huvitaks. Umbes kakskümmend viis kullast Rolexit, mnjaa."

„Kullast Rolexit? Ehtsat?"

„Ei mingit koopiasaasta, ainult originaalid. Ma tahan, et neile graveeritaks üks logo. Kas sa oskad hinda pakkuda? Neid on kähku vaja. Järgmise nädala keskel."

Tom katsus oma üllatust varjata: Spacks oli ju ise kuulutanud, et ei taha midagi lennukat. Nüüd kõneles ta käekelladest, mis maksid tuhandeid naelu tükist. Telefon helises uuesti.

See oli taas Kellie, ja Tom hakkas muretsema: tavaliselt oleks naine sõnumi jätnud. Äkki on üks lastest haige? „Ega te ei pahanda, kui ma vastan?" ütles ta Spacksile. „Minu naine."

„Küljeluu tuleb ära kuulata. Oyster – see on klassikaline Rolex, eks?"

Tom, kes teadis kullast Rolexitest umbes sama palju kui

kanakasvatusest Andides, ütles: „Jep, igatahes." Spacksile noogutanud, haaras ta telefoni ja võttis kõne vastu. „Tere, kullake."

Kellie hääl kõlas veidralt, kaitsetult. „Tom, anna andeks, et sind tülitan, aga üks telefonikõne ajas mulle hirmu nahka."

Püsti tõustes ja Spacksist kaugemale minnes lausus Tom: „Kallis, mis juhtus? Räägi mulle."

„Ma käisin maniküüris. Kui tagasi jõudsin, helises viis minutit hiljem telefon. Keegi mees küsis, kas mina olen proua Bryce, ja ma ... ma vastasin jah. Seejärel küsis ta, kas Kellie Bryce, ja mina jaatasin. Siis lõpetas ta kõne."

Ilm õues oli niiske ja vihmane, õhkjahutus tegi toa tarbetult külmaks. Kuid äkki läbistas Tomi hoopis külmem jõnksatus, jäised sõrmed pigistasid kõvasti ta südant.

Eileõhtune ähvardus. Ähvardus, mille järel tema arvuti mälu sekunditega tühjendati. Kas see kõne oli seotud talle saadetud e-kirjaga?

Kui teavitate nähtust politseid või üritate lehekülge veel kord külastada, läheb teie naise Kellie, poja Maxi ja tütre Jessicaga samamoodi nagu kohe teie arvutiga.

Muidugi mõista ei olnud ta politseid teavitanud ega üritanud lehekülge rohkem külastada. Ta püüdis kaaluda teisi võimalusi. „Kas sa proovisid tagasi helistada? Üks-neli-seitse-üks."

„Jah. Sealt öeldi, et number on salastatud."

„Kus sa praegu oled, kallis?" küsis Tom.

„Kodus."

Tom heitis pilgu käekellale ja nägi, et käsi väriseb. Keskpäev oli äsja möödas. „Kuule, tõenäoliselt on see tühiasi, lihtsalt vale number. Ma ei tea. Või kontrolliti, kuhu eBayst midagi saata. Seletusi võib olla igasuguseid," jätkas ta, katsudes rääkida julgustavalt, kuid ei suutnud isegi ennast veenda. Vaimusilmas nägi ta pikkade juustega noort kaunitari, keda too mees keset tuba rappis.

„Mul on praegu kokkusaamine. Helistan sulle varsti tagasi."

„Ma armastan sind," ütles Kellie.

Piiludes Spacksi poole, kes sirvis jälle kataloogi, vastas Tom: „Mina sind ka. Mul läheb viis minutit, maksimaalselt kümme."

„Naisterahvad!" ütles Spacks kaastundlikult, kui ta kõne lõpetas.

Tom noogutas.

„Naisterahvad rullivad meist üle."

„Jah," nõustus Tom.

„Need Rolexi kellad. Ma tahan hinnapakkumist kahekümne viiele kullast Rolexi meestekäekellale. Millel oleks väike graveering. Tähtaeg järgmise nädala lõpus."

Tom oli Kellie pärast nii ärevil, et tellimuse potentsiaalne väärtus ei jõudnud talle õieti kohale. „Mis laadi graveering?"

„Mikrokirjas. Tilluke."

„Jätke see minu hooleks. Ma võtan ühendust. Hangin teile parima hinna."

„Mnjaa."

16

Kui Glenn Branson roolis istus, tegi see Grace'i alati rahutuks, aga sealtpeale, kui Branson esitas taotluse üleriigilisse kuritegevuse vastu võitlemise üksusse pääsemiseks ja pidi kohustuslikus korras läbima operatiivsõidukursused, muutis see ta lausa hirmust oimetuks. Mis veel hullem, kolleegi autoraadio oli alati räppmuusikajaama peal ja põhjakeeratud heli tekitas Grace'i peas tunde, nagu oleks see köögikombaini pistetud.

Operatiivsõidukursusel õpetati juhtidele jälitussõidu taktikat, ja selleks, et oma oskustega eputada, valis Branson loomulikult teelõigu, kus erilise pingutuseta oli võimalik suure kiiruse juures kohutavasse avariisse sattuda. See poolteise miili pikkune

kaherajaline asfaldilõik kulges otsekui selgroog üle Downlandi avamaa, mis lahutas tööstuskrunti ja seal asuvat kriminaalpolitsei peakorterit Brightoni kesklinnast.

See oli nagu võidusõidurada. Maantee Grace'i ees oli miili ulatuses näha: kaks tasast looget, sirge osa, järsk paremkurv sirge lõpus ning siis pool miili järsu vasakkurvini, kus vähem kui nädala eest oli toimunud üks traagiline liiklusõnnetus. Ta kõõritas lähenevat veoautot ja heitis pilgu Bransonile, kes loodetavasti märkas, et nemad jõuavad paremkurvi enam-vähem samal ajal. Aga Branson keskendus kiirele hoogsale vasakkurvile kaugemal ees.

Spidomeetri osuti näitas keelatud 95 miili tunnis ja muudkui kerkis. Tuuleklaasile piserdas uduvihma. „Näed sa, mees!" karjus Branson üle Jay-Z vasardava hääle. „Sa liigud paremale, mis annab sulle parima vaate teisele poole kurvi, ja tõmbad kurvist otse läbi. Vormel 1 just nii tehaksegi."

Grace vilistas kokkusurutud hammastega, kui nad kurvist otse läbi tuiskasid, riivates teeperve porikänkraid, rohtu ja nõgeseid. Auto õõtsatas ehmatavalt. Tema särk kleepus ihule.

Veok ligines aina.

Grace kontrollis, kas turvavöö on ikka pingul, ja piilus spidomeetrit. Märgistusteta politsei Vectra kihutas nüüd 110 miili tunnis. Ta mõtles kolleegilt küsida, kas too kavatseb natukenegi kiirust maha võtta, enne kui nad jõuavad üheksakümnekraadisesse paremkurvi, kuhu oli vaid mõnisada jardi, aga kartis, et vestlus võib Bransoni tähelepanu hajutada. Vasakul ülal nägi Grace tuulisel künkal kaht meest golfikärudega.

Ta arutles, kas tema elu viimased hetked mööduvad tõesti politseiauto lömastatud vrakis, mis lõhnab rääsunud burgerite, sigarettide ja võõra higi järele, kaks abitut golfiriietes pensionäri jõllitamas läbi purunenud tuuleklaasi, kui räppar, keda ta pole iial kohanud, teda roppude sõnadega sõimab.

„See minu kõhutunne," ütles Branson täpselt kurvi keskel, kui massiivse veoki esiots oli neist saja jardi kaugusel.

Grace surus käed istmeserva.

Kõiki füüsikaseadusi trotsides õnnestus autol kurv kuidagi läbida ja sealjuures ninaga õigesse suunda jääda. Nüüd oli ees ainult üks ohtlik kurv ja edasi tuli kiirusepiirangu ala, pakkudes suhtelist turvatunnet.

„Kuulan huviga."

„Mina kuulen vaid seda, kuidas su süda peksab," muigas Branson.

„Õnneks mu süda lööb veel." Grace keeras raadio vaiksemaks. Vastuseks aeglustas Branson sõitu.

„Teresa Wallington elab koos oma kihlatuga. Nad korraldavad teisipäeva õhtul Al Duomo restoranis kihluspeo – noormehe töögraafiku tõttu peab see toimuma nädala sees. Sugulased ja sõbrad sõidavad üle riigi kokku, eks?"

Grace vaikis. Nad olid küll neljakümnemiilise kiirusepiirangu rahusadamas, kuid oht ei olnud veel möödas. Kuni Branson rääkis ja samal ajal raadiot näppis, kaldus auto tasapisi vastassuunavöönd-disse läheneva bussi ette. Grace tahtis juba paanikahoos roolist haarata, kui Branson nähtavasti bussi märkas ja auto kiirustamata tagasi vasakule teepoolele manööverdas.

„Aga Teresa ei ilmu välja," ütles Branson. „Ei telefonikõnet ega SMS-i, mitte midagi."

„Kas arvad, et kihlatu tappis ta?"

„Ma käskisin noormehel täna pärastlõunal kohale tulla. Mõtlesin, et viime ta küsitlustuppa ja vaatame."

Sussex House'is oli tunnistajate küsitlemiseks väike ruum, mida sai kõrvaltoast kaamera kaudu jälgida. See oli peamiselt ebakindlate tunnistajatega jutlemiseks. Pealtvaatamine ja filmimine võimaldas politseinikel uurida nende kehakeelt ja hinnata usaldusväärsust. Kuid vahetevahel eelistas Grace seal esimest korda küsitleda ka neid, kes võisid osutuda kahtlusalusteks – eeskätt mõrvaohvrite abikaasasid või kallimaid.

Tunnistajate küsitlustoa mugavates punastes tugitoolides olid inimesed vähem valvel kui Brightoni politseijaoskonna süngetes

ülekuulamisruumides kõvadel vanadel sirge seljatoega toolidel. Mõnikord anti videosalvestus hindamiseks psühhiaatrile. Selsamal põhjusel sokutati mõrvaohvrite abikaasad, elukaaslased või kallimad mõnikord võimalikult ruttu kaamerate ette, et näha, mida ütleb nende kehakeel.

„Sa siis loobud advokaadibüroo praktikandist? Mina mõtlesin, et oled temast sisse võetud," õrritas Grace.

„Ma rääkisin tema parima sõbrannaga. Too ütles, et ta on seda ennegi teinud – paariks päevaks selgituseta jäljetult kadunud. Teistmoodi on vaid see, et varem ei puudunud ta kunagi töölt."

„Laseb meestega ringi?"

Jälle raadiot näppides ütles Branson: „Paistab nii."

Grace mõtles, kas Branson on märganud ees punase tule taga passivat autoderodu, ja et nad lähenevad liiga kiiresti ühe prügiveoki tagaotsale. Sedapuhku ta sekkus. „GLENN!"

Vastuseks litsus Branson piduripedaali, vallandades selja taga kummivilina. Pead pöörates nägi Grace väikest punast autot, mis peatus vibamisi nende tagumisest põrkerauast vaid mõne tolli kaugusel.

„Mis sõidukursused need sul olidki?" küsis Grace. „Jutusta õige. Kas konspekt jagati välja pimedate kirjas?"

„Ah keri kuu peale," kostis Glenn. „Tead, sa oled kole arg kaassõitja. Tõeline tagaistmelt õpetaja."

Grace otsustas, et tagaistmel tunneks ta end hoopis julgemalt.

Mootor suri välja ja Branson käivitas selle uuesti. „Kas mäletad „Itaalia röövi" algust, kui Lamborghini sõidab tunnelisse – ja piraki!"

„Uusversioonis või?"

„Ei, turakas, see oli saast. Originaalis. Michael Caine'iga."

„Ma mäletan turismibussi lõpus. Kuidas see kaljuserval rippus. Sinu sõiduoskused meenutavad mulle seda."

„Nojah, sina sõidad jälle nagu vanaeit."

Grace võttis portfellist FHM-i numbri. „Saad sa korraks teepervele pöörata? Mul on vaja su nõu."

Kui foorituli roheliseks läks, sõitis Branson natuke maad edasi ja pööras ühte bussipeatusse. Grace tegi ajakirja lahti ja näitas talle üle kahe lehe ulatuvat fotot eri moode kandvatest meesmodellidest.

Branson heitis talle kentsaka pilgu. „Kas hakkad homoks muutuma või?"

„Mul on kohting."

„Kellegagi neist?"

„Väga vaimukas. Mul on täna õhtul kohting, tõsine kohting. Sina oled aga Sussexi politsei stiiliguru, anna mulle nüüd nõu."

Branson vahtis hetke fotot. „Ma juba ütlesin sulle, et sa pead juustega midagi ette võtma."

„Sul hea rääkida, sinul pole neid."

„Mees, ma ajan oma pea kiilaks, sest see on lõpp lahe."

„Mina ei kavatse end kiilaks ajada."

„Ma olen sulle varemgi rääkinud, ma tunnen üht tasemel juuksurit. Ian Habben, Pointi linnaosas. Lase mõned kohad heledaks värvida, külgedelt olgu lühem, aga pealael kasvata paksemaks ja kasuta juuksegeeli."

„Täna õhtul kella kaheksaks ei jõua ma midagi kasvatada. Aga riideid jõuan ma osta."

Branson naeratas sõbrale äkki südamlikult. „Sa ei luiska, mees, sul ongi kuum kohting! See rõõmustab mind." Ta patsutas Royle õlale. „Sul oligi aeg jälle elama hakata. Noh, kes ta on? Kas ma tunnen teda?"

„Võimalik." Sõbra reaktsioon liigutas Grace'i.

„Jäta salatsemine. Kes ta on? Ega ometi Emma-Jane? Ta on kobe tükk!"

„Ei, tema mitte. Pealegi on ta mulle liiga noor."

„Kes siis? Kas Bella?"

„Ütle parem, mida ma kandma peaksin."

„Mitte seda vanatoiülikonda, mida praegu."

„Ära joruta, ütle oma arvamus."

„Kuhu sa ta viid?"

„Itaalia restorani. Latin in the Lanes."

„Minu proua lemmikresto! Arile meeldib grillitud mereandide valik." Branson säras. „Hei, sa kulutad kõvasti pappi!"

Grace kehitas õlgu. „Mis mul üle jääb, McDonald'sisse teda ei vii."

Seda märkust eirates ütles Glenn Branson: „Vaata hoolega, kuidas ta sööb."

„Mispärast?"

„Selle järgi, kuidas naine sööb, saab aru, milline ta voodis on."

„Ma vaatan kindlasti."

Branson oli veidi aega vait ja uuris ajakirja. Ta lehitses seda pisut. „Sinu eas ei maksa nooruslikkusega üle pingutada."

„Aitäh."

Branson osutas ühele modellile, kes kandis pehme lõikega vabaajapintsakut, valget T-särki, teksaseid ja pruune mokassiinkingi. „See sobiks sulle. Ma kujutan juba ette. Kangesti lahe. Mine Bond Streetile Luigi ärisse, seal on selliseid hilpe."

„Tuled ehk pärast morgi minuga kaasa, aitad valida?"

„Ainult juhul, kui sa mindki kohtama viid."

Kõlas vali tuututus. Pöördudes nägid Grace ja Branson bussi nina, mis täitis terve tagaakna.

Branson lükkas käigu sisse ja jätkas sõitu. Mõni minut hiljem vurasid nad künkast alla autosid täis ringristmikule, möödusid hiiglaslikust Sainsbury supermarketist paremal ja strateegiliselt õiges kohas asuvast matusebüroost. Siis keerasid nad järsult vasakule, telliskivisammaste vahele, sisse sepisrauast väravast, millel oli väike pelutav silt BRIGHTONI JA HOVE'I LINNA SURNUKUUR.

Grace ei kahelnud sugugi, et maailmas leidub hullemaidki paiku, ja selles mõttes on ta elanud kaitstud elu. Aga temale polnud ebameeldivamat kohta olemas. Talle meenus kunagi kuuldud väljend „kurjuse banaalsus". See koht oligi banaalne. Mornivõitu auraga ilmetu ehitis, pikk ühekorruseline hoone, mille seinad olid

krohvitud hallide kivikestega ja ühel küljel oli katusega sissesõiduala, piisavalt kõrge, et kiirabi saaks sinna alla sõita.

Surnukuur oli vahepeatus üheotsareisil hauda või krematooriumiahju inimeste jaoks, kes olid surnud äkki, vägivaldselt või seletamatult, või mingisse kiiresti kulgevasse haigusse, näiteks viiruslikku meningiiti, mille puhul lahkamine võis anda elavatele kasulikke meditsiiniteadmisi. Harilikult pani sellest väravast sisenemine ta tahtmatult judisema, aga täna oli teisiti.

Täna tundis ta end kõrvust tõstetuna. Mitte surnukeha pärast, mida oli vaatama tulnud, vaid naise pärast, kes siin töötas. Ja kollega ta täna õhtul kohtama läheb.

Glenn Bransonile ei kavatsenud ta seda siiski mainida.

17

Tom tagurdas Audiga firma Gravytrain Distributing platsil oma parkimiskohalt välja, ettevaatlikult, et mitte müksata Ron Spacksi Ferrarit, lülitas siis telefoni mikrofoni peale ja helistas sügavalt mõttesse vajununa Kelliele.

Mälupilt naisest, keda noaga lõiguti, tõi talle kananaha ihule, kerides ühtelugu vaimusilmas. See oli mängufilm, pidi olema – oli sadu filme, mida ta polnud näinud –, lihtsalt stseen mingist põnevikust. Või põneviku reklaamklipp. Tänapäeval tehakse igasugu eriefekte. See *oli* film.

Teisiti pole mõeldav.

Aga ta teadis, et püüab end vaid rahustada. Rünnak tema arvutile, ähvardav e-kiri? Ta judises, nagu oleks tume pilv hinge pugenud. Mida põrgut ta teisipäeva õhtul tegelikult nägi?

Nüüd kuulis ta Kellie häält, mis kõlas juba veidi lõbusamalt.

„Terekest," ütles naine.

„Kallis," vastas Tom. „Anna andeks, ma olin koos ühe raskevõitu kliendiga."

„Ei, pole viga, ma vist liialdasin. Lihtsalt ... tead ... see võttis kõhedaks."

Kuni Tom sõitis mööda vabrikust ja laokompleksist, valmistus järjekordne lennuk parajasti maanduma ja ta tõstis mürina taustal häält. „Räägi, mis täpselt juhtus."

„Ei midagi peale telefonikõne. Mees küsis, kas siin elavad Bryce'id ja kas mina olen Kellie Bryce, ja kui ma jah ütlesin, jäi liin tummaks."

„Tead sa, milles asi?" lausus Tom. „Need olid arvatavasti kelmid. Ma lugesin ükspäev lehest – praegu tegutseb terve jõuk. Nad helistavad ja teesklevad, et on pangast, ütlevad, et teevad turvakontrolli. Inimestele esitatakse hulk küsimusi nende kodu, paroolide, pangaandmete ja krediitkaartide kohta. See võis olla niisugune kõne, mis poole pealt katkes."

„Võimalik." Hääle järgi otsustades uskus Kellie seda sama vähe kui ta ise. „Tol mehel oli veider aktsent."

„Mis laadi aktsent?"

„Mandri-Euroopast, mitte inglise oma."

„Ja muud ta ei öelnud?"

„Ei."

„Kas sa ootad mõnd pakki?"

Järgnes kohmetu vaikus. „Mitte just päriselt."

Kurat. Kellie *oligi* midagi ostnud. „Mida sa silmas pead, kallis?"

„Oksjon pole lõppenud."

Tom ei tahtnud isegi teada, mis ekstravagantsus sealt tuleb. „Kuule, ma katsun varakult koju jõuda. Pean linnas sülearvuti järel käima, seda parandatakse jälle."

„See on ikka rikkis?"

„Jah, mingi jonnakas tõrge. Kuidas ilm on?"

„Läheb selgemaks."

„Kui ma õigel ajal jõuan, võime ehk lastega õues grillida."

Tomile, kes pööras peateele ja otsis natuke kaugemalt ringristmikult pilguga Londoni viitasid, tundus Kellie vastus kummaline,

koguni põiklev. „Jah," ütles naine. „Noh, okei, võib-olla."

Tänu John Prescotti neetud bussireale (mille eest Tom oli korduvalt igatsenud asepeaministri mune õlis keeta) M4 liiklusummikus pikkamisi edasi nihkudes üritas ta terve tee nuputada põhjusi, miks keegi võis neile helistada ja kõne järsku lõpetada. Kõige tõenäolisem oli kulleriauto juht, kelle kõne katkes. Niisama lihtne. Ei mingit põhjust muretsemiseks.

Aga ta muretses ometi, sest armastas Kelliet, Maxi ja Jessicat hullupööra.

Tomi vanemad olid uduse ilmaga M1 maanteel autoavariis hukkunud, kui ta oli kahekümnene, ja tema ainuke vend Zack, viis aastat noorem, polnudki sellest üle saanud, vaid elas kanepit suitsetava hulgusena Sydneys Bondi Beachil juhutöödest, sinna juurde natuke surfates. Kui välja arvata Zack ja üks emapoolne onu, kes elas Melbourne'is ja keda ta nägi viimati kümneaastaselt – too polnud vaevunud ta vanemate matusele sõitma –, olid Kellie, Max ja Jessica kogu tema pere, mis tegi nad talle veel kallimaks.

Samal hetkel, kui kiirtee lõppes ja Cromwell Roadiks muutus, helises Tomi telefon. Numbrit polnud ekraanil näha.

Tom võttis kõne vastu. „Halloo?"

Tugeva Ida-Euroopa aktsendiga mehehääl küsis: „Kas Tom Bryce kuuleb?"

Ta ütles valvsalt: „Jah, ma kuulen."

Siis katkestas mees kõne.

18

Surnud naise jäänused lebasid steriilses lahkamisruumis terasest laual läbipaistvasse kilesse topituna, justkui külmtooted supermarketis.

Torso oli mähitud ühte kilesse; kaks jalga ja käelaba, mis rapsipõllult kokku korjati, olid eraldi pakitud. Käelaba oli väikeses

kotikeses ja mõlema jalalaba ümber oli seotud eraldi kott, et kaitsta kiudusid, nahaliblesid või mullaosakesi, mis võisid olla küünte alla takerdunud. Lõpuks oli kõik mässitud ühteainsasse suurde kilesse.

Doktor Frazer Theobald eemaldaski parajasti väga ettevaatlikult välimist kilet, piinliku hoolega jälgides, ega surnud naise nahalt või juustest ei pudene midagi kui tahes mikroskoopilist, mis võiks pärineda tapjalt.

Grace oli siin ruumis käinud tihemini, kui soovis meenutada. Esimene kord oli umbes kahekümne aasta eest, kui ta viibis algaja politseinikuna oma esimesel lahkamisel. Ta mäletas ikka veel eredalt, kuidas nägi kuuekümneaastast redelilt maha kukkunud meest, kes oli igasugusest inimväärikusest ilma jäetuna ihualasti välja sirutatud, suure varba küljes tilpnemas kaks nimelipikut: üks tuhmkollane, teine roheline.

Kui lahkaja oli peanaha täpselt juustepiiri all kuklast sõõrjalt läbi lõiganud ja ettepoole koorinud, nii et see rippus alla näole, paljastades kolba, ning pisikest ketassaagi viibutav patoloog asus kolba ülaosa kallale, oli Grace käitunud nagu algajad võmmid sageli: mürkroheliseks tõmbunud, tualetti tuikunud ja oksendanud.

Enam ta ei oksendanud, aga kogu see paik äratas igal külastusel endiselt kõhedust. Osalt oli asi Trigene'i desinfektsioonivahendi lõhnas, mis jäi külge, ihu kõigisse pooridesse veel mitmeks tunniks pärast hoonest lahkumist; osalt hajusas valguses, mis tungis sisse tumedaks toonitud akendest, andes ruumile ebamaise välimuse. Lisaks valdas teda alati tunne, et morg on otsekui hoidla, panipaik, jõhker vahejaam, mis lahutab suremist rahus puhkamisest.

Surnukehi säilitati siin, kuni surma põhjus oli kindlaks tehtud, ja mõnel juhul kuni ametliku tuvastamiseni, edasi loovutati need vastavalt sugulaste juhtnööridele matusebüroo hoolde. Aeg-ajalt jäidki surnukehad tuvastamata. Üks selline eakas meesterahvas oli tagumises külmruumis hoiul juba ligemale aasta. Ta oli pargipingilt surnuna leitud, aga keegi polnud otsima tulnud.

Teinekord masendushetkil kahtlustas Grace, et sama saatus võib oodata tedagi. Tal ei olnud naist, lapsi ega vanemaid – ainult õde, ja kui too peaks surema enne teda? Aga ta ei vaevanud sellega ülemäära pead – elu ise oli juba küllalt raske –, ehkki surmast mõtles ta tõesti palju. Eriti siin. Vahetevahel, silmitsedes lahkamislaua või külmkambri uste juures mõnd surnukeha, jäätus tal veri soontes mõttest, milline hulk vaime selles hoones ringi kondab.

Cleo Morey, vanemlaibatehnik või täpse ametinimetusega anatoomilise patoloogia juhtivspetsialist, aitas doktor Theobaldil suure välimise kile kõrvale tõsta ja lappas selle hoolikalt kokku; kui surnukeha ei anna ühtegi juhtlõnga, saadetakse kile kriminalistikalaborisse. Grace vaatas teda põgusalt. Isegi tööriietuses näeb ta välja rabavalt kaunis, mõtles mees, ja seda seisukohta jagasid kõik, kes Cleoga kohtusid.

Nüüd mähkis patoloog torso lahti, alustades kõigi kolmekümne nelja torkehaava mõõtmise ja andmete jäädvustamise aeganõudvat tööd.

Ihu paistis eilsega võrreldes kaamem, ja ehkki suur osa sellest, kaasa arvatud surnud naise rinnad, oli tumepunaseks lihapudruks hakitud, võis eristada algava koolnukahvatuse esimesi märke.

Ruumi põhiline sisustus oli kaks teraslauda, üks põranda külge kinnitatud ja teine, kus lebasid surnud naise jäänused, ratastel. Oli sinine hüdrauliline tõstuk ja hulk külmikuid, mille uksed ulatusid maast laeni. Seinu katsid hallid kahhelkivid ja kogu ruumi ümbritses äravoolusüvend. Üht seina ääristas kraanikausside rivi ja kokkukeritud kollane voolik. Teisel pool seisis lai tööpind, metallist lõikelaud ja klaasist vitriinkapp, mis sisaldas vajalikke instrumente, paari Duracelli patareide pakki ning ohvrite kehast eemaldatud võikaid suveniire – peamiselt südamestimulaatoreid –, mida keegi ei vajanud.

Kapikese kõrval seinal oli tabel, kuhu märgiti kadunukese nimi ja selle järele lahtritesse aju, kopsude, südame, maksa, neerude ja põrna kaal. Praegu oli sinna kirjutatud vaid TUNDMATU NAINE.

Ruum polnud väikeste killast, aga täna hommikul jättis see ülerahvastatud mulje. Peale riikliku patoloogi ja vanemlaibatehniku olid veel abilaibatehnik Darren, nutikas ja nägus, meeldiva iseloomu ja moekas siilisoengus mustade juustega kahekümneaastane noormees, kriminalist Joe Tindall, kes pildistas igale torkehaavale asetatud joonlauda, Glenn Branson ja Roy Grace.

Külalised kandsid rohelisi valgete käänistega kitleid ja kilest jalatsikatteid või valgeid kummikuid. Patoloog ja kaks laibatehnikut kandsid sinist kirurgiriietust ja rasket rohelist põlle, patoloogi lõua all rippus lõdvalt kaitsemask. Grace vaatas Cleo Morey poole, tabas naise pilgu ja kerge muheluse, mille naine talle päris kindlasti kinkis, ning tema närvilõpmed võbelesid.

Ta oli elevil nagu poisike. Ja see ei kõlvanud kuhugi, oli ebaprofessionaalne – ta oleks pidanud iga viimse kui tähelepanuraasuga juurdlusele keskenduma, aga mis parata. Cleo Morey muutis ta hajameelseks, see oli selge.

Mõne päeva eest olid nad esimest korda kohtamas käinud. Noh, vähemalt mingis mõttes: kiire klaasike pubis, mille katkestas telefonikõne, kutsudes Grace'i kähku tagasi tööle.

Heldeke, Cleo on võrratu, mõtles ta. Grace nägi teda küll tihti, kuid ei saanud tänini õieti aru, miks see noor siredate säärtega veidi alla kolmekümnene naine, kellel olid pikad blondid juuksed, roosinupuna õhetav pale ja vilgas taip, töötas siin, ühes maailma kõige mornimas paigas. Oma välimuse juures oleks ta võinud olla modell või näitlejanna, ja oma ajudega oleks ta võinud läbi lüüa igas ametis, mida pidada otsustas – tema aga valis selle. Lõputud öised ja päevased vahetused. Teda kutsuti vähimagi hoiatuseta jõekallastele, söestunud laohoonetesse või võserikesse laipade järele. Ta valmistas surnukehi patoloogidele lahkamiseks ette, lappis need seejärel võimalikult hästi kokku, kui põlenud või lagunenud need ka polnud, ja lohutas tuvastama tulnud sugulasi, pakkudes lootusekübet, et armastatud inimese surm ei olnudki nii kohutav, kui laip viitas.

Jälgides doktor Theobaldi, kes vajutas joonlaua täpselt noore naise naba kohale viiendale torkehaavale, ei kadestanud Grace Cleot seekordse ülesande pärast. Kui vähegi veab, piisab tuvastamiseks DNA-st, mõtles ta, ükski ema-isa ei tohiks iial sellist pilti näha. Siiski teadis ta väga hästi, kui tähtis on mõnele inimesele oma silmaga nägemine. Sageli ei hoolinud lähedased veenmiskatsetest, vaid nõudsid võimalust surnut vaadata, kadunut veel kord näha, hüvasti jätta.

Nad otsisid hingerahu.

Tema polnud seda leidnud. Mis aitas tal mõista selle vajalikkust. Kui pole hingerahu, ei saa eluga edasi minna. Sestap oligi ta Sandy surmast peale nagu tardumusseisundis. Homme pidi Brightonisse saabuma keegi menukas noor meedium, et esineda holistlikus tervisekeskuses väikesearvulisele publikule, ja Grace oli pileti ostnud. Ta teadis, et tõenäoliselt on see järjekordne tupik, aga Briti korrakaitsjad ja Interpol olid kõik tavapärased meetmed ammendanud.

Cleo saatis talle südamliku, kõhklematult flirtiva pilgu. Enne hoolega kontrollinud, ega Branson ei vaata, pilgutas ta Cleole vastuseks silma.

Sa oled nii paganama võrratu, mõtles ta raske südamega ja tundes end Sandy ees koledal kombel süüdi. Isegi kõigi nende aastate järel näis talle, nagu murraks ta teise naisega käies Sandyle truudust.

Tema mobiiltelefon piiksatas, teatades SMS-ist. Ta võttis aparaadi põuetaskust ja heitis pilgu ekraanile. Sõnum oli juurdlustoast nooremuurija Nichollilt.

Teresa Wellington välistatud.

Grace lipsas kohe Bransoni juurde ja andis käega märku kaugemale astuda. „Sinu vaist vajab vist natuke arenguruumi," ütles Grace. Ta tõstis telefoni, et kolleeg saaks sõnumit lugeda.

„Kuramus. Ma olin kindel, olin selles *tõesti* kindel," lausus seersant. Ta oli nii õnnetu moega, et Grace'il hakkas temast kahju.

Talle julgustavalt õlale patsutades ütles Grace: „Glenn, filmis „Seitse" vedas vaist alt ka Morgan Freemanit."

Branson küsis kõõritades: „Kas sa vihjad, et see on kuidagi omane mustanahalistele politseinikele?"

„Ehei, tema on ju näitleja." Grace piilus jälle Cleot, imetledes naise triibutatud blonde juukseid, mis õõtsusid kohatult kaunitena kuklal rohelise põllekaeluse vastas. „Järsku on see omane vaid suurtele kiilaspäistele gorilladele?" Ta patsutas Glenni veel kord sõbralikult.

Seejärel valis ta kõrval tööpinnal lauatelefonil Nicki numbri. Uued digitelefonid, mida politseile väljastati, krüpteerisid kõik signaalid, aga praegu oli nende tavalisi mobiile lihtne pealt kuulata, mistõttu ta eelistas neid tundlikeks jutuajamisteks mitte kasutada.

„Teresa lõi pulmade ees araks," seletas Nick Nicholl. „Pistis plehku. Ja tuli nüüd kahetsevana tagasi."

„Armas," ütles Grace sarkastiliselt. „Ma räägin Glennile. Tema jumaldab õnneliku lõpuga nutukaid."

Liinil valitses vaikus. Nooremuurija Nick Nichollil oli terane taip, kuid puudus huumorisoon.

Nad käisid läbi kirjeldusele vastavate kadunud naiste allesjäänud nimekirja ja Grace käskis Nichollil hoolitseda, et politseil oleks kõigilt neljalt naiselt midagi DNA-proovi võtmiseks. Nicholl kandis ette, et ümbruskonnas, kust laip leiti, otsitakse endiselt tollhaaval tüdruku pead ja vasakut käelaba. Sisimas ei uskunud Grace, et need lagedale ilmuvad. Käelaba ehk küll, sest mõni koer või rebane võis selle minema tassida. Aga pea leidmises ta kahtles.

Ta tegi teisegi kiire telefonikõne, kontrollides, kuidas edeneb Suresh Hossaini kohtuprotsess – see juhtum oli talle väga isiklikuks muutunud. Kohtuasi oli keerukas: kuninglik prokuratuur oli

teinud paar apsakat, ja temagi polnud esinenud vajalikul tasemel. Ta oli olnud piisavalt rumal, et ühe asitõendiga, mõrvatud mehele kuulunud kingaga meediumi jutul käia. Kaitseadvokaat oli selle avastanud ja teda kohtusaalis mõnitanud.

Doktor Frazer Theobald toimetas oma tavapärase aeglusega, kuid põhjalikult. Surnud naise mao sisu näitas, et ohver polnud elu viimastel tundidel söönud, mis võis olla abiks surmaaja määramisel; kui ta polnud einetanud, siis oli tegu pigem varase kui hilise õhtuga. Alkoholilõhna, mille tekkimiseks oleks jätkunud paarist dringist, polnud samuti – seega ei olnud ta tõenäoliselt käinud baaris, ehkki võimatu see polnud.

Veidi pärast kella poolt üht, kui Grace taas eemaldus, et helistada Dennis Pondsile ja uurida kella kahese pressikonverentsi kohta, astus Glenn Branson tema juurde, ebaharilikult vapustatud ja näost ära.

„Tule vaata seda, Roy."

Grace, kelle kõne polnud veel ühendatud, pani toru hargile ja järgnes seersandile. Kõik seisid laua ümber, vaikides šokeeritud ilmel. Lähenedes tundis Grace rooja ja kõhugaaside jälki lehka.

Naise torso oli lahti lõigatud, ribid paljad, ning Grace nägi südant, kopse ja ülejäänud elutähtsaid organeid, mis olid välja võetud ja ootasid, et need lahkamise lõpus, kui laibast on saanud tühi kest, kotiga tagasi rinnakorvi asetataks.

Surnukehast mõni toll kõrgemal metalläärisega lahkamiskandikul oli helepruun soolikas, mis meenutas pikka vorsti. See oli umbes tollise läbimõõduga, üleni vere, rooja ja limaga koos. Doktor Theobald oli teinud sisselõike, mida nüüd tangidega praotas.

Patoloog pöördus Grace'i poole, vuntsidega nägu veel tõsisem kui tavaliselt. Ta osutas sõrmega. „Ma arvan, et sa peaksid sellele pilgu heitma, Roy."

Anatoomia ei olnud Grace'i tugev külg, ja vahel läks tal laiba siseelundeid vaadates pisut aega, et orienteeruda ja ära tabada, mis on mis. Ta langetas pilgu, üritades taibata, millega tegemist.

Soolestiku osa, mõtles ta. Tema silme all surus doktor Theobald sisselõike tangidega laiali, ja nüüd märkas Grace midagi soolika sisemuses.

Midagi, mida teised kohalviibijad olid juba näinud.

Ta jõllitas seda viivu jahmunult, täiesti pahviks lööduna.

Siis taganes ta tahtmatult sammukese, nagu püüaks põgeneda.

„Jeerum," ütles ta, sulgedes korraks silmad ja tundes, kuidas veri näost valgub. Šokk ja tülgastus ajasid kõhus keerama.

„Oh issand."

19

See oli läikiv jäme must mardikas, tollipikkune, lülijate jalgade ja soonilise seljaga, peas turritamas üksik kõver sarv.

Frazer Theobald noppis selle õrnalt näpitsate vahele ja tõstis kõigile vaatamiseks üles. Olend ei liigutanud.

Grace, kes polnud eriline putukasõber, taganes veel sammukese. Tõtt-öelda ei sallinud ta üldse igasuguseid sitikaid-satikaid; ämblikke oli ta eluaeg kartnud ja suhtus mardikatesse päris kindlasti ebalevalt. Ning jeerum küll, see olevus nägi jube välja.

Ta tabas Cleo pilgu ja märkas naise näol vastikusevirvet.

„Mis asi see täpselt on?" ütles Branson väriseval häälel, osutades lahkamislauale ja säästes tahtmatult Grace'i selle rumala küsimuse esitamisest.

„Ohvri pärak, muidugi mõista," vastas patoloog põlglikult.

Branson pöördus tülgastunud ilmel eemale. Siis jälgis ta, kuidas Theobald tõstis mardika nina alla, pikad võbelevad vuntsikarvad sitika juuspeente lülijalgadega peaaegu põimumas.

Patoloog nuusutas kuuldavalt. „Formaldehüüd," kuulutas ta. Seejärel pakkus ta putukat kinnituseks Grace'ile. Komissar surus vastikuse maha ja nuusutas samuti. Otsekohe tundis ta lõhna, mis tuletas meelde lahkamisi koolis bioloogiatunnis.

„Jah," nõustus ta. Tema pilk pöördus uuesti lahkamislauale.

„Nii ei avastanudki ma seda päraku visuaalsel vaatlusel. See oli liiga kaugele sisse lükatud."

Grace vahtis laual lebava soolika otsa, surnud noore naise sulgurlihast. „Frazer, kas teie arvates pandi see sinna enne või pärast surma?"

„Võimatu öelda."

Nüüd esitas Grace küsimuse, mis oli kõigil keelel. „Aga miks?"

„Selle avastamine on teie mure," lausus Theobald.

Branson seisis ruumi tagaosas, toetudes valamu kõrval tööpinnale. „Kas te „Voonakeste vaikimist" mäletate?"

Grace mäletas seda hästi. Ta oli lugenud romaani – üks väheseid raamatuid, mis ajas talle hirmu nahka – ja näinud ka filmi.

„Seal oli kõigile ohvritele kurku topitud ööliblikas," ütles Branson. „Tontsuru."

„Jah," vastas Grace. „See oli tapja tunnusmärk."

„Äkki on see siin *meie* tapja tunnusmärk?"

Grace põrnitses mardikat, mida patoloog ikka näpitsate vahel hoidis. Korraks oleks ta võinud vanduda, et mardika jalad tõmblevad, et olevus on alles elus. „Kas keegi teab, mis liiki mardikas see on?" küsis ta.

„Põderpõrnikas?" oletas Cleo Morey.

„Sellise sarvega mitte," sekkus abilaibatehnik Darren. „Entomoloogia kuulus minu väljaõppesse. Minu mäletamist mööda ei ole Ühendkuningriigis ühtegi niisugust. Mina arvan, et see pole kohalik."

„Keegi tõi selle riiki sisse?" ütles Grace. „Jändas sisseveoga, enne kui selle ohvri pärakusse pistis? Miks?"

Valitses pikk vaikus. Viimaks poetas patoloog putuka kilekotikesse ja kleepis peale sildi. „Selle kohta tuleb välja uurida kõik mis võimalik," nentis ta.

Grace mõtles pingsalt. Aastate jooksul oli ta pidanud mõrvarite mõtteviisist palju lugema. Enamik mõrvu on kodused,

toimepanijaks inimesed, kes tundsid oma ohvreid. Need on ühekordsed kuritööd, sageli kireroimad, mis sooritatakse järelemõtlematult. Aga väike protsent mõrvareid on tõeliselt väärastunud tüübid, kellele tapmine pakub rahuldust ja kes usuvad, et suudavad politseid üle kavaldada, kippudes vahetevahel koguni uurijatega mängima.

Sellised tapjad jätavad tihti maha mingi tunnusmärgi. Narrimiseks. *Siin on juhtlõng: eks püüa mind kinni kui oskad, sa loll tümakas võmm!*

Grace heitis pilgu käekellale. Oli üks inimene, kes võis mardika liigi arvatavasti paugupealt ära öelda. Tal polnud aimu, kas sellest on ka abi, aga ehk annab see niidiotsa pihku.

„Ajakirjanike eest tuleb seda varjata," lausus ta. „Kõik hoiavad suu lukus, selge?"

Kaaslased noogutasid. Mõttekäik oli neile arusaadav. Kui niivõrd tavatu juhtlõnga puhul helistab keegi, kes nimetab end tapjaks ja seda kirjeldab, teavad nad kohe, et tegu on süüdlasega. Nõnda võib säästa tunde, isegi terveid päevi, mis kuluksid muidu valejälgedele.

Grace käskis Bransonit, et mõni juurdlusmeeskonna liige otsiks Ühendkuningriigist teisigi mõrvaohvreid, kelle juurest oli leitud mardikas. Siis esitas ta patoloogile rumala küsimuse. Ta teadis, et see on rumal, kuid see tuli esitada. „Kas mardikas oli kindlasti surnud, enne kui sinna pandi?"

„Ma ei usu, et kellelgi oleks pärakus varuks formaldehüüdi," vastas patoloog terake sarkastiliselt. Ta osutas lahkamiskandikul väikesele klaaspudelikesele, mis sisaldas sogast vedelikku. „Seal pole sellest jälgegi. See on soolte lima."

Grace noogutas ja arvestas kähku mõttes. Kui ta kohe pärast pressikonverentsi teele asub, jõuab ta mardikat näidata ainsale mehele, kes suudab selle kindlalt tuvastada.

20

„Viking, tuul pöördub loodest kagusse, viis kuni kuus palli, hiljem muutliku suunaga kolm kuni neli palli. Hoovihm. Nähtavus hea. Põhja-Utsire, Lõuna-Utsire, loodetuul, Lõuna-Utsire'is alguses neli kuni viis palli, mujal muutliku suunaga kolm kuni neli palli," ütles Ilmakutt.

Ta juhtis oma autot, viletsat väikest roostega kimpus valget Fiat Pandat. Raadios seletas keegi tainapea, kes üldse ei teadnud, mida räägib, kui lihtne on toime panna identiteedivargust. Aga see, et ta sõitis Shorehami sadamasse, Brightoni ja Hove'i linnaga piirnevasse kaubasadamasse viival teel, muutis mereilmateate päris kindlasti asjakohaseks.

Vasakut kätt jäi Sussexi mootorjahtide klubi, millele järgnes laohoone, paremale aga hulk rõdudega majasid. Ta läks taas kohtuma Jonas Smithiga – või Carl Venneriga, mis oli mehe õige nimi – ja see paksmagu hakkas talle juba närvidele käima. Ta oli Venneriga kampa löönud ainult kättemaksuks oma tööandjatele, kes talle eriti närvidele käisid. Nüüd pidi ta jalad selga võtma iga kord, kui *Venner* teda kutsus, sest *Venner* keeldus suhtlemast telefonitsi või meili kaudu, *normaalsete* inimeste kombel. Alati tuli läbi teha mingi naeruväärne šaraad, kohtuti kas kuskil hotellitoas nagu eelmine kord, juhuks kui teda jälitati, või väga harvadel puhkudel Venneri kontoris nagu täna.

Majaderea lõpus möödus ta purjetamistarvete poest, näitas seejärel paremat suunatuld, ootas tühemikku liiklusvoolus ja põrutas ootamatust kiirendusest turtsuva mootoriga kähku üle tee Portslade Unitsi tööstuskrundile. Hoonet, mida ta otsis, oli kerge märgata; selle katusel seisis helikopter justkui must mutantputukas. Venneri erakopter.

Ta sõitis mööda vanakraamihoidlast ja parkis tohutu moodsa laohoone varjualusesse suure musta Mercedese kõrvale, mis oli üks Vennerile kuuluvaid autosid. Seinal oli silt OCEANIC & OCCIDENTAL IMPORT/EXPORT.

Ta keeras süüte välja, kuid jätkas Raadio 5 otsesaate kuulamist, arutledes, kas mobiiltelefoniga saatesse helistada ja tainapea juttu parandada. Kuid aega nappis; ta peab tööle tagasi minema. Pomisedes endamisi: „Forties, Cromarty, Tyne, Dogger, loodetuul tõuseb tormiks seitse kuni üheksa palli," puges ta autost välja, lukustas selle ja kontrollis kõik uksed metoodiliselt üle, sammus siis laohoone ukse juurde ja vajutas turvakaamerasse vaadates fonoluku nuppu.

Kõlas lõksatus ja kriipiv sumin, kui ukselukk avanes. Ta lükkas raske ukse lahti ja sisenes esimesele korrusele, jalgpalliväljaku mõõtu ruumi, mida täitsid massiivsed hallid kaubakonteinerid. Kaks tunkesid kandvat torssis idaeurooplast, üks kiilas ja tätoveeritud peaga, teine pikkade tihedate mustade juustega, vahtisid teda, noogutasid lühidalt äratundmise märgiks ja pöörasid seejärel tähelepanu taas konteinerile, mida hiiglaslik tõstuk parajasti üles vinnas.

Ilmakutt oli firma arvutisüsteemi häkkinud ja lastikirju lugenud. Ta teadis konteinerite sisu. Pooltes olid seaduslikud kaubad, peamiselt masinaosad ja põllunduskemikaalid, teine pool sisaldas varastatud luksusautosid Venemaa ja Lähis-Ida jaoks, sõjatehnikat, mida veeti Süüriasse ja Põhja-Koreasse, ning aegunud ravimeid, mis läksid Nigeeriasse.

Aga ta ei kavatsenud Vennerile öelda, et teab. See oli lihtsalt kasulik info. Ta ei tahtnud muud, kui Venneriga kokku saada, oma avastusest rääkida ja tööle tagasi minna. Pealegi on tal täna õhtul Monaga kohting – nojah, kohting interneti jututoas. Nende kolmas. Mona töötas ühes IT-firmas Ameerikas, Idaho osariigis Boise'is; nad vestlesid peamiselt keskkonnast.

Kihvt oli see, et Mona oli lugenud Robert Anton Wilsonit ja neil oli palju muudki ühist. Mona nõustus Ilmakutiga, et varsti on inimestel võimalik oma teadvus arvutisse laadida ja elada virtuaalselt, vabana kõigist bioloogiliste olendite närustest piirangutest.

Ta sõitis tühja tööstusliftiga ülemisele korrusele. „Ida-Forties ja Ida-Dogger, tuul vaibub," teatas ta Mick Brownile, kes oli tal

vastas, kui uksed avanesid, hall Prada dress seljas ja valged mokassiinkingad jalas.

Albaanlane ei olnud Ühendkuningriigi mereilmateadet elu sees kuulnud. Tal polnud aimugi, mida Ilmakutt jahub, ja ega ta hoolinudki sellest. Ta näris veidi aega pärani suuga nätsu, paljastades Ilmakutile oma tillukesi valgeid purihambaid, jõllitas, takseeris külalise äpulikku olekut, äpulikke juukseid, äpulikku valget särki, beeže pükse, kohmakaid halle kingi. Ta otsis pilguga relva, mitte et pentsik härra Frost võinuks tema arvates relva kanda, kuid talle maksti selle eest ja nii kontrollis ta ikkagi.

Frost ei olnud lihastes, jättis nõrgukese mulje. Kui aeg kätte jõuab, on teda kerge tappa. Aga mingi lõbu see pole. Albaanlane eelistas võitlejaid: oli mõnus kaklushimulisi natuke kolkida, eriti naisi. „Mobiil?" küsis ta kurguhäälse aktsendiga.

„Ma ei võtnud seda kaasa."

„Jätsid maha? Autosse või tööle?"

„Tööle," luiskas Ilmakutt. „Selline oli käsk."

Otse lifti vastas asus soliidse moega uks, koodluku ja turvakaameraga. Albaanlane tõmbas taskust kaardi, surus selle vastu lugejat ja lükkas ukse lahti, viibates Ilmakutile, et see talle järgneks.

Sisenedes tundis Frost kohe kolkunud sigarisuitsu tuttavat lõhna. Nad astusid väikesesse kõledasse akendeta tuppa, mille põrandat kattis seinast seinani odav vaip. Sisustuseks olid vana metalllaud, mis välimuse järgi pärines mõnelt lõpumüügilt, pöördtool, seinale kinnitatud plasmateleviisor, kus jooksis jalgpallimatš, ja viis monitori: üks näitas kontori ukseesist, ülejäänud neli hoone ümbrust täisringi ulatuses.

„Oota siin." Albaanlane läks läbi kontori, avas järgmise ukse, lipsas sisse ja tõmbas ukse enda taga kinni. Hetk hiljem kuulis Ilmakutt tülitsevaid hääli. Venner karjus, kuid hääl oli liiga summutatud, et sõnu eristada.

Ta vahtis teleekraani. Lõunaaeg oli käes, veel üks põhjus, miks ta oli ärritatud: juba teist korda sel nädalal oli Venner teda

lõunaajal kutsunud. Pilk maas, keskendudes vaibakiududesse takerdunud tillukesele hõbepaberitükile, mõtles ta, kuidas leida piisavalt julgust ja Vennerile öelda, et ei taha enam tema heaks töötada. Siis piilus ta ekraani, soovides, et jalgpalli asemel tuleks sealt „Star Trek". See innustas ja inspireeris teda. Aeg-ajalt kujutas ta end ette eri tegelastena. Kartmatutel kosmosereisidel ...

„Khm," tegi Mees, Kes Ei Olnud Arg, köhatades kurgu puhtaks ja klaarides pead, mõeldes taas, kuidas leida piisavalt julgust. Carl Venner vihastab kindlasti ...

Tema mõttelõng katkes äkki, kui Venneri uks avanes ja paksmao vinguv hääl kisas Louisiana aktsendiga sõnu venitades: „Korista see pisike litsiraip mu silmist, see kuradi lits hammustas mind, raisk!"

Järgmisel hetkel vaarus tagaruumist keegi väikest kasvu hirmunud moega tüdruk, kohkunud ilme näol. Tal olid idaeuroopalikud näojooned, pikad pruunid juuksed ja kõhnuke keha, kärts huulevärv oli koledasti laiali hõõrutud. Ta kandis sobimatult kõrge kontsaga kingi, avara lõikega toppi ja nii lühikest miniseelikut, et sellega kõlbas vaevalt tänavale minna. Värske vorp parema silma all oli tõenäoliselt arenemas sinikaks; vasakul põsel oli samasugune värske hoobijälg, marraskil nahk immitses verd. Mõlemat käsivart katsid laiad verevalumid.

Ilmakuti arust ei olnud ta päevagi vanem kui kaksteist.

Tüdruk vaatas Ilmakutile viivuks otsa, nagu abi paludes, aga Ilmakutt pööras pilgu ära, otsides vaibalt jälle hõbedatükikest, tundes tüdrukule küll kaasa, kuid oskamata aidata, ja otsustades veel kindlamalt Venneri kuradile saata niipea, kui too on talle maksnud.

Albaanlane kõnetas tüdrukut teravalt keeles, mida Ilmakutt ei mõistnud. Tüdruk vastas härra Brownile riiakalt, oma nooruse kohta söakalt, ja vaatas taas ahastavalt Ilmakutti, kes põrnitses endamisi hääletult pomisedes vaipa.

Siis tundis Ilmakutt, kuidas talle pandi käsi õlale, ja haistis kibedat sigarisuitsu, millega segunevat higilõhna Comme des Garçonsi

Homme lõhnaõli ainult pisut varjas – hiljuti oli ta Gatwicki lennujaama maksuvabas poes kõik lõhnaõlid pähe õppinud, et lennukile mineku eel kuidagi aega sisustada.

„Plikale ei meeldi perse saada, John. No mis sa kostad?" küsis Carl Venner; tema viis jalga viis tolli pikk, kakskümmend kuus *stone*'i kaaluv kere näis võhmal ja põsel ilutses värske kriimustus. Tavaliselt laitmatus korras lainjad hõbedased juuksed olid sassis ja rotisaba pooleldi kummipaelast väljas. Smaragdroheline särk oli eest lahti, muist nööpe ära kistud, paljastades vöökoha tohutud pekivoldid ja karvutu kaame kõhu, mis üle läikiva püksirihma rippus.

Tema nägu oli pingutusest või raevust lapiline ja laubal hakkas silma kuivi psoriaasilaike, mida Ilmakutt oli varemgi täheldanud; mees hingeldas nii ägedalt, et Ilmakutt kartis südamerabandust.

„Plikale ei meeldi, kui teda perse kepitakse," ütles Venner veel ropumalt. „Suudad sa seda uskuda?"

Ilmakutil puudus selles asjas arvamus. Kui Carl Venneri lühike tihke kogu teda kaasa tiris, ei öelnud ta muud kui: „Mmm."

Nad seisatasid hetkeks ja Venner pööras pea uuesti härra Browni poole. „Tee temaga, mis tahad, ja vabane siis sellest väikesest litsist."

Milleski säherduses pealtnägijana osalemine ei käinud Ilmakuti kokkuleppe juurde, aga ta polnudki ju oma bossi tõelist olemust taibanud, enne kui Venneri taustaga tutvumiseks mehe erafailidesse häkkis.

Ta oli Venneriga esimest korda kohtunud internetis ühes IT-jututoas, kus vahetati infot, esitati tehnilisi keerdküsimusi ja lahendati neid koos. Venner oli esitanud talle väljakutse, mida Ilmakutt oli tollal teoreetiliseks pidanud. Küsimus seisnes selles, kas on võimalik internetis luua veebikülge, mida ei saa jälitada. Ilmakutt oli süsteemi juba välja töötanud. Ta oli mõelnud seda pakkuda Briti luureteenistustele, aga Iraagi sõja puhkemine oli teda pahandanud. Lisaks ei usaldanud ta mitte ühegi riigi ühtegi valitsusasutust. Õieti ei usaldanud ta suurt kedagi.

Venner lükkas ta oma koopataolisesse kontorisse, mis hõivas enamiku laohoone ülemisest korrusest. Ruum oli hiiglaslik, akendeta ja isikupäratu, samasuguse odava vaibaga nagu eestuba ja peaaegu sama napilt sisustatud, kui välja arvata üks kaugem nurk, mida täitis mitu riiulitäit arvutiriistvara – viimast tundis Ilmakutt läbi ja lõhki, sest oli selle ise paigaldanud.

Venneri kirjutuslaud, kus peale nelja avatud sülearvuti lebas vaid klaasist tuhatoos kahe lömastatud sigarikoniga ja šokolaaditahvleid täis klaaskauss, oli eestoa kirjutuslaua teisik. Laua taga oli vana musta värvi nahktugitool ja lähedal lösutas kehvas seisus pikk pruun nahkdiivan. Otse diivani ees vaibal märkas Ilmakutt kägardunud pisikesi pitsilisi aluspüksikesi. Pea kohal ladisesid laohoone metallist katusele vihmapiisad.

Nagu ikka ilmusid eikuskilt Venneri kaks vaikivat mustas ülikonnas Vene kolleegi, kes asusid naeratamata kohtadele mõlemal pool paksmagu, noogutades Ilmakutile põgusalt tervituseks.

„Tead, see plika tõesti hammustas mind, raisk. Vaata!" Venner lõõtsus talle näkku sigarilehalist hingeõhku ja tõstis pontsaka jäämeda nimetissõrme, mille küüs oli lihani ära näritud.

Ilmakutt nägi esimese sõrmelüli juures sügavaid lõikehaavu. Neid kõõritades ütles ta: „Te peate teetanusesüsti tegema."

„Teetanusesüsti?"

Ilmakutt keskendus aluspüksikestele vaibal ja õõtsutas end mõttesse vajunult edasi-tagasi.

„Teetanusesüsti?" kordas ameeriklane murelikult.

Aluspüksikesi vahtides ütles Frost: „Inimhammustus kannab hoopis rohkem baktereid kui teistel loomadel. On teil aimu, kui palju organisme elutseb inimese süljes?"

„Ei ole."

Õõtsutamist jätkates ütles Ilmakutt: „Kuni miljon ühes milliliitris. Üle saja üheksakümne erineva bakteriliigi."

„Kena küll." Venner põrnitses kahtlustavalt oma haava. „Nõndaks ..." Ta marssis ruumis ärevalt ringiratast ja pani siis

peopesad vastamisi, näoilme viitas meeleolu ja jutuaine täielikule muutusele. „Kas sa said vajaliku info?"

„Ee ..." Ilmakutt vahtis aina aluspüksikesi ja õõtsutas end. „Mis, ee ... selle ... ee, tüdrukuga ...? Mis temaga saab?"

„Mick viib ta koju. Mida sa põed?"

„Ee ... ei, ma, ee ... hästi. Okei, hüva."

„Kas sa hankisid, mida ma palusin? Mille eest ma sulle maksan, raisk?"

Ilmakutt nööpis pükste tagatasku lahti ja tõi lagedale väikese joonelise, märkmikust välja rebitud ja kahekordselt kokku murtud paberilehe. Ta ulatas lehe Vennerile, kes võttis selle uratusega vastu. „Oled sa sada protsenti kindel?"

„Jah."

Venner paistis rahule jäävat ja paterdas kirjutuslaua juurde, et lehekest lugeda.

Seal oli kirjas Tom ja Kellie Bryce'i aadress.

21

Grace'i meelest sarnanes professor Lars Johansson pigem rahvusvahelise pankuri kui teadlasega, kes oli suure osa elust veetnud nahkhiirekoobastes, soodes ja vaenulikes džunglites roomates ning haruldasi putukaid otsides.

Sellest Inglismaal elavast rootslasest – kes oli üle kuue jala pikk, pehmete blondide juuste ja sileda välimusega, seljas kolmeosaline valgetriibuline ülikond – õhkus suurlinlikku sarmi ja enesekindlust. Ta istus Londoni loodusloomuuseumi ülemisel korrusel oma segamini kabinetis laia kirjutuslaua taga, paksude poolkuukujuliste klaasidega prillid ninaotsale vajunud, ümberringi haruldasi isendeid täis klaasvitriinid ja -purgid, mikroskoop ning meditsiiniriistade, joonlaudade ja kaalude rägastik. Terve see tuba sobiks Indiana Jonesi filmi võtteplatsile, mõtles Grace.

Kaks meest olid kohtunud ja sõbrunenud mõne aasta eest rahvusvahelise mõrvauurijate assotsiatsiooni konvendil, seda üritust korraldati erinevates USA linnades ja Grace käis seal igal aastal. Tavajuhul oleks Grace saatnud Johanssoni jutule kellegi oma meeskonnast, aga ta teadis, et ise tulles saab ta vastuse kiiremini.

Entomoloog tõmbas mardikat sisaldava kilekotikese manillakarva politsei asitõendiümbrikust. „Kas proovid on võetud, Roy?" küsis ta oma haritud inglise aktsendiga.

„Jah."

„Nii et selle tohib välja võtta?"

„Igatahes."

Johansson korjas tollipikkuse mardika ettevaatlikult näpitsate vahele ja asetas kuivatuspaberile. Pisut aega uuris ta seda vaikides suure luubiga, kuni Grace tänulikult kruusist musta kohvi rüüpas, mõeldes hetke kahetsevalt kohtingule Cleoga, mille oli sunnitud täna õhtul ära jätma, et kõigepealt siia sõita ja hiljem Sussex House'is meeskonnaga nõu pidada. Ta polnud juba ammu midagi nii pikisilmi oodanud, nende kohtumise edasilükkamine tegi ta õnnetuks. Kuid vähemalt olid nad selle lükanud laupäevale, kuhu oli ainult kaks päeva. Hea külg oli see, et nüüd jääb talle mahti uute rõivaste ostmiseks.

„Tore isend, Roy," ütles Lars. „Väga kena."

„Mida sa oskad selle kohta rääkida?"

„Kust sa selle õieti leidsid?"

Grace selgitas ja entomoloog ei kergitanud kulmugi, mis tegi talle au.

„Klapib," ütles ta. „Haiglane, aga igati paslik."

„Paslik?" küsis Grace.

„Asukoht oli tabav. Kohe seletan." Lars naeratas mõrult.

„Kuulan huviga."

„Kas sa tahad sellest väikesest vennikesest kuulda kogu teise aasta bioloogiatudengite loengut? Või lühikokkuvõtet?"

„Juhmardite kiirkursust. Pean info edasi andma inimestele, kellel on veel kõvem pea kui minul."

Entomoloog naeratas. „Tema nimi on *Copris lunaris*, ja see isend on üsna keskmine, harilikult on nende pikkus viisteist kuni kakskümmend viis millimeetrit. Ta elutseb Lõuna-Euroopas ja Põhja-Aafrikas."

„Kas teda siinkandis ka esineb?"

„Mitte väljaspool loomaaeda."

Grace kortsutas kulmu, mõeldes, mis sellest järeldub.

Professor jätkas: „Vanad egiptlased kummardasid seda olendit, ta on tuntud kui sõnnikumardikas ehk skarabeus."

Nüüd Grace taipas. „*Sõnniku*mardikas?"

„Justament. Rahvasuus kutsutakse sitasitikaks. Nad uuristavad sõnnikutükikese pea ja esijalgade abil lahti, vormivad kerakujuliseks ja veeretavad seda, kuni leiavad matmiseks sobiva paiga, kus lasta sel kõduneda ja laguneda."

„Kõlab hõrgult," ütles Grace.

„Mina isiklikult eelistan lihapalle."

Grace pidas natuke aru. „Nii et selle mardika naise pärakusse torkamine on tähendusrikas."

„Väärastunud kombel jah."

All tänaval möödus unnates sireen. „Võib vist julgesti oletada, et otsitava isiku väärtushinnangud erinevad meie omadest," ütles Grace nägu krimpsutades. „Milline on täpne seos vanade egiptlastega, Lars?"

„Ma prindin sulle välja, see on tegelikult päris põnev."

„Kas see aitab mul tapjat leida?"

„Ilmselgelt tunneb ta sümboleid. Minu meelest on tähtis, et sa viiksid end asjaga võimalikult hästi kurssi. Sa ei ole Egiptuses käinud, Roy?"

„Ei."

Professor paistis elevusse sattuvat. „Kui minna Luxorisse, Kuningate Orgu või ükskõik millisesse templisse, siis näeb kõikjal

kivisse raiutud skarabeuseid. Ülem- ja Alam-Egiptuse kultuuris oli neil põhjapanev roll. Ja muidugi olid nad olulised matuseriituste1."

Kuni professor klaviatuuril klõbistas, rüüpas Grace taas kohvi, käies mõttes läbi kõik tänaõhtused kohustused.

Kahekümne minuti eest oli nooremuurija Emma-Jane Boutwood helistanud teatega, et DNA-tulemused saabusid ja andmebaasis ei olnud vastet. Uusi kehaosi polnud leitud. Veel üks kadunud naisterahvas oli viimase tunni jooksul välistatud. Ülejäänute DNA oli kulleriga laborisse saadetud ja loodetavasti – vähemalt politsei vaatenurgast – osutub üks neist ohvriks. Kui mitte, tuleb otsinguid viivitamatult laiendada.

Äkki sülgas printer tema toolist mõne tolli kaugusel välja paberilehe, nii et ta ehmatas.

„Matuseriitustel?"

„Jah."

„Milline oli nende mardikate tähendus matuseriitustel, Lars?"

„Nad pandi hauakambrisse kaasa, et tagada igavene elu."

Grace mõtles viivu järele. Kas tegu on usufanaatikuga? Kellegagi, kes armastab mänge? Kurjategija on nähtavasti intelligentne, küllalt haritud, et olla lugenud Vana-Egiptusest – seda liiki mardika paigutamine naise pärakusse polnud juhuslik. „Kuidas Inglismaal skarabeuseid hankida?" küsis ta. „Kas ainult loomaaiast?"

„Ei, mõned troopiliste putukate importijad kaubitsevad nendega. Kahtlemata on nad ka internetis saadaval."

Grace jättis meelde, et keegi peab koostama nimekirja kõigist troopiliste putukate müüjatest Ühendkuningriigis, neid külastama ja samuti veebi läbi kammima.

Entomoloog pistis mardika jälle asitõendikotikesse. „Kas saan sind veel kuidagi aidata, Roy?"

„Edaspidi kindlasti. Praegu ei tule rohkem midagi pähe. Olen väga tänulik, et kauemaks tööle jäid ja mind vastu võtsid."

„Pole probleemi." Lars Johansson noogutas akna ja muuseumikvartalile avaneva vaate poole. „Õhtu on täitsa ilus. Kas sa sõidad

tagasi Sussexisse?"

Grace noogutas.

„Las ma teen sulle õlle välja, reispassiks."

Grace piilus käekella. Järgmine kiirrong Brightonisse läks neljakümne minuti pärast. Tal polnud aega õlut juua, aga ta tahtis küll kangesti. Ja kuna professor oli teda varemgi nii sageli abistanud, tundus talle, et keeldumine oleks ebaviisakas. „Üks kiire õlu," ütles ta. „Siis pean lippama."

Nõnda juhtuski, et pool tundi hiljem avastas ta end rahvast tulvil pubi ees tänavaäärses lauas mõtlemas, mis kurat tema eluga lahti on. Täna õhtul oli teda oodanud kohting ühe kõige kaunima naisega, keda ta iial näinud. Aga selle asemel jõi ta juba teist pinti sooja õlut, kuulanud esmalt ära viieteistminutise loengu skarabeuse seedetraktist, mis nüüd muutus purjakile jääva Lars Johanssoni pikavõitu pihtimuseks oma abielumuredest.

22

Neljapäeva õhtune tipptunni liiklusvool Londonist välja oli olnud tavalisest hullem. Kuna õhtu oli ilus ja soe, näisid kõik londonlased maale põgenevat. Selle põrgu vältimiseks reisiski Tom enamasti rongiga, aga täna oli ta pidanud autoga tulema, et Ron Spacksi kontoris ära käia, ja pärast oli ta sõitnud tagasi Londoni kesklinna sülearvuti järele.

Tema plaani varakult koju jõuda ja perega õhtul aias grillida oli rikkunud Chris Webb, kes hilines arvutit parandama ja kellel kulus selleks oodatust hoopis kauem. Kui Chris lõpetas, oli kell poole viie ligi, nii et vabanenud Tom alustas teekonda halvimal võimalikul ajal.

Harilikult tegi ta autos telefonikõnesid või kuulas raadiot (Londonis meeldis talle eriti David Prever ja Smooth FM, muidu kuulas ta Raadio 4 uudiseid või džässijaama), kuid täna õhtul,

helistanud Ron Spacksile teatega, et tema meeskond võttis Rolex Oyster kellade hinna käsile – seda potentsiaalset unelmatetellimust ei tohtinud peost lasta –, sõitis ta vaikuses, seltsiks vaid sünged mõtted.

Kas Tom Bryce kuuleb?

Tugev Ida-Euroopa aktsent.

Tema jutuajamine Kelliega.

Mis laadi aktsent?

Mandri-Euroopast, mitte inglise oma.

Sama isik?

Eile õhtul külastasite veebikülge, kuhu Te poleks tohtinud pääseda. Nüüd proovisite seda uuesti külastada. Kutsumata külalised on meile vastukarva. Kui teavitate nähtust politseid või üritate seda lehekülge veel külastada, läheb teie naise Kellie, poja Maxi ja tütre Jessicaga samamoodi nagu kohe teie arvutiga. Vaadake hoolega ja mõelge hästi järele.

Tom polnud sugugi kavatsenud teisipäeva õhtul nähtust politseid teavitada. Internet on solgiauk: sealt võib leida kõike, mis pähe tuleb, mis tahes erootikat või jälkusi. Veebikülg, kuhu ta sattus, oli kas mingi filmi reklaam või vägivalla nautimiseks mõeldud sait haigetele inimestele, ja nii olekski ta asja sinnapaika jätnud. Ei olnud tema ülesanne solgiaugus korda luua.

Aga ähvardav e-kiri vihjas, et see lehekülg on midagi enamat.

Ta lähenes nüüd South Downsile; liiklus oli tihe ja kiire. Vasakul nägi ta poole miili kaugusel nurmede taga klaasilt peegelduvat valgusevälgatust. Rong. Unustades korraks kitsavõitu umbsed tingimused, kadestas ta rongis sõitjate suhteliselt hõlpsat reisi. Siiski jõuab temagi veerand tunni pärast koju ja igatses juba oma suurt kanget drinki.

Ta vaatas läbi tuuleklaasi erekollast päikeseratast, mis koobaltsinises taevas madalamale vajus. Küngaste taga on tema kodu,

tema pühapaik. Aga tal ei olnud hubast tunnet: miski keeras kõhus, ajas mõtted sassi, kallas temasse hirmukokteili.

Ta ei tahtnud Kelliele rääkida, et oli saanud samasuguse telefonikõne; ometi olid nad teineteisega alati nii avameelsed ja ausad; ta mõtles, kas kõne mahasalgamine oleks vale. Kuid see muudaks Kellie veel närvilisemaks. Ja tal tuleks CD ära seletada.

Ja edasi?

E-kirja ähvardus oli täiesti klaar. *Kui* ta teavitab politseid. *Kui* ta üritab lehekülge uuesti külastada.

Noh, ta ei kavatsenud ju kumbagi. Järelikult peaks kõik hästi olema.

Miks siis need telefonikõned? Ta taipas, et tegi vist lollisti, kui proovis teist korda veebiküljele minna.

Kodutänavasse pöörates ja künkast üles sõites helises ta peas häirekell. Eespool paistis Kellie vana kastanpruun Espace, mis oli tänava äärde pargitud. Harilikult parkis naine selle varjualusesse. Mida see tänaval teeb, mõtles ta.

Järgmisel hetkel maja ees peatudes märkas ta põhjust. Varjualuse oli peaaegu üleni hõivanud mingi kaubakast. Üks suuremaid, mida ta oli eales näinud. Sinna oleks vabalt ära mahtunud täiskasvanud elevant, kellele oleks jäänud veel ruumi londi otsas kassi viibutada.

Jumal küll, see oli kõrgem kui garaažiuks.

Ning eesuks ei paiskunud valla, Kellie, Max, Jessica ja Lady ei tormanud teda tervitama, vaid uks paotus mõne tolli ja Kellie nägu piilus sealt arglikult, enne kui naine õue tuli, seljas lotendav valge T-särk, jalas mahalõigatud säärtega lühikesed teksad ja plätud. Kusagil maja sisemuses oli kuulda Lady pöörast elevil haukumist. Lastest polnud kippu ega kõppu.

„See on natuke suurem, kui ma arvasin," ütles Kellie tervituseks alandlikult. „Nad tulevad homme tagasi seda kokku panema."

Tom põrnitses talle viivukese otsa. Naine jättis äkki nii haavatava mulje. Kas ta kartis telefonikõnet või teda – Tomi? „Mmm …

mis see on?" küsis mees. Ta teadis ainult, et mida kast ka ei sisalda, kindlasti maksab see ränka raha.

„Ma lihtsalt pidin selle ostma," ütles Kellie. „Ausõna, see oli nii hea hinnaga."

Jeerum. Tom tegi meeleheitliku pingutuse, et mitte kannatust kaotada. „Mis asi see on?"

Kellie kehitas õlgu ja püüdis ebaõnnestunult häälde muretust manada: „Oh, kõigest grill."

Nüüd mõistis Tom naise sõnakehvust, kui ta oli täna päeval välja pakkunud, et õhtul võiks grillida. „Grill? Mida põrgut sellise jurakaga grillitakse? Vaalu? Dinosauruseid? Või tervet Aberdeen Anguse veiste karja?"

„Poes maksab see üle kaheksa tuhande naela. Mina sain selle *kolme tuhandega!*" hüüatas naine.

Tom keeras selja, ta oli plahvatuse äärel. „Kallis, sa oled uskumatu. Meil on juba täiesti korralik väligrill olemas."

„See roostetab."

„Kodutarvete kauplusest saaks uue seitsmekümne naelaga. Sina kulutasid *kolm tuhat!* Ja kuhu kuradi kohta me selle paneme? See võtab pool aeda enda alla."

„Ei, ma ... see ei ole ... kokku monteerituna nii suur. See näeb lihtsalt lahe välja!"

„Sa pead selle tagasi saatma." Tom vakatas ja vaatas ringi. „Kus lapsed on?"

„Ma ütlesin neile, et mul on vaja alguses sinuga rääkida. Hoiatasin neid, et issi võib pahandada." Ta põimis mehele käed ümber. „Kuule, on midagi, mida ma pole sulle öelnud. Ma tahtsin teha väikese üllatuse." Ta suudles Tomi.

Kurat ja põrgu, imestas mees, mida veel? Kas ta on tagatipuks rase?

„Ma leidsin endale töö!"

Need sõnad tõid Tomile vägisi naeratuse näole.

Pool tundi hiljem, kui ta oli Jessicale ette lugenud kassikesest ja vikerkaarest ning Maxile peatüki „Harry Potterit ja tulepeekrit", kastnud triiphoones tomateid ja selle kõrval vaarikapõõsaid, maasika- ja kurgipeenraid, istus ta Kelliega terrassil puitlaua ääres, vägev vodkamartiini käes, vaadates aeda langevaid õhtupäikese viimaseid kiiri. Nad lõid klaase kokku. Tema jalge ees järas Lady rahulolevalt konti.

Rippoaväätide vahelt, mis Kellie oli aiatarale kinnitanud, et privaatsust juurde saada, paistis Len Wainwrighti pea; see liikus edasi kuuri poole. Len oli kulutanud hulga aega, mida Tomil polnud raisata, jutustades talle kuuri ehitamise etappidest. Aga ta polnud kordagi selgitanud kuuri eesmärki. Kellie oli oletanud, et Len plaanib oma naise mõrvata ja kuuri alla matta. Tookord tundus see naljakas, kuid enam Tom ei muianud.

Õhk lõhnas mahedalt ja ümberringi valitses vaikus, kui välja arvata lindude usin õhtune kädistamine. Üldiselt armastas ta seda aastaaega, samuti seda kellaaega, kui ta tavaliselt lõdvestuma hakkas ja elust mõnu tundis. Aga täna õhtul mitte. Miski ei tahtnud vaigistada sisikonda näpistavat ebamäärast hirmu.

„Ma ... ei teadnud, et sa ... ma ... tähendab, ma arvasin, et sa ei raatsi tööle minna, kuna ei taha lastest eemal olla," ütles ta.

„Jessica käib nüüd lasteaias, nii et mul on aega küll," vastas Kellie veini rüübates. „Lewesis avatakse uus hotell. Mulle pakuti administraatorikohta, paindliku tööajaga, alates ülejärgmisest esmaspäevast."

„Miks just hotell? Sa pole kunagi hotellis töötanud. Miks sa uuesti õpetajaks ei lähe, kui tahad jälle tööle minna?"

„Mul on tunne, et vajan midagi teistsugust. Mind koolitatakse. Seal pole midagi keerulist. Peamiselt olen arvuti taga."

Mis annab sulle võimaluse päev otsa eBays kükkida, mõtles Tom, aga pidas suu. Ta jõi sõõmu kokteili ja hakkas mõttes arvutama. Kui Kellie suudab teenida nii palju, et oma ostud ise kinni maksta, on sellest juba suur abi. Ent tänased kolm tuhat naela Kellie krediitkaardilt neetud grillimonstrumi eest. Naisel võtab

mitu kuud, et need tasa teenida. Senikaua tuleb kõik Tomi taskust. Nüüd helises mobiil, mille ta oli kabinetti jätnud.

Nad vahetasid pilgu. Ta nägi Kellie silmis hirmusähvatust ja küsis endalt, kas Kellie nägi seda ka tema silmis.

Ta kiirustas trepist üles ja märkas ekraanil kergendusega Chris Webbi numbrit.

„Tere, Chris," ütles ta. „Kas sa avastasid diskilt midagi?"

Tehniku hääl oli mõru. „Ei, ja vist ei avasta ka."

„Kuidas nii?"

„Ma jõudsin koju ja siin on kõik segi tuuseldatud. Keegi on otsinud mu kodu põhjalikult läbi. Kulub terve nädal, et elamine korda seada."

„Kuramus. Kas varastati palju?"

„Ei," ütles Chris, „seda mitte." Järgnes pikk paus, mille vältel Tom kuulis välgumihkli klõpsatust ja ägedat suitsupahvimist. „Õigupoolest näib, et kadunud on vaid üks asi."

„Mis nimelt?"

„Sinu CD."

23

Abiprefekt Alison Vosper oli see ülemus, kelle ees Grace lõppkokkuvõttes vastutas. Tema meeleolu oli kergesti muutuv, ühel hetkel magus ja helge, järgmisel tulihapu. Mõne aasta eest oli keegi politsei teravkeel andnud talle hüüdnime Number 27, kohaliku Hiina kiirtoidurestorani magushapu roa järgi. See oli külge jäänud, ehkki Grace'ile näis, et kätte on vist jõudnud aeg nime vahetada, kuivõrd ta ei mäletanud hästi, millal Alison viimati magusas tujus oli.

Täna ei olnud abiprefekt seda mingil juhul.

Kell üheksa reede hommikul leidis Roy end seismas Vosperi kabinetis kirjutuslaua ees paksul vaibal samasuguse ebamugava

tundega nagu vanasti koolis, kui tal kästi direktori juurde ilmuda. Oli naeruväärt, et temaealine mees mõnd ülemust pelgab, aga Alison Vosper mõjus talle ja tegelikult kõigile nõnda, isegi kui nad ei julgenud seda tunnistada.

Väidetavalt oli ta kutsutud Alisoni enne igapäevast pressikonverentsi nelja silma all kurssi viima, kuid rääkida polnud eriti midagi. Juurdlus kestis juba ligi nelikümmend kaheksa tundi, ohvrit polnud tuvastatud ja kahtlusalune puudus samuti.

Politseinikuna töötatud aastatega oli Grace'ile selgeks saanud, kui tähtis on juhtivametnikele avalikult tulemuste demonstreerimine. Tal oli mulje, et püüdes masse politseisse soojalt ja sõbralikult suhtuma panna, peavad ülemused teinekord targemaks kiiruga vahistada täiesti süütuid isikuid ja sellega end vähemalt tegutsemas näidata, peaasi, et mitte möönda toatäiele artiklinäljas ajakirjanikele mannetult oma teadmatust.

Erinevalt Sussex House'ist, kriminaalpolitsei peakorteri moodsast isikupäratust hoonest, kus Grace nüüd baseerus, olid suured ninad majutatud siia, põlise Lewesi maakonnalinna servale nägusasse kuninganna Anne'i stiilis häärberisse, mida ümbritsev lohakas ehitistekobar moodustaski Sussexi politseivalitsuse.

Enamikus uhkemates kabinettides olid säilitatud maja algsed jooned, eeskätt peened stukk-kaunistused ja ehislaed. Alison Vosperi kabinet oli hea näide. Tema ruum esimesel korrusel oli laitmatult puhas ja kena vaatega pügatud murule, selle vanaaegne mööbel kõneles autoriteedist ja püsivusest.

Kabineti keskel laiutas poleeritud roosipuust kirjutuslaud, kuhu olid asetatud musta äärega kuivatuspaber, sihvakas kristallvaas kolme purpurse tulbiga, raamitud fotod Alisoni abikaasast (mitu aastat vanem politseinik, aga kolm auastet allpool) ja kahest lapsest – hoolitsetud koolivormides poisist-tüdrukust –, ammoniidist pliiatsitops ja nagu alati lehvikukujuliselt laiali laotatud hommikuste ajalehtede patakas. Tänuväärsel kombel ei teinud ükski esikülg Grace'ist juttu.

Abiprefekt Alison Vosper polnud täna hommikul mitte ainult hapus tujus, vaid ka ülimalt jäine, seda tunnet võimendas tärgeldatud jääsinine kõrge kraega pluus, mille rinnaesisel niisama jäist värvi kunstteemantiga pross. Koguni tema parfüümil oli kirbe varjund.

Nagu tavaliselt, ei palunud Vosper Grace'il istuda – võte, mida ta alluvatega kasutas, et kohtumised oleksid lühikesed ja asjalikud. Grace informeeris teda kõigest, mis oli juhtunud pärast eile väga hilja peale jäänud nõupidamist. Silmanähtavalt reageeris ta vaid siis, kui komissar jõudis mardikani – vastikusevärelus osutas, et kõva kooriku varjus on Alison Vosper endiselt inimene.

„Viimastel päevadel kadunuks kuulutatud naiste hulgas on järelikult kolm kandidaati?" küsis Alison. Ta kõneles ilmetu Kesk-Inglismaa aktsendiga, mis muutis hääle veel karmimaks.

„Jah, ja nende kodudest hangitud proovid saatsime Huntingdoni DNA-analüüsi. Seal ollakse mulle teene võlgu. Tulemused saame tänase päeva jooksul."

„Ja kui need ohvriga ei klapi?"

„Otsime laiemalt."

Alisoni telefon helises. Ta vajutas üht nuppu, hoidis seda all ja nähvas: „Ma olen hõivatud." Nüüd pööras ta pilgu uuesti komissarile. „Sa ju tead, Roy, et sul on siin palju kaalul?"

Mees kehitas õlgu. „Rohkem kui mõnes teises juurdluses?"

Alison vaatas talle kaua karmilt vaikides otsa. „Ma usun, et me mõlemad teame seda."

Grace kortsutas kulmu; ta polnud kindel, mida oodata, ja need sõnad tegid rahutuks.

Alison keerutas hetke sõrmes kuldset laulatussõrmust, pealtnäha leebudes. „Sul on vedanud, Roy, et sinu teenistus on seni kulgenud ühesainsas piirkonnas. Paljudel politseinikel tuleb ametiredelil tõusmiseks alatasa kolida. Näiteks minul. Ma olen pärit Birminghamist, kuid politseis teenisin seal vaid kolm aastat. Ma olen töötanud igal pool: Northumberlandis, Ipswichis, Bristolis,

Southamptonis. Sinu isa ajad on möödas. Tema teenis kogu elu Brightoni politseijõududes, eks?"

„Kui Worthing kaasa arvata."

Alison naeratas napilt. Worthing jäi rannikul ainult mõni miil edasi. Siis tõsines ta taas. „Kuuldavasti oli sinu isa armastatud ja lugupeetud inimene. Aga paljudele näib, et käbi kukkus kännust kaugele."

Alison jättis sõnad õhku rippuma. Need torkasid Royd otse südamesse. Grace'il oli tunne, nagu oleks ta odaga läbi puuritud ja elujõud valguks välja. Ta põrnitses Alisoni, segaduses ja ühtäkki väga haavatav. „Ma ... ma tean, et mind kritiseeritakse," ütles ta, taibates liiga hilja, kui lamedalt see kõlab.

Alison vangutas pead, tõmbas sedakorda laulatussõrmuse sõrmest ja tõstis silme ette, justkui rõhutades, et miski pole igavene, et ta võib Grace'i oma elust kõrvaldada sama hõlpsasti nagu sõrmuse prügikorvi visata. „Ma ei muretse sinu kriitikute pärast, Roy. Prefekt muretseb kahju pärast, mida sa oled teinud Sussexi politseile. Paari nädala eest oleksid sa äärepealt põhjustanud kohtuprotsessi kehtetuks kuulutamise, kuna viisid asitõendi meediumi kätte. Selle tagajärjel sattusid sa üle riigi lehepealkirjadesse, sind ja meid pandi naeruks. Üleloomulike huvide tõttu oled sa kaotanud kolleegide lugupidamise. Lisaks lasid kahel kahtlusalusel tagaajamise käigus surma saada."

Mõeldes, et Alison liialdab, tahtis Grace vahele segada, kuid naine viipas vaigistavalt käega.

„Nüüd on meil mõrvajuurdlus, mis kestab juba kaks ööpäeva, sa ei tea ohvri isikut ja sul puudub kahtlusalune. Pagana pihta, sul on vaid ühe kuriteopaigalt leitud mardika elulugu."

Grace vihastas. „Palun vabandust, aga sa tead väga hästi, et see pole aus."

„Küsimus pole aususes, Roy. Küsimus on selles, kas politsei jätab avalikkuse kaitsmisel pädeva mulje."

„Need kaks, kes autos hukkusid – nende süüs polnud mingit

kahtlust ja nad olid ohtlikud. Nad olid teetõketest läbi kihutanud, röövinud kaks autot, paiskasid politseiniku mootorrattalt maha. Kas sa oleksid eelistanud nende pääsemist?" Grace vangutas ägestunult pead.

„Ma usun, Roy, et võib-olla oleks sul parem ümber kolida piirkonda, kus sind ei tunta. Vahest kuhugi põhja poole. Kuhugi rahutusse paika, kus sinu oskused ära kuluvad. Näiteks Newcastle'isse. Üks mu kolleeg palus, et sinna saadetaks kogenud uurija tundliku juurdluse tarvis, milleks võib kuluda mitu kuud, ehk isegi aasta. Ja minu arvates oled sa selleks õige inimene."

„Nalja teed. Siin on mu kodu. Ma ei taha, et mind üle viidaks. Sel juhul ei pruugi ma üldse politseisse jääda."

„Võta end siis kokku ja katsu seda vältida. Ma olen väljastpoolt kutsunud politseiniku, kelle hoolde annan osa sinu jahtunud jälgi, sest minu meelest pole sa nendega piisavalt edusamme teinud. Ta oli varem Londoni politseis inspektor ja me tõstsime ta sinuga samasse auastmesse."

„Kas ma tunnen teda?"

„Tema nimi on Cassian Pewe."

Korraks meenutanud, ägas Grace sisimas. *Inspektor Cassian Pewe*, nüüd varsti *komissar Cassian Pewe*. Grace oli temaga paari aasta eest kokku puutunud, kui Londonist saadeti abijõud leiboristide partei üldkogu ajal Brightonit turvama. Mäletamist mööda oli see mees hirmus ülbe. „Ta tuleb siia?"

„Alustab esmaspäevast. Talle antakse siinsamas kabinet. Kas sa vaidled vastu?"

Grace, kelle pea käis ringi, oleks rõõmuga vaielnud. *Muidugi, õpetajate lemmik*. Kuhu mujale teda paigutada? See maja siin on ideaalne, võimaldab Alisonil ja Pewe'l ühtelugu mõnusalt lobiseda – tülika Roy Grace'i jalgealust õõnestada.

Aga öelda polnud muud kui: „Ei."

„Sind on hoiatatud, Roy. Selge?"

Grace oli nii pahviks löödud, et suutis vaid noogutada. Seejärel

helises tema telefon. Alison andis talle märku vastata.

Kirjutuslauast eemale astudes heitis Grace pilgu ekraanile. Kõne oli juurdlustoast. „Roy Grace," ütles ta.

Helistas nooremuurija Nicholl, kes teatas pidulikult, et Huntingdoni labor võttis ühendust. Surnukeha oli DNA abil tuvastatud.

24

„Sinu muusikamaitse on uskumatu," ütles Branson. „Saast, täielik saast. Pole muud sõna."

Nad sõitsid pikal mitmerajalisel maanteelõigul künkast alla läände, mööda teise maailmasõja aegse hävituslennukite baasi rohtunud platsist vasakul – nüüd oli seal Shorehami lennujaam, mida kasutasid peamiselt eralennukid ja kommertslennud Kanalisaartele – ning edasi Southamptoni suunas.

Shoreham oli Brightoni läänepoolseim eeslinn, seda selja taha jättes tundis Grace alati kummalist segu kergendusest ja kurbusest. Kurbusest sellepärast, et Brightonis tundis ta end tõesti koduselt, kõik teised paigad olid nagu kaardistamata alad, kus ta kaotas jalgealuse ja muutus veidi ebakindlaks. Ning kergendusest sellepärast, et Brightoni ja Hove'i linnastus rõhus teda kogu aeg teatav vastutuskoorem, siit eemal võis ta vabamalt võtta.

Aastaid politseinikuna töötanud, oli ta harjunud tänaval alateadlikult vaatlema iga jalakäijat ja autosistujat. Kohalikud kurjategijad olid talle enamasti tuttavad, igatahes kõik tänavatel uimastitega kaubitsejad, samuti mõned tänavaröövlid ja murdvargad: ta teadis, millal nad on õiges ja millal vales kohas. See oli üks, mis tegi Alison Vosperi üleviimisähvarduse nii jaburaks. Eluaeg kogutud teadmistele ja kontaktidele tõmmataks vesi peale.

Roy Grace oli otsustanud ise rooli istuda, sest tema närvid poleks talunud järjekordset teekonda, kus Branson

operatiivsõiduoskustega edvistab. Nüüd kahtles ta, kas tema närvid taluvad seda, kuidas seersant aina CD-mängijat näpib. Aga Branson ei olnud veel lõpetanud.

„*Biitlid?* Kes kurat kuulab tänapäeval autos biitleid?"

„Mulle nad meeldivad," ütles Grace trotslikult. „Sinu häda on selles, et sa ei tee vahet valjul müral ja heal muusikal." Ta peatas Alfa Romeo punase tule taga Lancing College'i maanteeristmikul. Ta oli otsustanud oma autoga minna, kuna sellega polnud ammu pikka maad sõidetud ja aku vajas koormust. Mis isegi tähtsam: kui ta oleks võtnud mõne politseile kuuluva auto, oleks Branson tõenäoliselt rooli kippunud ja Grace'i keeldumise peale solvunud.

„Sinu suust on see paras nali," vastas Branson. „Sa lihtsalt ei *mõista* muusikat!" Äkki jutuainet vahetades osutas ta pubile teisel pool teed. „Sussexi Kodu. Seal tehakse head kala, ma käisin Ariga. Jaa, maitsev." Siis pöördus ta tähelepanu tagasi CD-mängijale. „Dido?"

„Mis Didol viga on?"

Branson kehitas õlgu. „Noh, ega vist olegi, kui sulle sihuke värk meeldib. Ma ei teadnud, et sa oled nii depressiivne."

„Jah, mulle meeldib sihuke värk."

„Jeerum, mis asi see on? Kas anti mingi ajakirjaga tasuta kaasa?"

„Bob Berg," ütles Grace nüüd juba ärritudes. „Juhtumisi on ta tõeliselt lahe uuema aja džässimuusik."

„Jah, aga ta ei ole *mustanahaline.*"

„Ah soo, kas džässi mängimiseks peab mustanahaline olema?"

„Seda pole ma öelnud."

„Ütlesid ju! Pealegi on ta surnud, hukkus mõne aasta eest avariis, ja ma armastan tema loomingut. Fantastiline tenorsaksofonist. Selge? Kas tahad veel midagi maha laita? Või räägime sinu *kõhutundest?*"

Pisut mossitades lülitas Branson raadio sisse ja keeras räppmuusikajaama peale. „Homme läheme siis sulle riideid ostma, jah? Me ostame ka muusikat. Kui mõni naisuke siia autosse istub ja

muusikavalikut näeb, hakkab ta kindalaekast su pensioniraamatut otsima."

Grace ei teinud kuulmagi, vaid asus mõtlema eesseisvast ülesandest ja teistest tasakaalutrikkidest, mida elu temalt nõudis.

Tema närvid olid täna hommikul pingul, seda sügavalt masendavast kohtumisest Alison Vosperiga ja samuti kohustusest, mis umbes tunni pärast ees ootas. Tavaliselt oleks Grace võinud täie aususega öelda, et talle meeldib politseitöös enam-vähem kõik – välja arvatud üks, nimelt surmateate viimine emale-isale või teistele lähedastele. Viimasel ajal ei tulnud tal seda kuigi tihti teha, see oli tugiisikute, vajaliku koolituse saanud uurijate ülesanne. Kuid mõnikord, nagu näiteks praegu, tahtis Grace ise kohal olla ja reaktsiooni hinnata, hankida võimalikult palju infot neil võtmetähtsusega hetkedel, mis uudise teatamisele järgnesid. Ning ta võttis Glenn Bransoni kaasa, kuna uskus, et seersandile on see väärtuslik kogemus.

Äsja surmateate saanud inimesed käituvad väga sarnaselt. Esimesed paar tundi on nad šokis, ülimalt kaitsetud ja valmis peaaegu kõigest rääkima. Aga nad tõmbuvad ruttu jälle endasse ja ülejäänud pereliikmed kogunevad nende ümber. Vajalik info tuleb välja meelitada esimestel tundidel. See on julm, kuid üldiselt tõsi; muidu võib nädalateks või kuudeks toppama jääda. Seda teavad ka ajalehereporterid.

Ta tundis ära kaks tugiisikut, nooremuurijad Maggie Campbelli ja Vanessa Ritchie, kes istusid väikeses hallis erimärgistusteta Volvos, mis oli maja sissepääsu juures teeperve rohule pargitud, ning peatas Alfa täpselt nende ees. Kaks naist põrnitsesid teda läbi Volvo tuuleklaasi, näod halvakspanust jäigad.

„Kurat, mees! Kuidas saavad inimesed endale sellist elamist *lubada?*" ütles Glenn, vahtides terasest väravaid ja kaht väravaposti, kummagi otsas kivikuul.

„Sest nad ei tööta politseis," torkas Grace.

Raha ei olnud Grace'i elus kunagi erilist rolli mänginud. Ilusad asjad meeldisid tallegi, aga ta polnud iial rikkusest unistanud ja oli alati püüdlikult elanud oma võimaluste piires. Sandy oli olnud kokkuhoidlik. Grace'i lõbustas, et naine tavatses osta järgmise talve jõulukaardid jaanuarikuu odavmüükidelt.

Kuid säästudega lubas Sandy neile ikka väikest *meelehead*, nagu ta ise seda nimetas. Abielu esimestel aastatel, kui naine töötas reisibüroos ja sai puhkusereisidele allahindlust, olid nad säästetud rahaga kaks korda tervelt kaheks nädalaks välismaale sõitnud.

Siiski poleks ükskõik kui suur kokkuhoid ja koonerdamine ega ka kõik mõeldavad ületunnitasud, mida ta vanasti alamastme politseiametnikuna teenis, võimaldanud tal osta midagi ligilähedastki sellele majesteetlikule valdusele siin.

„Kas sa „Suurt Gatsbyt" mäletad?" küsis Branson. „Jack Claytoni filmiversioonis mängisid Robert Redford ja Mia Farrow."

Grace noogutas. Ta mäletas ebamääraselt, vähemalt pealkirja.

„Vaat seal oli sedasorti elamine. See maja on üle prahi."

Tõepoolest, mitmesaja jardi pikkune noolsirge puudega palistatud sissesõidutee avardus ümmarguseks parkimisplatsiks, mille keskel oli ehistiik ja mille ääres seisis lahmakas Rooma stiilis valge häärber.

Grace noogutas. Silmanurgast nägi ta Volvo uksi avanemas. „Läheb lahti," ütles ta tasakesi. Nooremuurijad pugesid autost.

Maggie Campbell, veidi üle kolmekümne tumedapäine naisterahvas, ja Vanessa Ritchie, pikk kõhn punapea, Maggiest kaks aastat vanem, karmima näo ja käitumisega, sammusid nende poole, mõlemad moekates, kuid väärikalt tõsistes erariietes.

„Neljakesi ei või me küll sisse minna, Roy," ütles nooremuurija Ritchie. „Seda on liiga palju."

„Ma lähen kõigepealt Glenniga ja teen uudise teatavaks. Helistan, kui teil on aeg tulla ja üle võtta."

Ta nägi Maggie Campbelli kulmukortsutust. Ritchie raputas pead. „Sa ju tead, et protseduur käib teistpidi."

„Tean, aga täna proovime niiviisi."

„*Proovime?*" vastas Ritchie vihaselt. „See pole mäng, pagan võtaks. Nii on vale."

„Vale on see, Vanessa, et üks isa peab kuulma, kuidas tema tütre kehaosad, välja arvatud mõned tähtsad tükid, näiteks pea, leiti mingilt kuradima põllult, mardikas pärakusse pistetud. Hoopis see on vale."

Tugiisik koputas endale rinnale. „Selleks meid ongi koolitatud. Me oleme eksperdid kõigis lähedaste kaotust puudutavais küsimustes."

Grace vaatas naistele kordamööda otsa. „Ma tean teie koolitust ja tunnen teid mõlemat, olen teiega töötanud ja pean teist lugu. Asi pole sugugi teie võimetes. Teid on koolitatud psühholoogiliseks toeks, aga lõppude lõpuks tuleb teha ka politseitööd. Antud juhul on mul põhjus, miks tahan uudise ise teatada, ja selle juurdluse juhina kehtestan mina reeglid. Ma ei taha teilt ninakirtsutamist, vaid koostööd. Arusaadav?"

Kaks tugiisikut noogutasid, kuid paistsid ikka rahulolematud.

„Oled sa otsustanud, kui palju isale rääkida?" päris Vanessa Ritchie kibedalt.

„Ei, ma improviseerin. Sisse kutsudes viin teid enne kurssi."

Maggie Campbell naeratas virilalt ja lepitavalt. Nooremuurija Ritchie kehitas alistunult õlgu.

Bossi noogutuse peale vajutas Branson kella, ja mõni hetk hiljem paotus värav jõnksatustega. Nad sõitsid majani. Grace parkis maja ette kahe auto vahele, need olid vana ja võrdlemisi määrdunud 7. seeria BMW ja päevinäinud Subaru universaal.

Kui nad eesuksele lähenesid, avas selle soliidse ilmega viiekümnendates aastates, oimukohtadel halliseguste tumedate juustega mees, kes kandis lahtise kaelusega valget kuldmansettidega päevasärki, ülikonnapükse ja läikivaid musti mokassiinkingi. Käes oli tal mobiiltelefon.

„Kas komissar Grace?" küsis ta ülemklassi aktsendiga, mis

oli veidi summutatud, kuna kahele politseinikule ebalevalt otsa vaadates tundus ta kõnelevat kokkusurutud hammastega. Tal oli meeldiv naeratus ja nukrad hallikassinised silmad justkui kaks väikest eksinud hinge.

„Härra Derek Stretton?" ütles Grace. Tema ja Branson näitasid mõlemad viisakalt ametitõendit.

Neid majja kutsudes küsis Derek Stretton: „Kuidas sõit oli?"

„Polnud viga," vastas Grace. „Valisime vist soodsa kellaaja."

„Vastik maantee. Ma ei taipa, miks seda ei või kiirteeks muuta. Siin käies istub Janie alati tundide kaupa ummikus."

Halli astudes pani Grace kõigepealt tähele napivõitu sisustust. Oli küll kena pikk inkrustatsiooniga laud, kõrge kummut ja vanaaegsed toolid, kuid vaipa ega põrandakatteid polnud; seintel märkas ta varjurida seal, kust maalid olid silmanähtavalt hiljuti maha võetud.

Juhatanud külalised samavõrd lagedasse võõrastetuppa, kus paljal laudpõrandal seisis kaks diivanit ja nende vahel kohvilauakeseks plastist piknikulaud, tõttas Derek Stretton kiiruga selgitama, viibates toa tühjadele seintele ja suurtele ristkülikukujulistele varjudele, millest paljude juures turritasid traadijupid ja mõne kohal olid väikesed valgustid. „Paraku pidin perekonna aaretest osalt loobuma. Tegin mõned nurjunud investeeringud ..."

See seletab varjusid seintel, mõtles Grace. Läksid arvatavasti haamri alla. Stretton jättis nii nukra mulje, et tal hakkas mehest siiralt kahju, ja seda ilma pommuudiseta, mille pidi kohe kuuldavale tooma.

„Majapidajat pole praegu ..." Stretton vehkis abitult kätega. „Ee, soovite ehk teed? Kohvi?"

Grace'i kurk kuivas. „Teed palun, piimaga ja suhkruta."

„Mulle paluks sama," ütles Branson.

Kui Stretton väljus, kõndis Grace toa ühe viimase mööblitüki, elegantse diivanilaua juurde, mida katsid raamitud fotod.

Fotodel oli paar eakat inimest, tõenäoliselt vanavanemad. Ühel

oli natuke noorem Derek Stretton koos üsna omavanuse veetleva naisterahvaga. Järgmisel fotol oli noor neiu, küllap Janie. Pildil oli ta seitsmeteist- või kaheksateistaastane, ilus ja väga šikk, mustast sametist ballikleidis, pikkade heledate käharsoengus juustega, kuhu oli kinnitatud kaks kunstteemantidega juukseklambrit, ja kaela ümber väike nikerdatud hõbeehe. Ta sarnanes rabaval määral noore Gwyneth Paltrow'ga. Tüdruk naeratas kaamerasse, aga selles naeratuses polnud mingit ujedust. Grace'ile ütles see naeratus: *Jah, ma olen jumalik ja tean seda.*

Seal kõrval oli teinegi foto, samuti Janiest, kes paar aastat nooremana mõjus suusamäel sirelilillat joppi ja firmapäikeseprille kandes tõeliselt trendikana.

Grace heitis pilgu käekellale. See näitas 11.30. Ta oli pressikonverentsist kõrvale hoidnud, jättes avalike suhete juhi Dennis Pondsi hooleks rääkida hundikarjale ohvri tuvastamisest, ja nimi kuulutatakse välja kohe, kui omakseid on informeeritud – seega umbes poolteise tunni pärast. Edasi tahtis ta, et eriti Ponds levitaks Janie fotot võimalikult palju, kuna tüdrukut võidi viimastel elutundidel avalikes kohtades näha, ning et järgmisel kolmapäeval kajastaks juhtumit ka üleriigiline krimisaade, kui nad pole selleks ajaks kuhugi jõudnud.

Branson lonkis kamina ette. Kaminasimsil seisis mitu sünnipäevakaarti. Grace tuli sinna. Ta põrnitses kaarti, millel oli humoorikas joonistus uhke moega, ülikonnas ja kikilipsuga mehest ning trükitekst „Väga erilisele isale!".

Grace avas kaardi ja luges käsitsi kirjutatud pühendust „Kallile papale! Kogu minu armastusega, mida on terve koormatäis. JXXX".

Kaardi käest pannud, jalutas Grace kõrge eendakna alla. Hamble'i jõele avanes kena vaade, Branson ühines temaga, nad silmitsesid jahisadama mastide- ja taglaserägastikku, mis paistis täpselt maavalduse piiri taga.

„Paadid pole mind kunagi tõmmanud," ütles Branson. „Vesi

tekitab minus ebamugavust."

„Ise elad mere ääres."

„Mitte päris kalda peal." Tema mobiil helises ja ta võttis selle välja. „Seersant Branson. Tere, jah, me oleme Royga Southamptoni kandis. Brightonisse jõuame kella kahe paiku. Roy tahab kell pool seitse nõu pidada, nii et olge kõik platsis. Jah. Kas me saime palutud lisajõud? Ainult ühe inimese? Kelle? Kurat, nalja teed! Tema või? Uskumatu, et meile *tema* sokutati. Royl ajab see kopsu üle maksa. Me läheme siit otse ohvri korterisse. Roy tahab, et keegi käiks ohvri töökohas, räägiks seal bossi ja personaliga. Okei. Jah. Pool seitse. Siis näeme."

Branson pistis telefoni taskusse tagasi. „See oli Bella. Tead sa mis. Sa palusid, et meeskonda määrataks veel kaks inimest: paku, kes meile anti?"

„Lao lagedale."

„Norman Potting."

Grace ägas. „Ta võiks juba pensionile minna. Ta on ju muldvana."

„Naised pole just vaimustuses. Bella on nördinud."

Seersant Norman Potting oli viiekümnendates aastates, võrdlemisi hilja politseiga liitunud. Ta oli vana kooli võmm, poliitiliselt ebakorrektne, järsk ega huvitunud edutamisest – ta ei tahtnud vastutust –, aga oli viiekümne viieselt, kui politseiseersandid tavaliselt pensionile jäid, ometi lahkumast keeldunud ja teenistusaega pikendanud. Talle meeldis teha seda, mida ta hästi oskas ja mida nimetas visaks nühkimiseks ja harutamiseks. Metoodiline visa politseitöö, kuriteo koosseisu harutamine: ta harutas jonnakalt senikaua, kuni õmblused kärisesid.

Norman Pottingi parim joon oli tasakaalukus ja usaldusväärsus, ta saavutas tulemusi. Aga ta oli ka põrgu moodi tüütu ja oskas kõiki välja vihastada.

„Mina mõtlesin, et ta sitsib Gatwickis terrorismivastases üksuses," ütles Grace.

„Eks neil sai temast villand. Võib-olla ei talunud nad rohkem

tema nalju," pakkus Branson. „Ja Bella sõnul haiseb ta piibusuitsu järele. Bella ja Emma-Jane ei taha tema lähedal istuda."

„Oh neid vaeseid õrnukesi."

Derek Stretton naasis tuppa, käes kandik kolme portselantassi ja piimakannuga. Ta asetas selle plastlauale, pakkus neile käeviipega üht diivanit ja istus ise nende vastu. „Telefonis ütlesite, et teil on Janie kohta uudiseid, komissar?" küsis ta ootusärevalt.

Nüüd soovis Grace palavalt, et oleks ülesande ikkagi kahele tugiisikule jätnud.

25

Tom ei olnud kogu hommiku peaaegu üldse tööd teinud. Ta oli kontoris kirjutuslaua taga istunud, vastamata e-kirjade hulk ekraanil kasvamas – vähemalt tema arvuti töötas jälle –, telefoniga rääkinud, kui teda küsiti, ja samuti hoolega üle vaadanud Ron Spacksi Rolex Oysteri käekellade hinnakirja, aga põhiliselt mõlgutas ta vaid mõtteid.

Mõtteid.

Ta ragistas ajusid, kuid tulemusteta.

Eile õhtul oli Chris talle koju helistanud ja murdvargusest teatanud.

Õigupoolest näib, et kadunud on vaid üks asi … Sinu CD …

Kusjuures ta oli Chris Webbi pool käinud, too töötas kodus ja seal valitses uskumatu segadus. CD võis seal hõlpsasti kaotsi minna, Chrisil vedeles neid tosinate kaupa.

Siiski, mõtles Tom, keegi oli vihane, et CD tema kätte sattus, ja sellest vihast märku andes löödi tema arvuti kaks korda rivist välja. Kas nad olid nüüd CD tagasi võtnud? Kas Chris Webb oli proovinud seda käivitada ja nad said haisu ninna?

Kui omanik, rongis sõitnud kiilaspea, sai CD uuesti kätte, kas asi lõpeb sellega?

Äkki on kiilaspea täna õhtul jälle rongis? Aga Tom kahtles selles: kõigi aastate jooksul, mis ta oli edasi-tagasi sõitnud, polnud ta teda kordagi varem näinud. Pealegi ei olnud ta päris kindel, mida ta ette võtaks – kas läheks tüübi peale karjuma või kardaks üldse midagi öelda.

Ta ei olnud Kelliele ikka veel rääkinud. Kõige mõistlikum on vaikida, pea maas hoida. Telefonikõnesid rohkem ei tulnud, mis loodetavasti tähendas, et hoiatust peetakse piisavaks.

Sõnum jõudis talle igatahes kohale.

26

„Teie tütre üürikorteri haldajad Brightonis lasid meid eile sisse, härra Stretton, et saaksime DNA-proovide jaoks võtta midagi talle kuuluvat. Me võtsime mõned karvad vannitoast juukseharja küljest ja näritud nätsu, mille leidsime prügikorvist," selgitas Grace.

Derek Stretton hoidis tassi käes ega rüübanud, kõõritades teda kahtlustavalt.

„Me saatsime need Huntingdoni politseilaborisse ja saime täna hommikul tulemused. Nätsult ja juuksekarvadest pärinev DNA on ühe ja sama isiku oma, klappides täielikult kolmapäeval avastatud surnukehaga. Kardetavasti on ainuvõimalik järeldus, söör, et see mõrvatud noor naine on teie tütar Janie."

Järgnes pikk vaikus ja Grace'ile tundus korraks, et kohe pahvatab Derek Stretton laginal naerma. Aga ei juhtunud muud, kui et tass hakkas alustassil kilisema, aina valjemini, kuni mees kummardus ja pani selle käest.

„Või ... või nõnda," pomises ta.

Ta vaatas Grace'ile ja Bransonile uuesti otsa. Siis näis ta kokku varisevat, aeglaselt nagu mingi keerukas klapptool. „Mul pole kedagi peale tema," lausus Derek Stretton. „Palun öelge, et see pole

tõsi. Ta tuleb täna siia ... mul on sünnipäev ... me läheme õhtust sööma. Oh issand. Ma ... ma ..."

Grace vahtis jäigalt kaugusse ja vältis Bransoni pilku, kangesti soovides, et saaks oma sõnad ümber lükata, eksituseks kuulutada. Aga lisada polnud midagi, mis oleks seda meest kuidagi lohutanud.

„Kolme aasta eest kaotasin ma naise, Janie ema. Vähk. Ja nüüd kaotasin Janie. Ma ..."

Andnud talle mahti end koguda, küsis Grace: „Missugune tütar ta oli, söör? Tähendab ... kas te olite lähedased?"

Pärast pikka vaikust vastas Derek Stretton: „Räägitakse, et isa ja tütre side on alati eriline. Meiega oli see küll nii."

„Ta oli hoolitseva loomuga?"

„Väga. Pidas mind alati meeles sünnipäeval ja jõulude ajal ja isadepäeval. Ta on ... ta on lihtsalt ... täiuslik ..." Derek Strettoni hääl sumbus.

Grace tõusis püsti. „On teil temast mõni värske foto? Ma tahaksin tema pildi võimalikult ruttu laiali saata."

Derek Stretton noogutas õnnetult.

„Ja kas me tohime tema magamistuppa vaadata?"

„Kas ma pean kaasa tulema ... või ...?"

„Me saame ise hakkama," ütles Grace leebelt.

„Esimene korrus, trepi otsas minge paremale. Paremalt teine uks."

See oli noore tüdruku, korda ja puhtust armastava metoodilise noore tüdruku tuba. Patjadele toetus hulk kaisuloomi. Seinal rippus U2 plakat. Tualettlaual lebas merikarbikogu. Raamaturiiuleid täitsid peamiselt lasteraamatud, tüdrukutele mõeldud seiklusjutud ning paar kohtupõnevikku Scott Turow', John Grishami ja teiste Ameerika kirjanike sulest. Põrandal oli sussipaar ja ukse küljes rippus nagis vanamoodne hommikumantel.

Grace ja Branson avasid kõik sahtlid, sorisid läbi riided ja aluspesu, T-särgid, pluusid, pulloverid, kuid ei leidnud vähimatki vihjet sellele, mis võis Janie kokku viia jõhkra mõrtsukaga.

Grace võttis kätte sametise ehtekarbi ja nipsas kaane lahti. Karbis oli paar peenikesi ametüstkõrvarõngaid, hõbedane amulettkäevõru, kuldne kaelakee ja kõrgreljeefis vapiga pitsatsõrmus. Ta sulges kaane ja jättis karbi enda kätte.

Veerand tunni pärast pöördusid nad tagasi allkorrusele. Derek Stretton ei paistnud olevat toolil liigutanud ega puudutanud oma teed.

Grace tõstis karbi ja avas kaane, näidates Janie isale selle sisu. „Härra Stretton, kas need kõik kuuluvad teie tütrele?"

Derek Stretton silmitses ehteid ja noogutas.

„Kas tohib üht neist laenata? Midagi, mida ta võis hiljuti kanda?" Ta ei teinud välja kentsakast pilgust, mille Branson talle heitis.

„Pitsatsõrmus oleks küllap parim," ütles Derek Stretton. „Seal on meie perekonna vapp. Veel hiljaaegu kandis ta seda pidevalt."

Grace tõmbas taskust väikese kilest asitõendikotikese, mille oli selleks otstarbeks kaasa toonud, ja poetas taskuräti abil kärbist võetud sõrmuse ettevaatlikult kotikesse.

„Härra Stretton, kas teile tuleb pähe kedagi, kes võis teie tütrele halba tahta?" küsis Grace.

„Mitte kedagi," sosistas mees.

Grace istus taas Derek Strettoni vastu, toetas lähemale kummardudes lõua kätele ja päris: „Kas tal kallimat oli?"

Vaipa põrnitsedes ütles Derek Stretton: „Ei ... mitte kedagi erilist."

„Aga ta ikkagi käis kellegagi?"

Derek Stretton vaatas Grace'ile otsa, pealtnäha veidi toibudes. „Ta oli ilus tüdruk ja võluv isiksus. Austajatest ei olnud puudust. Kuid ta suhtus juurasse väga tõsiselt, minu meelest keskendus ta rohkem sellele."

„Ta oli jurist?"

„Juuratudeng. Lõpetas siin Southamptoni ülikoolis õigusteaduskonna ja õppis viimase aasta Guildfordi juristide seminaris.

Praegu on ta suunamisel ... või praktikant ... või kuidas seda tänapäeval kutsutakse ühes Brightoni advokaadibüroos."

„Õpingute ajal pidasite teie teda üleval?"

„Jõudu mööda. Viimastel kuudel olin natuke kitsikuses. Püksirihma pingutamine. Ma ..."

Grace noogutas kaastundlikult. „Tagasi austajate juurde, söör. Ehk teate tema viimase kallima nime?"

Derek Stretton näis olevat kahekümne minutiga kakskümmend aastat vananenud. Ta mõtles hetke järele. „Justin Remington. Nad käisid umbes aasta tagasi. Väga sarmikas noormees. Ta ... Janie tõi ta paar korda siia. Tegeleb Londonis kinnisvaraarendusega. Ta meeldis mulle, aga ju ta polnud Janiele piisavalt intelligentne." Ta naeratas unelevalt. „Janie on ... oli märkimisväärse mõistusega. Sõnamängus võitis mind juba üheksa-aastasena."

„On teil aimu, kuidas selle Justin Remingtoniga ühendust võtta?"

Stretton istus arupidavalt vaikides ja ütles siis kulme kibrutades: „Ta harrastas poomi. Vaevalt neid mängijaid palju leidub. Ma tean, et ta mängis Londonis. Vist Kuninganna klubis."

Roy Grace'ile hakkas kiiresti selgeks saama, et mehelt ei kuule enam midagi kasulikku. „Kas teil on kellelegi helistada?" küsis ta. „Mõni sugulane või sõber, kes võiks teile seltsiks olla."

Hetk hiljem vastas Derek Stretton alandlikult: „Minu õde. Lucy. Ta ei ela kuigi kaugel. Ma helistan talle. See on talle ränk hoop."

„Helistage parem kohe, kuni me siin oleme, söör," palus Branson võimalikult leebel häälel.

Taandunud diskreetselt toa kaugemasse otsa, ootasid nad, kuni ta helistas. Grace kuulis mehe nuukseid, seejärel väljus Stretton korraks toast. Lõpuks ta naasis ja astus nende juurde, pruun ümbrik käes. „Ma otsisin teile mõned Janie fotod. Oleks kena, kui te need tagastaksite."

„Iseendastki mõista," ütles Grace, teades, et vaene mees peab

lähikuudel nende tagasisaamiseks tegema küllap pool tosinat telefonikõnet – kindlasti paneb süsteem need millalgi valesse kohta.

„Lucy on teel. Minu õde. Ta jõuab poole tunniga."

„Me võime senikaua oodata," pakkus Grace.

„Ei, pole tarvis. Mul on mõtlemisaega vaja. Ma ... Kas ... kas ma saaksin Janiet näha?"

Grace läkitas Bransonile pilgu. „Ma ei soovita seda, söör."

„Ma tahaksin tõesti teda veel kord näha. Te ju mõistate? Et hüvasti jätta?" Ta sirutas käe ja pigistas kõvasti Grace'i kätt.

Grace taipas, et praegu ei tohi Janie kadunud pead mainida. Ta otsustas, et jäägu see kahe tugiisiku hooleks. Vanessa Ritchie ja Maggie Campbell peavad oma palga välja teenima ja kulukat koolitust õigustama.

„Varsti tulevad teid vaatama kaks naisuurijat, õppinud tugiisikud. Nemad juhendavad teid selles asjas."

„Aitäh. See tähendab mulle palju." Nüüd turtsatas ta nukralt naerma. „Teate, härrased, ma ... ei rääkinud Janiega iial surmast. Mul pole aimugi, kas ta oleks tahtnud matmist või tuhastamist." Ta lisas kohkunud pilgul: „Ja siis veel tema kass." Ta kratsis kukalt. „Bins! Tal oli kombeks Bins siia tuua, kui kuhugi ära sõitis. Ma ... ei tea ... see kõik on nii ..."

„Teid aidatakse tingimata, see ongi nende töö."

„Vaadake, mul ei tulnud kordagi pähe, et Janie võiks surra."

Äärmiselt ebamugavas vaikuses kõndisid Grace ja Branson õue auto juurde.

27

Mundris konstaablitest vaevu eristuv munitsipaalpolitseinik seisis Kemp Townis selle maja eesuksel, kus Janie Stretton oli korterit üürinud, ja märkis kirjaplokki üles kõik inimesed, kes majja sisenesid ja sealt väljusid. Moodustades kontrasti Janie isakodu luitunud

hiilgusega, olid selle tänava räämas rõdudega majad, kinnisvarabüroode reklaamtahvlite kaleidoskoop, üleajavad prügikonteinerid, tagasihoidlikud autod ja kaubikud pesueht tudengirajoon.

Üheksateistkümnendal sajandil oli Kemp Town omaette asula Brightoni kõrval, uhkete majadega regendistiilis kõrgklassi enklaav, ehitatud künkale, mille tipus oli hipodroom ja kust avanes kena vaade La Manche'i väinale. Ent ajapikku, järgmise sajandi teisel poolel, kui ilmusid sotsiaalkorterid ja paneelmajad ja piirid üha hägustusid, tungis Kemp Towni seesama äraõitsenud närune aura, mis oli ammu Brightoni vallutanud.

Grace nägi juurdlusbussi kõrget kandilist veokimõõtu kobakat, mis oli pargitud tänava kaugemasse otsa ja hakkas seal ülemäära silma. Ta pressis oma Alfa Romeo selle järele kahe auto vahele ja jalutas koos Bransoniga mööda tänavat tagasi, mõlemal mehel varustusekott käes.

Kell oli kolme ligi ja Grace'i kõht valutas kahest krevetivõileivast ja Marsi šokolaadist, mille ta oli Janie isa juurest siia sõites autos alla kugistanud, kokat peale juues. Üllatav, et tal pärast sünge uudise viimist üldse isu oli, ja veel üllatavam, et ta tundis end näljasena nagu hunt – nagu kinnitaks ta süües kuidagi enda elusolekut. Nüüd kippus toit teda vaevama.

Puhus lõõtsuv soolakas tuul ja taevas oli pilve tõmbumas. Pea kohal tiirutavad kajakad hõikusid kaeblevalt; üks kinnisvarabüroo müügikuulutus õõtsus tuuleiilides, kui ta möödus. See Brightoni mereäärne osa ja kaunid rõdudega villad olid talle alati meeldinud. Kui silmad sulgeda, kujutleda olematuks kinnisvarakuulutused ja plastist fonolukupaneelid, mõelda majadele värske valge värvivõõp, siis võis peaaegu näha jõukaid londonlasi saja aasta eest ustest väljumas, parimad rõivad seljas, ning suundumas veepiirile supluskabiinidesse või härrastekohvikusse või promenaadile patseerima, asula ja elegantse rannaääre mõnusid nautima.

Koguni tema lühikese eluea jooksul oli linn nii palju muutunud. Ta mäletas lapsepõlve, kui sellised Brightoni mereäärsed tänavad

olid pansionaatide pärusmaa. Nüüd olid need juba paarkümmend aastat kinnisvaraspekulantide käes, jagatud kööktubadeks ja madala üüriga tudengikorteriteks – maksti sularahas, üüri käisid korjamas kantpead. Ja kui miski katki läks, saadeti lõpuks remondimees vaid hea õnne korral.

Vahetevahel armastas Grace vihmastel pühapäevadel käia kohalikus muuseumis, vaadata gravüüre ja akvarelle kadunud ajastu Brightonist vanaaegsete randumissildade ja troskadega, kui mehed kandsid siidvoodriga torukübaraid ja viibutasid hõbedase nupuga jalutuskeppe. Tal oli kombeks mõtiskleda, milline võis elu neil aegadel välja näha, ja siis meenus talle isa jutt, et hambaarst kasutas tallatava pedaaliga puuri. Ning äkitselt oli ta rõõmus, et elab kahekümne esimesel sajandil, moodsa ühiskonna hädade kiuste.

„Mis sa unistad?" küsis Glenn Branson.

„See Brightoni osa meeldib mulle," vastas Grace.

Branson heitis talle imestunud pilgu. „Tõesti? Minu arust on see kole."

„Sa ei oska ilu hinnata."

„See linnaosa meenutab mulle filmi „Brightoni karamell". Dickie Attenborough kehastas Pinkiet."

„Jah, ma mäletan. Ja olen ka romaani lugenud," ütles Grace teda seekord üle trumbates.

„See oli *raamat* või?" Branson jäi üllatunult vahtima.

„Jumaluke, kus kivi all sina elad?" ütles Grace. „Graham Greene. Tema kuulsamaid romaane. Ilmus kolmekümnendatel."

„Nojah, see seletab mõndagi, vanatoi! Sinu põlvkond!"

„Eks ole! Ise eputad kogu aeg filmitundmisega, aga tegelikult oled sa paras barbar."

Branson seisatas hetkeks ja osutas ühele laudadega kinnilöödud aknale, seda ümbritsevale sooldunud värvikihile ja murenevale krohvile. „Mis siin toredat on?"

„Arhitektuur. Sellel paigal on oma *hing*."

„Nojah, mina töötasin kunagi siitkandi ööklubis ja seal polnud

küll mingit *hinge*. Ainult otsatu hulk jobusid, kõik tablettidest segi kamminud."

Nad jõudsid eesust valvava prillidega munitsipaalpolitseinikuni ja näitasid ametitõendeid. Too kandis nende nimed kohusetundlikult oma logisse: Grace polnud veel kedagi nii pikkamisi kirjutamas näinud. Munitsipaalpolitsei oli leiutatud, et politsei töökoormust vähendada. Neid hüüti mängupolitseinikeks ja sellised ülesanded sobisid neile ideaalselt.

„Minge teisele korrusele," ütles munitsipaalpolitseinik abivalmilt. „Trepikoda ja korrus kontrolliti üle. Kriminalistid ei leidnud midagi asjassepuutuvat." Ta räägib, nagu oleks tema siin ülemus, mõtles Grace varjatud lõbuga.

Eeskoda tuletas Grace'ile meelde kõiki odavaid üürimaju, kus ta oli viibinud: põrandal viledaks kulunud vaip, postkastidest turritamas rämpspost, tuhmunud värv ja mahakooruv tapeet, keedetud kapsa lõhn, koridoris lukustatud jalgratas, trepp järsk ja kitsas.

Korteri ukse ette oli paigaldatud Sussexi politsei sinine-kollane-valge kuriteopaigalint. Grace ja Branson võtsid mõlemad kotist valge kaitseülikonna, tõmbasid selga, kindad kätte, jalatsitele peale katted ja pähe kapuuts. Nüüd koputas Branson uksele.

Mõni hetk hiljem avas selle Joe Tindall, keha katmas samasugune kaitseriietus. Kui sageli Grace ka ei näinud kriminaliste tegutsemas, nende valged kapuutsiga kombinesoonid meenutasid talle alati valitsuse salaagente, kes koristavad tulnukate sissetungi jälgi. Ja ehkki ta oli Joe Tindallit viimastel päevadel korduvalt näinud, ei harjunud ta kuidagi ära kolleegi muutunud välimusega.

„Pagan, meie sinuga trehvame ikka parimates paikades, mis, Roy?" ütles Tindall tervituseks.

„Ma armastan oma meeskonda poputada," vastas Grace muigega.

„Oleme märganud."

Nad astusid väikesesse koridori ja Tindall sulges nende järel ukse. Veel üks valgesse riietatud kogu oli neljakäpakil, uurides

põrandaliiste. Grace täheldas, et radiaator on seinalt maha tõstetud. Selleks ajaks, kui nad siin valmis saavad, on kõik radiaatorid seinalt maas, pooled põrandalauad üles kistud ja isegi tapeet tükati eemaldatud.

Koridori keskel oli põrandale sirgelt veetud politseiteip, märkides jalgrada, millel püsida. Tindall säilitas kuriteopaiku piinliku täpsusega.

„Kas on midagi huvitavat?" küsis Grace, kõõritades puna-valgekirjut kassi, kes oli ilmunud teda üle vaatama.

Tindall heitis talle veidravõitu pilgu. „Sõltub sellest, mida sa *huvitavaks* pead. Vereplekid magamistoa vaibal, mida keegi on üritanud ära pesta. Verepritsmed seinal ja laes. Autovõtmed, õues seisnud Mini omad. Selle lasime ära vedada. Ma ei tahtnud, et keegi sellega sõidaks ja sinna jälgi jätaks."

„Väga arukas." Grace pani kõrva taha, et ilmselgelt ei sõitnud Janie Stretton enda autos tapjaga kohtuma. Vähemalt üks juurdlussuund kõrvaldatud. Ta laskus põlvili ja silitas natuke kassi. „Sind viiakse vanaisa juurde," ütles ta.

Tindall heitis talle taas veidra pilgu. „Tule kaasa."

„Sa oled vist Bins," ütles Grace kassile, tuletades meelde, et Derek Stretton oli looma maininud.

Kass näugus.

„Kas te talle süüa andsite?"

„Köögis on kassi söögiautomaat," ütles Tindall.

Roy Grace järgnes kriminalistile. Vastupidiselt maja välisilmele ja trepikoja armetusele oli Janie Strettoni korter ruumikas, heas korras ja maitsekalt, ehkki säästlikult sisustatud. Esikus ja elutoas katsid lihvitud puitpõrandat valged kaltsuvaibad, kõik kardinad ja pehme mööbel olid samuti valged, kõva mööbel aga läikivmust ja lakeeritud, kui välja arvata kuus plasttooli söögilaua ümber. Seintel rippusid mustvalged fotod, mille seas Grace märkas paari võrdlemisi erootilist akti.

Elutoa ühes servas eendakna orvas paiknes väike ja üpris logisev

kirjutuslaud, kuhu olid asetatud Sony sülearvuti ja automaatvastajaga telefon. Automaatvastaja tuluke plinkis.

Köök ja teine magamistuba olid tillukesed, põhimagamistuba avaram ja väga naiselik, siin hõljus šiki parfüümi lõhnajääke, mille Grace ebamääraselt ära tundis. Kummaliselt liigutav oli mõelda, et parfüümi kandja on nüüd surnud ja see osa temast ikkagi alles. Valge vaip ulatus toas seinast seinani, seal keskel oli suur laik, läbimõõt tubli kaks jalga, ning ümberringi mitu väiksemat laiku. Vereplekid, mida keegi oli püüdnud tulutult maha pesta.

Paokil ukse vahelt paistis komplektina sisustatud vannituba. Vereplekke hoolega vältides astus ta ukseavasse ja piilus sisse. Vanni kõrval olid tühi plastämber ja mopp.

Kuni järjekordne valges riides kriminalist pindadelt pulbriga sõrmejälgi otsis, libistas ta takseeriva pilgu üle magamistoa. Ta silmitses seedripuust kummutit väikese kaheinimesevoodi peatsis, voodil pilla-palla patju, kõrget vanaaegset puidust trümoopeeglit alusel, suletud lamellkardinaid, kaht süüdatud voodiäärset lampi ja garderoobikapi peegeluksi voodi vastas. Ta nägi seinal pritsmeid, mida tapja ei olnud vaevunud ära pühkima. Või siis olid plekid vaibal tapja loobuma pannud – või oli teda koristustöö käigus segatud.

Ometi nägi ämber välja plekitu, nagu ka mopp.

Veel üks mõistatus.

Bins tuli tuppa ja hõõrus vastu Grace'i säärt. Hajameelselt silitas ta kassi uuesti. Kuna Tindall vahtis üles, märkas temagi nüüd voodi kohal peegellage.

„Veidi ebaharilik, kas sulle ei tundu?" ütles kriminalist.

„Riivatu värk!" tähendas Branson. „Jee!"

„Äkki oli tal selg haige," naljatas Grace. „Ja ta ei näinud end muidu meikida."

„See pole veel kõik," lisas kriminalist, avades voodi peatsis kummutisahtli.

Grace ja Branson piilusid sahtlisse. Grace'i hämmastuseks oli see täis esemeid, mida tavaliselt leiab mõnest sadomasourkast.

Kummutis sorimatagi oli näha piitsa, käeraudu, nägu üleni katvat kummimaski, mitut alandamisvahendit, muuhulgas ogadega kaelarihma, mis polnud päris kindlasti mõeldud koerale, teibirulli, bambuskeppi ja vibraatorivalikut.

Grace vilistas. „Me vist leidsime tema mänguasjad."

„Maitse üle ei vaielda, eks?" ütles Joe Tindall.

Grace põlvitas ja uuris kummuti sisu lähemalt. „Kas on veel midagi?"

„Jah, voodiäärse lauakese sahtlis umbes kakskümmend värsket pornoajakirja. Tõeliselt vänge kraam."

Grace ja Branson heitsid ajakirjapakile kiire pilgu. Mehed naistega, naised naistega, mehed meestega ja mitmesugused segavariandid. Olukorra kiuste tundis Grace ihasööstu, kui lehitses naisi naistega kujutavaid pilte; ta ei saanud sinna parata ja oli tõtt-öelda üsna rahul, et tunded ja himud temas kõigi nende aastate järel taas tärkavad.

„Kas sihuke värk on *normaalne*?" päris Glenn Branson.

„Meeste kappidest olen ma ennegi kuhjaga pornot leidnud," ütles Tindall. „Naiste puhul mitte kuigi tihti."

Grace eemaldus kahest kaaslasest, et korteris üksinda ringi kõndida. Ta tahtis sellega tutvust teha. Ja mida rohkem ta ringi kõndis, seda vähem kodune mulje talle jäi.

Talle meenus arhitekt Le Corbusier' lause, et majad on masinad, kus elatakse. See korter mõjus täpselt niiviisi. Oli laitmatult puhas. Komplektina sisustatud vannitoas oli klosetipotis uhiuus Toilet Ducki värskendaja, kraanikauss säras, kõik tualett-tarbed, kui välja arvata elektriline hambahari ja valgendav pasta, olid sätitud vannitoa kapikestesse. Korter oli uskumatult puhas – tudengi kohta.

Ta võrdles Janie siinset magamistuba toaga neiu isakodus, kus olid plakat seinal, kaisuloomad, merikarbikogu ja raamatud; too tuba andis omanikust ettekujutuse, aga see mitte.

Grace sammus elutuppa ja vajutas taskuräti abil telefonil viimase numbri tagasivalimise klahvi. Telefon kutsus paar korda ja

ühendas ta seejärel Janie töökoha, advokaadibüroo automaatvastajaga. Ta valis 1471, et kontrollida eelviimast sissetulnud kõnet, kuid number oli salastatud. Järgmiseks käivitas ta automaatvastaja sõnumid. Kass seisis siinsamas, aga ta ei pööranud loomale tähelepanu. Ta silmitses Janie raamitud fotot kirjutuslaual automaatvastaja kõrval. Janie kandis pikka õhtukleiti, foto näis olevat tehtud Glyndebourne'i ooperiteatris. Huvitaval kombel paistsid kõik fotod Janiest hoolikalt poseeritud. Automaatvastaja sumistas hetke, ja siis kuulis ta üpris ilmetut naisehäält.

„Ee ... tere, Janie, siin Susan, härra Broomi sekretär. Kell on kolmapäeval veerand kaksteist. Härra Broom ootas teid täna hommikul kell kaheksa, et aitaksite tal lõpetada märkmed kaitse nõupidamise tarvis. Palun helistage mulle."

Grace kirjutas üksikasjad märkmikusse.

Kaks tundi hiljem oli sama naine jätnud teisegi samalaadse teate, kell pool neli pärastlõunal aga uus naisterahvas, noorema ja väga haritud häälega: „Tere, Janie, Verity räägib. Olen pisut mures, et sa täna tööle ei ilmunud. Kas sinuga on kõik hästi? Hiljem koduteel hüppan ehk läbi. Helista või saada SMS."

Tunni aja pärast teistsugune kõne kelleltki ülemäära reipa häälega naiselt: „Tere, Janie, Claire siinpool. Mul on sulle midagi. Palun helista."

Neljas teade oli Derek Strettonilt.

„Halloo, Janie-kullake. Sain sinult sünnipäevakaardi, nii armas sinust. Ootan pikisilmi meie kohtumist reedel. Ma reserveerisin laua sinu lemmikpaigas, võime end mereandidest kurguni täis pugida. Kui sul mahti on, helista mulle enne. Ma armastan sind väga. Isa."

Üks üsna kare mehehääl: „Halloo, preili Stretton. Minu nimi on Darren. Helistan Beneficiali kindlustusest, et uurida, kas teid huvitab meie hinnapakkumine. Ma helistan teile tagasi."

Taas kord Claire'i reibas hääl, sedapuhku veidi murelik: „Tere, Janie, Claire räägib jälle. Sa ei saanud vist minu eelmist teadet kätte. Proovin ka sinu mobiili, see asi oli täna õhtuks."

Grace kortsutas kulmu. *Täna õhtuks?* Kolmapäeva õhtuks. Kui Janie surmast oli juba ööpäev möödas.

Järgmisel päeval, neljapäeval, oli Janie töö juurest jäetud veel mitu teadet. Claire'i-nimeline naisterahvas helistas samuti, hääle järgi väga ärritunud. Oli ka ärevil kõne Janie isalt.

„Janie-kullake, sinu töökohast võeti minuga ühendust. Sa polevat seal teisipäevast saati käinud ja nad on kangesti mures. On sinuga kõik hästi? Palun helista mulle. Armastan sind. Isa."

Grace keris salvestuse tagasi krapsaka Claire'i esimese teateni.

„Tere, Janie, Claire siinpool. Mul on sulle midagi. Palun helista."

Miski selles sõnumis häiris teda, kuid ta ei teadnud, mis just. Ta kontrollis, kas automaatvastaja salvestab ka helistaja numbri, aga nähtavasti mitte.

„Glenn," ütles ta. „Sina oled mulle tehniku eest. Kas sa pääsed sülearvutis ohvri aadressiraamatusse?"

Seersant astus arvuti juurde ja kergitas kaant. „Sõltub sellest, kas ta oli hea laps. Kui on mõni parool, mis ... Aa, ei, fantastilinė! Parooli pole!"

Branson tõmbas tooli laua tagant välja ja istus. „Kas sind huvitab konkreetne nimi?"

„Claire."

„Claire kes?"

„Lihtsalt Claire." Grace ei vaevunud tema grammatikat parandama.

Natuke klaviatuuril klõbistanud, tõstis Branson pea. „On üksainus Claire. Ma proovisin erinevaid kirjapilte."

„Kas seal aadress on?"

„Ainult telefoninumber."

„Hüva, vali see."

Branson valis numbri ja ulatas toru Grace'ile. Telefon kutsus viivu, seejärel vastas järsk mehehääl.

„Jah, halloo?"

„Kas ma saaksin Claire'iga rääkida?"

„Tal on praegu teine kõne. Kes helistab?"

Grace arvestas kähku mõttes. Teel siia olid nad juurdlustoast läbi käinud, et Glenni kott võtta ja Janie foto meeskonnale viia. Meediasse jõuab pilt alles paari tunni pärast, seega ei tea surmast veel keegi peale politsei ja Janie pereliikmete. „Ma helistan Janie Strettoni palvel," ütles ta.

„Okei, üks moment. Claire vabaneb kohe."

Mõne hetke kuulis Grace Vivaldi „Kevadet" ja tundis siis ära Claire'i hääle. „Halloo?" ütles naine veidi ettevaatlikult.

„Jah, tere. Ma helistan seoses teatega, mille kolmapäeva pärastlõunal Janie Strettonile jätsite."

„Palun, kes te olete?" Hääl oli nüüd väga ettevaatlik. Liigagi.

„Komissar Grace Sussexi kriminaalpolitseist."

Liin jäi tummaks.

Grace vajutas silmapilk kordusvalimisnuppu. Telefon kutsus pikalt, kuni käivitus kõnepost. „Vabandust, me ei saa praegu teie kõnet vastu võtta."

„Pläma!" ütles Grace toru hargile pannes. Ta tõi mobiili lagedale, helistas Bellale, andis telefoninumbri ja käskis aadressi välja otsida. Seejärel helistas ta assistent Eleanorile ja palus, et täna pärastlõunal korraldataks pressikonverents. Oli tähtis avalikkust maksimaalselt teavitada, enne kui maailm suundub nädalalõppu veetma.

Oodates luges ta oma BlackBerryst e-kirju, otsides uudiseid Suresh Hossaini kohtuprotsessist – kuid seda näisid pidurdavat iga päev laekuvad juristide esildised.

Viis minutit hiljem helistas Bella talle iseloomuliku tragidusega tagasi, nimetades aadressi Hove'i raudteejaama lähedal, kuhu rahulikult sõites oli kümnekonna minuti ja vilkurite-sireeniga üheksakümne sekundi tee. Tegu oli ärinumbriga, registreeritud firma BCE-247 Ltd nimele. Nimi oli Grace'ile võõras.

Ta pöördus Bransoni poole. „Pista arvuti kotti ja võta kaasa. Me läheme sõitma. Ma ei salli, kui inimesed toru hargile viskavad."

28

Grace kinnitas turvavöö, käskis Bransonil samuti talitada ja litsus siis Alfa Romeo gaasipedaali põhja, sõites nii kiiresti kui julges, sõeludes liiklusvoolus valjusti signaalitades ja tuledega vilgutades ning soovides, et tal oleks praegu erimärgistusega auto.

Kolmandat korda järjest punase tule alt läbi lipsates suutis ta vaid mõelda: kui ma teen avarii, ükskõik kui väikese, võin sama hästi kohe Newcastle'is korterit otsima hakata.

Bella antud aadress asus kauplustepiirkonnas tänaval, mis kulges Hove'i raudteejaama juurest lõunasse. Grace võttis kummide vilinal järsu vasakkurvi, möödudes autopesulast paremal, ja teisegi järsu vasakkurvi, põrutades ohtlikult läbi ühe takso nina eest, mis raudteejaama territooriumilt lahkus.

Ta märkas pükskostüümis naisterahvast, kes ilmus rutakalt vannitoasisustuse poe ja ajaleheäri vahele jäävast uksest. Naine oli umbes kolmekümneaastane, saleda figuuri, fileeritud punaste juuste ja ilutu näoga, kuhu oli krohvitud liialt meiki. Käes kandis ta suurt nahkportfelli.

Veel enne, kui Alfa rattad pöörlemise lõpetasid, oli Grace juba autost väljas, jooksis üle tee ja hõikas: „Claire?"

Naine pöördus, liiga kohkunud, et oma isikut salata.

Grace näitas talle ametitõendit. „Tööpäeva lõpetamiseks varavõitu, kas pole?"

Naise pilk vilas vasakule-paremale, justkui pääsemisvõimalust otsides. „Ma ... ma tahtsin ainult ... minna võileiba ostma." Ta kõneles kareda Ida-Londoni aktsendiga.

„Me rääkisime mõne minuti eest telefonis, kõne vist katkes."

„Ah soo," ütles naine põiklevalt. „Rääkisime või?"

„Jah, ma arvasin, et mul oleks lihtsam siia tulla. Teate ju, kuidas nende telefonidega on ..."

Naine vaatas talle sõjakalt otsa, vähimagi naeratuse varjuta.

„Astume ehk teie kontorisse ja lobiseme veidi?" pakkus Grace,

jälgides silmanurgast Bransonit, kes üle tee nende juurde jalutas.

Nüüd paistis naine paanikasse sattuvat. „Noh ... ma ... peaksin seda oma äripartneriga arutama."

„Ma luban teil valida," ütles Grace. „Me võime seda teha meeldivalt või ebameeldivalt. Meeldiv variant on see, et me läheme teie kontorisse, joome teed ja vestleme viisakalt. Ebameeldiv aga see, et mina jään teiega siia, kuni mu paarimees hangib läbiotsimisorderi ja toob kaasa kuus politseinikku, kes lammutavad teie kontori põrandalaudadeni laiali."

Grace nägi, kuidas paanika naise silmis asendus hirmuga.

„Milles on õieti asi, härra politseinik?"

„Lisaks sellele, et mulle ei meeldi telefonitoru hargile viskamine?"

Naine punastas ega osanud midagi kosta. Üks buss möödus ülekoormatud mootori mürinal. Grace ootas hetke. Seejärel ütles ta: „Eks kuulake siis, milles asi. Janie Stretton on surnud."

Naise käsi kerkis jahmunult suule. „Janie?"

Grace otsustas survet avaldada. „Mingi maniakk lõikus teda teisipäeva õhtul, pussitas surnuks ja tükeldas. Te nägite uudistest, et kolmapäeval leiti Peacehavenist peata torso?"

Veri kadus naise näost, tehes meigi veel karjuvamaks. Ta noogutas, sõrmeotsad huultele surutud.

„Noh, täna avastasime, et see on Janie Stretton. Kas te nõustute nüüd vestlema?"

BCE-247 Ltd kontor kujutas endast teise korruse tuba, kust avanes vaade tänavale ja mille kõrval oli väike kööginurk. Grace'ile tundus, et kui mitte arvestada paari gallonit eredat purpurset värvi, mis kattis kõiki seinu ega sobinud kuidagi kokku hernerohelise vaibaga, polnud ruumile esindusliku ilme andmiseks üldse pingutatud.

Siin oli kolm lihtsat vana puidust kirjutuslauda kolme äratrööbatud direktoristiilis pöördtooliga ja neli kõrget halli metallist kartoteegikappi. Kogu kupatus näis olevat komplektina

ostetud mõnest kasutatud kontoritarvete poest. Sellele lisandusid odava moega CD-mängija ja sama odava moega telekas, mis oli välja lülitatud. Kontrastina olid igal kirjutuslaual uhiuus arvuti ja moodsad telefonid. Üks telefon hakkas helisema, aga Claire eiras seda. Ta paistis olevat šokis.

Branson ja Grace istusid naise kirjutuslaua ees musta nahkimitatsiooniga tugitoolides, mõlemal käes kruus teega. Grace oli märkmiku võtnud, kuid jälgis hoolikalt Claire'i silmi.

„Teie täisnimi?"

Grace nägi, et tema pilk vilksas vasakule. Sealpool asub ajus mälu.

„Claire Porter," vastas naine.

Grace kirjutas nime üles. „Ja see firma kuulub teile?"

„Mulle ja minu partnerile."

„Teie partneri nimi?"

Pilk vilksas taas vasakule. Polnud tõenäoline, et ta enda või oma äripartneri nime kohta valetab, seega teatas silmade mälupoolkera suunas pöördumine, et tõtt rääkides vaatabki naine sinna. Mis tähendas, et kui silmad pöörduvad vastassuunda, siis ta valetab.

„Barry Mason."

Grace mõtles hetke järele. „BCE-247 Ltd," ütles ta. „Barry & Claire Enterprises?"

Naine raputas pead. „Ei, aga täitsa lähedal."

Märkmik põlvel tasakaalus, laiutas Grace käsi. „No nii, ehk räägite meile?"

Ta pani tähele, et pilk vilksas jõuliselt paremale. Loominguline režiim. Naine üritas nuputada veenvat valet.

Äkki mattis naine näo kätesse. „Oh kurat küll, see on uskumatu. Janie. Ta oli tore tüdruk, meeldis mulle tõesti."

„Kolmapäeva pärastlõunal kell pool viis jätsite tema koju automaatvastajasse teate. Te ütlesite" – Grace tegi pausi, et märkmikust ette lugeda – „„Mul on sulle midagi. Palun helista."." Ta vakatas korraks. „Millest jutt käis?"

Naine tõstis pilgu, mis oli jälle paremale pööratud, ja tundus olevat ähmis.

Branson segas leebelt vahele, etendades Grace'i karmi võmmi kõrval klassikalist heatahtlikkust. „Claire, te võiksite meile rääkida. Kui teil on midagi varjata, näitab tõe tunnistamine teid soodsas valguses."

Need sõnad paistsid märki tabavat. Naise pilk jõnksles otsekui põgenedes sinna-tänna. „Jumaluke, Barry lööb mu maha. Firma nimi tähendab Barry ja Claire'i Eskortteenus, 24/7. Eks?"

Grace istus natuke aega rabatult vaikides. „Janie Stretton oli eskorttüdruk? *Prostituut?*"

Kibeledes end järsku õigustama, ütles Claire: „Me pakume kaaslasi üksikutele meestele, ja naistele. Inimesi, kellega õhtul välja minna ja nii edasi. Mitte *prostituute.*"

Grace märkas, et tema pilk püsib ikka kramplikult paremal; näis, nagu püüaks see võimalikult kaugele paremale pugeda.

„Nii et süütu lugu?" küsis Grace.

Naine kehitas õlgu. „Meie jaoks küll."

„Jajah. Claire, ma olen seda kõike varemgi kuulnud. Kui klient noore daamiga midagi eraviisiliselt kokku lepib, ei puutu see teisse, mis?"

Naine vaikis viivu. Siis ütles ta: „Ma peaksin vist advokaadile helistama."

„Mind ei huvita teie armetu väikese äri lõpetamine," lausus Grace. „Aga kui advokaadile helistate, teen ma sellele lõpu, lammutan selle lihtsalt lõbu pärast laiali. Ma tahan leida Janie tapja, muu mind ei huvita. Aidake mind ja ma jätan teid rahule. Kas me mõistame teineteist?"

Naine krimpsutas nägu. Viimaks ta noogutas.

„Kui palju te klientidelt võtate?"

„Kuuskümmend naela tunnis."

„Ja kui palju te sellest endale saate?"

„Nelikümmend protsenti."

„Ülejäänu ja igasugused lisatasud lähevad tüdrukutele?"

„Jootraha jääb neile," ütles naine õigustavalt.

„Selge. Kellega Janie teisipäeva õhtul oli?"

Naine pööras arvuti poole ja klõbistas klaviatuuril. Hetk hiljem vastas ta: „Antoniga."

„Antoniga? Perekonnanimi?"

„Ma ei tea."

„Te ei tea oma klientide nimesid?"

„Ainult, kui nad tahavad selle öelda."

„Ja kui paljud neist ütlevad?"

„Üsna mitmed. Aga ma ei tea, kas need on päris nimed."

Grace avastas, et muutub üha vihasemaks. „Need tüdrukud tulevad teile tööle ja teie saadate nad kohtuma üksikute meestega, teenides ise rasvase vahendustasu, ilma et vaevuksite nimesidki välja uurima?"

Taas vaikus. „Esimesel kohtumisel kontrollime tüdrukuid alati. Me helistame neile kümne minuti möödudes. Meil on märksõnad. Kui tüdrukud pole rahul, võime appi saata turvamehed. Janie kohtus Antoniga neljandat korda. Ma ei muretsenud, tähendab, minu meelest ei olnud muretsemiseks põhjust."

„Teid ei häirinud, et ta oli noor ja eluvõõras juuratudeng?"

„Meie nimistus on kuhjaga tudengeid. Neile on see hea viis stipile lisa teenida. Tänu Tony Blairile lõpetab enamik tudengeid ülikooli võlgades, mille tagasimaksmiseks kulub aastaid. Eskorttöö annab neile valikuvõimaluse. Mulle tundub, et me aitame neid üksjagu."

„No muidugi," ütles Grace ülimalt sarkastilisel häälel. „Kogu see raha, mis sisse voolab ... tõeline altruism, ja tema eraviisilised kokkulepped lihunik Antoniga ei puutu teisse." Veidi arupidavalt vaikinud, küsis ta: „Kui palju tüdrukuid teie nimistus on?"

„Kolmekümne ringis. Ja kümme noormeest."

„Teil on fotod?"

„Jah."

„Näidake mulle Janie oma."

Naine astus kartoteegikapi juurde, tõmbas sealt kausta, avas selle, võttis kaustast tsellofaanümbrises foto ja ulatas Grace'ile.

Foto ei sarnanenud ühegagi, mida Grace oli näinud tüdruku isakodus või korteris. See oli hoopis teistsugune Janie Stretton, öine Janie.

Neiu lebas võrgutavalt leopardimustriga vaibal, jalas imepisikesed nahkpüksikesed, must pitspluus nabani lahti nööbitud ja rinnad peaaegu paljad.

Grace ulatas foto Bransonile. „Lihtsalt *eskortteenus*," ütles ta naisele mürgiselt. „Kaaslased seltskondlikeks üritusteks, sedasorti värk?"

„Jah, sedasorti värk."

„Claire, ma pole mõni äsja linna saabunud maakas, eks. Ta müüs oma keha, õigus?"

„Kui müüs, siis minu teadmata."

„Kus te reklaami teete?"

„Ajakirjades, ajaleheärides, internetis."

Grace noogutas. „Ja kust tuleb kõige rohkem kliente?"

„See sõltub. Inimesed soovitavad meid üksteisele."

„Millised ajakirjad?"

Claire kõhkles. „Tutvumis- ja turistiajakirjad, kohalik leht, paar nišiajakirja."

„Nišiajakirja?"

Veel pisut kõhelnud, ütles naine: „Peamiselt fetišid. Neile, keda erutab lateks. Sidumismängud. Ja muu."

„Ja muu?" päris Grace.

Naine kehitas õlgu.

„Kas on võimalik välja uurida, kuidas see Anton teie numbri sai?"

Naine piilus kausta vahele ja tõi lagedale kartoteegikaardi. „Kuues mai. Anton. Ma olen juurde märkinud „Tugev Mandri-Euroopa aktsent". Enda sõnul oli ta kuulutust näinud" – pingutusega oma käekirja lugedes kissitas naine silmi – „Arguses."

Kohalikus ajalehes.

Telefon helises jälle. Naine eiras seda ja jätkas kissitamist, püüdes märkmeid dešifreerida. „Ta tahtis tüdrukute pilte näha, niisiis juhatasin ta meie veebiküljele. Pool tundi hiljem helistas ta uuesti ja ütles, et tahaks kohtuda Janiega. Mul on tema number!"

Tikksirgeks tõmbudes nägi Grace, et ka Branson reageeris jalamaid. „Tõesti?"

„Ma võtan klientidelt alati numbri, kuhu tagasi helistada. See teeb nad ettevaatlikuks."

„Palun öelge number."

Kui naine numbri ette luges, pani Grace selle kirja ja valis otsekohe oma mobiilil. Signaal teatas, et number pole kättesaadav. „Kurat."

„Kas oskate meile Antonist veel midagi rääkida?"

„Soovin, et oskaksin. Te ... arvate ... et ... et tema oligi see, kes ...?"

„Kui ta Janiet ei tapnud, oli ta ikkagi üks viimaseid, kes teda nägi. Kas teie tüdrukud helistavad teile pärast kohtumise lõppu?"

„Mõnikord, sõltuvalt kellaajast."

„Janie ei helistanud teisipäeva õhtul pärast Antoniga kohtumist?"

„Ei."

„Ja teie helistasite talle kolmapäeval seoses ühe teise kliendiga?"

„Jah." Naine heitis pilgu märkmetele. „Keegi teine härrasmees. Kas vajate tema nime ja numbrit?"

Grace noogutas. „Me kontrollime ta üle."

„Te käitute diskreetselt?"

„Ma annan ülesande oma kõige diskreetsemale mehele." Grace muigas endamisi. Ta määrab selle uuele meeskonnaliikmele Norman Pottingile. Too seersant on sama diskreetne kui rullluiskudel sõnn portselanipoes.

29

Kell neli hakkas Tomi kontor tühjenema. Reedel tüüpiline, mõtles ta. Londonis oli ilus päikeseline pärastlõuna ja ilmateade lubas sooja. Tema töötajad koristasid üksteise järel oma kirjutuslaua, jätsid rõõmsalt nägemist ja suundusid ukse poole.

Tom kadestas nende muretuid nädalalõppe ja proovis meenutada, millal oli tema viimati nädalavahetusel täielikult lõõgastunud, kordagi tööle mõtlemata ega arvuti taha istumata, väljaminekute ja sissetulekute tabelit uurimata, piilumata ärevalt üle Kellie õla, kui naine klaviatuuriga elutoa põrandal istus.

Liiklusmürale vaatamata oli aken veidi lahti, ta tundis õhu mahedat soojust. Äkki õnnestub sel nädalalõpul end natuke välja lülitada, niipalju kui tolle neetud CD tume pilv lubab. Kellie töökoht oli hea uudis. Palk pole küll teab mis, aga vähemalt katab see mõned naise ekstravagantsed kulutused – kui see just ei õhuta teda veel rohkem kulutama.

Kell veerand viis otsustas Tom kõik kuradile saata. Kui ta praegu lahkub, võib ta kell 16.36 järgmisele kiirrongile jõuda, mis toimetab ta mugavalt koju Kellie plaanitud grillpeo ajaks, kus nad kasutavad naise ostetud uut röögatut seadet.

Grillile mõeldes vangutas ta pead. Hullumeelsus. Siiski huvitas teda, milline see asjandus välja näeb; teda huvitas, kuidas *ükski* grill võib maksta üle viiesaja naela.

Priiskamistuhinas, mis oli Kellie omaga võrreldes tühine, sõitis ta bussi asemel taksoga Victoria jaama, saabudes vaid mõneminutise varuajaga. Ta krabas ajaleheletist Evening Standardi, ja vaevumata tagasiantavat raha ootama, silkas perroonile ja hüppas rongi ainult paar sekundit enne seda, kui rattad liikvele läksid.

Jonnaka visadusega trügis ta rahvast tulvil vagunite vahekäigus, otsides kiilaspead. Ent meest ei paistnud kusagil. Lõpuks oli ta palavusest ja pingutusest üleni higine. Ta leidis ühe vähese vaba istekoha, võttis kotist sülearvuti ja netipulga, asetas koti ja pintsaku

üles pagasiriiulile ning istus, sülearvuti põlvedel, heites pilgu ajalehe esiküljele.

IRAAGI POMMIPLAHVATUSES KOLMKÜMMEND HUKKUNUT.

Ta libistas pilgu üle artikli, mis rääkis järjekordsest politseikadettide vastu suunatud enesetapuplahvatusest autos, taibates süüdlaslikult, et on selliste uudiste suhtes üsna tuimaks muutunud. Neid tuli nii sageli, kogu aeg. Ja Iraagi küsimuses puudus tal selge seisukoht. Ta ei sallinud Bushi ega Blairi: kasvav vägivald üha süvendas kahtlust, kas maailm on pärast invasiooni ikka turvalisem paik. Vahetevahel, pistnud pea magavate laste tubadesse, silmitses ta neid piinliku abitusega, teades, et vastutab nende julgeoleku eest, aga selles maailmas, kuhu ta oli lapsed sigitanud, käis poliitika talle haledalt üle mõistuse.

Ja äkki tundis ta lehte keerates, nagu pigistaks mingi teisest dimensioonist sirutunud nähtamatu rusikas ta sisikonda otsekui pihtidega.

Talle vaatas vastu noore neiu foto, mille kohal ulatus üle kolmanda leheküljе võigas pealkiri:

PEATA TORSO LOOS OHVER TUVASTATUD.

Neiu nägu.

See meenutas talle taas õige pisut Gwyneth Paltrow'd, täpselt nagu esimeselgi korral, teisipäeva õhtul tema kabinetis.

See oli *see tüdruk*. Ilmtingimata, täiesti kindlalt.

Tema pilk langes artiklile.

Sussexi politsei kinnitas täna, et noore naise rängalt moonutatud surnukeha, mis leiti kolmapäeval Ida-Sussexis Peacehavenis põllult, on kadunud juuratudeng Janie Stretton (23).

Juurdlust juhtiv Sussexi kriminaalpolitsei komissar Roy Grace ütles: „See on üks jõhkramaid mõrvu, millega olen politseinikuna kahekümne aasta jooksul kokku puutunud. Janie Stretton oli viisakas, töökas ja armastatud noor naine. Me teeme tapja tabamiseks kõik võimaliku."

Janie leinav isa Derek Stretton väljastas oma Southamptoni lähedal asuvas kolm miljonit naela maksvas jõeäärses häärberis lühikese pressiteate. „Janie oli kõige toredam tütar, keda isa võib endale soovida, ja mulle suureks toeks, kui minu naine – tema ema – traagiliselt suri. Ma palun, et politsei leiaks tapja ruttu, enne kui ohvriks langeb veel mõni süütu isik."

Tomi pilk vilksas tagasi Janie näole. Sealjuures kerkis uuesti ta vaimusilma ette ähvardava e-kirja sõnastus.

Kui teavitate nähtust politseid või üritate seda lehekülge veel külastada, läheb teie naise Kellie, poja Maxi ja tütre Jessicaga samamoodi nagu kohe teie arvutiga.

Hetke piilus Tom närviliselt kaasreisijaid, ent keegi ei pööranud talle tähelepanu. Vastas istuv nooruk kuulas kõrvaklappidega iPodi: Tom kuulis rütmi ärritavat kriipimist, liiga vaikset, et muusikat ära tunda, aga rongi lõginast valjemat. Paar inimest lugesid samuti ajalehti, ühel naisel oli käsil kapsaks loetud „Da Vinci kood" ja üks peenetriibulises ülikonnas mees töötas sülearvutiga.

Tom jõllitas fotot. Kas on võimalik, et ta eksib? Vähimgi võimalus?

Paraku mitte. *See oli see tüdruk.*

Nii et mida põrgut ma nüüd peale hakkan, mõtles ta.

30

Kell pool seitse istusid Roy Grace, Glenn Branson ja juurdlusmeeskonna kõik ülejäänud liikmed, muu hulgas ka Grace'i värskeim alluv seersant Norman Potting, suure ristkülikukujulise laua ääres koosolekutoas täpselt juurdlustoa TEABEKOG 1 vastas, kuhu operatsioonile Ööbik oli eraldatud tööala.

Grace tundis Norman Pottingi riietest kerkivat piibutubaka lõhna. Pika teenistuskäiguga politseinik kandis pruuni ülikonda, mis oli tubli kakskümmend aastat vana, valget särki, mis nägi välja, nagu oleks ta seda purjuspäi ise triikinud, toiduplekkidega kaetud rohelise mustriga lipsu ja lohmakaid musti kingi. Seljataga kolm abielu, oli ta enesekindel ja võrdlemisi upsakas, kiitsaka läikiva näoga, kus ristusid lõhkenud veresooned, rullis huulte, tubakalaiguliste hammaste ja hõredate pealaele kammitud juustega.

Grace tervitas Norman Pottingit ametlikult, teiste pilke vältides.

„Tulen rõõmuga kampa," vastas Potting sügaval kõmiseval häälel, milles kõlas äratuntavalt tema sünnipaiga Devoni kurguhääldus. „Eriti meeldiv on töötada koos ilusate noorte naistega." Ta pilgutas Emma-Jane'ile ja Bellale hoogsalt silma.

Grace võpatas ja sundis end jätkama. Kui vähegi võimalik, peab ta kell seitse paariks tunniks minema pääsema. Ta vaatas koosolekumärkmeid, mis Bella ja Eleanor olid talle ette valmistanud. „Kell on kaheksateist kolmkümmend reedel, kolmandal juunil," luges ta valjusti. „See on meie teine nõupidamine seoses operatsiooniga Ööbik, mõrvajuurdlusega varem tundmatu ohvri asjus, kes on nüüd tuvastatud kui Jane Susan Amanda Stretton, tuttavatele Janie, ning jäänuste avastamisest on möödas kaks päeva. Järgneb juhtumi kokkuvõte."

Mõne minuti kirjeldas Grace sündmusi, mis viisid Janie peata jäänuste leidmiseni, ja seejärel mardika avastamist lahkamisel. Siinkohal katkestas teda Norman Potting.

„Kas paari aasta eest ei kirjutatud mitte lehtedes, et Hollywoodi staarid topivad endale kõrbehiiri tagumikku, Roy?"

„Aitäh, Norman. Ma ei usu, et see siia puutub."

„Muide, paljud neist näitlejatest on peded, ilma et oskaks arvatagi."

„*Aitäh,* Norman," ütles Grace otsustavalt, üritades teda vaigistada. Ta tahtis juba edasi minna, jutustada meeskonnale Janie Strettoni salaelu avastamisest, kui Glenn Branson tõstis vahele segades käe.

„Enne autos kõnelesid sa skarabeuse sümbolist, Roy. Meeskonna peaks vist sellega kurssi viima."

„Jah, see oligi mul kavas. Lühidalt, Vana-Egiptuse mütoloogias kummardati skarabeust Khepri nime all, mis otsetõlkes tähendab „kehastunut" või „maapõuest sündinut". Egiptlased austasid väga päikest. Nad uskusid, et samuti nagu skarabeus lükkab enda ees sõnnikukuuli, veeretab Khepri iga päev üle taeva idast läände päikest, mida kujutlesid särava pallina – nõnda pidasid nad Kheprit päikesejumal Ra üheks kehastuseks. Seetõttu sai skarabeusest Vana-Egiptuse religioonis tähtis loomise, taassünni ja igavese elu sümbol."

„Need egiptlased olid nutikad tegelinskid," ütles Norman Potting. „Kuidas pagan nad oma püramiidid ehitasid? Muide, ega ma neid ei usalda. Murjanitega tasub ettevaatlik olla."

Võpatades piilus Grace silmanurgast Glenn Bransoni poole ja jõllitas siis vihaselt Norman Pottingit, imestades, mismoodi too tüüp ikka veel politseis töötab, ilma et oleks seksuaalse ahistamise või rassismi pärast minema löödud. „Norman, selline jutt ei kõlba kuhugi ja ma ei taha seda koosolekutel kuulda."

Ilme järgi otsustades hakkas Potting midagi ütlema, paistis aga ümber mõtlevat ja langetas pilgu alandlikult paberitele.

„Oled sa välja nuputanud, kas sellel sümbolil on mingi seos, Roy?" küsis Nick Nicholl.

„Seni mitte. Loodetavasti teete seda teie, geeniused." Grace muheles ja jätkas, jutustades meeskonnale, kuidas nad täna pärastlõunal avastasid Janie Strettoni salaelu. Ja mis kõige olulisem, et neil on võimalik kahtlusalune, eesnimega Anton.

Oli juba tuvastatud, et Antoni telefoninumber, mille Claire neile agentuuris üles kirjutas, kuulub registreerimata omanikuga kõnekaardile.

Grace tegi pausi, et vett juua. „No nii. Ressursid. East Downsi ringkond on meile lahkesti abijõude pakkunud. Piirkonnas, kust torso ja jäsemed kolmapäeva hommikul leiti, käib otsing, mida on viimase neljakümne kaheksa tunniga laiendatud ja täiendatud. Ma olen kaasanud Sussexi politsei veealuste otsingute üksuse, momendil traalivad nad kohalikke jõgesid, järvi ja veehoidlaid. Tellitud on ka uued helikopterivaatlused."

Ta võttis päevakorrapunktid ükshaaval läbi. Briifingud: Grace teatas, et koosolekud leiavad aset iga päev kell 8.30 ja 18.30. Ta mainis, et infovahetusüksus tegeleb asjaga kolmapäevast alates. Ta luges ette nimistu pealkirjaga „Juurdlusstrateegiad", mis hõlmas „kommunikatsiooni/meediat", rõhutades vajadust mardika avastamist ajakirjanduse eest varjata ja et mõrva tuleb kajastada järgmise nädala üleriigilises krimisaates.

Nüüd tõstis Emma-Jane käe. „Kas me avaldame info, et Janie Stretton elas salaelu lõbutüdrukuna?"

Grace oli pead murdnud täpselt sama küsimusega. Ta mõtles niigi vapustatud Derek Strettonile, kelle maailm oli purunenud. Kuidas see uudis vaesele mehele mõjub? Aga kas avalikustamisest oleks tulu? Kas mõni Janie klient pöördub seepeale mingi tähtsa juhtlõngaga politseisse? Vähe tõenäoline, kuid mitte võimatu. Raske otsus. Avalikustamine kasvataks ajakirjanduse huvi. Laiem kajastus võib tähendada tunnistajate ilmumist. Äkki nägid kelnerid või baarmenid Janiet koos selle Antoniga?

„Kaks tugiisikut, nooremuurijad Campbell ja Ritchie, viibivad praegu Janie isa juures. Ma arutan seda kõigepealt nendega, aga pigem jah," vastas ta Emma-Jane'ile. „Kui nad just tingimata ei leia, et see oleks härra Strettonile esialgu liig, teeme teabe avalikuks."

Järgmine punkt oli kriminalistika. Grace kuulutas, et lisaks mardikale oli lahkamine seni toonud vaid ühe üllatuse: puudusid märgid, et ohvrit oleks seksuaalselt rünnatud. Doktor Frazer Theobaldi raport oli tema ees laual, kuid polnud vajadust ette lugeda lehekülgede kaupa täpsustavaid üksikasju. Janie oli surnud

rohkete torkehaavade kätte, mis tehti pika õhukese teraga. Pea mahalõikamine ei aidanud ellujäämisele kaasa, mõtles Grace.

„Hetkel huvitab mind põhiliselt skarabeus," ütles ta. „Kas keegi on avastanud veel mõne mõrva, kus kuriteopaigalt leiti mardikas?"

„Aprillis leiti Wimbledoni puhkealalt üks naisterahvas," lausus Nick. „Ohver oli kahekümne kuue aastane ja pea samuti kadunud. Ta kandis hõbedast käevõru, mis oli tema lähedastele tundmatu. Mulle saadeti meiliga fotokujutis. Siin on väljatrükk." Nick ulatas paberilehe Grace'ile. „Ka selle mõrva puhul polnud seksuaalrünnakust märki. Ja see on lahendamata."

Grace põrnitses tillukest hõbedast mardikat, mis oli käevõru ripatsiks. Ta tundis selle välimuse järgi kohe ära. Skarabeus. „Tubli töö," ütles ta. „On see kõik?"

„Seni on ainus vastus Londoni politseist," lausus Nick.

Grace uuris fotot. „Mu kõhutunne ütleb, et see pole ainuke. Kas me saaksime selle juhtumi toimiku?"

Nick heitis pilgu märkmetele. „Juurdlust juhib inspektor Dickinson. Ta on nõus minuga kohtuma, või ükskõik kellega meist."

„Pealinna poolt tavatult koostööaldis," viskas Grace mürgiselt. Londoni politsei kippus käituma iseseisva organisatsioonina: ülbelt, pidades end teistest paremaks ja tegutsedes provintsipolitseiga harva käsikäes. „Määra temaga homme hommikuks kohtumine."

„Mul pidi olema Sussexi kriminaalpolitsei jalgpallimatš, aga hüva."

„Praegu on juuni. Kriketi-, mitte jalgpallihooaeg," ütles Grace noomivalt. „Ma käisin täna rääkimas isaga, kellele teatasin tema tütre tapmisest. Vaevalt talle meeldiks kuulda, et mõrvajuurdlus venib mingi kuradima jalgpallimatši pärast."

Nooremuurija punastas. „Ei, söör ... Roy."

Ettekandega lõpetanud, võttis Grace selle kokku. „Me oleme kindlaks teinud kuriteopaiga, kus Janie Stretton mõrvati. Bella

ja Nick on küsitlenud kõiki Janie Strettoni naabreid, küsitlemine jätkub. Võimalikud stsenaariumid, nagu mina neid näen, on järgmised:

Esiteks. See on ühekordne tapatöö, mille pani toime keegi väga haige inimene.

Teiseks. Mängus võib olla sarimõrvar, kes jätab maha tunnusmärgi. Me ootame Londonilt lisainfot teisest tapmisest, kus leiti samuti mardikas, et näha, kas need on seotud. Igatahes võib meie mõrtsukas tapnud olla vähemalt kaks korda, mõlemal juhul noore naise, ja tõenäoliselt tapab ta uuesti."

Siinkohal küsis ta meeskonnalt, kas neil on midagi raporteerida.

Potting rääkis, et ta veetis suure osa pärastlõunast advokaadibüroos, kus Janie Stretton oli praktikal olnud. Ta küsitles Janie ülemust Martin Broomi – kellega Grace oli kohtus korra kokku puutunud seoses isikuvastase rünnakuga ühes eriti inetus lahutusasjas – ja mitut Janie kolleegi. Janiet oli nimetatud toredaks, töökaks ja vastutustundlikuks neiuks.

Kas meis kõigis on peidus varjukülg, arutles Grace endamisi. „Ma esitasin taotluse, et meeskonda määrataks veel üks liige. Ja ma tahan, et keegi IT-kuritegude osakonnast tutvuks põhjalikult Janie sülearvutiga," ütles ta. Nüüd pöördus ta nooremuurija Boutwoodi poole. „Emma-Jane, palun vabandust, et selle sinu kaela sokutan, kuid sul tuleb läbi vaadata kõigi Brightoni piirkonna turvakaamerate teisipäevaõhtused salvestused. Sa võid endale abilisi värvata. Me otsime sedasama noort daami." Ta koputas Janie Strettoni fotole, mida ajakirjandus juba levitas. „Tol õhtul läks ta neljandat korda kohtuma mehega, keda kutsutakse Antoniks, mis ka poleks selle kuti õige nimi. Keegi pidi neid kusagil nägema." Ta kõnetas nooremuurija Nichollit.

„Nick, sina pane kokku abi- ja munitsipaalpolitseinike rühm, kes käiks selle fotoga igas Brightoni ja Hove'i restoranis, baaris ja pubis küsimas, kas keegi on näinud Janiet. Okei?"

Piitsavars noogutas.

„Bella," ütles Grace. „Janie Strettoni isa sõnul oli tütre viimane kallim Justin Remington, kinnisvaraarendaja Londonist. Otsi ta üles ja vestle temaga."

Bella noogutas.

„Emma-Jane, kui kaugel sa oled troopiliste putukate aretajatega?"

„Ühendkuningriigis olen tuvastanud kuusteist tükki. Mõned on ainult internetis, aga seitsmega olen kontakti saanud. Erilist huvi pakub üks, kes asub Lõuna-Londonis Bromleys. Temalt telliti skarabeus veidi üle kümne päeva tagasi. Tellijaks Ida-Euroopa aktsendiga mees."

„Fantastiline!" ütles Grace. „Ja edasi?"

„Me saame homme kokku."

„Ma tulen sinuga kaasa."

Grace vaatas märkmeid. „Norman, ohvri korterist on ära toodud automaatvastaja. Tehnikavennad uurivad seda. Sina kontrolli üle kõik helistanud isikud."

„Kas nägusaid linnukesi on?"

„Kui mõne leiad, saadan kellegi sulle appi."

„See agentuur kõlab täitsa hästi, kui seal töötavad Janie Strettoni kaliibriga linnud."

Grace ei teinud kuulmagi. Seersandi kommentaar ei väärinud vastust. „Kohtume siin hommikul kell pool üheksa," ütles ta. „Vabandust, et teie nädalavahetuse tuksi keerasin."

Iseäranis vältis ta Glenn Bransoni pilku. Glenni naisel oli tõsiselt villand tundidest, mida politseitöö neelas. Aga niisugune oli Glenni valik, mõtles Grace. Kes astub Tema Majesteedi politseijõududesse, saab riigilt palka. Ja vastutasuks tuleb pühendada oma elu.

Hüva, töölepingus ei ole seda otseselt kirjas. Kuid säärane on tegelikkus. Kes tahab vaba aega, sellele ei sobi politseikarjäär.

31

Londoniga võrreldes oli Brightonis tuulisem, aga õhk oli õues viibimiseks piisavalt soe.

Girls Aloud mütsus grilli sisseehitatud CD-mängijas ja muusikaga välkus kaasa digitaalne valgusetendus. Jessica, kes kandis laiu teksaseid, musta toppi ja litritega kingi, tantsis murul Kelliega, kes oli paljajalu, valgetes poolpikkades pükstes ja triibulises meestepluusis, nad hööritasid nagu sõgedad, naerdes ja lustides.

Kulunud hallides lühikestes pükstes ja isegi kulunumas Dumbledore'i dressipluusis Max, blondid juuksed sasipuntrana laubale tilpnemas, ei olnud veel grilli uurimist lõpetanud. Ta suhtus sellesse aupaklikkusega, millega oleks võinud suhtuda tagaõue maandunud kosmoselaeva. Ja see näis tõepoolest kosmoselaeva moodi.

See oli tohutu, võttes enda alla tubli tüki nende aiast, otsast otsani kaheksa jalga, voolujooneline, futuristliku disainiga, valmistatud roostevabast terasest, lihvitud alumiiniumist ja mingist mustast marmoritaolisest materjalist koos äärmiselt mugavate klapptoolidega. See meenutas pigem baariletti mõnes ülitrendikas Londoni hotéllis, kus Tom vahel klientidega dringil käis, kui vorstide küpsetamise seadet.

Täna õhtul oli Kaelkirjak umbes kakskümmend korda mööda kõndinud. Tom nägi tiheda laudtara kohal Len Wainwrighti kummargil pead ühtlases tempos sinna-tänna õõtsumas, kibeledes Tomi tähelepanu äratama ja seadeldisest lobisema. Ent Tomil polnud täna jututuju.

„Mida see teeb, issi?" karjus Max üle muusika, osutades ühele digitabloole.

Tom asetas käest klaasi roosa veiniga ja lehitses Londoni telefoniraamatu paksuse kasutusjuhendi ingliskeelset osa. „See mõõdab vist temperatuuri liha sisemuses, või mida iganes sa parajasti grillid."

Max maigutas suud, nagu ikka siis, kui miski talle muljet

avaldas. Ta kortsutas kulmu. „Kuidas see asi seda teab?"

Tom avas sahtli ja näitas sõrmega orale. „Selle ora sees on sisetemperatuuri mõõtev sensor. Justkui kraadiklaas."

„Vau!" Maxi silmad lõid korraks särama, seejärel vajus ta uuesti mõttesse ja taganes paar sammu. „See on natuke suurevõitu, kas pole?"

„Õige pisut," kostis Tom.

„Emme ütles, et me kolime võib-olla kuhugi, kus on suurem aed, ja seal ei ole see nii jalus."

„Ütles või?" küsis Tom.

„Ütles jah. Lähme mängime videomängu?"

„Ma pean küpsetama hakkama, varsti tahame ju süüa. Kas sul polegi kõht tühi?"

Max torutas huuli. Ta mõtles alati iga küsimuse, koguni niivõrd lihtsa üle hoolega järele. Tomile meeldis poja see omadus, ta pidas seda intelligentsuse märgiks. Siiamaani ei paistnud poiss olevat pärinud ema tuulepäisust.

„Hmm. Noh, varsti läheb mul vist küll kõht tühjaks."

„Arvad või?" Tom naeratas ja silitas hellalt poja pead.

Max põrkus eemale. „Sa ajad mul juuksed sassi!"

„Tohoh?"

Poiss noogutas tõsiselt.

„Aga minule tundub, et seal pesitseb mõni lind."

Max vahtis teda veel tõsisemalt. „Sa oled vist purjus!"

Tom heitis talle jahmunud pilgu. „Purjus? Mina?"

„Sa jood juba kolmandat klaasi veini."

„Kas sa pead arvet või?"

„Koolis räägiti, et liiga palju veini ei tohi juua."

Nüüd jahmus Tom veel enam. Kas lapsehoidjat mängiv riik saadab lapsi koolist koju vanemate joogiharjumusi luurama? „Kes seda rääkis, Max?"

„Üks naine."

„Keegi õpetaja?"

Poiss raputas pead. „Tutvumisteadlane."

Tom tundis naabruskonnast heljumas magusat grillimislõhna. Tema lappas alles juhendit, püüdes välja nuputada, kuidas gaasigrilli käivitada. „Tutvumisteadlane?"

„Ta rääkis, milline söök on kasulik," vastas Max.

Nüüd Tom taipas, vähemalt enda meelest. „Kas sa mõtlesid toitumisteadlast?"

Max pidas natuke aega sügavalt aru ja noogutas seejärel. „Kas me ei võiks mängida ühe videomängu, enne kui sa küpsetama hakkad? Ühe väikese võidusõidu?"

Tom avastas lõpuks sisse- ja väljalülitusnupu. Kasutusjuhend käskis grilli sisse lülitada ja kahekümneks minutiks tööle jätta. Kellie ja Jessica näisid tantsimisse süvenenud.

„Üksainuke mäng."

„Kas sa lubad, et ei tee mulle pähe?" küsis Max.

„Nii ei mängiks ma ju ausalt, mis?" ütles Tom tema kannul maja minnes. „Pealegi ei tee ma sulle kunagi pähe, sa võidad alati."

Max itsitas valjusti ja silkas isa ees trepist üles oma tuppa. Tom seisatas köögis ja kõõritas telekat, juhuks kui sealt peaks tulema uudistesaade, ning täitis veiniklaasi – tühjendades sellega pudeli. Kui just Kellie pole sealt võtnud, siis Max eksib, taipas ta. See pole tal kolmas klaas, vaid neljas. Ning esmaspäeval kavatses ta helistada Maxi koolidirektorile ja pärida, mis õigusega värbab too lapsi vanemate joogiharjumusi nuhkima.

Aga trepist üles ronides, veiniklaas ettevaatlikult käes, mõlkus tal mõttes midagi hoopis tähtsamat. Ta peatus juurdlevalt ülemisel mademel.

Max hõikas: „Vali ükskõik milline värv, issi, ainult mitte *roheline*. Mina võtan *rohelise*. Nõus?"

„Nõus," hõikas ta vastu. „Ole sina roheline!"

Max võitis esimese võidusõidu raskusteta. Poja toas vaibal kükitades ja juhtpulti hoides ei suutnud Tom rajale keskenduda. Teises sõidus tegi ta kohe esimeses kurvis avarii ning võttis

esimesel võimalusel hooga paigalt, rehvivirnu ja õlepalle laiali lennutades. Auto paiskus uperkuuti.

Viimased kaks tundi, sestsaadik, kui ta nägi Janie Strettoni fotot Evening Standardis ja koju jõudes veel kord kella kuuestes uudistes, oli tema aju nagu sült.

Ta ei saanud enam juhtunut eirata. Ometi näitas tema arvutit laastanud e-kiri, et sel isikul või neil isikutel – olgu nad kes tahes – on tõsi taga.

Järelikult on ka ähvardusel tõsi taga.

On tal üldse politseile mõistlikku infot? Ta polnud näinud muud kui kapuutsiga kogu, kes neidu paar minutit pussitas. Aitab see politseid kuidagi?

Kas selle pärast tasub peret ohtu seada?

Ta kaalus mõttes üha uuesti. Ning jõudis iga kord vältimatule järeldusele, et jah, politseil võib temast abi olla. Muidu poleks teda ju ähvardatud?

Ta taipas, et peab seda Kelliega arutama. Kas naine usub teda – et ta oli CD pahaaimamatult arvutisse pistnud?

Ja kui Kellie keelab tal politseisse minna? Mida ütleb sel juhul tema südametunnistus?

Inimesed, keda ta oli eluaeg imetlenud, mineviku ja oleviku tõelised kangelased, olid need mehed ja naised, kes vääratele tegudele vastu astusid. Kes ei peitnud pead liiva alla.

Tom jälgis viivu Maxi, kelle pilk oli ärgas ja sõrmed tantsisid osavalt puldil, kui auto võidusõidurajal kihutas. Õues oli muusikas paus ja ta kuulis Jessica lõbusat naeru.

Eks ole neilgi sõnaõigus?

Kas ta tohib veendumuste pärast nende eluga riskida? Kuidas oleks tema isa selles olukorras käitunud?

Heldeke, niisugustel hetkedel igatses ta väga oma vanemaid. Kui ta saaks minna neilt nõu küsima, oleks kõik lõpmata lihtsam.

Ta mõtles isast, seaduskuulekast mehest, kes oli töötanud ühe tööstuslikke harju tootva Saksa firma müügijuhina. Pikka kasvu

leebe mees ja kohalikus anglikaani kirikus kirikuteener, kes käis terve elu pühapäeviti jumalateenistustel ja kellel jumal vastutasuks neljakümne nelja aasta vanuses M1 kiirteel piimaveoki tagaluugiga pea maha lõikas.

Isa oleks kristlikust kodanikukohustuse vaatenurgast kahtlemata leidnud, et Tom peab nähtu ja samuti ähvarduse kohta politseisse avalduse tegema. Aga tema polnud kunagi suutnud isa kombel jumalasse uskuda.

Ta otsustas küsida Kellielt. Tarkust naisel jätkus. Ta talitab nõnda, nagu Kellie ütleb.

32

Ukse klaaspaneelile teibitud kohmakas käsitsi kirjutatud plakat kuulutas: BRENT MACKENZIE. MAAILMAKUULUS SELGELTNÄGIJA. SIIN. AINULT TÄNA ÕHTUL! Suur pealekleebitud erekollane riba teatas: VABANDUST, VÄLJA MÜÜDUD!

Väliselt ei jätnud hoone kuigi paljutõotavat muljet. Grace oli oodanud võrdlemisi avarat saali, aga Brightoni Holismikeskus paistis endast kujutavat tühipaljast väikest nurgaäri, mille fassaad oli üsna karjuvroosaks värvitud.

Teisel pool ust seisis neljakümnendates aastates naine, must ürp hallil võimlemistrikool, ja kontrollis pileteid. Grace võttis rahakoti taskust ja soris seal, tuues lagedale mitme nädala eest ostetud pääsme.

Ta oli närviline. Rahutu võbelus sisemuses näis röövivat tema loomupärase enesekindluse. Enne meediumi või selgeltnägija või mingit muud sorti mõtetelugejaga kohtumist oli see alati nii. Ootusärevus. Südames peituv lootus, et seekord läheb teisiti, et seekord saab ta ligemale üheksa pika aasta järel vastuse.

Kas sõnumi või asukoha või märguande.

Midagi, mis ütleks, kas Sandy on elus või surnud. Eeskätt tahtis ta teada just seda. Muidugi kaasneks emma-kumma vastusega ka hulk uusi küsimusi. Kuid kõigepealt, palun väga, vajas ta vastust.

Vahest ehk täna õhtul?

Ta ulatas pileti ja järgnes kolmele erutatult lobisevale tütarlapsele kitsast trepist üles. Tüdrukud olid vististi õed, noorim hilises teismeeas, vanim kahekümnendates aastates. Ta möödus värvimata uksest sildiga VAIKUST, TERAAPIA KÄIB ja astus ruumi, kuhu oli mahutatud umbes kakskümmend erinevat plasttooli, moodustades L-tähe, mille tühemikus esineb tõenäoliselt selgeltnägija. Sinised ribakardinad, riiulitel potitaimed ja ühel seinal trükipilt Provence'i maastikust.

Enamik toole oli juba hõivatud. Kaks noort tüdrukut olid koos emaga, täissöönud näoga naisterahvaga lotendavas kootud kampsunis, kes hoidis silmanähtavalt pisaraid tagasi. Nende kõrval istus pikajuukseline umbes seitsmekümneaastane hipinaine lillelises pluusis, teksaseelikus ja sukeldumismaski mõõtu prillidega.

Grace leidis vaba tooli kahe veidi alla kolmekümnese mehe kõrval, kes kandsid mõlemad teksaseid ja dressipluusi. Üks, rängalt ülekaaluline ja pulstis juustega, mis meenutasid Grace'ile koomik Ken Doddi, vahtis nätsu närides tuimalt enda ette. Teine, märksa kõhnem, higistas ohtralt ja vehkis pepsikoolapurgiga, nagu oleks see staatusesümbol. Grace kuulis pealt nende jutukatket: nad arutasid elektrilisi kruvikeerajaid.

Ruumi sisenesid veel üks ema ja tütar, kes asusid tema kõrvale kahele järelejäänud vabale toolile. Pulkpeenike tütar, seljas pidutsemiseks sobivad mustad püksid ja punane pluus, oli end lõhnastanud millegagi, mis meenutas Grace'ile WC-värskendajat. Samamoodi üleslöödud ema mõjus kui tütre arvuti abil kakskümmend aastat vanandatud kujutis. Too tehnika oli Grace'ile tuttav: seda rakendati sageli kadunud isikute otsimisel. Aasta eest lasi ta selle protseduuri teha ka Sandy fotoga ja teda oli vapustanud, kui palju võib inimene kõigest kaheksa aastaga muutuda.

Õhus oli ootusärevust. Grace piilus ümbritsevaid nägusid, mõlgutades, miks nad siin on: mõned küllap sellepärast, et kaotasid hiljuti lähedase, aga suurem jagu on ilmselt juhatust otsivad eksinud hinged. Ja igaüks oli välja ladunud kümme naela, et kohtuda vähimagi meditsiinilise või sotsioloogilise kvalifikatsioonita võhivõõraga, kellelt loodeti kuulda asju, mis muudaksid kogu nende ellusuhtumist.

Asju, mida vaimud kõnelevad Brent Mackenzie kaudu, või nõnda see mees kindlasti väidab. Grace teadis, tal olid suured kogemused.

Ning ometi pöördus ta alati tagasi.

See oli nagu narkootikum: veel viimane doos, ja siis ta lõpetab. Kuid muidugi mõista ei lõpeta ta kunagi, mitte seni, kuni pole Sandy kadumise kohta tõtt avastanud. Äkki ütlevad vaimud täna õhtul Brent Mackenziele; äkki tuleb selgeltnägija toime sellega, mida tema eelkäijad ei suutnud, ja nopib eetrivallast vastuse.

Roy Grace teadis, et meediumidest ja selgeltnägijatest huvitudes riskib ta oma mainega, aga ta polnud Ühendkuningriigis sugugi ainus politseinik, kes neid regulaarselt külastas. Ja küünikute jutule vaatamata uskus Roy Grace üleloomulikke nähtusi. Tal polnud valikut. Ta oli lapsepõlves korduvalt näinud kummitust, õigemini kahte.

Igal suvel tavatses ta veeta nädala oma onu ja tädi juures Wighti saarel nende majas Bembridge'is. Vastas asuvas vägevas vanaaegses linnamajas oli kahel väga armsal vanaproual kombeks talle ülakorruse ärkliaknast lehvitada. Alles aastaid hiljem, pikalt eemal viibinuna taas Bembridge'i sattudes sai ta teada, et too maja oli üle neljakümne aasta tühi seisnud – kaks talle lehvitanud vanaprouat olid 1947. aastal enesetapu sooritanud. Ja see ei olnud ainult tema ettekujutus: neid olid näinud teisedki.

Publik vakatas nüüd; kaks meest tema kõrval paistsid olevat elektriliste kruvikeerajate arutamisega lõpule jõudnud. Kell oli täpselt 19.45. Selja tagant kuulis ta, kuidas sisinal kaksati lahti

joogipurk. Üks mobiiltelefon piiksatas SMS-i saabudes ja Grace nägi punastavat hipinaist heegeldatud käekotis tuhnimas, telefoni kahmamas ja välja lülitamas.

Meedium lonkiski sisse, sama karismaatiliselt kui mees, kes otsib pubis kemmergu ust. Umbes neljakümneaastane ja tubli kuus jalga neli tolli pikk, kandis ta lotendavat oranži T-särki, kaelas helmeid, kollakaspruune toimse koega pükse ja säravvalgeid tosse. Tal olid lühikeseks pöetud juuksed, paaripäevane habemetüügas, poksija murtud nina ja tohutu õllekõht, ja nagu Grace märkas, ka väga kalli välimusega käekell. Mõne hetke ei pannud ta otsekui tähele, et oli kõndinud rahvast täis ruumi. Grace hakkas juba kahtlema, kas see üldse ongi selgeltnägija.

Siis, näoga ribakardinate poole, avas Brent Mackenzie suu. Tema hääl oli kime ja värisev, nii suurt kasvu mehe kohta sootuks liiga nõrguke, kuid ülimalt siiras. „Ma ei kasuta täna õhtul oma mälu," ütles ta. „Tahan teile kõigile anda oma parima. Täna õhtul on mul igaühele teist sõnum, seda ma luban."

Grace piilus ringi: vaikivate lummatud nägude meri, kõik ootel.

„Minu esimene sõnum siin on naisele nimega Brenda." Nüüd keeras selgeltnägija ümber ja vaatles tuba. Täissöönud näoga naine tõstis käe.

„Aa, Brenda, kullake, seal sa oledki! Kas mul on õigus, kui ütleksin, et sinu elus seisab ees muutus?"

Naine mõtles hetke järele ja noogutas innukalt.

„Jah, nõnda vaimud mulle räägivad. See on suur muutus, eks?"

Naine vaatas tütardele kordamööda otsa, nagu kinnitust otsides. Mõlemad tütred kortsutasid kulmu. Naine pööras pilgu selgeltnägijale. „Ei," ütles ta.

Kohmetu vaikus. Meedium lausus ruttu: „Mulle räägitakse, et muutus on suurem, kui te praegu aimate. Aga teil ei maksa muretseda, te teete õigesti." Ta noogutas naisele julgustavalt, sulges silmad ja taganes sammukese.

Grace jälgis teda, see mees äratas ebamugavust. Meediumi tüüpiline nõks, sõnadega manipuleerida, kui need paika ei pidanud.

„Mul on sõnum Margaretile," ütles Brent Mackenzie silmi avades ja tuba uurides. Käe tõstis üsna argliku moega väikest kasvu hilistes kolmekümnendates naine, keda Grace polnud enne märganud.

„Kas nimi Ivy tähendab teile midagi, kullake?"

Naine raputas pead.

„Hüva. Aga Iirimaa? Kas Iirimaa tähendab midagi?"

Uus pearaputus.

„Vaimud on Iirimaas väga kindlad. Te sõidate varsti sinna, isegi kui te seda praegu ei aima. Nad ütlevad, et te sõidate Corki. Corkis on keegi, kes muudab teie elu."

Naise ilme oli mõttelage.

„Ma tulen teie juurde tagasi, Margaret," jätkas selgeltnägija. „Mind katkestatakse, vaimudemaailm on vahel väga ebaviisakas. Kui neil on kellelegi sõnum, lähevad nad kärsituks. Ma pean edasi andma sõnumi Royle."

Grace võpatas, justkui oleks sõrme elektripistikusse torganud. Brent Mackenzie astus lähemale ja vahtis teda pingsalt. Nägu hõõgumas, minetas ta vähimagi enesevalitsuse; segaduses ja abituna jõllitas ta meediumit, kes kõrgus nüüd tema kohal.

„Minuga kõneleb üks härrasmees, ma usun, et ta võib olla teie isa. Ta näitab mulle ametimärki, mida tavatses kanda. On sel mingi tähendus?"

Võimalik, mõtles Grace, aga ma ei kingi sulle ühtki vihjet. Ma maksan selle eest, et SINA MULLE räägiksid.

Grace põrnitses tuimal pilgul.

„Ta näitab mulle kiivrit. Eluajal oli ta vist politseinik. Ta on ju meie seast lahkunud?"

Grace noogutas tõrksalt.

„Ta ütleb, et on teie üle väga uhke, aga teil on praegu raske aeg. Keegi takistab teie karjääri. Mulle näidatakse naisterahvast, vist

lühikeste blondide juustega. Kas selle naise nimi on Vespa, nagu motorolleril?"

Nüüd oli Grace lummatud. *Alison Vosper?* Ta oleks kangesti tahtnud selle mehega vestelda, Sandyt nimetada. Kuid julgus jättis ta maha. Pealegi ei tahtnud ta selgeltnägijale ise otsa kätte juhatada. Kas Brent Mackenzie teeb Sandyst juttu? Kas isal on tema naise kohta sõnum?

„Su isa näitab mulle midagi, Roy. Väikest putukat. See näib olevat mingi mardikas. Ta on selle mardika pärast väga ärevil. Pilt on udune ..." Selgeltnägija haaras kätega peast ja keerutas end kaks korda. „Palun vabandust, ühendus katkeb. Ta ütles, et see võib midagi päästa."

Meest vahtides sai Grace viimaks kõnevõime tagasi. „Päästa? Mida täpsemalt?"

„Palun vabandust, Roy, ühendus katkes." Meediumi pilk liikus edasi. „Mul on sõnum Berniele."

Grace ei kuulanud enam. Ta vajus mõttesse. Mees oli kaks korda märki tabanud. Isa ja mardikaga. *Ta ütles, et see võib midagi päästa.*

Seansi lõpus ajab ta selgeltnägija nurka, olgu too kui tahes väsinud, ja nõuab lisateavet.

Kuhu see mees sihtis? Mida põrgut võib see päästa? Tema karjääri? Või kellegi elu?

Aga Grace ei pidanudki õhtu lõpus muretsema, kuidas Brent Mackenziet kätte saada. Selgeltnägija ootas teda trepijalamil, T-särgile tõmmatud pikk jope.

„Teie nimi oli Roy, eks?" ütles ta.

Grace noogutas.

„See ei ole mul üldiselt kombeks, kuid kas me võiksime nelja silma all kõnelda?"

„Jah, ikka."

Grace järgnes talle tillukesse konsultatsioonituppa, kus olid kirjutuslaud, paar tooli ja mitu tosinat valget küünalt, ning

selgeltnägija sulges ukse. Siin toas paistis ta veel suuremat kasvu, Grace'i kõrval lausa hiiglane.

Mackenzie ütles istet võtmata: „Kuulge, palun vabandust. Seanss ei olnud kuigi rahuldav. Ma ei tahtnud seal kõigi ees liiga palju lobiseda, saate aru. Mõned asjad on privaatsed. Seda ei juhtu küll tihti, aga mul tekkis teie suhtes tõeliselt halb tunne. Ma mõtlen mardikat, mida mulle näidati. Ma ei saa seda peast. Selliseid kohtab Vana-Egiptuse piltidel."

Tema poole üles vaadates küsis Grace: „Kas see oli skarabeus?"

„Jaa, täpipealt. Skarabeus ehk sõnnikumardikas."

Grace noogutas. „Jah, tundub loogiline."

Meedium heitis talle veidra pilgu. „Loogiline?"

„See on tööga seotud. Ma ei saa sellest eriti rääkida."

„Te olete politseinik, eks?"

„Kas seda on näost näha?"

Selgeltnägija naeratas. „Ma olin ka ise kümme aastat politseinik. Manchesteri kriminaalpolitseis."

„Tõsi või?"

„Nojah. Pikk lugu. Jäägu mõneks teiseks korraks. Paraku, semu, ähvardab teid vaimude sõnul tõeline hädaoht. Midagi seoses selle skarabeusega. Te peate ette vaatama."

33

Kui Tom välja nuputas, kuidas grilli süüdata, oli laste magamaminekuaeg juba möödas. Ning kui nende vorstid ja burgerid lõpuks valmisid, magas Jessica ammu ja Max jonnis.

Nüüd oli ta liiga palju roosat veini joonud, ehkki pidi vormistama hinnapakkumise kahekümne viiele Rolex Oysteri käekellale, kuhu graveeritakse mikrokirjas logo, ja selle e-kirjaga Ron Spacksile saatma. DVD-de levigigant oli kinnitanud, et kavatseb tõsimeeli tellimuse esitada, ja Tom oli lubanud hinnapakkumise

läkitada hiljemalt täna õhtul. Ta oli leidnud sobiva varustaja, kes oli nõus Spacksile allahindlust tegema, ja leping tooks talle 35 000 naela kasumit. See tehing polnud mitte ainult väga magus, vaid oleks tema ärile – ja elule – praegu kõvasti abiks.

Ta silmitses kiindunult Kelliet, kes pikutas teleka ees ja vaatas, kuidas Jonathan Ross intervjueerib kedagi Tomile tundmatut rokkstaari. Lady istus eesukse kõrval nagu ikka, jalutusrihm suus.

Tom vedas end ülakorrusele, kõigest jõust trepikäsipuu külge klammerdudes, justkui roniks ta Everesti tippu.

Ta paotas Jessica magamistoa ust. Trepimademelt langes tuppa valgust, tekitades varje. Jessica magas sügavalt, näoga ukse poole, käsi ümber suure pehme kaisukaru, hingates ühtlase pika ja aeglase rütmilise nohinaga sisse ning järsu nuhatusega välja.

Miski pigistas ta rinnakorvi ja südant nagu kruustangidega. Ta seisis liikumatult, nagu oleks aeg ja universum paigale tardunud. See oli tema tütar. Tema laps. Olend, kelle ta oli maailma toonud. Tema *väike inimene.*

Jessica.

Oh jumal, ta armastas tütart hullupööra. Räägiti küll, et vanematel on alati oma lemmiklaps, aga temal mitte, ausõna.

Ta saatis ka Maxile õhusuudluse, sulges ukse ja läks raske südamega kabinetti Ron Spacksile summasid vormistama.

Kui ta oli e-kirja kaks korda üle lugenud ja ära saatnud, seadis ta sammud tagasi trepist alla. Jonathan Ross rääkis telekas peenisesuurusest. Kellie oli uinunud, tühi veiniklaas põrandal ja pooleldi tühjaks söödud kommikarp diivanil käeulatuses.

Kui nad olid lapsed magama pannud, oli Tom jutustanud talle veebiküljest ja saabunud e-kirjast, samuti Janie Strettoni fotost tänaõhtuses lehes.

Nad olid koos vaadanud kella kümneseid uudiseid ja näinud seda vaest noort neidu käsitlevat lõiku, kaadreid politsei otsingutest Peacehavenis ja Brightoni kriminaalpolitsei komissari Roy Grace'i üleskutset, et kõik, kellel on infot, annaksid endast teada.

Kellie oli teda tõeliselt üllatanud. Nähtavasti tundis Tom naist hoopis vähem, kui oli arvanud. Ta oli kujutlenud, et Kellie seab nende pere turvalisuse esikohale. Iseäranis siis, kui ta ähvardavast e-kirjast rääkis.

Naisel kulus otsusele jõudmiseks alla kahe minuti. „Kujuta ette, et see on Jessica kahekümne aasta pärast," oli Kellie öelnud. „Kujuta ette, et meie oleme need vanemad, kes janunevad meeleheitlikult õiglust. Ja seda kõike arvesse võttes kujutle nüüd, et sa oled võib-olla ainuke tunnistaja. Sinu politseisse minek võib osutuda kaalukeeleks tapja tabamisel, millele loodavad ohvri lähedased, ja uute mõrvade vältimisel. Kujuta ette, kui Jessica langeks mõrtsuka ohvriks ja keegi piisavalt vapper oleks saanud selle politseisse minnes ära hoida."

Tom astus kööki, tõi lagedale oma Bowmore'i lemmikviski pudeli ja kallas klaasi mitme sõrme jagu. Mõne tunni eest oli ta otsustanud järgida Kellie seisukohta.

Kuid ta oli uskunud, et naine käsib pere julgeoleku esimeseks seada. Ja kui see tähendakski käed rüpes istumist, oleks see ikkagi eelistatav hädaohtu sattumisele. Aga Kellie nõudis vankumatult, et ta pöörduks politseisse, tagajärgedest hoolimata.

Baaripukil istudes vaatas ta aknal oma peegelpilti. Ta nägi kössitavat meest viskiklaasi suule tõstmas ja joomas; nägi, kuidas mees pani klaasi käest.

Mehe näos nägi ta täielikku ahastust.

Ta jõi viski lõpuni ja naasis siis elutuppa, et Kellie üles ajada. Nad peavad seda veel arutama.

Nad arutasid hilise öötunnini, kuni Tom katsus viimaks kurnatult magama jääda. Aga kell kolm oli ta endiselt ärkvel. Ja kell neli. Vähkres. Niheles. Pabistas, suu kuiv nagu paber ja pea tuikamas.

Täna öösel on neil julge. Täna öösel pole vaja ähvarduste pärast muretseda. Kellie oli veendunud, et politsei kaitseb neid. Tom polnud selles nii kindel.

Õues koitis. Kell viis kuulis ta kummide sahinat, kääksatust, pudelite kõlksatust. Veel tunnike, ja lapsed virguvad, lippavad nende magamistuppa, poevad nende juurde voodisse. Laupäev. Harilikult armastas ta laupäevi, see oli tema lemmiknädalapäev.

Kellie ütles, et ta võib politseile infot andes konfidentsiaalsust paluda ja politsei nõustub sellega. Keegi ei saaks teada, et ta nendega rääkis.

„On sinuga kõik korras, kallis?" päris Kellie äkki.

„Ma olen ikka ärkvel," vastas ta. „Pole silmatäitki maganud."

„Mina ka mitte."

Tom sirutas käe välja, leidis naise käe ja pigistas seda. Kellie pigistas vastu. „Ma armastan sind," ütles Tom.

„Mina sind ka." Lühikese vaikuse järel küsis Kellie: „Kas sa oled otsustanud?"

Mees vaikis viivu. Siis ütles ta tasakesi: „Jah."

34

Roy Grace veetis samuti unetu öö. Tema peas keerles lõputu nimekiri operatsiooni Ööbik eesseisvatest toimingutest. Lisaks veel Brent Mackenzie jutt.

Paraku, semu, ähvardab teid vaimude sõnul tõeline hädaoht. Midagi seoses selle skarabeusega. Te peate ette vaatama.

Mida ta sellega silmas pidas? Äkki oli ta lihtsalt tajunud skarabeuse kujutist, mis püsis lakkamatult Grace'i teadvuses?

Nüüd naasid mõtted Janie Strettoni juurde. Grace viskas peast kõik Janie leinava isa emotsioonid – aastatega oli ta nende tunnete suhtes karastunud. Vahest ehk rohkemgi, kui talle oleks meeldinud, aga võib-olla oligi see ainuke viis kohaneda. Ta mõtles sellest, mida oli Janiega tehtud. Milleks kõrvaldada pea, kuid jätta maha käelaba? Oli see mingit laadi sõnum? Kellele? Politseile? Või perversne trofee?

Ja miks just skarabeus?

Kas tapja tahtis uhkustada oma intellektiga?

Talle meenus Alison Vosperi mõru hoiatus, teadmine, et see juurdlus on tema viimne võimalus. Säilitamaks oma tööposti ja elu siin Brightonis tuleb tal Janie tapja leida viperusteta, ilma et ajalehtedes kirjutataks politseinike okultismiharrastusest ja keegi jälitussõidu käigus hukkuks.

Ta peab kõndima munadel.

Lihtsam oleks vee peal kõndida, mõtles ta.

Kell kuus hommikul sai Grace'il villand koiduaegse linnukoori, piimapudelite kõlksatuste, koera kauge haukumise ja omaenda neetud mõlgutuste kuulamisest.

Ta lükkas teki kõrvale, tõstis jalad üle voodiserva ja istus mõne hetke liikumatult, silmad unetusest punased, pea lõhkumas. Ta oli öösel maganud kõige rohkem pool tundi, kui sedagi. Ja täna õhtul on tal kohting. Päris tõsine kohting.

Ning ta teadis, et see mängis tema unetuses tähtsat osa. Elevus. Nagu armunud teismelisel! Polnud midagi parata. Ta ei mäletanud, millal end viimati niiviisi tundis.

Ta astus akna alla, paotas kardinaid ja vahtis välja. Päev paistis tulevat ilus: taevalaotus oli tumesinine ja pilvitu. Õues oli väga vaikne. Pirakas rästas keksis kohmakalt kastemärjal murul, nokkis ussikesi otsides maapinda. Grace vaatles Sandy rajatud *zen*-budistlikku veesilma, selle kaarjat kuju, laiu lamedaid kivisid ja viimaks kõiki taimi, mis naine oli paigutanud ümberringi muru servadesse. Paljud taimed olid närbunud, allesjäänud vohasid hullumeelselt.

Grace'il polnud aiandusest aimugi, see oli alati olnud Sandy valdkond. Aga ta oli naist rõõmuga abistanud, kui too nende krundi üksluisele muruga kaetud nelinurksele kaheksandikaakrile oma erilist aeda rajas. Ta oli kaevanud seal, kus naine käskis, väetanud, kastnud, turbakotte tarinud, umbrohtu kitkunud, istutanud: vabatahtlik mullatööline brigadir Sandy juhendamisel.

Need olid head ajad, kui nad ühist tulevikku ehitasid, kodu lõid, pesa punusid, kooselu tsementeerisid.

Nüüd oli Sandy rajatud ja palavalt armastatud aed hooletusse jäetud. Murugi oli pügamata ja umbrohtu kasvanud moega, äratades Grace'is süümepiinu, pannes teda muretsema, mida Sandy küll ütleb, kui tagasi tuleb.

Laupäeva hommikud. Talle meenus, kuidas ta oli tavatsenud varahommikuti jooksma minnes tuua Sandyle Church Roadilt pagariärist mandlitega sarvesaiu ja Daily Maili.

Ta vedas kardinad hooga lahti ja valgus tulvas sisse. Ning äkki, esimest korda ligi üheksa aasta järel, nägi ta tuba teise pilguga.

Ta nägi naisterahva magamistuba, mis oli sisustatud peamiselt mitmesugustes roosades toonides. Nägi viktoriaanlikku mahagonipuust tualett-lauda, mille nad olid imeodavalt hankinud ühest Gardner Streeti müügiputkast ja mida katsid ilmselgelt naisterahvale kuuluvad juukseharjad, kammid, meigitarbed ja lõhnapudelikesed. Oli raamitud foto Sandyst õhtukleidis ja temast õhtuülikonnas, seismas kapteni kõrval laeva Black Watch pardal ainsal kruiisireisil, kus nad olid käinud.

Ta nägi Sandy tuhvleid, mis olid ikka veel põrandal, ja Sandy hommikumantlit voodi kõrval seinanagis. Mida arvaks sellest siia sattudes mõni naine, mõtles ta järsku.

Mida arvaks Cleo?

Ja ta taipas, et need mõtted polnud talle varem kordagi pähe tulnud. Aeg seisis siin majas. Kõik oli täpselt nõnda nagu tollel teisipäeval, 26. juulil, kui Sandy jäljetult kadus.

Ta mäletas seda kõike nii pagana eredalt.

Tema kolmekümnenda sünnipäeva hommikul oli Sandy äratanud ta kandikuga, millel oli üheainsa küünlaga tilluke kook, šampanjaklaas ja väga ropp sünnipäevakaart. Ta oli naise kingitused avanud, seejärel olid nad armatsenud.

Ta oli kodust lahkunud tavalisest hiljem, kell veerand kümme, ja jõudnud Brightoni politseijaoskonda tööle veidi pärast poolt,

briifingule põrguinglist tsiklivenna mõrva asjus, kes oli visatud Shorehami sadamas vette, käed selja taha seotud ja tuhaplokk jalgade külge aheldatud. Ta oli lubanud varakult koju tulla, et koos ühe teise abielupaariga restorani tähistama minna – oma toonase parima sõbra Dick Pope'iga, kes oli samuti uurija, ja Dicki naise Lesliega, kellega Sandy hästi läbi sai. Juurdlus oli arenema hakanud ja ta saabus koju kavatsetust ligi kaks tundi hiljem. Sandyst polnud kippu ega kõppu.

Alguses arvas ta, et naine on tema peale hilinemise pärast vihane ja ilmutab nõnda protesti. Maja oli korras, puudusid vaid Sandy auto ja käekott, ei mingit märki rüselusest.

Siis leiti naise päevinäinud must Volkswagen Golf kakskümmend neli tundi hiljem Gatwicki lennujaama lühiajalisest parklast. Kadumise hommikul oli Sandy krediitkaardiga tehtud kaks tehingut, üks Bootsi apteegis ja teine Tesco tanklas. Sandy polnud kaasa võtnud riideid ega muid isiklikke esemeid.

Grace'i naabrid sellel vaiksel elurajooni tänaval rannapromenaadi lähistel ei olnud midagi näinud. Tema ühel käel elas ülevoolavalt sõbralik kreeka perekond, kellele kuulus linnas paar kohvikut, aga nemad olid puhkusele sõitnud. Teisel käel elas eakas kõva kuulmisega lesknaine, kes magas, televiisor sisse lülitatud ja heli täisvõimsusel. Praegugi, kell 6.18, kuulis Grace nende ridaelamu vaheseina tagant summutatud ameeriklasehäält: kõla järgi John Wayne, kes kõnetas kokkuaetud hulgustesalka.

Ta läks trepist alla kööki, pidades aru, kas teha kõigepealt tassike teed või minna enne jooksma. Tema kuldkala ujus ümmarguses akvaariumis sihitult nagu ikka.

„Hommikust, Marlon!" ütles ta lustakalt. „Väike hommikune ujumine? Süüa tahad?"

Marlon maigutas paar korda suud. Ta ei olnud kuigi jutukas.

Grace täitis kannu, tõmbas tooli lähemale, istus köögilaua äärde ja vaatas ringi, otsides, mis viitab siin ruumis Sandyle. Kui välja arvata hõbedane külmkapp, oli peaaegu kõik punane või punakates

toonides. Pliit ja nõudepesumasin olid punased, samuti valgete kapiuste käepidemed, pliidiplaat ja ukselingid. Köögilaudki oli punane ja valge. Sandy valik. Tookord oli see värv moes, kuid nüüd jättis kõik pisut väsinud mulje: keraamilised pinnad olid koledasti ära täksitud. Mõned kapiuksed olid viltu vajunud. Värv oli kriimuline ja määrdunud.

Ta teadis, et tegelikult sobiks talle paremini korter. Siin elasid nad kolmekesi: tema, Marlon ja Sandy vaim.

Ta avas valamualuse kapiukse, kummardus, leidis mustade prügikottide rulli ja rebis sealt ühe. Siis võttis ta riiulilt enda ja Sandy foto ning vahtis seda hetke. Keegi võõras oli teinud selle Grace'i kaameraga nende mesinädalatel. Vesuuvi mäe tipus. Ronimise pingutusest higised, mõlemal seljas T-särk, seisid nad Sandyga kraatri taustal, mida osalt varjas madal hall pilv.

Ta asetas foto prügikotti ja seisis liikumatult, nagu oodates, et välgunool lööb ta surnuks.

Aga midagi ei juhtunud.

Ainult süümepiinade laine pühkis temast üle. Äkki läheb täna õhtul väga hästi ja ta kutsub Cleo Morey pärast õhtusööki siia?

Ta taipas, et tuleb kõrvaldada kõik, mis kuulub silmanähtavalt Sandyle. Ja see on talle hiiglaslik samm. Verstapost.

Kuid võib-olla on ka aeg?

Nüüd mõtles ta ümber, võttis foto prügikotist välja ja asetas tagasi riiulile. Fotode puudumine mõjuks pentsikult. Majast tuli kokku korjata Sandy isiklikud *asjad*.

Üleval magamistoas vaatas ta naise juukseharja. Sinna oli ikka takerdunud Sandy pikki heledaid juuksekarvu. Ta napsas ühe ja tõstis silme ette, süda järsku tinaraske. Ta lasi karva lahti ja jälgis, klomp kurgus, kuidas see langes vaibale. Ta tõstis harja nina alla ja nuusutas, kuid Sandy lõhna polnud enam, hari lõhnas ilmetult ja kuivalt.

Ta pistis prügikotti harja, kogu naise kraami tualettlaualt ja seejärel vannitoast. Ta toimetas koti vabasse tuppa, mida kasutas kolikambrina, ning sokutas selle tühja kohvri, sülearvuti pappkarbi ja

mitme vana jõulupiltidega kingitustepaberi rulli kõrvale.

Siis tõmbas ta maika selga, lühikesed püksid ja tossud jalga, murdis taskusse viienaelase rahatähe ja suundus jooksma.

Tema marsruut viis otse Kingswayni, laia mitmerealise maanteeni, mis kulges mööda Hove'i mereäärt. Ühel küljel andsid lihtsad elumajad umbes poole miili pärast maad häärberikvartalitele ja hotellidele, mis jätkusid terve mereääre ulatuses – mõned modernses, mõned viktoriaanlikus ja mõned regendistiilis. Vastas olid kaks väikest paadisõidulaguuni ja mänguväljak, muruplatsid, edasi promenaad rannamajakeste ridadega, selle taga liivarannad ja veidi üle miili ida pool vana läänekai varemed.

Inimesi peaaegu polnud ja tal oli tunne, nagu oleks linn üleni tema jagu. Talle meeldis nädalavahetustel varakult väljas olla, justkui maailmast sammukese ees. Merel oli mõõn ja kerkiv päikeseketas paistis juba kõrgel taevas. Keegi mees jalutas taamal luidetel, kõlgutades metallidetektorit. Silmapiiril kükitas täpist vaevu suuremana liikumatult vististi üks kaubalaev.

Tänavapuhastusveok lähenes Grace'ile pikkamisi, mootor möirgamas ja harjad pöörlemas, koristades tavalist reedeõhtust laga: mahavisatud kiirtoidukarpe, kokapurke, konisid, üksikuid süstlaid.

Grace seisatas promenaadi keskel, natuke eemal joodikust, kes pingil kerratõmbunult magas, ja tegi võimlemisharjutusi, hingates sügavalt sisse tuttavat rannaäärset lõhna, mida väga armastas: maheda värske õhu soolakat maiku, iseloomulikku paksu rooste-, tõrva- ja vanade köite lõhna koos mädaneva kala lehaga. Brightoni mereäärsete pansionipidajate eakas põlvkond kutsus seda reklaambrošüürides osooniks.

Siit alustas ta oma kuuemiilist jooksu jahisadamasse ja tagasi. Viimase miili ajal põikas ta alati maa poole, lipates Hove'i Church Roadi pulbitsevale ostutänavale ööpäev läbi avatud toidupoodi, et osta piima ja ajaleht ning ehk ka mõni pilkupüüdev ajakiri. Täna hommikul ostab ta ehk veel ühe stiiliajakirja. Näiteks Arena. See

võib anda ideid, mida õhtul selga panna.

Ta seisatas poeukse juures tublisti higistades, ühtaegu jooksust kosutatud ja magamatusest kurnatud. Venitus tehtud, sisenes ta poodi ja kõndis ajalehtede-ajakirjade riiulite vahele. Sedamaid nägi ta Arguse hommikuse väljaande pealkirju:

BRIGHTONI JUURATUDENGI MÕRVALOOS
SALADUSLIK MARDIKAS

Vihast vahutades haaras ta riiulilt lehe. Ära oli trükitud Janie Strettoni foto, mis oli eelmisel päeval ringlusse saadetud. Selle alla oli paigutatud pisike foto skarabeusest.

Sussexi kriminaalpolitsei keeldub ütlemast, kas haruldane skarabeus, keda Briti saartel looduses ei leidu, kujutab endast tähtsat juhtlõnga Janie Strettoni tapmises. Kui palusime kinnitust, kas riiklik patoloog dr Frazer Theobald avastas lahkamisel mardika, ei olnud juurdlust juhtiv Brightoni ja Hove'i kriminaalpolitsei komissar Roy Grace kommentaarideks saadaval ...

Grace jõllitas teksti, iga minutiga rohkem raevu minnes. *Ei olnud saadaval?* Tuhat ja tuline, keegi ei olnud temalt kommentaari palunud. Ning ta oli andnud range käsu, et ajakirjandusele ei tohi mardika avastamisest rääkida.

Kes kurat selle siis lekitas?

35

Mõni minut enne kella poolt üheksat, duši all käinud ja kiiresti kausikese maisihelbeid söönud, kandes laupäevalgi tumedat ülikonda, valget särki ja viisakat lipsu – kuna ta ei teadnud, mida päev toob ja kellega ta kohtub –, saabus Grace tigedas tujus juurdlustuppa

TEABEKOG 1, valmis kedagi elusalt nülgima.

Meeskond oli juba täies koosseisus kohal ja ootas teda, näoilmete järgi otsustades olid nemadki Arguse pealkirja näinud.

Juhuks kui keegi veel ei olnud, viskas Grace lehenumbri töölauale. Tervituse asemel ütles ta: „Okei, milline lollpea sellega hakkama sai?"

Glenn Branson, Nick Nicholl, Bella Moy, Emma-Jane Boutwood, Norman Potting ja ülejäänud vahtisid talle mõttelagedalt otsa.

Grace'i süüdistav pilk pöördus esmajärjekorras Norman Pottingile. „On sul ettekujutust, Norman?" küsis ta.

„Artikli kirjutas too noor leheneeger Kevin Spinella," mõmises Potting jämedal maamehehäälel. „Selle vennikesega on alati pahandusi, kas pole?"

Grace taipas äkki, et oma pahameeles oli ta unustanud autorit vaadata. Unetu öö järel väsinud aju ei töötanud korralikult. Üldjuhul andis pikk jooksutiir talle energiat, ent praegu oli ta võhmal ja vajas hädasti kanget kohvi. Mille isuäratavat lõhna kerkis laualt mitmest topsist.

Hiljuti lehetoimetusega liitunud Kevin Spinella oli noor kimeda häälega algaja krimireporter, kes Sussexi politsei kulul ruttu nime tegi. Nagu enamik kolleege, nii oli ka Grace selle ajakirjanikuga varem kokku puutunud.

„Okei, Norman, sinu esimene ülesanne täna on selle tõpraga ühendust võtta ja uurida, kellelt ta infot sai."

Seersant krimpsutas nägu ja rüüpas plasttopsist kohvi. „Arvatavasti ütleb ta lihtsalt, et kaitseb oma allikaid," vastas ta enesega rahuloleval moel, mis ärritas Grace'i väga.

Kuna Pottingil oli tõenäoliselt õigus, surus Grace maha kiusatuse talle käratada.

„Häda on selles, Roy," ütles Branson, „et me oleme ohvri pead otsima värvanud sadu abipolitseinikke. See võib olla keegi neist. Võib olla mõni kriminalist. Info võis tulla koroneri juurest. Või

morgist."

Grace teadis, et Glenn räägib tõtt. Suurte juurdlustega on alati see probleem. Kõik on uudishimulikud, selline on inimloomus. Tarvitseb vaid kellelgi midagi hooletult välja lobiseda, kui info hakkab levima nagu kulutuli.

Aga millist kahju see teha võib. Või oli juba teinud.

Jättes asja momendiks sinnapaika, käis ta läbi nimekirja, mille Bella Moy ja Eleanor olid ette valmistanud ja mida juurdluse lõpuni kaks korda päevas uuendavad. Siis katkestas Norman Potting teda.

„Kes teab, Roy, järsku õnnestub seda Kevin Spinellat millegagi pitsitada."

„Millega näiteks?" küsis Grace.

„Noh, kõlakate järgi olevat ta kannikahai. Teate küll, kakaaugupoiss."

Raske südamega aimas Grace, et Pottingilt on tulekul järjekordne fopaa. „Tänapäeval öeldakse gei."

„Täpipealt, mu sõber."

Grace põrnitses teda karmilt. Norman Potting oli nii elust maha jäänud. „Ja kuidas see meid õieti aitab?"

Potting tõmbas pintsakutaskust puis-eerikajuurest piibu, mille varrel ilutsesid ohtrad hambajäljed, ja vahtis seda huuli torutades. „Huvitav, kuidas Arguse, Brightoni ja Hove'i linna häälekandja peatoimetaja suhtub sellesse, et tema alluvuses töötab pederast?"

Grace ei uskunud oma kõrvu. „Norman, kuivõrd Brightoni ja Hove'i linnas elab Ühendkuningriigi suurim geikogukond, poleks tal minu arvates midagi selle vastu, kui ka terve toimetus koosneks geidest."

Potting pööras Emma-Jane'i poole ja pilgutas hoogsalt silma, suunurka moodustumas süljemull. Põidlaga endale rinnale koputades ütles ta: „Pole viga, kullake, õnneks on alles veel *tõelisi mehi*. Võta neist viimast."

„Kui mõne leian, siis kindlasti," lubas Emma-Jane.

„Norman," ütles Grace, „sinu keelekasutus on täiesti lubamatu. Tule kohe pärast koosolekut minu kabinetti."

Meeskonnale lausus ta: „Okei, tähelepanu. E-J ja mina sõidame kella üheteistkümneks Bromleysse putukafarmi, nagu kokku lepitud. Norman, sinu päevaplaanis on Spinella ja kõned Janie Strettoni automaatvastajale."

Ta jagas nimekirja alusel kõigile meeskonnaliikmetele päevaks ülesanded. Kui hästi läheb, jääb temale ja Glennile pärastlõunal tunnine auk, et Brightoni kesklinnas kohtuda ja rõivapoodides tõsiseid sisseoste teha.

Ta katsus peletada süütunnet, mida need mõtted temas äratasid, sest ta oleks pidanud täielikult Janie Strettonile keskenduma. Aga nende pikkade põrgulike aastate järel oli talle ju ometi lubatud vahel pisut lõõgastuda?

Nüüd hakkas ta jälle Sandyle mõtlema, otsekui oleks päikese ette libisenud tume pilv. Sandy oli alati vaikselt kusagil tagaplaanil. Ta oleks nagu kõiges naise heakskiitu vajanud. Süüdlaslikult meenusid talle Sandy isiklikud esemed, mida ta oli vaid paari tunni eest musta prügikotti ladunud. Kas sellepärast, et kavatses Cleo Morey õhtul külla kutsuda?

Või püüdis ta lihtsalt minevikust vabaneda, tulevikule teed teha?

Kui tal mahti on, läheb ta millalgi varsti kinnisvarabüroosse ja paneb oma neetud maja müüki.

Ainuüksi sellele mõeldes näis, et õlgadelt veereb tohutu koorem.

Glenn Bransoni telefon helises. Ta heitis pilgu Grace'ile, kes andis noogutusega loa vastata.

„Juurdlustuba, seersant Branson kuuleb. Kuidas saan aidata?"

„Kas te teate, miks enamik mehi sureb enne oma naisi?" küsis Norman Potting äkki.

Üritades Bransoni jutuajamist kuulata, surus Grace hambad risti.

Mitut pearaputust nähes lausus Potting: „Sest nad ise tahavad!"

Kõik naised ägasid valjusti kui ühest suust. Glenn Branson pressis telefonitoru kõrva äärde ja kattis teise kõrva käega, et paremini kuulda.

Potting, kes ainsana tundus seda nalja vaimukaks pidavat, puksus endamisi naerda.

„Aitäh, Norman," ütles Grace.

„Neid on mul veel," kinnitas seersant.

„Selles ma ei kahtle," torkas Grace. „Aga kell on kolmveerand üheksa laupäeva hommikul. Räägid meile ehk hiljem, kui oleme tapja vahistanud?"

„Sobib!" ütles Potting, kui oli hetke järele mõelnud. „Õige jutt, Roy."

Grace jõllitas teda. Vahel oli keeruline aru saada, kas see mees on ninatark või lausloll. Varasemad kogemused Pottingiga näitasid, et harilikult suudab ta olla mõlemat korraga.

Branson, kes kandis täna mustal T-särgil kalli välimusega nahktagi, kritseldas märkmikulehele telefoninumbri. „Kümme minutit," ütles ta. „Ma helistan teile tagasi. Ei, ärge muretsege. Igatahes. Tänan teid."

Teda jälgides olid kõik ootamatult vait jäänud. Toru hargile pannes teatas Branson: „Veel üks võimalik juhtlõng."

„Mis mulje jäi?" küsis Grace.

„Keegi mees helistas taksofonist. Kodust ei julgenud. Siis hakkas ta kartma tänavale pargitud autot. Tahtis sellest kontrolli mõttes mööda jalutada. Ma pean talle kümne minuti pärast tagasi helistama." Branson piilus käekella, tohutut roostevabast terasest ristkülikut, millega tüütuseni eputas. Seda kella kasutavad Vene sukeldujad, rääkis ta kõigile, ja ta ostis selle mingist Brightoni trendipoest. Väidetavalt maailma suurim käekell. Grace oli seinakelladelgi väiksemaid sihverplaate näinud.

Sestsaadik, kui mõrv kolmapäeva pärastlõunal avalikustati, oli neile tulnud üle kahesaja viiekümne telefonikõne. Ühtegi kõnet ei tohtinud eirata, ja vaid imetilluke protsent neist viib kuhugi välja.

Kuna Argus oli täna avaldanud teate skarabeusest – ja homme avaldavad selle tingimata ka üleriigilised lehed –, siis helistajate hulk tõenäoliselt kasvab ja terade sõkaldest eraldamine muutub üha raskemaks.

„Ajaraisk või asjalik?" küsis Grace.

„Ta ütleb, et nägi vist Janie Strettoni mõrva pealt."

36

Grace juhtis, kuna Emma-Jane Boutwood, seljas stiilne kaheosaline helesinine kostüüm ja kahvatusinine pluus, istus märgistusteta Mondeo kõrvalistmel, süles lahmakas pruun ümbrik ja internetist välja prinditud teedekaart.

Harilikult oleks Roy Grace kasutanud tunniajast autosõitu lähemaks tutvumiseks noore meeskonnaliikmega, aga täna hommikul mõlkus tal liiga palju mõttes – Norman Pottingi peale vihastamine oli sellest vaid väike osa – ja nende vestlus jäi napisõnaliseks. E-J jutustas natuke endast: et tema isale kuulub Eastbourne'is reklaamiagentuur ja et ta väikevend oli mõne aasta eest edukalt paranenud ajukasvajast. Sellest piisas, et Grace'ile aimu anda, milline inimene peitub tööl nähtud noore ambitsioonika naispolitseiniku fassaadi taga. Kuid Grace ise rääkis vähe, ja üritanud ülemust paar korda vestlusse tõmmata, taipas Emma-Jane, et too soovib vaikust.

Grace säilitas ühtlase seitsmekümne viie miilise tunnikiiruse, sõites M25 maanteel. See maantee polnud talle meeltmööda, sagedaste tihedate ummikute tõttu kutsuti seda maailma suurimaks parkimisplatsiks, aga tänasel laupäevahommikul oli liiklus hõre ega topanud. Ilusa varahommiku järel hakkas ilm nüüd halvenema, taevas tõmbus pahaendeliselt süsimustaks. Tuuleklaasile langesid mõned vihmapiisad, kuid mitte nii palju, et kojamehi tööle panna. Grace pani neid vaevu tähele: ta juhtis autopiloodil, aju teadlik osa juurdlusele keskendunud.

Janie Stretton mõrvati millalgi teisipäeva õhtul, mõtles ta, ja praegu on laupäeva hommik. Pead pole ikka leitud, ega ka ühtegi motiivi või kahtlusalust.

Mitte ainsatki paganama juhtlõnga.

Ning Alison Vosper ütles, et esmaspäeval liitub äärmiselt ülbe londonlasest inspektor Cassian Pewe Brightoni kriminaalpolitseiga temaga samas auastmes. Kahtlemata ootab abiprefekt talt veel mingit valesammu, et ta siis paugupealt juurdlusest kõrvaldada ja asendada Pewe'ga, kellel on läikivad blondid juuksed, ingellikud sinised silmad ja krigisev hääl nagu hambaarsti puur.

Kindlasti tahab Alison Vosper, et uus protežee, kellena Pewe Grace'ile tundus, saavutaks ruttu edu, ja parimat võimalust selleks pakub kõmuline mõrv, mida uuriv meeskond pole tulemusteni jõudnud.

Kõige enam hämmeldas Grace'i tapatöö metsikus – ründaja pidi olema täiesti sõge –, millega nähtavasti ometi ei kaasnenud seksuaalset kallaletungi. Kas tegu oli pesueht hullumeelsega, võib-olla sedasorti skisofreenikuga nagu Peter Sutcliffe, Yorkshire'i Rappija? Mehega, kes kuulis jumala häält, mis käskis tal prostituute tappa?

Või oli Janie Strettonil vaenlane?

Muidugi oli kahtluse all Janie viimane kallim Justin Remington, aga Janie isa juttu arvestades polnud see tõenäoline. Bella Moy oskas hästi inimesi hinnata – Grace'il tekib sellest mehest parem ettekujutus, kui Bella on teda küsitlenud, ja loodetavasti saadakse temaga täna ühendust. Kui Bella tunnetab, et seal on midagi viltu, läheb Grace ekskallimaga ise kohtuma. Aga kui see pole Justin Remington, nagu ta oletaski, kes siis? Ja miks? Kus on tapja praegu? Kas valmistub kusagil uuesti mõrvama?

Pärast Brent Mackenzie juures käiku oli ta eile õhtul ostnud kala ja kartuleid koos marineeritud sibulaga ning suundunud tagasi peaaegu inimtühja juurdlustuppa. Ta oli toidu alla loputanud joogiautomaadi parkhappemaitselise teega, lugedes juhtumi senist

kokkuvõtet, mille meeskonna assistent Hannah Lockley oli talle ette valmistanud.

Ta oli tükk aega istunud, vahtides Janie Strettoni nägu ja seejärel kaht suurt valget tahvlit. Ühele oli magnetiga kinnitatud Peacehaveni topograafiline kaart, kahe punase sõõriga seal, kust oli leitud Janie käsi ja peata torso. Olid ka fotod laibast sündmuspaigal ja paar lahkamisfotot, millest üks kujutas mardikat pärakus. Nüüd meenusid need talle detailse eredusega ja ta judises äkki vastikusest.

Mis sinuga teisipäeva õhtul juhtus, Janie? Kes on Anton? Kas Anton tegi seda?

Tema mõtted pöördusid Derek Strettonile. Üle üheksakümne viie protsendi kõigist mõrvadest Ühendkuningriigis sooritavad kas ohvri pereliikmed või tuttavad. Jäi neil Glenn Bransoniga eile Janie isa külastades midagi kahe silma vahele? Kas mehe sõnad viitasid kuidagi, et ta võis ise oma tütre tükeldada? Miski polnud võimatu: niipalju olid politseis töötatud aastad Grace'ile õpetanud. Aga Stretton oli jätnud siira, kaotusvalus lohutamatu isa mulje. Tal polnud sellise mehe aurat, kes on äsja tapnud.

Autoraadio ärkas raginal. Nad olid Sussexi politsei lainealast väljas ja sisse tungis Bromley piirkonna dispetšer, kes käskis patrullautol sõita liiklusõnnetuse toimumispaigale. Emma-Jane keeras heli maha. „Varsti oleme kohal," ütles ta. „Üle järgmise ringristmiku ja teine tänav vasakul."

Järsku lahvatas tuuleklaasile vihmavaling, mida taevas oleks kui varuks hoidnud, vesi tantsis Fordi kapotil ja trummeldas sõjakalt katusel. Grace otsis kohmakalt kojameestekangi, sai klaasipuhastid tööle, alguses aeglaselt ja siis kiiremini; need lükkasid vihmavee tuunjaks kihiks laiali, nii et mõne hetke pidi ta tõsiselt keskenduma, enne kui nähtavus pisut paranes.

„Kuidas sulle putukad istuvad?" küsis Grace.

E-J krimpsutas nägu. „Õigupoolest ei istu. Aga teile?"

„Ma pole neist vaimustuses," tunnistas Grace.

Ta pööras vasakule, kuhu Emma-Jane osutas ja kus sõiduteed

palistasid 1930-ndatel ehitatud ridaelamud – nagu minu kodutänav, mõtles ta. Tänava lõpus paistis väike tööstuskrunt, kus tee sukeldus raudteesilla alla. Taamal vasakul oli veel ridaelamuid, millele järgnes toimekas poodidekvartal.

„Siinsamas," ütles nooremuurija.

Grace vähendas kiirust, vaadates poodide juures parkimiskoha järele ringi. Ta nägi pagariäri, apteeki, antiigiäri, mille ette olid sillutisele asetatud vanaaegsed toolid, mänguauto, männipuidust laud ja veel mingid esemed; selle kõrval olid traumapunkt ja spordipood. Nüüd märkas ta midagi lemmikloomatarvete poe sarnast, aknal väikesed tühjad puurid. Silt aknal teatas: ERRIDGE & ROBINSON – MAALETOOJAD JA VARUSTAJAD.

Nad parkisid auto veidi eemale varjualusesse ja jooksid vihmas tagasi, Emma-Jane'il pruun lahmakas ümbrik pea kohal, ning sisenesid ettevõtte eesuksest kellukese valju helina saatel.

Sedamaid kargas Grace'i ninna lõhn: kirbe, ülimalt hapukas hais, mida saepuru ainult natuke pehmendas. Nad seisid hämaralt valgustatud ruumis, neid ümbritsesid põrandast laeni ultravioletse taustvalgustusega puurid, millest mõnes oli näha ronimas putukaid. Ta piilus üht puuri vaid paari tolli kaugusel ja täheldas võbelevaid pruune katsesarvi. Väga suur mardikas, liiga suur ja rahutuks tegevalt lähedal. Ta taganes paar sammu, pühkis laubalt vihmavett ja kortsutas nooremuurijale kulmu, nagu imestades, mis paik see sihuke on.

Ta märkas ämblikku, või pigem kollakasmusta karvast jalga, siis teist jalga ja kolmandat; ämblik läbis puuri kolme vilka sööstuga. See oli hiiglaslik: väljasirutatud jalgadega ja nüüd üleni nähtaval, ei oleks elukas praetaldrikulegi ära mahtunud.

Emma-Jane jälgis samuti ämblikku kangesti ebamugaval näoilmel. Ka Grace tundis end ebameeldivalt. Mida rohkem ta vaatas, seda rohkem tillukesi silmi ja võbelevaid tundlaid ta nägi. Ja lehk ajas lausa öökima.

Avanes vaheuks, kust ilmus lühikest kasvu kõhn, hilistes neljakümnendates mees, seljas pruunid tunked ja kurguni kinni

nööbitud, kuid lipsuta valge särk. Tal olid väikesed kahtlustavad silmad, mille tohutud puhmaskulmud tuletasid meelde kaht võitlevat päevakoera. „Kuidas saan abiks olla?" küsis ta kahiseval häälel, varjamatult vaenuliku tooniga.

„Kas teie olete George Erridge?"

Vastus oli väga kõhklev ja venitatud. „Ja-ah."

„Mina olen nooremuurija Boutwood," ütles E-J. „Me rääkisime eile. See on komissar Grace Brightoni kriminaalpolitseist."

Grace viibutas ametitõendit. Mees kõõritas seda, nagu iga sõna lugedes, nägu tõmblemas, kulmud hüplemas. „Jah," ütles ta. „Selge pilt." Ta vahtis kaht politseinikku ootusärevalt vaikides.

E-J tõmbas ümbrikust värvifoto ja ulatas mehele. „Me otsime, kes võis selle olevuse mõne kliendi tellimusel Inglismaale toimetada."

George Erridge heitis fotole vaevalt pilgu ja ütles kohe: „*Copris lunaris.*"

„Te impordite troopilisi putukaid?" päris Grace.

Mees näis solvunud. „Mitte üksnes troopilisi. Euroopast, Aasiast, Austraaliast, tegelikult kogu maailmast."

„Kas te võisite ka selle isendi maale tuua?"

„Enamasti on mul neid varuks. Tahate näha?"

Grace'il oli kiusatus öelda: *Ei, parem mitte,* kuid ta lausus kohusetundlikult: „Jah, meeleldi."

Mees juhatas nad vaheukse kaudu, kust oli väljunud, tubli saja jala pikkusesse lattu. Nagu poeruum, nii oli seegi maast laeni puure täis; lõhn oli siin isegi jubedam, hoopis hapum ja teravam, valgustus sama hämar.

„Prussakatuba," seletas Erridge paraja uhkusega. „Farmatseutikatööstus tellib neid katseteks."

Grace, kes oli prussakaid alati jälestanud, seisatas ja piilus ühte puuri, kus oli umbes kakskümmend pruuni elukat. Ta judises.

„Meie planeedi visamaid loomi," ütles mees. „Kas te teadsite, et kui prussakal pea maha lõigata, elab ta veel kuni viisteist päeva?

Pöördub ikka tagasi toiduallika juurde. Süüa ta muidugi enam ei saa."

„Võeh!" kõõksatas Emma-Jane.

„Seda ma ei teadnud," vastas Grace. *Aitäh, et minuga jagasite,* oleks ta äärepealt lisanud.

„Nad elaksid tuumakatastroofi üle. Nende evolutsioon lõppes sadade tuhandete aastate eest. Ei ütle inimeste kohta just palju, mis?"

Grace vaatas talle otsa, oskamata midagi kosta. Tema ja E-J järgnesid mehele uue vaheukse kaudu veel pikemasse lattu. Poolel teel George Erridge seisatas ja näitas väikesele puurile. „Palun väga," ütles ta. „*Copris lunaris.*"

Kulus mõni hetk, enne kui Grace eristas puuris liikumatut, tuttavate tunnusjoontega mardikat.

„Miks need mardikad teid huvitavad, kui tohib küsida?" päris Erridge.

Kiusatus mehele rääkida ja tema näoilmet jälgida oli niisugune, et Grace pidi end jõuga talitsema. „Täpseid asjaolusid ei tohi ma avaldada, aga selline mardikas leiti kuriteopaigalt. Me soovime teilt kõigi klientide nimekirja, kellele olete neid hiljuti müünud."

George Erridge vakatas, kuid tema kulmud keksisid raevukalt. „Viimastel kuudel on olnud üksainuke ostja. Nende järele pole eriti nõudlust. Vaid paar kollektsionääri ja uued muuseumid, nadi lugu."

„Kes see ostja oli?" küsis Grace.

Erridge pistis käed tunketaskutesse ja surus keele vastu alahuult. „Hmm. Kentsakavõitu sell, Ida-Euroopa aktsendiga. Helistas umbes kahe nädala eest ja tahtis nimelt teada, kas mul on *Copris lunaris*'te tagavara. Ta vajas neid kuus tükki."

„Kuus tükki?" ütles Grace õudusega. Tema esimene mõte oli: *kuus sedalaadi mõrva?*

„Jah."

„Elusalt või surnult?"

Erridge heitis talle veidra pilgu. „Elusalt, muidugi mõista."

„Kes on tavaliselt teie kliendid?"

„Nagu öeldud, farmaatsiatööstus, loodusloomuuseumid, erakollektsionäärid, vahel ka filmistuudiod. Hiljuti müüsin BBC-le ühe filmi jaoks tarantli. Ma räägin teile ärisaladuse: putukad on hoopis sõnakuulelikumad kui teised loomad. Kui tahate, et prussakas oleks vagusi, tuleb ta vaid neljaks tunniks külmikusse panna. Kui tahate, et prussakas ringi rabeleks, pange ta paariks minutiks leigele praepannile."

„Jätan meelde," vastas Grace.

„Jah," ütles Erridge surmtõsiselt. „Ongi kogu nipp. Nemad ei piinle, saate aru. Nad ei tunne valu samamoodi kui meie."

„Veab neil."

„Tõepoolest."

„Kas teil on selle mehe andmed, kes kuus mardikat ostis?" küsis Emma-Jane.

Erridge ütles veidi ennastõigustava näoga: „Mul ei ole andmeid. Arhiivi kannan ainult püsikliendid."

„Te polnud siis selle mehega varem äri ajanud?" küsis Emma-Jane.

„Ei."

„Aga te kohtusite temaga?" päris Grace.

„Ei. Ta helistas, tahtis teada, kas mul on mardikad olemas, ja lubas neile järele saata. Ta saatis pisitakso, mille juht maksis sularahas."

„Kas kohalik firma?"

„Ma ei tea. Mina ei kasuta pisitaksosid, need pole mulle taskukohased."

Äkki piiksatas Grace'i mobiiltelefon ja hakkas vibreerima. Palunud end vabandada, eemaldus Grace putukaeksperdist ja võttis kõne vastu.

„Komissar Grace," ütles ta.

See oli Branson. „Jou, vanatoi," lausus seersant. „Kuidas läheb?"

„Olen poes," ütles Grace. „Ostan sulle sünnipäevakinki. Mis teoksil?"

„See vennike, kes mulle koosoleku ajal helistas – paranoik, kes rääkis telefoniputkast ja väitis end Janie Strettoni mõrva tunnistajaks?"

„Mhmh," tegi Grace.

„Ta ütleb, et nägi seda arvutiekraanil, kui oli käivitanud rongist leitud CD."

„Kas ta annab arvuti meie kätte?"

„Ma tegelen sellega."

37

Seersant Jon Rye uskus, et pilguheit kellegi arvutisse on nagu pilguheit selle inimese hinge, ja kogemusi oli tal niisuguseks tähelepanekuks piisavalt. Ta poleks suutnud kokku lugeda, kui mitut arvutit oli ta viimase seitsme aasta jooksul uurinud – tema hinnangul tõenäoliselt sadu. Ja täna oli tal jälle üks käsil, Maci sülearvuti, viieteisttollise ekraaniga, umbes aasta vana.

Ta polnud veel kohanud arvutit, mille saladused oleksid tema ja ta meeskonna eest varju jäänud. Igat masti kurjategijad – murdvargad, petised, ärandatud autode müüjad, andmepüük, pedofiilid – mõtlesid, et kui kõvaketas puhastada, on nad kaitstud. Aga kõvakettalt ei saa midagi täielikult kustutada. Jon Rye käsutuses oli tarkvara, mis taastas kettalt kustutatud andmed viimse kui bitini ja tõi arvutisoppidest lagedale kõik digitaalsed jäljed, kui tahes keerukad, kui tahes osavalt peidetud.

Momendil istus ta oma kirjutuslaua taga IT-kuritegude üksuses, mida juhatas, ja valmistus pilku heitma Tom Bryce'i nimelise mehe hinge. Ning ta oli sunnitud nädalavahetuse tööl veetma, kuna too mees, kes polnud kahtlusalune, vaid võimalik tunnistaja, pidi läpaka esmaspäeva hommikul enne tööd tagasi saama.

Jon Rye kiitles – ja mitte alusetult –, et meesterahva arvutiga tunnikese tutvunud, teab ta sellest mehest rohkem kui mehe enda

naine. Ja arvutid, mis tema huvisfääri sattusid, kuulusid üldjuhul pigem meestele kui naistele.

IT-kuritegude üksus võttis Sussex House'i esimesel korrusel kõvasti ruumi. Tavavaatlejale oleks see jätnud üsna samasuguse mulje kui hoone paljud teised osakonnad. Selle moodustas tihedalt töölaudu täis tuubitud avatud ala; mitmel kirjutuslaual kõrgusid tornidena suured serverid ja mõnel vedeles ka laialilammutatud arvutite juppe. Korratul riiulil kükitas viltuste kaustaridade vahel suhkrukott. Seinale paigutatud Bart Simpsoni kella all istus kirjutuslaua ääres Joe Moody, kerekas T-särki ja teksaseid kandev hobusesabas juustega mees, kes klõbistas agaralt klaviatuuril ja tegeles noorte vandaalide kamba fotodega, kes keskmisest lollimatena olid pildistanud end varastatud autot põlema süütamas.

Ruumi üks sektsioon oli ülejäänutest võrega eraldatud: see majutas operatsiooni Glasgow, ulatuslikku lapspornograafiajuurdlust, mis vältas juba kaks aastat ja oli jälile saanud ühele Euroopa suurimale omataoliste jõugule. Võre eesmärk oli takistada osakonnasisest asitõendite segiminekut. Täna töötas võre taga neli inimest ja Rye ei kadestanud neid. Viimased kaks aastat olid nad pidanud päev päeva järel vaatama tülgastavaid kujutisi seksuaalaktidest lastega. Jon Rye töö hõlmas tihti pedofiilias kahtlustatuid ja miski ei kahandanud raevu, mida ta säherdusi pilte nähes iga kord tundis. Issand jumal, leidub maailmas ikka haigeid inimesi. Liigagi palju.

Ribakardinad olid suletud, tõkestades morni vaate arestikambritele, mille ladistav vihm veel masendavamaks muutis. Kuid vähemalt oli toatemperatuur täna talutav: enamasti oli siin suvel sootuks liiga palav ja umbne, pealegi ei käinud need paganama aknad lahti.

Kolmekümne kaheksa aastane vintske ja sooniline Jon Rye, kellel oli riiakas poisikesenägu ja hõrenevad heledad harjasjuuksed, kandis lühikeste käistega valget särki, helesiniseid viigipükse ja musti kingi: neis univormi meenutavais erariietes ilmus ta tööle

iga päev, ja laupäev ei teinud mingit vahet. Viimasel ajal oli erand pigem see, kui tal ei tulnud laupäeval töötada.

Tehnikavidinad olid Joni alati huvitanud, ja kui arvutite kasutamine kümne aasta eest plahvatuslikult kasvas, oli ta näinud, milliseid üüratuid uusi võimalusi need kriminaalidele pakuvad ja kui halvasti oli politsei tollal arvutikuritegevusega võitlemiseks ette valmistatud. Ta otsustas, et arvutikuriteod tagavad politseis kõige kindlama töö, ja kui ta kord erru läheb, aitavad selle valdkonna kogemused tal erasektoris hõlpsasti koha leida.

Ta ei püüdnudki enam veenda oma naist Nadine'i, et see hullumeelne töö on ainult ajutine ega kesta igavesti, või siis ei viitsinud naine teda enam kuulata. Ta silmitses teisi meeskonnaliikmeid, kes samuti tööl viibisid, ja mõtles, kui paljudel neist on täna siiatuleku pärast kodus tüli majas.

Alamehitatus oli lihtne tõsiasi. Ekspertiisi ootavaid konfiskeeritud arvuteid oli praegu üheksa kuu jagu ees: kõik seisis ressursside taga nagu ikka. Ta kahtlustas, et ülemused eelistavad raha kulutada politsei nähtavamaks muutmisele – patrullide lisamisele, murdvaraste, tänavaröövlite ja narkoärikate tabamisele, kuriteostatistika parandamisele – ja et IT-kuritegude üksust peetakse küll vajalikuks, kuid avalikkuse silmis Sussexi politseis väheoluliseks.

Mõned tema meeskonnas olid ehtsad nohikud, värvatud väljastpoolt politseijõudusid: paar tükki otse ülikoolist, teised firmade ja kohalike omavalitsuste IT-osakondadest. Ta vaatles ülinohik Andy Gidneyt, kes istus töölaua ääres otse tema selja taga.

Kahekümne kaheksa aastane Gidney oli kehastunud veidrik. Lausa haletsusväärselt kõhn, jumega, mis ei paistnud iial olevat päikest näinud, juustega, mis olid päris kindlasti ise lõigatud, riiete ja prillidega, mis näisid olevat soetatud heategevuspoe lõpumüügilt, valdas see üldiselt seltsimatu käitumisega mees oma tööd geniaalselt – tingimata meeskonna nutikaim liige. Ta kõneles vabalt seitset keelt, muuhulgas vene keelt, ega olnud siiamaani ühelegi paroolile alla vandunud.

Arvutitesse tungimiseks ei vajanud nad paroole, sest kasutatav tarkvara aitas nad ka ilma sisse, aga tülikaks võisid osutuda parooliga kaitstud zip-vormingus failid. Möödunud nädalal oligi Andy peamiselt maadelnud ühe eriti tõrksa failiga, mis oli konfiskeeritud kelleltki, keda kahtlustati ulatuslikus netipankade veebikülgi kloonivas andmepüügiskeemis. Ta ei tahtnud end alistatuks tunnistada ega lubanud arvutit dekrüpteerimiseks spetsialisti kätte saata.

Gidney ei meeldinud Jonile, kuid ta imetles selle tüübi visadust ja austas ametioskusi. Ta oli ammu leppinud, et inimesed siin üksuses erinevad väga autopededest liikluspolitseis, kus ta oli veetnud ligi kümme seni kahekümnest politseinikuna töötatud aastast. Liikluspolitseis puututi kokku sündmustega ja vahel ka südantlõhestavalt traagiliste situatsioonidega. Aga IT-kuritegude üksuses kohtuti inimloomuse tõeliselt tumeda küljega.

Nagu iga juhtumi puhul, alustas ta sellest, et viis arvuti lukustatud asitõenditupa, kus seinu palistavad riiulid olid lookas konfiskeeritud arvutite all, mida kõiki koheldi kuriteotööriistadena ja hoiustati läikivates läbipaistvast plastist ja sildistatud asitõendikottides. Mõned sellised olid siin juba kaua. Peamise ruumi võtsid mitu mahukat kilekotti põrandal, mis olid täis laotud eraldi tõendikottidesse pitseeritud arvutivarustust.

Rye asetas Tom Bryce'i läpaka tööpinnale, kruvis kesta lahti ja eemaldas kõvaketta, mille ühendas ettevaatlikult kõrge pikliku, klaasist esiküljega teraskarbiga. See sisaldas Fastbloci, kõvaketaste kloonimisseadet, mis kopeeris ketta sisu ekspertiisiks baidi täpsusega.

Kui see oli valmis, pani ta arvuti uuesti kokku, viis tagasi oma kirjutuslauale, torkas pistiku seina ja hakkas tööle. Harjumusest sisestas ta esimese otsingusõnana „Buffy". Ei mingit tulemust. Järjekorras teine oli „Star Trek". Samuti tulemusteta. See küll ei tõestanud, aga lubas siiski oletada, et Tom Bryce ei ole pedofiil. Nende osakond oli viimastel aastatel avastanud kummalise fakti: suur hulk pedofiile on ühtlasi „Vampiiritapja Buffy" ja „Star Treki"

fännid. Kui arvutist leida mõlemad, on see esimene ohumärk.

Jon tegutses kiiresti ja metoodiliselt. Ta vaatas läbi fotoalbumi, kus oli rohkesti pilte veetlevast voogavate blondide juustega naisest ja kahest lapsest, poisist-tüdrukust, kelle areng oli jäädvustatud vastsündinueast kuni praeguseni, kui tüdruk oli umbes neljane ja poiss umbes seitsmene. Tavalised perepildid. Ei midagi häirivat.

Ta võttis käsile Bryce'i äramärgitud veebiküljed, kuid needki ei äratanud huvi. Ta läks ajas tagasi, järgides mehe viimase aasta netiskäike, kontrollides iga veebiaadressi, mida too oli külastanud. Sarnaselt pea iga meesterahva arvutiga, mida ta oli uurinud, leidus nimistus tosinaid pornokülgi, ent kui paar lesbisaiti kõrvale jätta, ei viidanud miski, et mees oleks pervert.

Nüüd sattus ta millelegi, mis teda hämmeldas. Alguses arvas ta, et need on viiruse jäljed, kuid taipas siis, et tegu on mingi iseinstalleeruva nuhkvara lähtekoodiga. Selle käekiri tundus tuttav, aga ta ei mõistnud kohe, miks. Ta järgnes sellele tasapisi linke mööda. Ja nägi, et tarkvara oli hiljuti loonud kasutajanime ja parooli; ta sisestas need, aga need olid tühistatud ja ta ei pääsenud edasi.

Ta pööras ringi. Andy Gidney keskendus selja taga pingsalt, kuulates kõrvaklappidest oma iPodi, sõrmed libisemas üle klaviatuuri kontsertpianisti graatsilise väledusega. Seersant tõusis, astus kolleegi juurde ja koputas talle õlale.

„Mul on natuke abi vaja, Andy. Saad sa mõneks minutiks pausi teha ja vaadata, kas leiad parooli ja kasutajanime, et mind tulemüürist läbi viia?"

Sõnagi lausumata kobis nohik pahaselt Rye kirjutuslaua taha. Jon läks kohvi tooma, ja kui ta viis minutit hiljem tagasi jõudis, töötas Andy juba uuesti enda laua taga.

„Kas said hakkama?" küsis Rye.

„Tule taevas appi, parool on kaheksakohaline," ütles Gidney sellisel häälel, nagu oleks Rye idioot. „See võib võtta mitu päeva."

IT-kuritegude üksuse juht istus jälle kirjutuslaua äärde, kaksas kohvitopsil plastkaane pealt ja paigutas topsi arvutist ohutusse

kaugusse. Nuhkvara jälgede juurde naasnud, taipas ta äkki, miks selle kirjutus talle tuttav oli.

Ta mäletas täpselt!

Hetke pärast oli ta tagasi asitõenditoas ja sikutas ettevaatlikult lagedale poolläbipaistva asitõendimärgistusega koti, kus sisalduv lauaarvuti ja server olid siia toodud vaid paari nädala eest.

38

„Uskumatu! Jeerum, me jääme koledasti *hiljaks*! Jessica, *kohe tagasi voodisse!*" hüüdis Tom Bryce oma roosas hommikumantlis tütrele, kes oli kolmandat või neljandat korda trepist alla jooksnud.

Tema närvid olid täiesti läbi.

Ülakorrusel lõugas Max: „Issiiiiiii!"

„Kuss, Max! Jää magama!"

„Eiiii!"

Minekuvalmis Tom, kes kandis musta Armani pintsakut, valget särki, siniseid toimse koega pükse ja Gucci seemisnahast mokassiinkingi, marssis vägevat vodkamartiinit kulistades elutoas sinnatänna. „Kellie! Mida sa seal teed? Ja kus kurat on lapsehoidja?"

„Ta jõuab iga hetk!" hõikas naine vastu. „Ma tulen juba." Siis hüüdis ta valjemini: „Jessica, jalamaid tagasi üles!"

„Issi, Mandy ei meeldi mulle. Miks Holly ei või tulla?"

„Jessica! Tagasi üles!"

„Holly oli juba kuhugi tellitud," ütles Tom tütrele. „Eks? Pealegi on Mandy tore. Miks sa teda ei salli?"

Jessica, kes uhkustas venda jäljendades kahe kummist käepaelaga, roosa ja kollasega, potsatas diivanile, võttis telekapuldi ja asus kanaleid klõpsima. Tom kahmas puldi ära ja pani teleka kinni. „Trepist üles, noor daam!"

„Mandy räägib kogu aeg telefonis oma peikaga."

„Tal on mobiil. Ta võib teha, mida tahab," vastas Tom.

Äsja vannis käinud ja õhetava näoga Jessica silus juukseid, keerates näo täiskasvanute kombel väga daamilikult viltu. „Nad räägivad *seksist*."

„Jessica, esiteks on ebaviisakas inimeste telefonikõnesid pealt kuulata ja teiseks peaksid sina voodis magama, kui ta teid valvab, nii et mis tähtsust sel on?"

„On," ütles Jessica pahaselt.

Kellie kiirustas trepist alla, ta nägi rabav välja ja oli end lõhnastanud uue Gucci parfüümiga, mille Tom talle hiljuti kinkis, pidades seda hullupööra seksikaks. Naine kandis liibuvat Jühikest, julgelt paljastava dekolteega musta kleiti, mis demonstreeris ka tema kauneid sääri, ning kaela ümber oli silmatorkav Rooma stiilis hõbeehe. Ta jättis väga šiki mulje.

Täna õhtuks ideaalse.

Neid oli õhtusöögile kutsunud uus klient, kellele Tom kibeles muljet avaldama.

Kellie heitis Tomile pilgu. „Juba jood?"

„Võtan julgust," ütles mees.

Naise silmad läksid nördinult pärani. „Mina sain aru, et sa istud täna rooli, tahtsid ju taksoraha kokku hoida." Ta pöördus Jessica poole. „Otsekohe trepist üles," kamandas ta. „Muidu homme telekat ei vaata, tõsiselt."

Jessica vahtis mossitades emale-isale otsa. Ta paistis tahtvat midagi öelda, mõtles siis ringi ja vantsis ärritava aeglusega toast välja.

„Kui sinna jõuame, joon ühe klaasi veini ja edasi vett."

„Pole tarvis," ütles Kellie. „Eks ma sõidan ise, jälle."

„Ma arvan, et täna õhtul võiksime mõlemad juua," pakkus Tom. Ta kõndis naise juurde, põimis talle käed ümber, embas teda ja suudles laubale. „Sa oled imekaunis."

„Sinagi oled täitsa kobe," ütles naine. „Valges särgis meeldid sa mulle alati."

Jessica vantsis nüüd trepist üles.

Tom näkitses Kellie kõrva. „Tahaksin su joonelt voodisse viia."

„Sellega tuleb sul oodata. Ma ei kavatse end lahti koorida ja pärast uuesti riietuda."

Uksekell helises. Koeraluuk põntsatas ja Lady tormas väljusti haukudes esikusse.

Tom jäi elutuppa, et kokteil lõpuni juua; alkohol hakkas juba kergelt pähe, tõstes tuju ja andes enesekindlust.

Siis astus tuppa Mandy, ja Tomil oleks äärepealt suu ammuli vajunud. Kellie trennikaaslase tütar Mandy oli viimasel kolmel aastal varemgi vahel nende lapsi valvanud. Selle aja jooksul oli Tom märganud, kuidas ta küpses plikanääpsust millekski hoopis enamaks. Ning täna õhtul oli Mandy – selle kohta polnud teist sõna – kehastunud seksiahvatlus.

Ta oli nüüd seitseteist, võib-olla ka kaheksateist, lühikest kasvu ja blond Britney Spearsi kloon, kes ei üritanudki varjata oma oivalist figuuri. Ta kandis üsna läbipaistvat litritega toppi, kahtlemata kõige lühemat miniseelikut, mida Tom oli iial näinud, ja lakknahast säärsaapaid. Nägu oli hoolikalt meigitud, Tom täheldas ta küüntel sädelevat lakki ja käes kiiskavat mobiiltelefoni. Tüdruk oli tõeline beibe.

Tema vanemad lubavad tal sedasi lapsehoidjaks käia? Kohkumusega mõtles Tom, et ei kulugi palju aastaid, kui ka Jessica võib hakata end samamoodi üles lööma.

„Tere õhtust, härra Bryce," ütles Mandy ladusalt.

„Kuidas läheb, Mandy?"

„Jah, pole viga. Sel kuul on eksamid, nii et ma pean tuupima."

Tom küsis muiates: „Kas need on su tuupimisriided?"

Mandy vastas surmtõsiselt, nalja taipamata: „Jah, just." Siis lisas ta: „Ma tegin autojuhieksami ära."

„Rööm kuulda. Tubli!"

„Kolmandal korral. Emps lubas, et ma tohin vahel ta autot laenata. Tal on tutikas Toyota."

„Väga lahke temast," ütles Tom, pannes kõrva taha veel ühe asja, mida Maxi ja Jessica kasvamises karta.

Kellie naasis tuppa. „Tagasi jõuame poole ühe paiku. Mandy, sobib sulle?"

„Jah, vabalt. Lõbutsege hästi."

Tom kergitas tühja klaasi, heitis tüdrukule viimase pika himura pilgu ja taipas äkki, et on pisut purjus. Ettevaatust, mõtles ta. Philip Angelides oli hiljutises Sunday Timesi rikkurite edetabelis kõrgel kohal, mehe isiklik varandus oli rohkem kui kaksada viiskümmend miljonit naela. Tema äriimpeerium hõlmas käsimüügiravimeid, automüügisalongide ketti, turismiagentuure, kinnisvaraarendusi Hispaanias ja väga edukat sporditoodete firmat – kõigis neis valdkondades võis BryceRight pakkuda oma teenusi.

Tom oli temaga tutvunud golfiklubis, kus kohtas paljusid potentsiaalseid kliente, ja Brightonist poole tunni autosõidu kaugusel kuulus talle väidetavalt vinge maamaja. Tänane õhtusöögikutse oli hea võimalus. Ainult et Tomil polnud vähimatki tuju välja minna.

Ta oli päev otsa pabistanud, sestsaadik kui käis Hollingbury kandis kriminaalpolitsei peakorteris tolle pikka kasvu mustanahalise seersandiga rääkimas. Seersant Branson kuulas tema juttu väga tõsiselt ja oli talle kinnitanud, et see jääb täiesti konfidentsiaalseks. Ometi muutus Tom ülimalt rahutuks, kui Branson palus nädalavahetuseks tema sülearvutit, et politsei saaks seda uurida. Veidi hiljem täna hommikul viiski ta sülearvuti sinna, süda sees kripeldamas, ehkki Kellie oli veendunud, et ta talitab õigesti.

Pärastlõunal oli ta mänginud jube viletsa ringi golfi – üks tema elu kehvemaid mänge. Ta polnud lihtsalt hingega asja juures. Tal oli hirm, kurikaval kottpimedus urgitses temas. Ta mõtles muudkui sellele, mida oli teinud: oma naise ja lapsed hädaohtu asetanud.

Polnud üldse võimatu, et see oli tema elu suurim viga.

39

„Viin toonikuga palun," ütles Cleo Morey.

Kelner keeras Roy Grace'i poole.

„Mina võtan ühe Peroni." Nüüd muutis ta meelt, otsustades, et vajab midagi õllest kangemat, roolisolekule vaatamata. Selle pärast muretseb ta hiljem. „Ei, tegelikult parem suure Glenfiddichi viski jääga."

Nad istusid Latin in the Lanesi, Brightoni promenaadi lähedal asuva Itaalia restorani tagumises lauas. Ta oleks võinud valida ka mõne uuema ja trendikama restorani, nagu Hotel du Vin, või šikima ja originaalsema, näiteks Blanche House'i; restorane, kus ta polnud Sandyga käinud, oli kuhjaga.

Miks valis ta siis selle, mis oli tema ja Sandy lemmik?

Ta ei teadnud vastust. Ehk lootis ta end tuttavas kohas mugavamalt tunda, mitte liialt kohmetuda? Või jätkas ta nii Sandy vaimust vabanemist?

Ta märkas töötajate hulgas mõnd omaaegset nägu, kellest paar paistsid tedagi mäletavat, kuigi mitte nimepidi, tervitades teda nagu ammukadunud sõpra. Siin valitses elav laupäevaõhtune sumin, ja kell üheksa – Grace oli plaaninud varem kohale jõuda – olid kõik lauad hõivatud.

Kella poole seitsmene briifing oli veninud oodatust pikemaks ja tal oli pärast tööl veel toimetusi olnud, hoolimata sellest, et päeva jooksul leidis aset vaid üksainuke edasiminek.

Bella oli Janie Strettoni ekskallima Justin Remingtoni kätte saanud ja avastanud, et mees saabus täna hommikul Taist mesinädalatelt. Kohtumise järel oli Bella nüüd arvamusel – mida toetasid ka viisatemplid mehe passis –, et Remingtoni võib kahtlusaluste nimekirjast maha tõmmata.

Nooremuurija Nicholl polnud Janie Strettoni fotoga Brightoni ja Hove'i piirkonna baare, pubisid ja klubisid kammides seni tulemusi saavutanud. Esimene tõeline juhtlõng pärines nähtavasti

hoopis Jon Ryelt IT-kuritegude üksusest.

Tutvudes täna hommikul Bransonile ütlusi andnud tunnistaja arvutiga, tuvastas seersant Rye, et see tunnistaja oli – vististi teadmatult – internetis keeruka marsruutimise kaudu sattunud kuhugi Albaania serverisse. Sama marsruut, samad IP-aadressid ja -protokollid olid leitud ulatuslikus lapspornograafiajuurdluses kahtlusaluselt konfiskeeritud arvutist, mida Rye hiljuti uuris. Omanik Reginald D'Eath oli juba enne seksikurjategijate registris, süüdi mõistetud vägivaldses seksuaalrünnakus ja lapspornograafia vahendamises.

Praegu oli D'Eath prokuratuurile võtmetähtsusega tunnistaja lapspornograafia süüasjas, mida valmistati ette Ühendkuningriigis tegutseva vene sündikaadi vastu, ja teda varjati tunnistajakaitse raames kusagil turvamajas. Grace oli koosoleku järel veetnud tüütu tunni telefoni otsas, kaubeldes alguses viisakalt ja lõpuks kannatust kaotades kellegi eriti paindumatu naisseersandiga, et see ühendaks ta isikuga, kes on volitatud Reginald D'Eathi aadressi avaldama. Ta oli sunnitud leppima selle paganama eide lubadusega, et kell kümme hommikul helistatakse talle tagasi.

Tema vastas teisel pool lauda, läikivaid nuge-kahvleid ja sätendavaid klaase nägi Cleo lihtsalt vapustav välja. Naise juuksed kumendasid hubisevas küünlavalguses ja silmad meenutasid päikesehelki jääl. Grace'i hurmas tema parfüüm. See heljus ümberringi, mattes enda alla köögist tulvavad isuäratavad kuuma oliiviõli, praadiva küüslaugu ja säriseva kala lõhnad. Üha rohkem erutudes hingas Roy seda sisse.

Tõtt-öelda erutas teda Cleo juures kõik. Armas nipsakas nina, roosinuputaolised huuled, lohukesega lõug. Stiilne kreemikarva jakk, vabalt seljas istuv ja sügava lõikega siidine hall T-särk, otselotimustriga rätt saleda kaela ümber, paar tohutuid moekaid, kuid väärikaid kõrvarõngaid. Ta täheldas Cleo sõrmedes mitut sõrmust: kuldset vapiga pitsatsõrmust, vanaaegset nikerdustega sõrmust, mille kopsakat rubiini ümbritsesid tillukesed

teemandid, ning ka üht tänapäevast, ruudukujulise kahvatusinise kiviga.

Cleo oli igas mõttes klassikaline Inglise iludus. Ja ta oli siin, Grace'iga kohtingul! Roy lausa värises ärevusest. Kelnerid heitsid Cleole silmanurgast pilke. Teised õhtustajad samuti. Ta oli selles restoranis ülekaalukalt kauneim naine. Kurat võtaks, ta oli täiesti jumalik!

Oli ainult üks häda. Äkki ei osanud Grace temaga millestki rääkida.

Mitte sõnagi.

Pea oli pulki täis, nagu oleks mõni nohik komissari ajju häkkinud ja sealt iga mõttekübeme kustutanud. Cleole naeratades ja püüdes nuputada midagi, mis ei kõlaks liiga juhmakalt, kummardus ta korvist kõrsikut võtma ja müksas kogemata tühja veiniklaasi; see tabas Cleo kõrvaltaldrikut ja purunes.

Ta tundis, et läheb näost punaseks. Cleo sirutas kohe käe ja aitas suuremaid kilde kokku korjata, enne kui kelner ligi jõudis.

„Vabandust," ütles Grace.

„Killud toovad õnne," vastas naine.

„Mina arvasin, et see kehtib kreeka pulmas."

„Kreeka pulmas lõhutakse *taldrikuid*. Aga *juudi* pulmas klaase."

Grace armastas tema häält: see oli nii mahlakas ja väljapeetud ja enesekindel. See hääl oli pärit teistsugusest maailmast kui Grace. Erakoolide, raha ja privileegide maailmast. Kõrgseltskonna maailmast. Morgis töötamiseks oli Cleol liiga noobel taust. Ometi kuulus ka Janie Stretton isakodu järgi otsustades kõrgklassi. Ja tema oli töötanud räpases eskortteenuses.

Vahest annab kõrgklassi kasvatus inimesele vaid välise lihvi? Scott Fitzgerald, kelle looming Grace'ile meeldis, oli kirjutanud, et rikkad on teistsugused. Ehk siiski mitte nii väga.

„Ee ... sul on kenad sõrmused," ütles Grace lamedalt. Muud ei tulnud talle pähe.

Cleo näis siiralt rõõmustavat ja tõstis ükshaaval oma pikad

elegantsed, hoolitsetud küüntega sõrmed, demonstreerides talle neid kalleid ehteid. „Sina ei kanna ühtegi?" küsis Cleo. Naine punastas jalamaid, taibates, et oli vea teinud. „Palun vabandust, see oli minust tundetu."

Grace raputas pead. „Ma ei ole kunagi sõrmust kandnud," ütles ta. Äärepealt oleks ta lisanud: *ei kandnud ka abielus olles*. Aga mõistagi oli ta siiani abielus. Ametlikult.

Toodi joogid. Grace kergitas klaasi ja lõi Cleoga kokku. „Terviseks!" lausus ta, ja miski Cleo naeratuses mõjus järsku seletamatul kombel julgustavalt. „Surnukuurist tulnu kohta pole sul vigagi," lisas ta.

„Tänan väga!" Cleo rüüpas drinki ja vastas mõne hetke pärast: „Tead, võmmi kohta jätad sinagi päris laheda mulje."

Grace muigas, aga juba teist korda täna haarasid teda oma riietuse osas kahtlused. Esimest korda kahtles ta neis Luigi trendirõivaste äris, kuhu Glenn oli ta pärastlõunal tirinud. Seersant oli aru kaotanud, krabades riiulitelt kraami kokku nagu sõgestunud ostuhull jaanuarikuu soodusmüükidel, ja käskinud tal kõike selga proovida.

Tema tänaõhtuse riietuse oli Branson spetsiaalselt selleks kohtinguks kombineerinud: peidetud õmblustega Jasper Conrani pruun seemisnahast tagi, kõige kallim must T-särk, mille ta oli iial soetanud, beežid Dolce & Gabbana püksid, pööraselt kallis püksirihm, pruunid mokassiinkingad ja koguni uhiuued kollased sokid, mis muutsid ta Bransoni sõnul popimaks.

Lisaks oli tal nüüd terve uus garderoob enam-vähem igaks elujuhtumiks. Arve oli ületanud kaks ja pool tuhat naela. Varem polnud ta rõivastele eales kulutanud rohkem kui sada.

Aga mis seal ikka, mõtles ta, viimastel aastatel ei olegi ma õieti uusi hilpe ostnud. Teeme siis ühekorraga ära. Ja kui talle miski ei meeldi, võib ta tagasi minna ja selle välja vahetada.

„*Võmmi kohta?* Kas võtta seda komplimendina?" päris ta küsiva muigega.

Cleo naeratas soojalt, silmad mehe näol. „Kui soovid."

Roy püüdis muretult õlgu kehitada. „Ah, panin lihtsalt huupi midagi selga. Ma ..."

Cleo takseeris ta paremat õlga. „Kas see hinnasilt kuulub disaini juurde?"

Ta laksas vasaku käega õlale; sedamaid puutusid sõrmed tilpnevat jäigast materjalist kaardikest. Oma hooletust kirudes kobas ta Cleo lõbusalt nöökava pilgu all tagi krae vahelt niidijuppi. „Disaini juurde jah." Ta noogutas. „Igatahes. Tagide uus moeröögatus, nõnda ... ee ... paistavad need värskelt ostetud."

Cleo naeris ja Grace naeris kaasa. Närvilisus oli kadunud; äkki oli tal peas nii palju jututeemasid. Aga kuni ta hinnasildi küljest kaksas, kokku kägardas ja tuhatoosi poetas, jõudis Cleo temast ette.

Klaasi mõtlikult käes hoides lausus Cleo: „Mind huvitab sinu naine, Roy. Kas sa räägid temast vahel? Ütle, kui ma olen liiga uudishimulik ega peaks oma nina sellesse toppima."

Grace otsis taskust kõhklevalt sigarette. Üldiselt oli ta suitsetamisest loobunud, kuid mõnikord tundis ta selle järele endistviisi vajadust. Nagu näiteks praegu.

Kelner ilmus menüüdega – kahe hiiglasliku kokkuvolditud kaardiga. Grace asetas oma menüü lauale, ilma et oleks lugema hakanud, ja Cleo talitas samuti. „Ei, sa ei ole liiga uudishimulik." Ta laiutas veidi abitult käsi, teadmata kohe, kust täpselt alustada. „Ma räägin sellest alati avameelselt, võib-olla ülemääragi. Tahan, et inimesed seda teadvustaksid. Ma olen ikka arvanud, et kui sellest piisavalt rääkida, meenub kellelegi ühel päeval midagi kasulikku."

„Mis ta nimi oli?"

„Sandy." Ta sirutas suitsupaki Cleo poole, aga naine raputas pead. Grace napsas sigareti.

„On see tõsi, mida ... mida kõneldakse? Ta lihtsalt kadus?"

„Minu kolmekümnendal sünnipäeval." Grace vaikis hetke, seda uuesti läbi elades.

Cleo ootas kannatlikult ja ärgitas siis: „Sinu kolmekümnendal sünnipäeval?"

„Ma läksin tööle. Õhtul pidime sõpradega restorani tähistama minema. Kui kodust lahkusin, oli Sandy imeheas tujus. Meil oli plaanis suvel puhkusele sõita, ta igatses Itaalia järvede äärde. Kui õhtul tagasi jõudsin, polnud teda kuskil."

„Kas ta võttis asjad kaasa?"

„Tema käekott ja auto olid läinud." Süüdanud sigareti Sandy kingitud Zippo tulemasinaga, jõi Grace lonksu viskit. Kohtingul näis Sandyst rääkimine kuidagi vale. Samas tahtis ta Cleoga täiesti aus olla, jutustada kõigest võimalikult detailselt. Mitte ainult Sandyst, vaid kogu oma elust. Miski Cleo juures tekitas soovi end avada. Grace ei mäletanud, et oleks kellegi teisega niimoodi tundnud.

Ta pahvis pikalt sigaretti. See maitses pagana hästi.

Cleo küsis kulmu kortsutades: „Käekott ja auto? Kas need leiti kunagi üles?"

„Tema auto leiti järgmisel õhtul Gatwicki lennujaama lühiajalisest parklast. Aga krediitkaarte ei kasutanud ta kordagi. Viimased tehingud olid tema kadumise hommikul, seitsme naela viiekümne penni eest apteegis ja kuueteistkümne naela neljakümne kahe penni eest kohalikus Tesco autoteeninduses."

„Muud ta kaasa ei võtnud? Riideid ega isiklikke esemeid?"

„Mitte midagi."

„Mida turvakaamerad näitasid?"

„Tollal polnud neid veel linnades igal pool. Ainuke salvestus oli autoteeninduse õuelt – ta oli üksi ja jättis tavalise mulje. Vanapoisist kassiir mäletas teda, kuna märkas enda sõnul alati ilusaid naisi ja heitis ka Sandyga nalja. Väidetavalt oli ta heas tujus."

„Raske uskuda, et ükski naine oma elu sedasi maha jätaks," ütles Cleo. „Kui just ..." Ta viivitas.

„Kui just?" päris Grace.

Talle silma vaadates vastas Cleo: „Kui ta just koduvägivalla eest ei põgene." Naeratades ütles Cleo leebelt: „Aga sina ei ole naisepeksja moodi."

„Tema vanemad kahtlustavad vist tänini, et ma võisin ta keldrisse matta."

„Tõsiselt või?"

Ta tühjendas klaasi. „Küllap tundub neile, et kõik ülejäänud variandid on ammendatud."

„Kas nad tõesti süüdistavad sind?"

„Ei, nad on toredad inimesed ega ütle seda välja. Aga seda on näost näha. Nad kutsuvad mind aeg-ajalt pühapäeviti lõunat sööma või dringile, et mitte võõraks jääda, kuid igatsevad tegelikult uudiseid. Mul pole neile midagi rääkida ja nad silmitsevad mind kummaliselt, nagu mõtleksid: *kui kaua ta veel Sandy kohta valetab?*"

„See on ju hirmus," kostis Cleo.

Grace vahtis läikivat käevõrudekobarat Cleo randmel, imetledes naise oivalist maitset. „Sandy oli ainuke laps. Tema kadumine hävitas nende elu. Tööl olen näinud samasuguseid olukordi. Inimestel on vaja millegi külge klammerduda, emotsionaalselt millelegi keskenduda." Ta tõmbas viimase suitsumahvi ja litsus koni tuhatoosi tagi hinnasildi kõrvale. „Aitab minust. Ma tahan sinust kuulda. Jutusta mulle teisest Cleo Moreyst."

„*Teisest* Cleo Moreyst?"

„Sellest, kelleks sa muutud väljaspool morgi."

„Vara veel," õrritas naine. „Ma pole sinuga hoopiski lõpetanud."

Grace nägi, et ka Cleo jook on otsas, kutsus kelneri ja tellis neile mõlemale uued. Siis pöördus ta Cleo poole. „Palun vabandust, aga nüüd on sinu kord küsimusele vastata."

Cleo näokrimpsutus pani ta muhelema. „Mind huvitab," jätkas ta, „miks töötab maailma kauneim naine surnukuuris, maailma koledaimas ametis."

„Ma olin alguses medõde, lõpetasin Southamptoni ülikooli. Ma ei sobinud medõeks. Ei tea, ehk olin liiga kärsitu loomuga. Seejärel töötasin paar nädalat kohaliku haigla morgis ja avastasin ... ma ei oska seda seletada ... mul oli selline tunne, et ... esimest korda elus olin õiges kohas. Oled sa lugenud Zhuang Zi kirjutisi?"

„Mina olen kõigest loll võmm, kes on kasvanud üles Brightoni tagahoovides. Ma pole midagi tarka lugenud. Kes ta on?"

„Hiina filosoof, taoist."

„No muidugi. Kui rumal minust."

Cleo pistis sõrmed klaasipõhja jääkuubikute vahele ja nipsutas mehe pihta vett. „Ära nori!"

Grace võpatas, kui veepiisk ta laupa tabas. „Ma ei norigi."

„Norid küll!"

„Räägi, mida see kõbi Zhuang Zi ütles!"

„Ta ütles: „Seda, mida röövik nimetab maailma lõpuks, nimetab õpetaja liblikaks.""

„Nii et sa muudad laipu liblikateks?"

„Oleks see vaid nõnda."

Nad lahkusid restoranist viimastena. Grace oli Cleost nii lummatud – ja sedavõrd purjakil –, et ei märganudki ülejäänud klientide lahkumist pool tundi varem ega töötajaid, kes sulgemisega kannatlikult ootasid.

Cleo sirutas käe arve järele, kuid otsusekindel Grace kahmas selle taldrikult.

„Hüva," ütles Cleo. „Mina maksan järgmine kord."

„Kokku lepitud," nõustus Grace ja andis oma kaardi, lootes, et sinna on ikka krediiti jäänud. Mõne minuti pärast komberdasid nad tuulisele tänavale, ta avas Cleole taksoukse ja puges ka ise autosse, pea pööritamas.

Ta ei suutnud arvutada, kui palju nad joonud olid. Kaks pudelit veini ja edasi *sambuca*'t. Siis veel *sambuca*'t. Ja enne sööki tegid nad samuti mitu drinki. Grace libistas käe istme seljatoele ja Cleo nõjatus mugavalt ta vastu. „Ekš olnd vahva," lällutas Grace. „Kohe tõšišlt ..."

Cleo surus huuled ta suule. Suudlus oli uskumatult pehme. Ta tundis naise näljast keelt. Näis, et kõigest paar sekundit hiljem peatus takso kesklinna moekas North Laine'i piirkonnas, kus asus

Cleo korter. Läbi alkoholiudu oli kvartal Grace'ile tuttav: üks hilju ümberehitatud tööstushoone. Meedia oli sellest ohtralt juttu teinud.

Palunud taksol oodata, ronis Grace välja ja saatis Cleo väravani, teadmata sinna jõudes äkki, kuidas käituda. Nende huuled kohtusid taas. Ta embas naist kõvasti, tuikudes veidi jalgel, libistades sõrmedega läbi Cleo pikkade siidiste juuste ja hingates sisse parfüümi – öö, naise lõhn, pehmus ja soojus mõjusid täiesti joovastavalt.

Aga natukese aja pärast ärkas ta juba võpatusega üksi takso tagaistmel SMS-i saabumise piiksatusest. Kuramus, mõtles ta, tööasjad.

Klahvidega kohmerdades avas ta sõnumi. Selle oli saatnud Cleo. Seal seisis lihtsalt: X.

40

Kellie vaikis, oranžide tänavalaternate kuma üle näo libisemas, sellal kui Tom juhtis Audit Londoni maanteel tagasi Brightoni poole. Raadio oli tasaseks keeratud; Tom kuulis vaevu Louis Armstrongi laulu „We Have All the Time in the World", mis teda alati liigutas. Väsinud, täiesti kaine ja pingutusega ärkvel püsides, keeras ta selle veidi valjemaks. Autokell näitas 1.15.

Õhtu Philip Angelidese majas oli läinud normaalselt, aga õhustik oli ülepingutatud. Mõne aasta eest olid nad Kelliega astunud muinsuskaitseseltsi liikmeks ja teinud pühapäeva pärastlõunati mõnusaid väljasõite maamõisadesse. See Elizabethi-aegne kivilasu, kus nad täna õhtul käisid, oli suurem mõnestki toona külastatud majast.

Nad istusid kuueteistkümnekesi vanaaegse õhtusöögilaua ümber ja neid teenindas terve trobikond tärgeldatud vormides palgalisi. Angelides sundis iga külalist järjekorras ära arvama

kõigepealt valge ja siis punase veini päritolu, alustades riigist ning jätkates viinamarjasordi, veinitüübi, valmistaja ja aastaga.

Ärimagnaadi naine Caro Angelides oli tõenäoliselt upsakaim naisterahvas, kelle kõrval Tomil oli eales olnud õnnetust istuda, ja naisterahvas paremal käel, kelle nime ta oli unustanud, polnud palju etem. Nende ainuke vestlusteema oli hobused: ratsutamisvõistlustest jahilkäikudeni. Tom ei mäletanud, et kumbki oleks talle õhtu jooksul esitanud ühtegi küsimust tema enda kohta.

Samal ajal oli meesterahvas Kellie paremal käel kelkinud oma laia silmaringiga ja õlise moega pankur vasakul käel jäi üha rohkem purju, pannes korduvalt käe Kellie põlvele ja üritades seda kleidi alla nihutada.

Kõik teised külalised olid silmanähtavalt ropprikkad, sootuks erinevast ühiskonnakihist kui Tom ja Kellie, kes polnud ülipeente veinidega kokku puutunud, ning Tomi pahandas iseäranis see, et võõrustaja naeruvääristas Kellie valikuid. Tal ei õnnestunud võõrustajaga ka ärijuttu ajada. Õigupoolest imestas ta autot juhtides, miks Philip Angelides oli nad üldse kutsunud. Kas tõesti nende ees uhkeldamiseks?

Mingit laadi suhted olid ometi sõlmitud. Ta ei olnud rumalalt käitunud, oli suutnud vestlust hoida kahe naisega enda kõrval, kuigi ei teadnud hobusteasjandusest tuhkagi – välja arvatud kord aastas Grand Nationali tulemustele kihla vedamine. Ja ta oli ära arvanud, et punane vein pärineb Prantsusmaalt, ehkki see oli puhas juhus.

„Milline õudne seltskond," ütles Kellie äkki. „Mina eelistan iga kell meie sõpru. Vähemalt on nad *päris* inimesed!"

„Ma usun, et mul õnnestub Angelidesega kaupa teha."

Pisut vaikinud, ütles Kellie vimmakalt: „Aga maja oli vägev. Sellist tahaks kangesti."

„Kas sulle meeldiks nii suures majas elada?"

„Jah, miks mitte, kui mul oleks kõik need teenijad." Pausi järel lisas naine: „Ühel päeval juhtub see kindlasti. Ma usun sinusse."

Tom sirutas käe ja leidis Kellie sõrmed. Ta pigistas ja naine pigistas vastu. Ta jättis naise sõrmed oma pihku, juhtides ühe käega, kui nad taas vait jäid. Tom vajus mõttesse. Nad sõitsid tagasi koju, tagasi reaalsusse.

Otsus politseisse minna kummitas ta teadvuses nagu tume vari. Loomulikult oli ta õigesti talitanud, mis valikut tal oli? Kuidas oleks ta muidu edasi elanud? Nad olid ühiselt otsustanud, nagu mees ja naine peavadki tegema. Abielu tähendab meeskonnavaimu.

Nad lähenesid kurvikohale. Ta nihkus peaaegu tühjal teel vasakusse sõiduritta, vabastas käe, kuna vajas nüüd mõlemat, läbis pikkamisi järsu käänaku ja vuras künkast üles, jõudes tipus ringristmikule.

Vähem kui minuti pärast laskusid nad orgu, ta pööras vasakule Goldstone Crescentile ning uuesti vasakule oma tänavale. Ta sõitis nõlvast üles, peatas auto katusealuses, keeras süüte välja ja puges autost. Kellie püsis istmel, turvavöö kinni. Võtmepult käes, sõrm elektroonilise lukustuse nupul, ootas Tom naise väljumist. Aga Kellie ei liigutanud. Tom piilus kahele poole teed pargitud autosid, mida tänavalaternad hästi valgustasid. Ta silmitses teraselt varje. Otsis. Mida? Mõnd äkilist vilksatust? Üksildast kogu pargitud autos?

Paranoia, kirus ta. Siis avas ta Kellie ukse. „Kodu, kallis kodu!" ütles ta.

Naine ei liigutanud ikka.

Tom vaatas talle otsa, kahtlustades lühidalt, et ta magab, kuid Kellie silmad olid lahti; ta põrnitses enda ette.

„Halloo, kullake!"

Naine heitis talle veidra pilgu. „Ma tean, et me oleme kodus," ütles Kellie.

Tom kortsutas kulmu. Naisel tundus olevat *üks niisugune hetk.* Ja neid esines järjest tihemini. Tomil polnud nende hetkede sisust täpset aimu, aga puhuti paistis naine paariks sekundiks või ka kauemaks omaenda maailma kaduvat. Kui Tom sellest viimati juttu tegi, oli Kellie nähvanud, et vajab vahetevahel ruumi, mõtlemisaega. Tont võtaks, teinekord valis ta selleks väga imeliku aja ja koha.

Lõpuks klõpsas naine turvavöö lahti ja puges autost välja. Tom lukustas Audi, sammus eesukseni, torkas võtme lukuauku, lükkas ukse valla ja astus viisakalt kõrvale, et Kelliet esimesena sisse lasta.

Telekas lõugas. Kuramus, mõtles Tom, lapsed ju magavad, kas Mandyl pole üldse oidu? Ta vaatas ringi, üllatunud, et Lady polnud neid haukudes tervitama sööstnud.

Kellie pistis pea elutoa ukseavast sisse. „Tere, Mandy, me jõudsime tagasi! Kuidas teil õhtu läks? Keera heli vaiksemaks, eks, kullake?"

Teleka lärm summutas lapsehoidja vastuse.

Tom astus elutuppa. Roolisoleku tõttu oli ta vägą vähe joonud ja igatses nüüd tublit une-eelset napsi. Ehkki mõistlik oleks oodata, kuni ta on Mandy koju sõidutanud. Lapsehoidja elas mitme miili kaugusel; riskida oleks lollus.

Ekraanil seisis keegi teismeline tüdruk vihmast tilkuval põiktänaval ja kriiskas, kui üks vari tema poole vuhises. Mandy lösutas diivanil, vaibal lahti mingi tiinekate ajakiri, selle kõrval mitu kommipaberit, tühi pitsakarp ja kokapurk. Filmist põnevil, ei pööranud ta pilku ekraanilt, vaid kobas vasaku käega pulti otsides tulutult vaipa.

Kui tüdruk telekas veel kõvemini kriiskas, kükitas Tom, haaras põrandalt puldi ja vajutas heli kinni. „Kas kõik on kombes, Mandy?"

Teismeline näis ootamatust vaikusest veidi kohmetu, haigutas ja naeratas seejärel. „Jah, härra Bryce, meil läks hästi. Lastega polnud mingit tüli, mõlemad on kukupaid. Aga ma muretsen natuke Lady pärast."

„Miks?" küsis Kellie.

Istukile tõustes ja saapaid jalga sikutades vastas Mandy: „Ta on kuidagi tujust ära. Tavaliselt tuleb ta minu juurde pikutama, aga täna ei tahtnud asemelt tõusta."

Tom ja Kellie kiirustasid rahutult kööki. Asemel kerra tõmbunud Lady ei avanud silmi. Kellie laskus põlvili ja silitas koera pead. „Lady, kallis, oled sa terve?"

Mandy sisenes nende kannul. „Enne jõi ta päris palju vett."

„Küllap on tal mingi viirus," ütles Tom, kõõritades külma pitsapoolikut köögilaual, mille kõrval olid nuga, kahvel ja kaaneta tõpsik sulanud Tesco karamellijäätisega. Temagi põlvitas ja silitas lambakoera. Tundes end järsku väga uniselt, keeras ta pea viltu ja küsis koeralt: „Oled tõbine, Lady? Kehv olla?"

Kellie tõusis püsti. „Vaatame, kas ta toibub hommikuks. Kui mitte, helistame loomaarstile."

Sünge Tom nägi vaimusilmas kopsakat arvet, kuid midagi polnud parata. Ta armastas seda koera: Lady oli pereliige, tema elu osa. „Teeme nii," ütles ta.

Kellie maksis lapsehoidjale ja teatas Tomile, et sõidutab Mandy koju.

„Pole vaja, ma sõidan," ütles Tom. „Peened veinid jäid minust puutumata. Ma võin ta ise ära viia."

„Ka mina ei joonud eriti," lausus Kellie. „Ma saan hakkama. Sina oled täna õhtul piisavalt sõitnud. Võta üks naps ja puhka."

Tomi polnud tarvis pikalt veenda.

Ta valas endale kahe sõrme jagu armanjakki, potsatas diivanile ja klõpsis kanaleid, asendades Mandy õudusfilmi muheda vana komöödiasarjaga „Pogri", ja jälgis veidi Ronnie Barkeri vanglaseiklusi, enne kui lülitas teleka Ameerika jalgpallile. Ta kuulis eesukse sulgumist ja Audi käivitumist, tundis mõnusat soojust, kui esimene konjakilonks kurgust alla libises.

Siis põrnitses ta klaasi ja loksutas tumedat vedelikku juurdlevalt. Ta mõtles, mis eristab teda Philip Angelidesest. Millised omadused tegid Angelidese rahaliselt edukaks ja temast läbikukkuja? Oli see vedamine? Geenid? Halastamatus?

Õues tagurdas Kellie tänavale ja alustas Mandyga lobisedes sõitu künkast alla. Isegi kui ta oleks hoolikamalt peeglisse vaadanud, ei oleks ta mingil juhul märganud liikvele läinud autot, mis talle järgnes.

See oli rohkem kui saja jardi kaugusel ja selle tuled ei põlenud.

41

Ebakindlalt rappuvas taksos istuv Roy Grace vahtis mobiiliekraani. Seda üksikut kirjatähte.

X

Tal olid tõsised keskendumisraskused ja purjusolekule vaatamata – või just selle tõttu – kobrutasid temas emotsioonid. Tänavalaternad ja autode esituled välgatasid mööda. Takso ragisevas raadios siunas keegi hilisõhtusesse saatesse helistaja Tony Blairi ja riiklikku raviteenust. Ta heitis pilgu käekellale. Kümme minutit üks läbi.

Kuidas õhtu läks?

Ta tundis ikka veel huulil Cleo maiku. Tundis naise parfüümi taksos ja oma riietel. Jumaluke, Cleo on nii kaunis. Tal oli ikka veel erektsioon. Pagana pihta, tal oli see juba restoranist väljudes. Ja kui Cleo oleks ta sisse kutsunud, kas ta oleks ...?

Ta teadis vastust.

Aga Cleo ei kutsunud teda sisse.

Ta tõmbas sügavalt hinge, kuid seekord oli tunda vaid takso sisemuse imalat plastilõhna.

„Neljatunnine ooteaeg, kurat võtaks, mu emal on vähk ja ta pidi lõhkise peaga neli tundi ootama, enne kui läbi vaadati!" ütles mees raadios kibedalt.

„Kole lugu, eks ole?" lausus taksojuht.

„Igatahes," ütles Grace ebamääraselt, keskendudes telefoniklahvidele.

„See daam oli teil kihvt. Kuidagi tuttav. Mulle näib, et olen teda kusagil kohanud."

„Enamik inimesi kohtab teda alles surnult."

„Tõsi, jah?" küsis taksojuht lõbusal häälel. „Kas ta on ingel või?"

„Täpselt nii," ütles Grace hajameelselt, jännates ikka telefoni klahvidega. Ta trükkis *XX*. Saatis siis sõnumi ära.

Veidi hiljem koju jõudes oli ta pettunud, et Cleo ei olnud vastanud.

42

Tom ärkas võpatusega, uimase ja segase tundega, kõrvus mingi möirgamine, ega taibanud alguses, kus ta viibib. Mõtete selginedes mõistis ta, et tema ees telekaekraanil kihutavad mootorrattad – sellest ka lärm.

Pilguga pulti otsides silmas ta vaibal tühja konjakiklaasi, ja siis jõudis talle kohale. Ta oli magama jäänud. Põrgu värk, mis kell on?

DVD-mängija kell näitas 4.10. See ei saanud õige olla. Ta kiikas käekella. 4.09.

Mootorrataste tihe kobar põrutas mürinal mööda sirget, milles ta tundis ära Silverstone'i võidusõiduraja lõigu. Ta oli seal paari aasta eest ühe firma külalisena käinud ja samuti mõne korra Briti Grand Prix'l. Läbi kurvi metsatukka suundudes vähendasid mootorrattad kiirust. Puldi leidnud, lülitas ta teleka välja ja tõusis aeglaselt, kangete kontidega püsti.

Miks ei äratanud Kellie teda koju jõudes, imestas ta. Tühi klaas käes, tuias ta koridori, pea ikka uimane, keha tinaraske. Köögis klaasi käest pannud, vedas ta end suurivaevu ülakorrusele. Trepimademel hiilides, et mitte kedagi üles ajada – ehkki motovõidusõit oli seda vist juba teinud –, avas ta magamistoa ukse. Miski näis talle otsekohe valesti.

Kardinad olid eest ära ja napis hallis koidueelses valguses paistis tühi voodi.

Kelliet polnud.

Tom virgus paugupealt.

Varem oli nii, et kui üks lastest halba und nägi, puges naine vahel

harva tunnikeseks nende juurde voodisse. Oletades, et nüüdki on sama lugu, piilus ta kordamööda mõlemasse tuppa. Aga Kelliet polnud ka seal.

Oma rumalust kirudes jooksis ta trepist alla, avas eesukse ja vahtis autovarjualust. See oli tühi.

Et kahekordselt kindel olla, astus ta kõnniteele ja heitis pilgu vasakule-paremale: äkki oli naine miskipärast tänavale parkinud ja Audis tukkuma jäänud? Kuid autost polnud märki.

Ta vaatas uuesti käekella, et välja arvutada, kui kaua ta oli maganud. Mis kell oli Kellie lapsehoidja koju viinud? Poole kaho paiku. Kahe ja poole tunni eest. Kaks ja pool tundi kokku neljamiiliseks sõiduks?

Temas lahvatas jäine hirmupuhang. Kas naine oli avariisse sattunud? Aga sel juhul oleks politsei juba ühendust võtnud?

Kas Kelliel on jälle *niisugune hetk*, kusagil pimeduses üksipäini? Ta ju teab, et Tom hakkab pabistama.

Ent selles Kellie häda osalt oligi: ajuti käitus ta väga irratsionaalselt, tagajärgedele mõtlemata. Lapsi polnud ta küll kunagi ohtu seadnud, kuid oli tihti tuulepäine. Näiteks ostis ta kord eBayst ühe järjekordse sooduspakkumise, nädala Champney tervisetalus, samal ajal kui Tom pidi Saksamaale messile sõitma. Ta unustas täiesti lastega arvestada.

Oli ka paar puhku, kui ta lihtsalt kadus, ükskord terveks päevaks, teine kord rohkem kui ööpäevaks. Tom oli mõlemal korral ahastuses, helistas kõigisse Lõuna-Inglismaa haiglatesse, et teada saada, kas oli juhtunud õnnetus, ja kahtlustades, et naisel on armuke. Siis oli Kellie välja ilmunud, muretsemata pealtnäha põrmugi selle pärast, et Tom oli päevaks töölt koju lapsevalvesse jäänud, ja ütles, et tal oli vaid natuke *ruumi* vaja.

Tomile meenus naise vaikimishoog autos. Kas seda Kellie praegu teebki, ajab *ruumi* taga? Ta oleks võinud meest hoiatada.

Tom võttis magamistoas juhtmeta telefoni ja valis Kellie mobiili numbri. Mõni hetk hiljem kuulis ta allkorruselt naise telefoni

tobedat Crazy Frogi helinat ja katkestas kõne. Kellie oli mobiili maha jätnud.

Kena lugu küll.

Ta istus mõtlikult voodile. Kiiksudele vaatamata armastas ta naist väga. Neil oli erimeelsusi, kuid mitmes mõttes sobisid nad hästi. Eile õhtul peolauas oli Tom teda uhkusega jälginud. Jah, seal rästikupesas polnud Kellie seltskondlikult omas elemendis – nad kumbki polnud –, aga naine tuli toime, hoidis pea püsti, nägi kaunis välja, kiitis Tomi, soovitas teda ja tema firmat.

Nüüd mõtles ta kadedusele, mida oli õhtul naise hääles tajunud, kui nad tagasi sõitsid ja ta oli küsinud, kas Kelliele meeldiks elada nii suures majas nagu Angelidestel.

Jah, miks mitte, kui mul oleks kõik need teenijad. Ühel päeval juhtub see kindlasti. Ma usun sinusse.

Tomil polnud julgust talle tunnistada, et varsti peavad nad ehk sellegi maja maha müüma ja kuhugi väiksemale pinnale kolima. Tom ei teadnud, kuidas seda öelda, ei tahtnud naisele haiget teha. Ja kõige vähem tahtis ta Kellie silmis läbikukkujana paista.

Kurat võtaks, kallis, kus sa oled?

Ta tõusis ja marssis toas ringi, sisikond hirmust krampis. Kakskümmend minutit puudus viiest. Ta kaalus Mandy Morrisoni vanematele helistamist, et küsida, kas Kellie tõi Mandy turvaliselt koju. Aga kui tüdruk poleks koju jõudnud, oleksid tema ärevil vanemad juba ise helistanud.

Ta heitis täies riides voodile, üleni pinevil, kuulatades, kas tänaval läheneb mõni auto. Selle asemel kuulis ta ainult lindude hommikust vidistamist. Mõni minut hiljem helistas ta kellaajast hoolimata Mandy Morrisoni kodusel numbril; telefonile vastas tüdruku väga unine isa, kes kinnitas, et Mandy oli kell kolmveerand kaks ilusti koju toodud.

Tom tänas teda, helistas infotelefonile ja palus Sussexi kuningliku maakonnahaigla numbrit. Veidi aja pärast rääkis ta kellegi väsinud häälega naisterahvaga kiirabiosakonnast. Too naine ütles, et

Kellie nimega isikut ei ole viimastel tundidel haiglasse sattunud.

Järgmiseks sai ta infotelefonist Sussexi politsei üldnumbri ja helistas sinna. Aga kui kõne oli kõigepealt liikluspolitseisse suunatud ja mitmeks minutiks ootele jäetud, teatati talle, et puudub info ühestki liiklusõnnetusest seoses tema naise või nende autoga.

Tal polnud aimugi, mida edasi teha.

43

Wendy Salter oli alles teist korda öövahetuses. Lõpetanud kolme nädala eest Kentis Ashfordis politseikooli, pidi ta naiskonstaablina katseajal teenima ligi kaks aastat, enne kui temast saab täieõiguslik politseinik nagu tema kolleeg. Konstaabel Phil Taylor, kellel vaid mõni nädal puudus kolmekümne seitsmendast eluaastast, istus politseivärvides Vectra roolis ja sõitis kiiresti, vilkurid töötamas, kuid sireeni järele polnud tühjal teel tarvidust.

Nad olid kriminaalpolitsei peakorterist Sussex House'ist vähem kui miili kaugusel, läbinud operatiivkeskusest tulnud väljakutse peale terve Brightoni ja Hove'i ristipidi kahe minutiga. Neil oli seljataga Brightoni rannapromenaadi lähistel Escape'i ööklubis ühe arve pärast puhkenud ja purjuspäi kakluseks muutunud tüli lahendamine.

Suure kiirusega läbi linna kihutades judises Wendy põnevusest: sinna polnud midagi parata, see oli otsekui maailma parim karussellisõit. Ja paljud politseinikud arvasid samamoodi. Taylori näoilme viitas, et temagi on nende hulgas.

Kell oli 4.15 ja läbi tuuleklaasi üles vaadates nägi Wendy musta öisesse taevalaotusse ilmumas üksikuid halle koiduvalguse triipe. Auto esitulede helgis silkas teele kohkunud jänes ja kadus kapoti varju. Wendy ootas mütsatust ja hingas kergendatult, kui seda ei järgnenud.

„Tõeline *kamikaze*-jänku," ütles Phil Taylor rõõmsalt.

„Sa vist ei sõitnud talle otsa."

„Ma lugesin kusagilt, et Ameerikas avaldas keegi kutt allaaetud loomadest kokaraamatu."

„Nii juhtub ainult Ameerikas," ütles Wendy. Ta ei olnud seal kunagi käinud, tema ettekujutus sellest maast põhines California napakatel, keda ta oli telekast näinud ja kellest lugenud, lisaks Michael Moore'i dokumentaalfilmidel.

Paremat kätt jäi metsasalu, vasakul laskus maapind laugjalt Brightoni ja Hove'i tulede poole. Läbi järsu paremkurvi põrutanud, märkasid nad seejärel ees punast kuma.

Korraks mõtles Wendy, et päike hakkab tõusma, aga muutis meelt, kui taipas, et nad sõidavad enam-vähem otse läände. Lähemale jõudes muutus kuma eredamaks, ja äkki tundis Wendy selle lõhna.

Põleva värvi, kummi ja vinüüli vastikut kirbet haisu.

Taylor pidurdas ja tõmbas veidi eemal teepervele: lõõmav auto oli asfalteeritud parklas ühe päevituskoha juures, kust päevaajal avanes võrratu vaade. Ent turvavööd lahti klõpsates ja autost väljudes ei näinud kohusetundlikult vormimütsi pähe sättinud naiskonstaabel Wendy Salter midagi peale tiheda lämmatava suitsu, sest tugev tuul puhus seda otse nende poole, pannes silmad vett jooksma. Köhides keeras ta näo hetkeks kõrvale ja tormas siis koos kolleegiga sõidukile nii ligi, kui kuumus lubas.

Kaugusest oli kuulda sireeni hala. Arvatavasti tuletõrje, mõtles ta. Põleva värvi ja kummi lõhn oli nüüd sada korda tugevam, kõrvu täitis põlengu raevukas pragin ja mühin.

Kuna aknaklaasid olid juba suuresti sulanud, nägi Wendy auto sisemust ja tema kergenduseks polnud seal kedagi. See oli universaal, ja ümber auto nina minnes tundis ta radiaatorivõre ära. „Audi," hõikas ta konstaabel Taylorile.

„Uuem mudel, võre järgi saab aru," ütles Taylor.

„Ma tean. Uus A4."

Taylor kõõritas teda. „Oled väikestviisi autopede, jah?" ütles mees tõrksa imetlusega.

„Mitte nii hull kui need, kes tegid seda siin," torkas Wendy.

„Noored," ütles Taylor, nagu oleks see sõimusõna. „Igavesed rajakad. Pistavad kellegi uhiuuele masinale tule otsa."

„Lõbusõitjad?"

„Kindlasti," ütles mees. „Kes veel?"

44

Roy Grace ärkas pühapäeva hommikul kell pool seitse äratuskella piiksumise peale, tema suu kuivas ja pea lõhkus valutada. Hommikul kella viie paiku suure klaasi veega sisse võetud kaks paratsetamoolikapslit aitasid umbes sama palju kui esimesed kaks, mis ta oli neelanud paar tundi varem. Ühesõnaga, vähe.

Kui ta vajutas äratuse edasilükkamise nuppu, kella ajutiselt vaigistades, hakkas õuest kostma mingi linnu sädistamist, lakkamatult nagu takerdunud CD. Kardinate vahelt hoovas laia valgust ning ta taipas, et polnud neid korralikult ette tõmmanud.

Kui purjus ma eile õhtul olin?

Visalt mõtteid kogudes, sellise tundega, nagu oleks keegi ta ajust öö otsa suvaliselt juhtmeid välja tirinud, sirutas ta käe mobiiltelefoni järele. Aga Cleolt ei olnud uusi sõnumeid.

Muidugi ei saanudki seda oodata, sest kell oli alles kuus kolmkümmend hommikul ja arvatavasti magas naine sügavalt, ent loogika ei mänginud ta mõttekäikudes praegu erilist rolli; pea tuikas, kuramuse lind laulis ja Grace teadis, et tuleb üles tõusta ja kogu päevaks tööle minna. Ei mingit pühapäevast vedelemist täna, poisu.

Ta sulges meenutades silmad. Heldeke, Cleo on kõigiti võluv, tõeliselt südamlik ja imeline inimene. Väga, väga eriline naine – ja nende vahel tekkis uskumatu säde! Ta tuletas meelde suudlust takso tagaistmel, pikka-pikka taevalikku suudlust. Ning katsus

meenutada, kes oli seda alustanud. Talle tundus, et vist Cleo. Cleo oli teinud esimese sammu.

Komissari haaras igatsus temaga rääkida, teda näha. Äkki näis talle, et tunneb naise parfüümi lõhna. Õrna jälge sellest oma käel; ta nuusutas kätt – jah! Kõige tugevam oli lõhn randmel; küllap seetõttu, et ta istus taksos, käsi Cleo ümber. Ta nuusutas rannet tükk aega, muskuselõhna sisse hingates, ja tema südamepõhjas liigahtas miski, mida ta oli kuni viimaste päevadeni ammu surnuks pidanud.

Teda näpistasid süümepiinad. *Sandy.* Aga ta eiras neid, viskas need peast, kindlalt otsustanud neid vältida, mitte lasta seda hetke rikkuda.

Igaks juhuks heitis ta uuesti pilgu kellale, mõtted vastumeelselt tööle pöördumas. Koosolek kell 8.30. Siis meenus talle, et auto on tarvis ära tuua.

Kui ta kohe üles tõuseb, arutles ta, jõuab ta joosta maa-alusesse parklasse, kuhu oli Alfa eile õhtul jätnud – värske õhk parandab ehk tervist. Ainult et keha ei ilmutanud soovi joosta, vaid veel kaheksa tundi magada. Ta pigistas silmad kinni, püüdes võitu saada valust, mis oherdas kolpa – ja mitte kuulda seda paganama lindu, keda ta oleks rõõmuga tulistanud, kui tal püstol olnuks –, ning viibis paar oivalist hetke mõtetega Cleo Morey juures.

Kulus vaevalt mõni sekund, enne kui äratuskell taas piiksuma hakkas. Ta kobis tõredalt voodist välja, tõmbas kardinad lõpuni eest ja paterdas alasti vannituppa hambaid pesema. Nägu, mis talle kraanikausi kohal peeglist vastu vaatas, ei olnud meeldiv pilt.

Roy Grace polnud edeva loomuga, kuid oli end alles hiljuti pidanud nooreks või vähemalt noorepoolseks, mitte just nägusaks, aga ka mitte inetuks; tema parim joon olid sinised silmad (Paul Newmani silmad, nagu Sandy neid kutsus) ja kõige kehvem väike murtud nina. Nüüd paistis nägu, mida ta igal hommikul põrnitses, üha enam kuuluvat hoopis vanemale mehele: võhivõõrale, kellel olid kortsus laup, lõtvuvad põsed ja austrikarbi mõõtu kottis silmaalused.

Ta otsustas, et kabelimatsu ei pane inimesele mitte suitsetamine, kiirtoidu söömine ega hullumeelne töögraafik, vaid gravitatsioon. Gravitatsioon teeb meid iga päev natuke lühemaks. See muudab lõdvaks meie naha, tirides seda armutult alla. Meie ärkvel elutunnid kätkevad heitlust gravitatsiooniga, kuid see saab meist alati jagu. Gravitatsioon on see, mis lõpuks vajutab kinni ka meie kirstukaane. Ja kui me eelistame lasta oma tuha tuulde puistata, toob gravitatsioon sellegi maapinnale, iga viimase kui kübeme.

Ta muretses vahel oma mõtete pärast, mis kippusid järjest mornimaks. Võib-olla on ta õel õigus ja ta konutab liiga palju üksi? Aga aeg oli teda üksindusega harjutanud. See oligi tema normaalsus.

Mitte niisugust elu polnud ta kavandanud ega vähimalgi määral kujutlenud, kui seitsmeteistkümne aasta eest Sandyle ühel soojal septembripäeval Palace'i kai otsas abieluettepaneku tegi, kuulutades naisele, et oli selle koha valinud, kuna äraütlemise korral hüppab ta sealt vette. Sandy oli naeratanud oma ilusat sooja naeratust, pühkinud blondid juuksed silmilt ja vastanud iseloomuliku võllahuumoriga, et Beachy Headi kalju tõestaks mehe armastust sel juhul märksa paremini.

Grace jõi klaasitäie kraanivett, krimpsutades nägu floorimaitse peale, mis tundus täna hommikul tavalisest tugevam. Joo rohkem vett, soovitas treener Ian politsei jõusaalis pidevalt. Ta ju üritaski, aga see lihtsalt ei maitsenud nii hästi kui Starbucksi piimakohv. Või Glenfiddichi viski jääga. Või mis tahes muu jook. Enne ei olnud ta oma välimuse pärast väga muretsenud.

Enne Cleot.

Sandy kadumine oli talle aastaid rängalt mõjunud. Politseitöö oli kurnav, aga vähemalt ootas enamikku politseinikke vahetuse lõppedes kodus keegi, kellega rääkida. Jah, Marlon pakkus küll omamoodi seltsi, kuid juttu temaga ei ajanud.

Grace tõmbas jooksurõivad selga, andis Marlonile süüa, sest hiljem võib ta unustada, ja lipsas eesuksest inimtühjale tänavale. Oli mõnusalt jahe suvehommik, selge taevas lubas jalustrabavat ilma.

Ning ühtäkki, pohmelli ja unepuuduse kiuste, tundis Grace end reipalt. Süda laulmas sees, asus ta hoogsalt piki tänavat sörkima.

Roy Grace elas Hove'is, elurajoonis, mis alles hiljuti oli eraldi linnake Brightoni külje all, ehkki sellega tihedalt seotud. Nüüd olid need ühendatud Brightoni ja Hove'i linnaks. Kreekakeelne sõna, millest pärines Hove'i nimi, tähendas tõlkes väidetavalt matmispaika.

See ei olnudki täiesti sobimatu, kuna Hove oli kunagi nii tormaka ja lärmaka Brightoni vaiksem, ontlikum naaber. Piir algas mere ääres sõda mälestava obeliski juurest ja promenaadi asfaldil tähistas seda värviline vööt, kuid kaugemal läks asi segasemaks ja sellel põhja poole siksakitaval rajajoonel tõdesid paljud, et piir kulgeb otse nende kodust läbi.

Grace'i tagasihoidlik kolmeosaline ridaelamu asus tänaval, mis suubus Kingswayle, ja selle laia mitmerealise maantee taga oligi mereäär. Ta ületas maantee ja jooksis üle muruplatside kastemärja rohu, mööda laste mänguväljakust ning Hove'i laguuni kahest paaditiigist, kuhu tema isa, kelle hobiks oli mootoriga paadimudelite ehitamine, tavatses teda lapsena viia ja lasta puldi abil paate juhtida.

Toona oli laguun jätnud avara mulje, nüüd tundus see pisike ja räämas. Jalutusteed olid auklikud, kiik roostes, liurada vajas hädasti värvimist ja jäätisekiosk väljavahetamist. Paadid pandi tänini ööseks luku taha, ja kahest tiigist väiksemal ujus mitu parti, suurema kaldal kükitasid aga luiged.

Ta tegi tiiru ümber tiikide, jõudis promenaadile, mis oli inimtühi nagu eilegi samal kellaajal, ja möödus siniste riietuskabiinide pikast reast. Edasi joostes hakkas maastik vasakul muutuma. Kõigepealt tulid luitunud sõjajärgsete kortermajade kvartalid ja hulk niisama ebahuvitavaid eramaju. Kuningas Alfredi vabaajakeskuse järel, mis oli momendil tähtsamaid ehitusplatse, asendus vaade vasakul Grace'ile meelepärasega: pikk uhkete rõdudega regendistiilis, peamiselt valgeks värvitud, sageli ümarate ärkliakende, käsipuude ja vägevate verandadega linnamajade esplanaad. Vanasti

olid need enamjaolt üksikelamud, rikaste regendi- ja Victoria-ajastu londonlaste nädalalõpukodud, aga praegu olid need kas korteriteks tükeldatud või hotellideks muudetud, nagu lõviosa maju siin ülikõrgete kinnisvarahindadega linnas.

Paar minutit hiljem Brightoni ja Hove'i piirile lähenedes nägi ta ees paremal merest kerkivaid nukraid roostes toendeid – kõik, mis oli läänekaist säilinud. Kunagi oli see sama elav ja värvikas koht kui selle paariline, Palace'i kai täpselt pool miili idas, ja selle külastamine oli teda lapsepõlves alati vaimustanud.

Tema isa, kes oli kirglik kalamees, jalutas temaga tihti Palace'i kaile, katuseta kalastusplatvormile kai lõpus, kust nad laupäeva pärastlõunati – kui ei olnud jalgpallihooaeg või kui Albion mängis võõrsil – pöördusid vahel tagasi tubli hõbeheigi-, latika- ja lestasaagiga, loodetest ja ilmast sõltuvalt hea õnne korral ka mõne merikeele või ahvenaga.

Aga lapsena ei paelunud Royd kail mitte kalastamine, vaid teised lõbustused, iseäranis autodroom ja tondirong ning enim vanad klaasaknaga puidust automaadid, mis sisaldasid liikuvaid pilte. Tal oli üks eriline lemmik, milleks ta isalt ikka penne lunis. See oli kummitusmaja: hammasrataste raginal ja nööride naksudes lendasid tervelt minut aega lahti uksed, vilkusid tuled, ilmusid kõiksugu luukered ja viirastused ning samuti Surm ise, mustas kapuutsiga rüüs kogu, vikat õlal.

Nüüd hakkas tema jaks otsa lõppema ja vasakul ligines Kingswest Buildingi jõletu monstrum, sünge 1960-ndate vabaajarajatis, mis ülejäänud mereäärega sugugi kokku ei sobinud. Paarsada jardi kaugemal terendas Old Ship Hoteli kena fassaad. Ta lippas trepiastmeid pidi ülemisele promenaadile, ületas peaaegu liikluseta tänava, sörkis tempot hoides hotellist mööda ja piilus parklasse jõudes käekella.

Raisk. Ta taipas, et oli valesti arvestanud. Kui ta ei taha kella poole üheksasele koosolekule hilineda – ja meeskonna moraali seisukohast on see oluline –, siis jääb talle alla poole tunni, et koju sõita, riided vahetada ja uuesti minekut teha.

Tagatipuks oli tal hirmus janu, ent kusagil peatuda ja pudelivett osta polnud mahti. Ta pistis aparaati parkimispileti ja seejärel krediitkaardi ning laskus betoontrepist kiiruga tasandile, kuhu oli jätnud oma auto, kirtsutades nina uriinilõhna peale ja imestades, miks on küll igas viimases kui parklas keegi tingimata trepile kusnud.

45

Kell 8.29 lähenes Grace minutise varuajaga juurdlustoale TEABEKOG 1, mugides oma hommikusööki, toiduautomaadist ostetud Marsi šokolaadi, ja pigistades peos topsi tulikuuma kohviga.

Ta sõi Marsi kiiruga lõpuni ja pistis suhu piparmündinätsu liistaka, et varjata eileõhtuse alkoholi jääke. Nätsupaki taskusse poetanud, tahtis ta juba juurdlustuppa astuda, kui kuulis selja tagant samme.

„Jou, vanatoi, kuidas kohting läks?"

Pöördudes nägi ta Glenn Bransonit, nahktagi peeglina läikimas ja käes *cappuccino*. Vahuriba ümbritses seersandi suud justkui valge vunts.

„Hästi," vastas Grace.

„*Hästi?* Ja kogu lugu? Ainult *hästi*?" Seersant vahtis Grace'ile üleannetult otsa.

Nätsu näriv Grace naeratas häbelikult. „Noh, vist isegi täitsa hästi."

„Kas sa ei tea täpselt?"

„Proovin meelde tuletada. Ma jõin liiga palju."

„Kas te voodisse jõudsite?"

„See polnud sedasorti kohting."

Branson heitis talle veidra pilgu. „Mees, vahel oled sa ikka imelik! Mina arvasin, et see ongi kohtingute eesmärk." Ta muheles laialt. „Hiljem pead sa mulle üksikasjalikult jutustama. Kas sinu riietus avaldas muljet?"

Grace kiikas käekella, see näitas nüüd pool üheksa läbi. „Ta ütles vaid, et minu rätsepal on nähtavasti võrratu huumorimeel." Ta lükkas ukse lahti ja sisenes juurdlustuppa, Branson kannul.

„Ei öelnud! Tõsiselt või? Vanatoi! Kuule, ära jama!"

Meeskond istus täies koosseisus töölaua ümber, kõigil seljas vabaajarõivad, kui välja arvata Norman Potting, kes paistis olevat pühapäevariietes: hoolega pressitud beež ülikond ja erksavärviline lips, rinnataskust kehkjalt piilumas veel erksam taskurätik.

Ka Grace kandis täna vabaajarõivaid, osalt sellepärast, et oli pühapäev, osalt väsimusest, mille tõttu ta ei viitsinud ülikonda selga tõmmata, kuid peamiselt ühe kokkulepitud kohtumise pärast. See oli väga erilise noore preiliga – tema ristitütre Jaye Somersiga –, ja ta ei tahtnud mõjuda nagu tüütu ülikonnas taat.

Niisiis oli ta valinud mõned eile ostetud uued hilbud: valge T-särgi, teksad, mis olid kubemest kitsavõitu, aga Glenn Bransoni sõnul *lõpp lahedad*, naelikuteta jalgpalliputsasid meenutavad paeltega kingad, mis olid küllap samuti *lõpp lahedad*, ja kerge puuvillase jaki.

Jaye Somersi vanemad Michael ja Victoria, mõlemad politseinikud, olid kuulunud tema ja Sandy lähimate sõprade hulka, naise kadumisele järgnenud rasketel kuudel olid nad teda kõvasti toetanud. Ja aastate jooksul talle toeks jäänudki. Oma nelja lapsega, kellest noorim oli kahene ja vanim üheteistkümnene, olid nad talle peaaegu teiseks perekonnaks saanud.

Eelmisel pühapäeval oli ta Jaye väljasõidule viinud, kavatsedes külastada Chessingtoni loomaaeda, sest tüdruk tahtis kaelkirjakuid näha. Aga nende retk jäi poole tunniga katki, kuna Grace kutsuti mõrvapaigale. Ta oli lubanud, et sel pühapäeval lähevad nad uuesti.

Jaye meeldis talle väga, sellist tütart oleks ta endalegi tahtnud: ülimalt arukat, nägusat, kõigest huvituvat ja oma vanuse kohta elutarka. Loodetavasti ei vea ta last teist korda alt. Kõigele lisaks võib see tüdrukus täiskasvanute vastu usaldamatust äratada.

Esimese punktina oli päevakorras Reginald D'Eath, seksuaalkurjategija, kelle arvuti oli konfiskeeritud. Grace selgitas, et seersant Rye IT-kuritegude üksusest oli selles arvutis avastanud Tom Bryce'i arvutiga identsed marsruudid. Need marsruutimised võisidki Bryce'i viia veebiküljele, kus too oli teda pikalt küsitlenud Bransoni veendumust mööda tõenäoliselt sattunud mõrva tunnistajaks.

Grace rääkis meeskonnale, et kell kümme peaks tunnistajakaitseprogrammist helistatama D'Eathi aadressiga. Ta käskis Normanil ja Nickil tulla koos temaga meest üle kuulama; mingil põhjusel oli tal selle ülekuulamise suhtes halb aimdus ja ta uskus, et jõudemonstratsioon võib ära kuluda.

Nick Nicholl raporteeris, et oli Janie Strettoni fotoga hilisõhtuni Brightoni baare, pubisid ja klubisid kamminud, kuid oli jäänud ikka tühjade kätega.

Norman kandis ette uuringutest seoses BCE-247 eskortteenuse klientidega. Tema jutu järgi ei tunnistanud seni ükski klient, et oleks Janiet tundnud, ja mitte keegi ei klappinud ka Antoni kirjeldusega. „Aga," ütles ta, „ma avastasin midagi ühest teisest eskortteenusest. Näib, et preili Stretton töötas neis mõlemas."

Ta tõstis üles Janie Strettoni foto, mis võrreldes BCE-247 kontoris nähtuga oli veel võrgutavam. Neiu oli seal ihualasti, kui mitte arvestada nibusid katvaid naaste, musti lakknahast säärsaapaid ja randmete ümber seotud ehisnaeltega nahkrihmu, üks käsi puusas, teine viibutamas mitmeharulist piitsa.

Grace'i üllatas see ootamatu tõhusus. Võib-olla oli ta Pottingit alahinnanud. „Kust sa selle hankisid?"

„Internetist," ütles Potting. „Ma vaatasin üle kõik tüdrukud, keda kohalikud agentuurid pakuvad, ja nägu oli tuttav."

Grace oli kartnud, et internet võib Pottingi-sugusele vana kooli uurijale otsinguvahendina üle jõu käia. „Eeskujulik töö, Norman," kiitis ta, mõlgutades endamisi, kas Potting uuris eskorttüdrukuid eranditult juurdluse huvides.

Kergelt punastades ütles seersant: „Tänan, Roy. Vanas karus on veel eluvaim sees." Ta pilgutas tiiraselt silma Emma-Jane'ile, kes langetas seepeale pilgu paberitele.

„Ilusad tissid," lisas Potting, ulatades foto kõrval istuvale nooremuurija Nichollile, kes kommentaari püüdlikult eiras.

Kui nende töölaud välja arvata, oli juurdlustuba Grace'i saabudes üsna tühi olnud, kuid inimesi tuli iga minutiga juurde, et ülejäänud kahe töölaua taha istuda. Kuriteod ei hooli nädalavahetustest. Esimese astme juurdlustele oli täna harilik argipäev.

Emma-Jane raporteeris seoses ülesandega, mille Grace oli talle eile õhtul määranud. Ta oli helistanud kõigisse Bromley piirkonna pisitaksofirmadesse, otsides sohvrit, kes oli karbi skarabeustega Erridge & Robinsonist ära toonud. Aga seni polnud tal õnne.

Neid katkestas puhkenud vali räppmuusika. See oli Bransoni mobiili uus helin. Vabandavalt pilku tõstes ütles Glenn: „Sorri, mu jõnglane pani selle." Ta võttis kõne napisõnaliselt vastu: „Seersant Branson."

Hetk hiljem astus ta töölauast eemale, telefon endiselt kõrva ääres. „Härra Bryce," kuulis Grace teda jätkavat, „kuidas saan teid aidata?"

Branson vaikis veidi aega kuulates ja ütles seejärel: „Palun vabandust, levi on kehv ... Teie naine, jah? Ei tulnud eile öösel koju? Ei ole ikka veel tulnud? Kas te võiksite kirjeldada autot, millega ta sõitis?"

Branson naasis töölaua taha, istus ja hakkas märkmelehele kritseldama. „Hästi, söör. Ma kontrollin liikluspolitseist. Audi A4 sportuniversaal. Kas ma helistan teile tagasi sellel numbril?"

Kui ta kõne lõpetas, päris Nick Nicholl: „Sa ütlesid Audi universaal?"

„Jah. Mis siis?"

Nicholl klõbistas klaviatuuril ja kummardus ette, kerides ekraanil Vantage'i süsteemis kuriteoregistrit. „Jah," ütles ta, „nii ma arvasingi."

Grace heitis talle küsiva pilgu.

„Kell pool viis täna hommikul," luges Nicholl ekraanilt. „Ditchlingi majaka juurest leiti Audi universaal, tuli otsa pistetud. Numbrimärgid olid ära põlenud."

Branson vaatas nooremuurijat, näole valgumas sügav rahutus.

46

Roosas hommikumantlis Jessica kükitas köögipõrandal, silitades Ladyt, kes oli väga unise moega. Õe kõrval seisev Max, Harry Potteri T-särk tagurpidi seljas, ütles väga tähtsalt, nagu teaks ta neid asju hästi: „On pühapäev. Ta tahab vist pühapäeval kauem magada!" Siis pöördus poisi tähelepanu korraks telekast tulevale multikale.

„Ega ta ei sure, issi?" küsis Jessica.

Tom, kes ei olnud silmatäitki maganud – raseerimata, juuksed sassis, paljajalu, T-särgis ja teksades –, põlvitas ja pani tütrele käe ümber. „Ei, kullake," ütles ta väriseval häälel. „Ta on lihtsalt natuke haige. Tal on mingi viirus. Vaatame, kuidas ta end paari tunni pärast tunneb. Kui tal parem ei hakka, kutsume loomaarsti."

Ta oli helistanud Kellie vanematele, samuti enda ja Kellie lähematele sõpradele, juhuks kui naine oli ööseks kellegi poole läinud. Ta helistas koguni Kellie õele Marthale, kes elas Šotimaal. Keegi polnud Kelliet näinud ega temast midagi kuulnud. Tom ei teadnud, kellele veel helistada või mida teha.

Jessica kallistas Ladyt ja andis koerale musi. „Ma armastan sind, Lady. Me teeme su terveks."

Koer ei reageerinud.

Ka Max põlvitas ja surus näo lambakoera karvadesse. „Me kõik armastame sind, Lady. Sa pead varsti üles tõusma, muidu magad hommikusöögi maha!"

Äkki taipas Tom, et keegi neist pole midagi söönud. Kell oli pool kümme.

„Kui emme tagasi tuleb, oskab ta Lady terveks teha," kuulutas Jessica.

„Jah, muidugi oskab," ütles Tom tujutult. „Teil on kindlasti kõht tühi. Mida te sooviksite? Praesaia?"

Kellie tegi lastele pühapäeviti alati praesaia.

„Sina ei oska saia praadida," ütles Max. „Sa kõrvetad selle alati ära." Ta tõusis, võttis telekapuldi ja hakkas kanaleid klõpsima.

„Ma võin püüda mitte kõrvetada."

„Miks ei võiks emme saia praadida?"

„Küll ta praebki," ütles Tom vaevaliselt. „Aga ma võin teile enne ka natuke praadida, kuni te teda ootate."

„Mul pole kõht tühi," vastas Max pahuralt.

„Kas sa maisihelbeid tahad?"

„Sa kõrvetad selle alati ära, issi!" kordas Jessica venna järel.

„Lähme täna randa, issi," palus Max. „Emme ütles, et me läheme, kui ilm on ilus, ja ilm on ju ilus."

Tom põrnitses nürilt aknast välja. Ilm oli imeline: sinine taevas, kena paljutõotav varasuvine päev. „Vaatame."

Max tegi pettunud näo. „Äh. Emme lubas!"

„Lubas või?"

„Jah."

„Noh, kui ta koju jõuab, siis küsime temalt, mida ta tahab täna ette võtta, eks?"

„Ta tahab nagunii ainult viina juua," ütles Jessica pilku tõstmata.

Tom ei olnud kindel, kas ta kuulis õigesti. „Mida sa ütlesid, kullake?"

Jessica jätkas koera silitamist.

„Jessica, mida sa äsja ütlesid?"

„Ma nägin teda."

„Mida sa nägid emmet tegemas?"

„Ma lubasin, et ei räägi."

Tom kortsutas kulmu. „Ei räägi? Mida?"

„Mitte midagi," vastas Jessica armsalt.

Uksekell helises.

Max jooksis esikusse, hõigates rõõmsalt: „Emme! Emme! Emme tuli!"

Jessica hüppas püsti ja järgnes vennale. Tom läks nende kannul.

Max tõmbas eesukse lahti ja jäi morni üllatusega vahtima pikka kasvu, läikivas nahktagis ja sinistes toimse koega pükstes mustanahalist meest, kes seal seisis. Jessica tardus paigale.

Uurija näoilme ei meeldinud Tomile põrmugi.

Glenn Branson kükitas, et tema nägu oleks Jessica omaga ühel kõrgusel. „Tere!" ütles ta.

Tüdruk põgenes kööki. Max ei taganenud ja vahtis teda.

„Seersant Branson," ütles Tom, keda mehe saabumine veidi üllatas.

„Kas ma saaksin teiega sõnakese rääkida?"

„Jah, loomulikult." Tom kutsus ta käeviipega sisse.

Branson vaatas Maxile otsa. „Kuidas läheb?"

„Lady ei tõuse üles," ütles poiss.

„Lady?"

„Meie koer," seletas Tom. „Tal on vist mingi viirus."

„Ah soo."

Max viivitas.

„Minge võtke Jessicaga maisihelbeid," pakkus Tom.

Max pöördus vastumeelselt ja sörkis tagasi kööki.

Tom sulges uurija järel eesukse. „On teil uudiseid?" Teda hämmeldas endiselt Jessica märkus viina kohta. Mida tütar sellega mõtles?

Glenn Branson ütles tasasel häälel: „Me leidsime Audi universaali, millega teie naine sõitis. See oli põlenud, vandaalid pistsid sellele arvatavasti täna varahommikul Ditchlingi majaka juures tule otsa. Me kontrollisime kerenumbrit. Auto on registreeritud teie nimele."

Tom jõllitas teda, suu jahmatusest ammuli. „Põlenud?"

„Paraku küll."

„Minu naine?" Tom hakkas üle keha vappuma.

„Autos polnud kedagi. Nädalavahetustel juhtub seda kogu aeg. Lõbusõitjad näppavad auto ja süütavad hiljem, kas naljaviluks või sõrmejälgedest vabanemiseks. Enamasti mõlemat."

Kulus mõni hetk, enne kui Tom olukorda täielikult mõistis. „Kellie viis lapsehoidjat koju," ütles ta. „Kuidas põrgu päralt said lõbusõitjad auto näpata?"

Seersant ei vastanud.

47

Brightoni ja Hove'i linnal on nii mitu eri nägu, mõtles Grace, ja siin elavad nii erinevad inimesed. Mõned linnad tundusid jagunevat etnilisteks kogukondadeks, aga Brightonis ja Hove'is oli tegu pigem sotsiaalsete kogukondadega.

Paremates kortermajades või eramajakooperatiivides olid majanduslikult kindlustatud eakad, keda suvel võis näha kriketivõistlusi vaatamas, Hove'i muruplatsidel murukeeglit mängimas, promenaadil värskes õhus istumas või rannas ja kes talvitusid Hispaanias või Kanaari saartel, kui neil selleks raha jätkus. Vaesemad eakad kükitasid oma niisketes rõsketes munitsipaalkorterites, judisedes kogu talve ning pool suve takkapihta.

Jõukamas keskklassis olid uhkeldajatel Hove'i 4. linnaosas moodsad eramud ja diskreetsemad eelistasid nägusaid merevaatega kortereid. Tagasihoidlikum keskklass, kuhu kuulus ka Grace, paiknes lääne pool Southwicki eeslinnas, mis jäi Shorehami kaubasadama vahetusse lähedusse, ning soppidena kõikjal linnas kuni Downsi avamaani välja.

Värvi ja särtsakust andis Brightonile ja Hove'ile peamiselt väga nähtav ja sageli häälekas geikogukond, ja samuti kõikmõeldavad tudengid, sest Sussexi ja Brightoni ülikool ning hulk kolledžeid olid hõivanud terveid linna piirkondi. Kriminaalide seas leidus nii

silmatorkavaid – viletsamatel tänavanurkadel passivad narkodiilerid, kes politseiautot märgates varjudesse sukeldusid – kui ka vähem silmatorkavaid, kes toiduahela tippudena elasid rikkurielu Dyke Road Avenuel ja selle puudega palistatud naabertänavatel kõrge müüriga toretsevates majades.

Linna ääristasid paneelmajaderajoonid; kahel suurimal, Moulscombe'il ja Whitehawkil, oli ammusest ajast kuritegelik ja vägivaldne maine, ehkki Grace'i meelest üksjagu ülekohtuselt. Kuritegevust ja vägivalda esines kogu linnas, ja inimestel oli mugav nendele kantidele näpuga näidata, justkui elaks seal mingi hoopis teine *Homo sapiens*'i liik, mitte suuresti korralik rahvas, kellel polnud lihtsalt raha eneseimetluse ostmiseks.

Oli ka õnnetu alamklass. Hoolimata pidevatest katsetest neid tänavalt ära saada, naasid parmud ja kodutud kaupluste ette, verandadele, kõnniteedele ja bussipeatustesse kohe, kui ilm soojenes. See kahjustas turismi ja veel rohkem linna südametunnistust.

Kevade saabudes ilmusid maikuus algavaks Brightoni festivaliks iga kohviku, baari ja restorani ette vabaõhulauad ning linn ärkas ellu. Sellistel päevadel, mõtles Grace, jääb vahel lausa mulje, nagu viibitaks Vahemere ääres. Siis aga jõuab La Manche'ilt pärale külm front, ulguv edelatuul koos vihmaiilingutega, mis trummeldavad tühjadel laudadel ja piitsutavad poodide rannarõivais mannekeenidega vaateaknaid, pilgates kõiki, kes söandavad teeselda, nagu oleks Inglismaal suvi üldse võimalik.

Kesklinna pulbitsev süda, kust nad praegu läbi sõitsid, oli koondunud umbes ruutmiili ulatuses mõlemale poole Palace'i kaid. Regendistiilis rõdudega maju tihedalt täis tuubitud Kemp Town, kus oli elanud Janie Stretton, Lanes, kus tegutsesid antiigiärid, North Lainesi piirkond, mida iseloomustasid väikesed trendipoed ja tillukesed linnamajad ning kus ühes ümberehitatud vabrikuhoones asus ka Cleo Morey korter.

Eravärvides Ford Mondeot juhtis Nick Nicholl. Grace istus kõrvalistmel, Blackberrys usinalt märkmeid tehes. Norman

Potting oli tagaistmel. Nad sõitsid parajasti Brightoni südames London Roadil. Enamikul kellaaegadel oleksid nad siin tihedas liikluses roomanud, aga pühapäeva varahommikul oli tee suuresti nende päralt, kui paar bussi välja arvata.

Grace kontrollis käekella. Loodetavasti ei võta Reginald D'Eathi küsitlemine kaua ja tal õnnestub ristitütrele päevast mõned tunnid näpistada. Piisavalt, et tüdruk lõunale, kui mitte kaelkirjakuid vaatama viia.

Nad möödusid paremale jäävast Kuninglikust paviljonist, mis oli linna tuntuim arhitektuurimälestis. Kolm meest ei heitnud sellele ainsatki pilku – ehitis oli neile nii tuttav, et mõjus peaaegu nähtamatuna.

Selle India palee stiilis tornikeste ja minarettidega hoone oli kaheksateistkümnendal sajandil tellinud George IV, kui oli alles Walesi prints, mereäärse vallatlemiskohana oma armukesele Maria Fitzherbertile. Ja mis mereäärsetesse vallatlemiskohtadesse puutub, siis ei olnud tõenäoliselt kusagil maailmas sestsaadik rajatud ühtegi sama mastaapset.

Nad peatusid ringristmikul, kus tänav kohtus rannapromenaadiga, ja ristmiku vastas oli pühapäeva varahommikulgi kirendav Palace'i kai. Keegi siredate säärtega blondiin, seelikus, mis vaevu kannikaid kattis, läks nende ees kiirustamata üle tee, piiludes neid flirtivalt ja vehkides lõbusalt käekotiga.

Tükk aega vaikinud Potting pomises: „Las käia, nukuke. Aja end urvi, näita oma kiisukest."

Liikluses tekkis tühemik ja Nick Nicholl pööras vasakule.

„Kobe tots!" ütles Potting ringi keerates, et tagaaknast blondiini jõllitada.

„Ainult et ta on *mees*," parandas Nick Nicholl.

„Pada ajad!" ütles Potting.

„Eks mine uuri järele," muigas nooremuurija.

Marine Parade'il möödusid nad klaasikildudest ja toidupakendite läbust ühe ööklubi juures, ülitrendikast Van Aleni kortermajast

ning edasi mustvalgetest regendistiilis ränikivifassaadidest, mis palistasid aukartustäratavat poolkuukujulist Royal Crescentit: nagu Glenn Branson oli Grace'ile tuhat korda rääkinud, asus seal kunagi Laurence Olivier' kodu.

„Ära puhu mulle hambasse," vastas Potting. „See naine oli jumalik!"

„Kõrisõlm pungitas," ütles nooremuurija. „Kindel märk."

„Vahi perset," mõmises Potting.

„Sa ju vahtisidki."

„Neid ei tohiks sellise välimusega tänavale lasta. Igavene summutitrukkija."

„Sa oled rõve, Norman," ütles Grace pead pöörates. „See mõjub solvavalt, kas tead."

„Palun vabandust, Roy, aga mind solvavad jälle peded," lausus Potting. „Ma ei saa neist iial aru."

„Nojah, juhtumisi on Brighton Ühendkuningriigi geipealinn," ütles Grace, keda seersant tõsiselt ärritas. „Kui see sulle ei sobi, oled sa kas vales ametis või vales linnas." *Sa oled täielik tropp ja ma soovin, et sa ei istuks praegu siin autos, ma ei taha sind tundagi,* oleks ta taskust paratsetamooli õngitsedes rõõmuga lisanud.

Vasakul libisesid mööda valgete regendistiilis majade imposantsed rõdud. Paremal paistsid pühapäevaseks regatiks jahisadamast väljunud tosina jahtlaeva purjed.

„See tüüp, kellega me lobisema läheme," ütles Potting. „Reginald D'Eath – kas tema on ka *sihuke?*"

„Ei," kostis Nick Nicholl, „seda mitte. Talle meeldivad tüdrukud, aga mitte vanemad kui neli aastat."

„Vaat sellest ei saa ma tõesti aru," ütles Norman Potting.

Fooliumpakendist tabletti suhu pistes mõtles Grace süngelt: *tore, viimaks oleme milleski ühel nõul.*

Nad sõitsid Rottingdeani taga järsust künkanõlvast üles, ühel pool teed erakooli spordiväljak kriketiplatsiga keskel ja kahe valge

ratastel sirmiga, teisel pool kenad eramud. Siis pöörasid nad tänavasse, mille mõlemat külge palistasid bangalod. See oli sedasorti vaikne kant, kus kõik vähegi ebaharilik hakkas silma – nagu hoiatasid igal eesaknal terendavad erekollased naabrivalve kleepsud.

Turvamajale hea asukoht, mõtiskles Grace, ainult et üks pisiasi jäi nähtavasti kahe silma vahele. Milline kuradima idikas pani pedofiili elama kooli spordiväljakust mõnesaja jardi kaugusele? Ta vangutas pead. Kas inimesed ei mõtle üldse?

„Kas härra D'Eath ootab meid?" küsis Nicholl.

„Küllap hommikukohvi ja karbi lasteküpsistega," ütles Norman Potting valjusti naerda mühatades.

Kohutavast naljast välja tegemata lausus Grace: „See naine tunnistajakaitsest, kellega ma rääkisin, lubas, et talle teatatakse."

Nad peatusid maja nr 29 ees. 1950-ndate stiilis bangalo paistis tänava ülejäänud majadega võrreldes veidi väsinum, pruunide kivikestega krohv vajas taastamist ja uus värvikiht oleks samuti ära kulunud. Väike eesaed oli viletsas seisus, tuletades Grace'ile meelde, et ta peab millalgi nädalavahetusel kodus muru niitma ja täna on selleks ideaalne päev. Aga millal talle selleks võimalust antakse?

Ta käskis Norman Pottingit tänaval valvata, juhuks kui Reginald D'Eath ei saanud nende tulekust teadet ja üritab plehku pista, ning sammus nooremuurija Nicholli saatel ukse juurde. Teda häiris, et eestoa kardinad on pühapäeva hommikul kell kolmveerand kaksteist ikka veel ees. Ehk armastab härra D'Eath kaua magada? Ta vajutas plastist kellanuppu. Majas kõlas tasane helin. Järgnes vaikus.

Ta ootas hetke ja helistas uuesti.

Ei mingit vastust.

Postiluuki kergitades laskus ta kükakile ja hõikas sealt sisse: „Halloo, härra D'Eath, siin komissar Grace Brightoni kriminaalpolitseist!"

Ei mingit vastust.

Nicholl kannul, läks ta ümber majanurga, puges prügikonteinerite taga kitsast tühemikust läbi ja lükkas lahti kõrge puitvärava.

Tagaaed oli märksa hullemas seisus kui eesmine, muru oli umbrohtu kasvanud ja vohas takistamatult, hoovinurkades lokkasid masendavalt seatapp ja nõgesed. Ta astus üle kummuli plastist kastekannu ja jõudis köögiukseni, millel oli üks jääklaasist ruut puruks löödud. Tellistest jalgrajal vedelesid klaasikillud.

Grace heitis pilgu Nick Nichollile, kelle kahtlustav kulmukortsutus peegeldas tema enda ärevust. Ta katsus linki ja uks avanes takistusteta.

Nad sisenesid ajast ja arust kööki, kus olid iidvana Leci külmik, plassid puiduimitatsiooniga kapid, Formica tööpindadel loppis välimusega röster ja plastist veekeetja. Armetul väikesel laual paistsid eineriismed – taldrik pooleldi söödud ja väga hangunud munade-ubadega, poolik kruus teega – ning kausi najale toetatud lahtine ajakiri, milles ulatus üle kahe lehekülje alasti laste foto.

„Jeerum," märkis Grace ajakirja nähes tülgastusega. Ta pistis sõrme teesse; see oli täiesti jahtunud. Kuivatanud sõrme nagis rippuva köögirätikuga, hõikas ta: „HALLOO! REGINALD D'EATH! SIIN SUSSEXI POLITSEI! VÕITE JULGESTI VÄLJA TULLA! ME TAHAME TEIEGA VAID RÄÄKIDA! VAJAME TEIE ABI ÜHES JUURDLUSES!"

Vaikus.

Ebameeldiv vaikus, niisugune, mis tõi judinad ihule. Oli ka ebameeldiv lõhn. Mitte vana ja väsinud köögi rääsunud lõhn, vaid midagi räigemat, mida ta tuttavlikkusele vaatamata ära ei tundnud, kuid udune mälestus kinnitas talle, et selle koht pole majas.

Tal oli D'Eathi hädasti tarvis. Ta pidi tingimata teada saama, mida too oli oma arvutist vaadanud. Jon Rye käest oli ta kuulnud, et Reggie D'Eath ja Tom Bryce olid läinud samu linke pidi, ning pedofiilil oli Tom Bryce'i nähtu kohta kahtlemata infot.

Janie Strettoni mõrvajuurdluses puudus neil seni parem juhtlõng. Ja ta ei suutnud unustada tõsiasja, et kaalul pole ainult juurdluse õnnestumine, vaid ka tema karjääri päästmine.

Pagan võtaks, see juurdlus ei tohi nurjuda.

Ta andis Nick Nichollile noogutusega märku alustada maja läbiotsimist. Nooremuurija lahkus köögist ja Grace järgnes talle pisikesse elutuppa, kus lõhn oli veel tugevam. Siin olid odava moega diivan ja kaks tugitooli, vana telekas, seintel paar kehvasti raamitud Turneri trükikoopiat, söetuleimitatsiooniga elektrikamin ja kaminasimsil üksik raamitud foto.

Grace põrnitses jäigalt poseerivat paari fotodel: mannetu ilme ja beebilõustaga kolmekümnendates aastates mees, hõrenevate juustega, hallis ülikonnas, maitsetu lipsuga ja särgikrae püsti, seisis perekonnaseisuameti ees, käsi ümber kibestunud näoga blondi naise.

Ta kuulis hüüatust. „Roy! Issand jumal!"

Ehmunult jooksis ta toast ja nägi nooremuurijat veidi eemal koridoris, käsi suul, lahtises ukseavas köhimas.

Kui ta Nichollini jõudis, kriipis terav kirbe lõhn juba kurku. Ta hoidis hinge kinni ja trügis nooremuurijast mööda avokaadovärvi vannituppa. Ning sattus lämmatavas vinus silmitsi Reginald D'Eathiga.

Või õigemini sellega, mis oli mehest järele jäänud.

48

Nüüd teadis Grace täpselt, mis lõhnaga on tegemist. Talle turgatas meelde haiglane väike vemmalvärss, mille keemiaõpetaja oli neile kunagi koolis pähe tagunud:

Siin lamab vaikselt vaene Joe,
ei enam hinga meie veli.
Ta arvas, et see on H2O,
Kuid oli H2SO4.

Grace'i silmad kipitasid ja nägu tulitas. Oli ohtlik kauem kui mõneks sekundiks siia ruumi jääda, aga sellest piisas, et kõik vajalik ära näha.

Reggie D'Eath lamas vannis, kaelani vedelikus, mis oli läbipaistev nagu vesi. Ent see oli väävelhape. Allpool kaela oli see juba ära söönud peaaegu kogu naha, lihased ja siseelundid, jättes alles puhta, pooleldi lahustunud luukere, mille ümber takerduvad viimased kahvatud soonilised kõõlused kahanesid otse Grace'i silme ees.

Kaela ümbritsev metall-lõõg oli seotud mehe pea kohale rätikuvarna külge. Söövitavad aurud lagundasid D'Eathi nägu, ajades seal üles tinakarva paiseid.

Grace taganes kähku toast, põrgates Nicholliga kokku. Kaks politseinikku jõllitasid teineteist rabatud vaikuses. „Õhku," kõõksatas Grace ja vankus eesuksest õue. Nicholl järgnes talle.

„Kas kõik on hästi?" küsis auto vastu nõjatuv Norman Potting piipu pahvides.

„Mitte just päriselt," ütles Grace, süda läikimas ja nii pahviks löödud, et ei suutnud esialgu selgelt mõelda. Ta hingas pikkade sügavate sõõmudega värsket õhku. Natuke eemal pesi keegi mees tänava ääres oma autot. Läheduses urras käsimuruniiduk.

Nicholl hakkas järsult ja katkendlikult köhima.

Grace tiris taskust hiljuti saadud uue ametitelefoni ja uuris selle klahve: ta oli kaamerat küll paar korda katsetanud, kuid mitte tegelikult kasutanud. Taskurätik suul, pöördus ta tagasi majja vannitoa ukse juurde, tõmbas koridoris sügavalt hinge, sisenes ja klõpsis kiiruga mitu fotot. Seejärel väljus ta toast.

Koridoris seisis Nick Nicholl. „On teiega kombes, šeff?"

„Parimas korras," luksatas Grace õhku ahmides. Siis pistis ta kaamera taskusse, kuna ees ootas järgmine vastik ülesanne.

Ta vedas kopsud taas õhku täis, sööstis vannituppa, krabas varnast vannilina, mähkis Reggie D'Eathi pea ümber ja sikutas kõvasti.

Pärast mitut jõulist sikutust pääses pea koos tüki selgrooga lõast lahti. Selle raskusest üllatunud ja endiselt hinge kinni hoidev Grace tassis jäänused vannitoast minema, asetades need koridoris põrandale maha.

Nooremuurija heitis neile ühe pilgu, vajus seina najale kõverasse ja oksendas.

Grace'ile meenus esmaabikursusel õpitu, ta jooksis kööki, leidis kapist kausi, lasi sinna külma vett, kiirustas tagasi ja kallas vee D'Eathile näkku, katsudes hapet ära pesta. Kui seal oli mingeid asitõendeid, võis see need kriminalistidele säilitada, pealegi aitab nägu tuvastamisel. Nooremuurija okse lehk pani temagi öökima, uue kausitäie järele joostes oleks ta äärepealt ka ise oksendanud.

Nüüd naasis ta kööki ja kutsus raadio teel abiväge. Ta palus saata kriminalistid, konstaablid kuriteopaika valvama ja mõned politseinikud naabreid küsitlema. Kõneldes märkas ta jäleda ajakirja all, mida D'Eath oli nähtavasti söögi kõrvale lugenud, juhtmeta telefoni.

Lõpetanud, võttis ta telefoni taskuräti abil ettevaatlikult kätte, tõstis kõrva juurde ja vajutas kordusvalimisnuppu. Ekraanile ilmus kohalik number ja telefon hakkas kutsuma. Kahe kutsungi järel vastas lausa orjalikult viisakas mehehääl.

„Tere hommikust, Dobson's kuuleb. Kuidas saan teid aidata?"

„Siin komissar Grace Brightoni kriminaalpolitseist. Teile helistas vist hiljuti keegi härra Reginald D'Eath." Ta hääldas seda hoolikalt *dee-ath*. „Ehk oskate öelda, millega seoses?"

„Palun väga vabandust," kostis kehastunud viisakus. „See nimi on mulle võõras. Võib-olla rääkis temaga mõni mu kolleeg."

„Mis asutus te oletegi?" küsis Grace.

„Matusebüroo."

Grace tänas meest, katkestas ja valis 1471. Hetke pärast kuulis ta salvestatud häält: „Palun vabandust, number on salastatud."

Ta katkestas ühenduse. D'Eathi viimane kõne oli matusebüroosse, kus ei teatud sellest midagi. Oli see tapjate haige nali telefon niimoodi jätta?

Sügavalt mõtlikuna astus ta õue ja kamandas Norman Pottingi majja. Tundus olevat ebaõiglane lubada tal imekaunis päikesepaistes üksinda piipu nautida.

Kulus ligi tund, enne kui esimesed kriminalistid saabusid, sealhulgas ülimalt pahur Joe Tindall. Too mees käitus Roy Grace'iga järjest pirtsakamalt.

„Kas see hakkab sul pühapäeviti harjumuseks saama, Roy?"

„Eks minulgi oli vanasti elu," nähvas Grace vastu, kannatades praegu huumorimeele puudumise all.

Tindall vangutas pead. „Mul on pensionini ainult viisteist aastat, kaheksa kuud ja seitse päeva," ütles ta. „Ja ma loen iga kuradima sekundit."

Grace juhatas ta majja ja mööda koridori vannituppa, kus avanev vaatepilt ei parandanud Joe Tindalli tuju põrmugi.

Kriminalisti omapäi jätnud, läks Grace uuesti õue, lipsas läbi politseilindi alt, mis nüüd maja piiras, ja puges viisakalt läbi kiiresti kasvava uudishimulike naabrite summa, taibates, et ta pole juba terve tunni Cleo Moreyle mõelnud. Tänaval oli pool tosinat politseiautot, juurdlusbuss tagurdas parajasti parkimiskohale.

Kaks mundris abipolitseinikku koputasid kõrvalmaja uksele, et ümbruskonna elanike küsitlemist alustada.

Ta jalutas tänaval natuke eemale, kuuldekaugusest välja, helistas kõigepealt Somersitele ja vabandas Jaye ees, et peab jälle tööl olema. Pettumus lapse hääles tekitas näruse tunde. Ta lubas, et nad lähevad uuel nädalal. Aga hääle järgi otsustades ei uskunud tüdruk teda eriti.

Siis valis ta Cleo numbri.

Ta suunati kõneposti.

„Tere," ütles ta. „Tahtsin sind eilse õhtu eest tänada. Kui mahti saad, helista mulle. Loodetavasti sa ei ole täna valves, sinu enda pärast. Mulle sattus ette tõeliselt ebameeldiv laip."

Tema peavalu, pohmakas või mis iganes võttis uuesti võimust ja kurk oli kuiv, nagu liivapaberiga üle käidud. Mornilt tagasi maja poole sammudes astus ta Nicholli ja Pottingi juurde, kes seisid õues ja lobisesid valvekonstaabliga. „Kas te kaks tahaksite minna ja midagi juua? Sest minul on küll janu."

„Peaasi, et mitte härra D'Eathi vannivett," ütles Potting.

Grace surus maha muige.

49

Kellie proovis liigutada, kuid valu käsivartes muutus rabelemisega hullemaks – nende ümber põimitud nöör või traat soonis sügavamale ihusse. Ja kui ta karjuda üritas, ei pääsenud hääl suust, ehkki nägu vappus pingutusest.

„Mmmmmnnnnnngggg."

Ta ei näinud midagi, ei saanud silmi avada. Kui kujutluspildid välja arvata, oli ta peas pilkane pimedus. Ta kuulis vaid verd kõrvus kohisemas. Kuulis omaenda hirmu.

Ta vabises ängistusest ja külmast. Ja alkoholinäljast.

Kurk kuivas. Tal oli janu. Ta vajas kangesti lonksu viina. Ja vett.

Jalgevahe oli külm ja sügeles. Mõni aeg tagasi, kui ta ei suutnud enam häda kinni hoida, oli tal mitu minutit kentsakalt soe. Kuni ta hakkas uuesti külmetama. Hetketi oli tunda uriini lõhna, seejärel jäi taas ainult keldri läpatanud jahedus.

Tal polnud aimugi, mis kell on. Ega ka, kus ta viibib. Pea lõhkus. Vastik jäine hirm pulbitses sisikonnas, nagu oleks see põhjatu mustendav kaev, ja tarretas verd soontes. Ta kartis nii kangesti, et selgelt mõelda oli võimatu.

Vahetevahel näis, et ta kuuleb tuhmi liiklusmüra. Ning üksikuid sireene. Kas teda tullakse päästma?

Tal polnud oma asukohast aimugi.

Pisarad valgusid ta seotud silmadesse. Ta igatses Tomi, Jessicat ja Maxi, igatses kuulda nende hääli, tunda nende kallistust. Ta üritas juhtunut meelde tuletada, kuigi see oli segane ja oli käinud kole kiiresti.

Ta oli Mandy Morrisoni koju sõidutanud. Oli peatunud šikil Tongdean Lane'il Mandy vanemate moodsa Hispaania stiilis maja

ees Withdeani staadioni lähedal järsul künkal. Ta istus autos, kuulates raadiost muusikat ja oodates, et Mandy kenasti eesuksest sisse läheks.

Mandy avas ukse, sisenes, pöördus, lehvitas ja pani ukse kinni.

Siis avanes auto reisijapoolne uks.

Ja uks tema selja taga.

Kellegi raudne käsi rebis ta pea kuklasse. Nina alla suruti midagi märga ja kirbet.

Ta nuuksatas seda meenutades.

Ärkas ta juba siin.

Üle keha värisedes.

Selili kivikõval põrandal.

Ta rabeles, proovis jälle käsi liigutada, kuid valu oli talumatu. Ta üritas liigutada jalgu, aga need olid kui tsementi valatud. Ta hingeldas, rinnus hakkas pitsitama.

Ta tundis valgust enda peale paistmas. Pimedus silmalaugude taga muutus punakaks uduks.

Kui teip ta silmadelt rebiti, tõi ta kuuldavale summutatud valukiljatuse; tunne oli selline, nagu oleks näolt pool nahka kistud. Ta pilgutas silmi, valgus pimestas teda korraks. Tema kohal seisis räigelt ülekaaluline jässakas mees, muheldes rahulolevalt, lainjad hõbedased juuksed väikesesse rotisabasse seotud, lotendav särk nabani lahti.

Alguses ohkas ta kergendusest, arvates, et see mees tuli talle appi. Meest kõnetada püüdes suutis ta üksnes koriseda.

Mees põrnitses teda vaikides, vahtis teda pealaest jalatallani sügavalt mõtlikul ilmel. Viimaks mees naeratas ja Kellie süda hüppas sees. Talle oli appi tuldud, ta viiakse siit ära, koju Tomi, Jessica ja Maxi juurde!

Äkki piilus mehe suust keel, mis noolis kärmesti huuli nagu maol, neid ringiratast niisutades. Seejärel ütles mees Ameerika aktsendiga: „Sinusugusele naisele meeldib vist persenuss."

Mees pistis käe taskusse ja Kellie kuulis metalli kõlksatust.

Haaratuna hirmust, mis kägistas kõiki ihurakke, nägi ta mehe sõrmede vahel kõlkumas peenikest hõbeketti.

„Ma tõin sulle kingituse, Kellie," ütles mees sellise häälega, nagu oleks ta nüüd Kellie parim sõber. Mees hoidis ketti ta silme ees, seal otsas tilpnes väike ripats ja viletsas valguses ei näinud Kellie hästi, mis oli ripatsile graveeritud. See sarnanes mingi mardikaga.

„Lase end lõdvaks," jätkas mees. „Me teeme sinust perekonnaalbumisse paar pilti!"

„Grrrr," vastas Kellie.

„Kui sa oled hea laps ja sõna kuulad, annan sulle ehk isegi juua. Stoli viina," ütles mees. „See on su lemmik, eks?"

Teises käes hoidis mees pudelit.

„Ma ei taha, et sa janusse sureksid," lisas mees. „See oleks tõesti raiskamine."

50

„Nimi oli tal siis igati paslik," ütles Norman Potting. „D'Eath". Ta hääldas seda *death* – surm.

Grace, Potting ja Nicholl istusid Rottingdeanis tammepuidust sisustusega Musta Lõvi kõrtsitoas, igaühel ees pindine klaas. Grace rüüpas õlut, tõstes laia klaasiserva enne nina alla ja hingates sisse humalalõhna, et peletada sõõrmetest väävelhappe lehka.

Ta käsi värises. Kas süüdi on pohmell? Või täna hommikul nähtu?

Talle meenus, kuidas ta kutsuti kunagi karjääri alguses autopatrulli öövahetuses Londoni-Brightoni raudtee äärde enesetapupaigale. Keegi mees oli tunnelisuu juures rööbastele heitnud ja rattad olid kaela läbi lõiganud. Tal oli tulnud pea rööbastelt ära tuua.

Seda sürreaalset pilti ei unusta ta elu lõpuni: pea lebas taskulambi valgusvihus, verd ei olnud eriti ja lõige oli lausa kirurgiliselt täpne. Surnu oli olnud umbes viiekümneaastane, tervisest

pakatava priske jumega. Grace oli pea pulstis punaseid juukseid pidi üles korjanud ja imestanud selle raskuse üle. D'Eathi pea oli niisama raske.

Ta vaatas tulede vilkuvat kaleidoskoopi mänguautomaadil, mida parajasti ei kasutatud. Kuulis neid saatvat nõrka tilinat. Kell oli alles vähe, külastajaid kõigest käputäis. Üks trendika teletöötaja välimusega mees istus kamina kõrval, juues vististi Verist Maryt ja lugedes Observerit. Mõni laud eemal konutas vormitu vanapaar vaikides oma jookidega nagu kaks juurviljakotti.

Mõeldes päevakavale, mille D'Eathi mõrv oli sassi löönud, pani teda muretsema Nick Nicholli kohtumine Wimbledoni mõrvajuurdluse juhiga peata noore naise asjus, kes oli kahe kuu eest leitud, randmel skarabeusemotiiviga käevõru. Järsku peaks ta juurdlust juhtiva uurijana ise minema, selle asemel, et saata noorem alluv?

Nicholli poole pöördudes küsis Grace: „Mis kell sa selle Wimbledoni mõrvajuurdluse juhiga kohtud?"

„Ta helistab mulle täna pärastlõunal. Tal on Brightonis vend, kellega nad lähevad lõunat sööma."

„Anna mulle teada, ma tulen kaasa."

„Just nii, söör."

Ehkki Nick lähenes juba kolmekümnele, sarnanes ta ikka veel seltskonnas kohmetu noorukiga. Ega olnud ikka veel õppinud ülemust Royks kutsuma, nagu Grace kõigilt meeskonnaliikmetelt palus.

Grace luges oma BlackBerryst märkmete kasvavat hulka. Köögist hoovav praeliha lõhn ajas kõhus uuesti keerama. Ta mõtles, et kulub tükk aega, enne kui ta suudab jälle mõne toidupalakese neelata. Lisaks kahtles ta, kas ohtra paratsetamooli peale õlut juua on mõistlik. Aga praegu oli neid hetki, kus ta alkoholi vajas. Töökohustustest hoolimata.

Ta võttis taskust telefoni ja kontrollis, ega see pole kogemata välja lülitatud – muidu ei ole kuulda, kui Cleo tagasi helistab.

Korraks arutles ta, kuidas Glenn Bransonil läheb, muretsedes sõbra pärast natuke. Ähvardava kehaehituse varjus, mis oli ööklubi väljaviskajale kindlasti sobinud, peitus hell hing. Pagana pihta, vahel liigagi hell ja lahke.

„Väävelhape," ütles Potting mõtlikult, tõstis klaasi ja jõi pika sõõmu.

Grace vahtis talle otsa. Vaest vennikest ei olnud just nägususega õnnistatud, õigupoolest võis teda lausa koledaks nimetada. Vananeva uurija puuduste kiuste tundis Grace kolleegile ootamatult koguni kaasa, aimates bravuuri taga nukrat ja üksildast inimest.

Potting asetas klaasi Guinnessi õllealusele, pistis käe taskusse ja tõi piibu lagedale. Ta torkas selle suhu ja võttis siis teisest taskust tikutoosi. Nick Nicholl jälgis põnevusega.

„Oled sa suitsumees, poisu?" küsis Potting.

Nooremuurija raputas pead.

„Ega ma arvanudki, sa pole seda moodi. Teed sporti, jah?"

„Püüan." Nicholl lonksas õlut. „Mu isa suitsetas. Suri neljakümne kaheksaselt kopsuvähki."

Potting kangestus. Seejärel küsis ta: „Kas sigaretid?"

„Pakk päevas."

Potting viipas rahulolevalt piibuga. „See pole üldse sama."

„Nick on hea jooksja," segas Grace vahele. „Sügisest tahan ta oma ragbimeeskonda värvata."

„Sussexil on praegu häid jooksjaid tarvis," nõustus Potting. „Tänagi peavad nad tulistvalu punuma. Eile saime haledalt lakki! Lõppseis kolm–kümme! Ja veel kuramuse Surrey vastu!" Ta tõmbas tikku ja süütas piibu, puhudes õhku läägelt magusa suitsupilve, mis heljus Grace'i ümber.

Potting pahvis piipu, kuni kaha lõi ühtlaselt ja erepunaselt hõõguma.

Harilikult meeldis Grace'ile piibusuitsu lõhn, aga mitte täna hommikul. Ta vehkis suitsu eemale, vaadates, kuidas see paksult ja

laisalt üles nikotiiniplekilise lae alla rullus. Reggie D'Eathi mõrv võib olla kokkusattumus, mõtles ta. See mees oli võtmetähtsusega tunnistaja suure rahvusvahelise pedofiilide võrgustiku kohtuprotsessis. Mitmel inimesel oli põhjust teda vaigistada.

Ometi tundus kahest arvutist avastatu viitavat millelegi muule. Bryce'i oli hoiatatud, et ta politseisse ei pöörduks. Ta oli hoiatust õigustatult eiranud ja politsei oli tema arvutit uurides tuvastanud seose Reggie D'Eathi personaalarvutiga. Vähem kui ööpäev hiljem oli D'Eath surnud.

Mänguautomaat tilises ärritavalt ja jätkas ksülofoni meenutavaid helinaid. Potting ja Nicholl vestlesid süvenenult kriketist, lastes Grace'il mõtiskleda. Ta vajus nii pingsalt mõttesse, et isegi autosse naastes kuulis ta vaevu, kuidas Norman Potting, kes viis jutu kriketilt tagasi Reggie D'Eathile, tuli äkki välja kasuliku infokilluga.

51

Kutsutud loomaarst, kes ütles oma nimeks Dawn, üsna meheliku välimusega umbes kolmekümne viie aastane naisterahvas, põlvitas ikka veel väga uimase Lady kõrval. Ta kergitas koera vasakut silmalaugu ja uuris silma pliiatslambiga. Max ja Jessica vaatasid ärevalt pealt. Tom seisis, hoides neil mõlemal ümbert kinni.

Politseiuurija Glenn Branson oli läinud õue helistama.

Tom vahtis koera, mõtted peas keerlemas. Eile hommikul oli ta käinud politseis, trotsides e-kirjaga saadetud hoiatust. Nüüd oli Kellie kadunud ja auto oli leitud põlenuna.

Issand jumal, kallis, kus sa oled?

Seistes tänaval heledas hommikupäikeses, mobiil kõrva ääres, rääkis Branson tugiisikuga, naiskonstaabel Linda Buckleyga, käskides tollel kohe Bryce'ide poole tulla.

Vaevalt oli ta kõne lõpetanud, kui telefon helises. Transpordipolitsei konstaabel Dudley Bunting helistas Bransonile tagasi. Glenn selgitas talle, mida otsib ja et sellega on kiire. Bunting lubas võimalikult ruttu uuesti ühendust võtta.

„Veel täna," ütles Branson. „Mitte kolme nädala pärast. On see võimalik?"

Buntingi hääl oli kõhklev. „Täna on pühapäev."

„Jah, ma tean, ma peaksin kirikus olema. Aga ma olen koos tüübiga, kes kangesti tahaks seda päeva oma naisega veeta, ja kahe lapsega, kes tahaksid seda kangesti veeta emaga – ja tundub, et keegi röövis proua öösel ära. Nii et äkki sa ohverdad pühapäevalõuna ämma-äia seltsis ja hakkad liigutama?"

Bunting tõotas, et annab tehnilise toega oma parima.

Kuni nad jutlesid, tuli veel üks kõne – Arilt. Branson eiras seda. Kui ta kõne lõpetas, ilmus ekraanile sõnumiteade ja telefon piiksatas kaks korda järsult.

Seersant põrnitses silti tänava vastasküljes spordisaali akendel. GYM AND TONIC. Hea nimi, mõtles ta. See meeldis talle tõesti. Ta tonksis rusikaga kõhulihaseid. Kõht oli küll trimmis, kuid varsti peab jälle treenima hakkama. Kunagi tegin ma iga päev trenni, mõtles ta süüdlaslikult, nüüd aga jõuan spordisaali vahest ehk paar korda nädalas.

Aga üles selgesse sinitaevasse vaadates ja näol päikese sooja paitust tundes äratas miski hoopis suuremaid süümekaid.

Tema naine Ari – ja lapsed.

Sammy oli alles kaheksa-aastane ja Remi kolmene; neist eemal olles igatses ta neid päev otsa. Ja viimasel ajal oli ta pidevalt eemal. Töö neelas tema elu järjest rohkem.

Ta vajutas kõneposti nuppu ja kuulas Ari jäetud sõnumit – naise hääl oli tõre ja sarkastiline, muutus iga päevaga üha enam selliseks. „Glenn, ma lähen Sammy ja Remiga randa. Oleks tore, kui saaksid tulla, kuna see oli sinu mõte. Nad tahaksid nädalavahetusel isa kas või tunnikese näha. Helista mulle õige tagasi. Minu nimi on

Ari, kui oled unustanud. Ma olen sinu naine."

Ta ohkas raskelt. Nad tülitsesid tema töö pärast aina tihemini. Paistis, et Ari on juba unustanud eelmise nädalalõpu, mille ta tervenisti vabaks võttis, sõites nendega Solihulli naiseõe kolmekümnendale sünnipäevale ja jättes töökohustused Grace'i laiadele õlgadele.

Glenn Bransoni häda oli auahnus; ta tahtis ametiredelil kõrgemale tõusta nagu Roy Grace. Kuid see tähendas, et pikad töötunnid pole ajutised. Asjad jäävad niimoodi järgmiseks kahekümneks aastaks.

Ka paljudel kolleegidel kannatas töö tõttu abielu; sageli näis, et õnnelikult elavad vaid need politseinikud, kelle abikaasa on samuti politseinik ja seega sõgeda töögraafiku suhtes mõistev. Mingil hetkel tuleb tal otsustada, kumb on tähtsam, kas töö või pere.

Tegelikult oli see saatuse iroonia. Varsti pärast Sammy sündi oli Glenn Branson ööklubi väljaviskajana nõuks võtnud, et otsib endale ameti, mille üle poeg võib uhkust tunda, ja oli astunud Sussexi politseijõududesse.

Ta tahtis juba Ari numbri valida, kui teda ehmatas selja tagant kellegi hääl. Seal oli Tom Bryce, kes jättis viletsa mulje, nägu kahvatu, pilk painatud.

„Kas saaksin teiega omavahel vestelda, seersant Branson?" küsis Tom.

„Loomulikult."

Nad pugesid Mondeosse, mis oli täna Bransoni käsutuses, ja tõmbasid uksed kinni.

„Ma pean teadma, kas meid ähvardab teie arvates hädaoht. Kas mul tuleks lapsed kuhugi ära viia? Peitu minna?"

Uurija polnud vastuses kindel. Ta vaikis viivu, mõeldes Janie Strettoni jõhkrale mõrvale ja hoiatusele, mis Bryce'i sõnul oli e-kirjaga saadetud. Seejärel Bryce'i naise kadumisele. Ta ei osanud vastata, sest esialgu polnud tal piisavalt infot. Aga kui sama lugu oleks juhtunud temaga ja Ari oleks kadunud? Kas ta võis Tom

Bryce'ile silma vaadata ja puhta südamega soovitada sel mehel koju jääda?

Kuid millised olid alternatiivid? Ööpäevaringne politseivalve? Ta ei uskunud, et see määratakse; Alison Vosper vajas kulutusega nõustumiseks märksa tugevamaid tõendeid. Kolida nad kuhugi turvamajja? Poole tunni eest oli Roy Grace helistanud ja rääkinud talle Reggie D'Eathist. Niipalju siis turvamajadest.

„Me peame vist arvestama võimalusega, et teie naine on röövitud, härra Bryce."

Seda oligi Tom kartnud, ehkki tema peas näris väike kahtluseuss. Ikka jälle meenus talle Jessica jutt.

Ta tahab nagunii ainult viina juua. Ma nägin teda. Ma lubasin, et ei räägi.

„Ma tellisin siia politseiniku, kes on koolitatud tugiisik," ütles uurija. „Ta on väga pädev – kui lubate, peatub ta teie juures. Tema ja üks kolleeg pakuvad teile lastega rotatsiooni korras ööpäev läbi kaitset."

„Kas teie talitaksite minu asemel samuti, seersant Branson?"

„Jah," vastas ta kõhklevalt. „Jah. Praegusel hetkel küll. Vaatame, mida õnnestub täna avastada."

Glenn Branson langetas pilgu, suutmata mehele kauem otsa vaadata. Kõneldes mõtles ta endamisi: *kui mina oleksin tema asemel, kas ma jätaksin Sammy ja Remi siia majja?*

Ta ei teadnud sellele küsimusele vastust.

52

„Kartulid," ütles Norman Potting äkki.

Kolm politseinikku istusid autos ja Nick Nicholl sõidutas neid Rottingdeani pubist tagasi Sussex House'i. Paratsetamooli peale joodud pint õlut koos eilse pika õhtuga tegi Grace'i uniseks.

„Kartulid?" kordas Nicholl.

„Ma kasvasin üles farmis," ütles Potting. „Minu isa pritsis kartulisaagile väävelhapet. Lahjendatud kujul, muidugi mõista. See ei teinud mulle mingit häda."

„Väävelhapet kartulitele? Tõsiselt räägid?"

Sõna „väävelhape" äratas Grace'i tähelepanu.

„Mu sõber, ma räägin alati tõsiselt," vastas Potting. „Hape ei lase neil idusid ajada ja muudab noppimise hoopis lihtsamaks."

„Ja tapab kõik, kes neid kartuleid söövad?" päris Grace.

„See on täielik jama," ütles Potting. „Kogu see mahepõllunduse värk. Ausad pestitsiidid pole ohtlikud. Te ainult vaadake mind!"

„Ma vaatangi," lausus Nicholl peeglisse pilku heites.

„Ma pole elu sees päevagi haige olnud!"

Sa oled lihtsalt haige tüüp, mõtles Grace.

„Õigetes kätes on see kahjutu kraam," jätkas Potting.

„Vaevalt et Reggie D'Eath sinuga nõustuks," torkas Grace.

„Kas sa söödaksid oma lastele kartuleid, mida on väävelhappega pritsitud?" küsis Nicholl Pottingilt.

„Vabalt," ütles Potting.

„Noh, mina ei söödaks," kostis nooremuurija.

Hetke vaikinud, küsis Potting temalt: „Mitu last sul on?"

„Esimene tulekul, lähipäevadel," ütles nooremuurija. „Aga sinul?"

„Esimesest abielust kaks. Teisest üks. Kolmandast veel kaks. Minu ja mu kolmanda kaasa Suzie teisel lapsel on Downi sündroom. Mitte et ma neid väikseid võrukaelu eriti näeksin," rääkis Potting nukralt.

Tema vastus liigutas Nichollit ilmselgelt. „Downi sündroom?"

Potting noogutas.

„Mul on kahju," ütles Nicholl.

Potting kehitas õlgu. „Elu on selline," lausus ta kurvalt. „Ta on tore tüdruk, alati rõõmsameelne." Ta kehitas taas õlgu. „Iga pere on isemoodi õnnetu, eks?"

„Kas te olete ikka abielus? Sina ja Suzie?"

Potting krimpsutas nägu. „Ma loobusin." Ta torutas huuli. „Olen poissmees, vaba ja vallaline nagu komissar Grace. Usu mind, poisu, nii on kõige etem."

Nick Nicholl ütles: „Minu abielu on väga õnnelik."

„Veab sul," vastas Potting.

„Nii et kui meil on tegu isikuga, kellel on vannitäis väävelhapet, otsime järelikult kartulikasvatajat?" küsis Grace pead pöörates.

„Või kartulikasvatajate varustajat," ütles Potting. „Või ravimitootjat. Või tsitrus- ja piimhapete ja toiduõlide tootjat. Kleep- ja lõhkeained, sünteetiline kumm. Veekogude ja reoveepuhastus. Paberitööstus. Naha parkimine. Autoakud."

„Sa peaksid „Kuldvillakusse" minema," arvas Nicholl, „ja valima teemaks väävelhappe."

„Mõne aasta eest oli mul üks juurdlus. Keegi Croydoni vennike viskas oma pruudile väävelhapet näkku, kui see ta maha jättis. Nähtavasti on see kuskil Aafrika riigis levinud komme."

„Tore kutt," ühmas Nicholl.

„Ehtne südametemurdja. Murjanid on juba kord sihukesed."

Nüüd Grace'il kihvatas. „Norman, kui sa pole märganud, siis on meil meeskonnas mustanahaline liige. Kui sinult tuleb veel mõni rassistlik või homofoobne kommentaar, lasen ma su töölt kõrvaldada. Said aru?"

Natuke aega vaikinud, ütles Potting: „Palun vabandust, Roy. Tõsiselt. See oli minust taktitu. Seersant Branson on küll tubli."

Ehkki mustanahaline, oli Grace'il kiusatus põrutada. Selle asemel lausus ta: „Vanni täitmiseks kulus seda kraami mitu gallonit. Naabrid pidid tingimata midagi nägema. Kõik need kuramuse naabrivalve kleepsud. Kaks ülesannet sulle, Norman. Esiteks uuri naabreid küsitlenud meeskonnalt, kas tänaval on viimastel päevadel tundmatuid autosid seisnud. Teiseks uuri välja, kas piirkonnas on väävelhappe suures mahus tarnijaid või kasutajaid."

„Ehk lõpetan enne Barry ja Claire'i eskortteenuse kartoteegiga, šeff?"

„Sa pead tegema mitut asja korraga, nagu me kõik, Norman."

Kaks valju piiksu teatasid Grace'ile SMS-i saabumisest. Ta langetas pilgu ja nägi, et sõnum on Cleolt. Tuju tõusis jalamaid. Kui ta oli sõnumi läbi lugenud, langes see uuesti. Kohe kolinal.

53

Esimese astme juurdluste videotuba oli tilluke akendeta boks sama koridori peal, kus asus TEABEKOG 1. Ehkki seal viibisid vaid Glenn Branson ja Tom Bryce, mõjus see ahtakese ja klaustrofoobiat tekitavana. Bransoni meelest oli see järjekordne näide, kui läbi mõtlemata oli hoone ümberehitus – ja tema käis siin ainult vahetevahel.

Tom Bryce istus laua ääres, ees monitor, vasakul käel videokassettide ja CD-de virn. Monitoril jooksid Preston Parki raudteejaama kahe turvakaamera salvestused; seda esimest peatust Brightonist põhja pool kasutasid Londonis tööl käijad sageli, kuna see jäi äärelinnade lähedusse ja ümbritsevatel tänavatel oli parkimine tasuta. Kiilaspea, kes möödunud teisipäeval rongis Tomi kõrval istus ja CD maha unustas, oligi väljunud seal jaamas.

Konstaabel Bunting oli end ületanud. Kaks tundi pärast Glenni kõnet Briti transpordipolitseisse oli ta saatnud salvestused Preston Parki lõunaperroonist Tomi rongi saabumise ajal.

Tom üritas keskenduda, aga see polnud kerge, kuna mure Kellie pärast ajas hulluks. Ta värises, sest ei olnud päev otsa midagi söönud ja oli joonud sootuks liiga palju kohvi. Magu oli nagu okastraati täis. Äkki helises tema mobiil.

Ta heitis pilgu ekraanile, kuid number oli võõras. „Ma võtan igaks juhuks vastu," ütles ta. Branson noogutas julgustavalt.

Helistas Lynn Cottlesloe, Kellie parim sõbranna, kes elas samuti Brightonis ja tahtis teada, kas uudiseid on ning kas nad abikaasaga saavad kuidagi aidata. Toovad ehk süüa? Või hoiavad lapsi?

Tom tänas teda ja vastas, et appi on määratud tugiisikud. Lynn palus, et ta helistaks kohe, kui midagi kuuleb, ja Tom lubas seda teha. Siis naasis ta poolelioleva toimingu juurde.

Esimene kaamera näitas tervet perrooni kõrgest vaatepunktist. Üks rong sõitis jaama sisse. Kellaaeg ülal paremas nurgas oli 19.09.

„See on Thameslink, London Bridge'i rong," mainis Glenn Branson. „Teie omani on veel paar minutit."

Tom keris salvestust ja lõpetas, kui uus rong nähtavale ilmus. Tema närvid olid pingul. Rong jäi seisma. Uksed avanesid ja perroonile valgus umbes kolmkümmend inimest. Ta seiskas kujutise ja silmitses kõiki nägusid hoolega.

Kiilaspead polnud kuskil.

„On see õige rong?" küsis ta.

„Igatahes. Kiirrong, mis väljub Victoria jaamast kell 18.10. Sellega te ju sõitsite," lausus Branson. „Laske natuke edasi, võibolla ei ole kõik veel rongilt maas."

Tom käivitas salvestuse ja rahvasumm ärkas taas ellu. Püüdes meenutada, millises vagunis oli istunud, jälgis ta rongi avatud uksi – mitu tükki sulgusid juba uuesti. Vist tagant neljas vagun, seesama, mida ta praegu silmitses.

Nüüd märkas ta teda.

Laia kondiga ja beebilõustaga mees, safarisärk seljas, vormitud dressipüksid jalas ja väike reisikott näpus, astus perroonile, vahtides ettevaatlikult ringi, nagu veendumaks enne väljumist, et õhk on puhas.

Millest puhas, imestas Tom, jättes kujutise jälle paigale.

Mees tardus poolelt sammult, vasak toss õhus, nägu veidi kaamera poole tõstetud, kuid seda nähtavalt teadvustamata. Ehkki näol võis selgesti eristada sügavalt hirmunud ilmet.

Tom käivitas uuesti salvestuse, ja mõne hetkega olid mehe mured justkui pühitud, ta hakkas peaaegu lustakalt väljapääsu suunas minema. Salvestuse veel kord paigale jätnud, ütles Tom: „See on tema."

Branson jõllitas meest jahmunult. „Suurendage palun ta nägu."

Tom jändas nuppudega ja suumis jõnksatustega lähemale, kuni kiilaspea nägu täitis ekraani.

„Kas olete täiesti kindel?"

Tom noogutas. „Jah. See on tema. Päris kindlasti."

„Te ei eksi?"

„Ei."

„*Väga* huvitav," ütles seersant.

„Kas te teate, kes ta on?"

„Jah," ütles Branson süngestunud häälel. „Teame küll."

54

Veidi enne kella viit istus seersant Jon Rye IT-kuritegude osakonnas oma kirjutuslaua taga, töötades endiselt Tom Bryce'i arvutiga, kui tema otseliin helises. Ta tõstis toru. „Jon Rye," ütles ta.

„Halloo. Tom Bryce siin. Olen tegelikult teiega ühes majas, üleval videotoas ... Mõtlesin, et ... et äkki olete mu arvutiga valmis. Ma võiksin läbi astuda ... sellele järele tulla. Mul ... mul on tarvis täna õhtul töötada. Ma ... ma pean ... pean valmistuma homseks väga tähtsaks koosolekuks. Kuidas teil seal edeneb?"

Sa oled täitsa häälest ära. Sina pead töötama ja mina peaksin minema koju oma abielu päästma, mõtles Jon Rye. Oli pühapäeva pärastlõuna, osakonnas ei viibinud enam kedagi peale tema ja Andy Gidney, kes istus natuke eemal toa teises otsas. Kas nad polnud kurb vaatepilt?

Kirjutuslaud üle külvatud joogiautomaadist pärit tühjade kokapurkide ja kohvitopsidega, kössitas Gidney klaviatuuri kohal, kuulates kõrvaklappidega iPodi nagu tavaliselt ja klõbistades armutult, üritades murda koodi, mille kallal oli higistanud juba terve nädala.

Rye muretses nohiku pärast – too tundus olevat eksinud hing. Siit majast väljudes oli Ryel vähemalt kodu, kuhu minna.

Nadine võis vahel küll tujutseda, kuid söök oli laual ja Rye ajas lastega juttu. Mingisugunegi normaalsus. Milline on Gidney normaalsus?

Kusjuures, mõlgutas ta, ega siin ei saa keegi normaalsusega kiidelda. Tema ise ka mitte. Nende töönädalad koosnesid peamiselt konfiskeeritud arvutites sisalduva porno vaatamisest. Ja lõviosa sellest ei olnud tavapärane kõditav-kahjutu Playboy modellide värk, vaid keskealised mehed vahel lausa kaheaastaste lastega. Seda ei hakka ta iial mõistma, kulugu või triljon aastat. Kuidas sai säherdune kraam kedagi erutada? Kuidas sai süütute lastega nii teha? Kuidas sai neljakümneaastane mees vägistada väikese lapse? Ja hiljem selle teoga edasi elada?

Paraku polnud muud vastust, kui et inimesed on kõigeks võimelised.

Ta teadis täpselt, kuidas ta oleks käitunud, tabades kellegi tema lapsi ahistamas, kui need veel väikesed olid. Ta oleks kasutanud nuga ja leeklampi.

Äkki kõlas jada veidraid elektroonilisi helisid, mis olid Ryele nüüd ärritavalt tuttavad. Gidney mobiiltelefon. Nohik võttis kõrvaklapid kõrvast ja vastas telefonile ilmetul, täiesti emotsioonitul häälel. „Tere," ütles ta.

Rye teadis laias laastus, kus Gidney elab: ühetoalises korteris Leveli lähedal, kusagil hipodroomi kandis. See piirkond oli tihedalt täis Victoria- ja Edwardi-aegseid rõdudega maju, mis rajati algselt käsitööliste eluasemeks ning mida tänapäeval asustasid peamiselt tudengid ja vallalised noored. Mis Gidneyt kodus ootab, kui ta üldse kunagi kodus käib? Konservoad ühe auguga pliidil? Taas arvutimonitor? Patakas tehnikaajakirju ja ajaleht Guardian, mis oli tal tööle tulles alati kaenla all, aga mida ta ei paistnud eales lugevat?

„Mul läheb umbes pool tundi," ütles Rye Tom Bryce'ile. „Kas tahate oodata või toon selle teile koju sõites ära?"

„Jah. Ma ... ma olen lapsevalves ... pean koju minema. Aitäh," vastas Bryce. „Oleks kena, kui selle ära tooksite."

„Hüva, mul on teie aadress olemas. Ma teen võimalikult ruttu." Ta heitis pilgu käekellale, kontrollides, kas ta jõuab koju „Top Geariks", ainsaks telesaateks, mida ta iga nädal kirglikult vaatas. Ehkki ta polnud enam aastaid liikluspolitseis, oli ta sellegipoolest paadunud autopede.

Toru hargile pannes nägi ta, kuidas Gidney uksest välja sammus, jope ja väike seljakott seljas. Head aega ütlemata. Pagan, see kutt on parandamatu, mitte kübetki viisakust!

Ryel kulus arvuti läbivaatamiseks oodatust kauem ja ta taipas natuke süüdlaslikult, et Tom Bryce'i telefonikõnest on möödas juba poolteist tundi. Viimaks sulges ta mehe läpaka ja tahtis parajasti püsti tõusta, kui telefon helises.

Liinil oli telefonist Malling House'i kõnekeskusest, politseivalitsuse hoonest, kuhu suunati kodanike kõik need kõned, mis ei liigitunud hädaabikõnedeks. „Kas IT-kuritegude üksus?" küsis telefonist.

Rye tõmbas sügavalt hinge, surudes maha kiusatuse tüübile vastata, et see on vale number. „Seersant Rye kuuleb."

„Mul on helistaja, kes kaebab, et keegi kasutab loata tema juhtmevaba internetiühendust."

„Kuidas palun?" ütles Rye vihast vahutades – selleks ei olnud tal tõesti aega. „Kui tal on juhtmeta netiühendus, peab ta selle kaitsmiseks vaid käivitama krüpteeringu!"

„Äkki räägite temaga ise, söör?" palus telefonist. „Ta helistab sel kuul juba kolmandat korda. On üsna närvis."

Nagu minagi, mõtles Rye. Ta ütles vastumeelselt: „Ühendage mind temaga."

Mõni hetk hiljem kuulis ta põriseva saksa aktsendiga elatanud mehehäält. „Mnjah. Tere, minu nimi on Andreas Seiler. Ma olen insener. Praegu pensionil, aga varem ehitasin sildu." Järgnes liini kahin. Rye ootas pisut.

Et vaikust katkestada ja veenduda, ega mees pole toru ära

pannud, ütles ta: „Siin seersant Rye IT-kuritegude üksusest. Kuidas saan aidata?" Silda ei ole mul eriti tarvis, oli tal kiusatus lisada.

„Jah, tänan teid. Keegi varastab minult internetti."

Rye piilus kella arvutiekraanil. Kahekümne viie pärast seitse. Ta oleks rõõmuga kõne katkestanud ja koju läinud. Ja telefonist oleks võinud mainida, et mehe hääldus on raskesti arusaadav. „*Varastab* teilt internetti. Ma pole kindel, mida te silmas peate. Söör?"

„Ma laadin alla üht joonist, mille saatis kolleeg minu vanast firmast, silla kavandit Kuala Lumpuri sadamale. Siis jääb internet nii aeglaseks, et joonis ei lae alla. Seda juhtub varemgi."

„Probleem on kas teie netiteenuse pakkujas või arvutis, söör," ütles Rye. „Kõigepealt peaksite helistama teenusepakkuja klienditelefonil."

„Noh, seda ma muidugi tegin. Ja kontrollisin ka arvutit. Probleeme pole. Põhjus on õues. Ma kahtlustan meest valges kaubikus."

Nüüd oli Rye parajalt hämmeldunud. Ning teda ärritas üha enam, et see tola tema aega raiskab. „Valges kaubikus mees aeglustab teie internetiühendust?"

„Jaa, just."

„Palun vabandust, härra ..." Rye heitis pilgu märkmetele. „Härra Seiler. Ma olen veidi segaduses. Kus te täpsemalt asute?"

„Ma olen Šveitsist, aga töötan siin Brightonis."

„Kus kandis Brightonis, söör?"

„Freshfield Roadil."

„Okei." Rye tundis seda piirkonda hästi. Äärmiselt lai tänav künkanõlval, kahe- ja kolmekorruseliste punastest tellistest majadega, paljud suuremad korteriteks jagatud. „Kas teie internet on lairibaühendus?"

„Lairiba jah."

„Teie ühendus on juhtmevaba?"

„Te mõtlete, et nagu lennujaamas? Wifi?"

„Jah, söör."

„Jaa, täpselt nii."

Rye muigas endamisi, taibates, milles on tõenäoliselt viga. „Kas teie juhtmeta ühendus on krüpteeritud?"

Mees vastas kõhklevalt: „Krüpteeritud? Vist mitte. Vaadake, ma peatun oma poja korteris. Kasutan praegu tema arvutit."

„Te ei pea parooli sisestama, et lairibaühendust kasutada?"

„Ei mingit parooli."

Ilma paroolita võib iga mööduja, kelle sülearvutis on netikaart, kellegi teise juhtmeta lairibaühenduse abil internetti sisse logida. Ka Rye ise oli seda paaril korral kogemata teinud, kui istus patrullautos, sülearvuti lahti. Ta mõtles natuke süüdlaslikult, et ei ole kunagi vaevunud kodus omaenda juhtmevaba lairibaühendust parooliga kaitsma. „Kas see kaubik on ikka väljas?"

„Jah, on küll."

„Kas te numbrimärki näete lugeda?"

Elatanud šveitslasest insener luges selle ette. Rye kirjutas numbrimärgi igaks juhuks märkmepaberile. „Minu soovitus teile on krüpteering käivitada, see hoiab ta eemal."

„Ma räägin pojaga."

„Hea mõte, söör."

Rye lõpetas kõne ja pani toru ära. Kuna tal oli tõsiselt villand, otsustas ta ülejäänud politseijõududele näidata, et kurat võtaks, pühapäeva õhtul kakskümmend minutit enne seitset oli ta alles tööl, ja telefonikõne Vantage'i süsteemis ametlikku intsidendilogisse kanda.

Ta trükkis sisse oma nime ja osakonna, sisestas numbrimärgi ja kaubiku ebamäärase kirjelduse, nagu see oli antud, märkides intsidendi iseloomustuseks „Netiühenduse varastamine. Seersant Rye tegeles asjaga telefoni teel".

Ta teadis, et see on lapsik, kuid tuju paranes kõvasti.

55

„Ma leidsin külmkapist lasanjet," teatas tugiisik, kui Tom kööki astus, Jessica rippumas ühe ja Max teise püksisääre küljes, justkui kartes, et kui nad lahti lasevad, kaob isa samamoodi ära nagu emagi. „Kas soojendan seda teile õhtusöögiks?"

Tom vahtis naiskonstaabel Buckleyt mõttelagedalt, õhtusöök ei olnud talle üldse pähe tulnud. Praegu oli tal silme ees vaid seersant Bransoni näoilme, kui ta oli rongis sõitnud kiilaspea turvakaamera salvestusel tuvastanud.

Veidralt sõnaaher vastus, kui ta seersandilt küsis, kas too teab seda meest: *Jah. Teame küll.*

Rohkem ei nõustunud uurija rääkima.

Naiskonstaabli poole pöördudes ütles Tom hajameelselt: „Jah, tänan teid, see oleks kena."

„Külmikus on ka toidujääke, tomateid, lehtsalatit, rediseid. Ma võin neist salati valmistada."

„Väga hea," ütles Tom.

Lady sisenes müdinal koeraluugi kaudu, vaatas Tomile otsa, haugatas ja liputas saba; ta oli jälle täiesti terve.

„On sul kõht tühi, Lady?" küsis Tom.

Koer haugatas uuesti ja vaatas teda ootusärevalt.

„Mulle ei maitse salat!" protestis Max.

„Minule maitseb ainult emme salat!" ütles Jessica venda toetades.

„See ongi emme salat," vastas Tom. „Tema ostis need asjad."

„Aga tema ju ei *tee* seda," ütles Max.

„See tore tädi teeb selle." Tom võttis põrandalt koera kausi ja puistas sinna krõbinaid. Siis avas ta koeratoidupurgi. Loomaarstil polnud aimugi, mis oli Ladyl viga olnud – küllap mingi viirus. Seersant oli arstilt küsinud, kas koer võidi rohtudega uimastada, ja arsti sõnul oli see võimalik. Vereproovi peab analüüsiks laborisse saatma ja tulemustega läheb mitu päeva. Branson oli seda arstilt palunud.

„Ma leidsin külmikust sidrunijäätist, mis viib keele alla," ütles naiskonstaabel lõbusalt. „Pärast võite jäätist süüa!"

„Mina tahan emme jäätist," vaidles Max.

„Ja mina šokolaadi- või maasikajäätist," nõudis Jessica.

Tom vahetas politseinikuga pilgu. Ta oletas, et see naine on kolmekümne viie ringis – lühikesed blondid juuksed, sümpaatne aval nägu ja südamlik asjalik hoiak. Linda Buckley jättis mulje inimesest, kes kohaneb enam-vähem igas olukorras. Tom kehitas nukralt õlgu, asetas kausi põrandale ja pöördus Maxi poole.

„See *ongi* emme jäätis. Eks?"

Max vahtis teda suurte ümmarguste silmadega, aga need olid kuidagi ilmetud. Tom ei lugenud neist midagi välja, ei osanud arvata, mis poja tunnetes täpselt toimub. Või tütre omades.

Või tema endaga.

Ta oleks kangesti tahtnud Jessicalt pärida viina kohta, mida Kellie lapse sõnul jõi. Mida põrgut see tähendas?

„Mulle ei maitse *sidruni*jäätis," ütles Jessica.

Tom kükitas ja pani talle käed ümber. „Täna õhtul ei ole meil muud jäätist. Homme ostan sulle šokolaadi ja maasikatega. Sobib?"

Tütar ei reageerinud.

„Tee issile kalli-kalli. Issi vajab kallistust."

„Millal emme koju tuleb?"

Tom kõhkles viivu, pidades aru, mida öelda. Tunnistada teadmatust? Või häda sunnil valetada? Vale oli lihtsam.

„Varsti." Ta haaras tütre sülle. „Kas lähme vanni?"

„Ma tahan emmega vanni minna."

„Emme tuleb võib-olla hilja, nii et täna vannitab sind issi. Eks?"

Jessica pööras mossitades pilgu ära. Tom kuulis, kuidas elutoas keerati teleka heli valjemaks: tinisev muusika, autokummide kiunatus, hele riiakas ameeriklasehääl. Max vaatas „Simpsoneid". Hüva. Nii on poisil õhtusöögini tegemist – või kupatada ka Max vanni?

Äkki taipas ta, et teab väga vähe laste päevakavast ja üldse nende majapidamisest. Kohutav hirm kerkis temas nagu tume külm

udu. Homme hommikul seisab tal ees tähtis esitlus Land Roverile. Autofirma turundusdirektor lubas mahukat lepingut. Ta ei teadnud, kuidas ta hakkama saab, kui Kellie täna õhtul koju ei tule.

Jumal küll, Kellie, mu armas kallis, palun tule tervena koju. Ma armastan sind väga.

Ta viis Jessica trepist üles tüdruku tuppa, sulges ukse ja pani lapse voodile istuma. Istus ise tütre kõrvale.

„Jessica, issit huvitab, mida sa hommikul emme kohta ütlesid. Mina ütlesin, et kui emme koju jõuab, küsime temalt, mida ta täna teha tahaks, ja sina ütlesid, et ta tahab nagunii ainult viina juua. Kas mäletad?"

Jessica põrnitses vaikides enda ette.

„Kas sa mäletad, et ütlesid seda, kullake?"

Suu pahuralt pruntis, vastas Jessica: „Sina jood ju ka viina."

„Jah, vahetevahel. Aga miks sa seda ütlesid?"

Järsku kõlas allkorrusel Lady haukumine. Seejärel helises uksekell. Ta kuulis Maxi hõiskeid: „EMME! EMME! EMMEEEEEE! EMME ON KODUS!"

Süda ootamatult rõõmsasti põksumas, tormas Tom trepist alla. Max avas juba eesukse.

Seal seisis seersant Jon Rye, käes Tomi nahkne sülearvutikott.

56

Roy Grace istus koos enamiku meeskonnaliikmetega juurdlustoas laua taga ja silmitses arvutiekraanil Vantage'i süsteemi sisse kantud värskemaid intsidente. Kell oli kolmveerand kaheksa pühapäeva õhtul, ja ehkki tal ei olnud ikka söögiisu, tundis ta, et madal veresuhkur või liigne kohvijoomine või mõlemad korraga teevad enesetunde imelikuks – tööülesannetele keskenduda oli järjest raskem.

Cleo Morey mängis siin samuti osa. Iga paari minuti järel pöördusid Grace'i mõtted naise hommikusele SMS-ile.

Ta kontrollis parajasti, kas Reggie D'Eathi kohta on midagi uut, kui teda selga müksati.

„Jou, vanatoi!"

Ta tõstis pilgu. Natukese aja eest minema lipsanud Branson oli üle tänava asuvast supermarketist toonud suure karbitäie sõõrikuid. Seersant jagas need meeskonnaliikmetele laiali.

Grace võttis sõõriku ja astus lauast eemale, et jalgu sirutada. Branson ühines temaga, kui ta välja koridori läks. „On sinuga kõik korras, vanatoi? Sa paistad hädine."

Grace hammustas sõõrikut ja limpsis suhkruseid huuli. „Palju tänu."

Häält tasandades ütles Branson: „Üks linnuke laulis mulle, et sa mõnulesid eile õhtul Latin in the Lanesis Cleo Morey seltsis."

Grace vahtis teda üllatunult. „Tõsi või?"

„Nii et tema konksu otsas sa oledki?"

„Heldeke, on see vast väike linn!"

„See on väike planeet!"

„Kuidas sa teada said?"

Seersant koputas sõrmega oimukohta. „Sina ise õpetasid mulle, et hea uurija ehitab kõigepealt üles informaatorite võrgustiku."

Grace vangutas pead, pooleldi lõbustatult ja pooleldi ärritunult. „See oli enne eeskirjade muutumist. Steriilseid koridore. Ja muud jama."

„Oled sa näinud filmi „Politsei"? Gerard Depardieu kehastas võmmi, kes viis informaatorite abiga läbi narkohaarangu. Hea film."

„Ma pole seda näinud."

„See on kõva sõna. Ta meenutab mulle sind. Ehkki nina on suurem."

„Ma sarnanen Gerard Depardieuga?"

Branson patsutas talle õlale. „Ei, sa oled rohkem nagu Bruce Willis."

„Juba parem."

„Sa näed välja nagu Bruce Willise õnnetu vend. Või tema isa."

„Sa kohe oskad inimesel tuju tõsta. Sina näed välja nagu ..."

„Nagu kes? Will Smith?"

„Unista edasi."

„Noh, räägi, kuidas sul preili Moreyga näkkab."

„Pole midagi rääkida. Me sõime õhtust."

„Muidugi tööasjus?"

„Iseendastki mõista."

„Ja takso tagaiste?" käis Branson peale.

„Jeerum! Kas kõik Brightoni ja Hove'i taksojuhid nuhivad sinu heaks?"

„Ehei, ainult mõned. Mul lihtsalt vedas. Pealegi ei ole see nuhkimine. Nad hoiavad vaid silmad lahti."

Grace ei teadnud, kas tunda uhkust, et õpilasest on saanud nii osav uurija, või vihastuda.

Tema mõtteid katkestades küsis Branson: „Talle siis meeldisid sinu uued rõivad?"

„Ta ütles, et ma vajan uut kostümeerijat ja sina ei kõlba kuhugi."

Branson tegi nii solvunud näo, et Grace'il hakkas temast kahju. „Ära muretse. Tegelikult ei öelnud ta riiete kohta sõnagi."

„Kurat, taga hullemaks!"

„Meil on kaks mõrva ja kadunud naisterahvas. Vahetame õige teemat."

„Ei vaheta! Cleo Morey! Pesueht näkk! Selline paneb soovima, et ma ei oleks õnnelikult abielus, taipad? Ainult et ... kas tema amet ei sega sind, mees?"

„Ta ei toonud ühtegi laipa restorani kaasa, nii et see oli kerge."

Muiet maha surudes vangutas Branson pead. „Noh, lase tulla. Üksipulgi. Ära häbene. Jutusta!"

„Mul pole midagi häbeneda. Tal on peigmees olemas, eks. Koguni kihlatu. Miskipärast unustas ta seda mainida."

„Nüüd ajad sa küll udu."

Grace tõmbas taskust mobiiltelefoni ja näitas Bransonile hommikul saabunud sõnumit.

Ma ei saa praegu rääkida. Mu kihlatu tuli. Helistan hiljem. CXXX.

Mõne hetke pärast kuulutas Branson: „Nad lähevad lahku."

„See oli keskpäeval. Cleo pole ikka helistanud."

„Kolm suudlust. Usu mind, kutt saab sule sappa."

Grace pistis järelejäänud sõõriku suhu. See oli nii maitsev, et isutuse kiuste oleks ta meeleldi söönud veel ühe. „Kas nii ütleb sinu kõhutunne?"

Seersant heitis talle kõõrdpilgu. „Minu kõhutunne ei eksi alati."

Cleo ei olnud täna valves. Muidu oleks Grace pärastlõunal Reggie D'Eathi lahkamist külastanud, kuigi kohustust polnud, sest seda juurdlust oli juhtima määratud teine uurija. „Elame-näeme," vastas ta.

Talle meenus väljend, mida tema ema sageli kasutas. *Aeg näitab.* Saatus. Ema oli saatusesse väga uskunud, aga Grace ei nõustunud selle usuga täielikult. Vähki surres leidis ema sellest tuge. Lohutav on mõelda, et mingi kõrgem vägi on sinu elu ette ära kavandanud. Sügavalt usklikud inimesed on õnnelikud, nad võivad kogu vastutuse jumala õlule lükata. Ehkki Grace'i paelusid üleloomulikud nähtused, ei olnud ta kunagi suutnud uskuda, et jumalal on temaga kindel plaan.

Ta naasis juurdlustuppa ja sammus töölaua taha. Suurel valgel tahvlil oli foto, mille ta oli hommikul vannitoas Reggie D'Eathist teinud, ja samuti Kellie Bryce'i pilt – selle foto oli Branson edastanud ajakirjandusele, kõigile Ühendkuningriigi politseijõududele, sadamatele ja lennujaamadele.

Homme hommikul alustab ülbe sitapea Cassian Pewe, politseiinspektor Londonist, tööd tema jahtunud jälgede kaustadega. Ja kui ta Janie Strettoniga varsti tulemusi ei saavuta, hakkab abiprefekt tingimata tema ametiposti Pewe'le sokutama.

Bransoni poole pöördudes küsis Grace: „Glenn, kui kindel sa oled, et Tom Bryce ei ole oma naist tapnud?"

Alati kui mõni naisterahvas veidratel asjaoludel kaob, on

peamine kahtlusalune abikaasa või kallim, kuni seda võimalust pole välistatud.

„Täiesti kindel, nagu ma sulle briifingul tunni aja eest ütlesin. Tema küsitlemist salvestati, enne kui me turvakaamerate materjali vaatasime, ja ma võin lasta psühhiaatritel salvestusele hinnangu anda, aga minu meelest on see tarbetu. Ta oleks pidanud lapsed keset ööd üksi koju jätma, naise tapma, laiba kuhugi toimetama, Ditchlingi majaka juurde sõitma, auto süütama ja viis miili jalgsi koju minema. Vaevalt küll."

„Kus see naine siis on? Kas pani armukesega plehku?"

„Ma ei usu, et ta oleks auto põlema süüdanud, pealegi oleks ta kaasa võtnud käekoti ja natuke riideid."

„Auto süütamine võis olla osav pettekas."

Branson oli kõigutamatu. „Ei. Mitte mingil juhul."

„Ma tahan härra Bryce'iga kohtuda. Sõidame sinna."

„Praegu? Täna õhtul? Me võime ju seda teha, kuid ta on üsna rööpast väljas ja kantseldab lapsi. Tugiisikud abistavad teda kordamööda. Ma eelistaksin minna hommikul, kui proua vahepeal lagedale ei ilmu."

„Kas sa lapsehoidja vanematega rääkisid?"

„Jah. Nad magasid juba, kui tütar koju jõudis. Kella kolmveerand kahe paiku hõikas ta neile, et on tagasi. Nad kuulsid, kuidas auto ära sõitis, ja kogu lugu."

„Naabrid?"

„Seal tänaval on neid vähe, rikkama rahva rajoon. Olen nendega vestelnud, keegi ei näinud ega kuulnud midagi."

„Kas sa liikluskaameraid kontrollisid?"

„Ma ootan. Vaadatakse läbi kõik salvestused alates kella ühest öösel kuni väljakutse hetkeni. Seni tagajärjetult."

„Oled sa avastanud midagi Bryce'ide abielust?"

„Rääkisin naabritega, kõrval elava vanapaariga. Mees on vist oma kümme jalga pikk ja naine suitsetab nii palju, et teda polnud vinu seest õieti nähagi. Näib olevat Kellie Bryce'iga sõbralikes

suhetes. Hoiab vajaduse korral nende lapsi, ja nii edasi. Ta ütles, et Bryce'idel on rahamuresid."

Grace kergitas huvitatult kulmu. „Jah?"

„Maja järgi ei oskaks arvatagi. Neil on hiiglaslik grill, mis meenutab Houstoni kosmosekeskust, maksis tõenäoliselt mitu tuhat. Peen köök, plasmatelekas, täisvärk."

„Sellest ilmselt ka rahamured," lausus Grace. „Auto võidi süüdata kindlustuse pärast."

Branson kortsutas kulmu. „Selle peale ma ei tulnudki. Kas niisugune plaan tasub end ära?"

„Tuleb välja uurida, kas auto kuulus neile või oli liisitud. Ja kas nad proovisid seda hiljuti müüa. IT-kuritegude üksus kopeeris Tom Bryce'i sülearvuti kõvaketta. Las kontrollivad, kas Tom pani auto kohta kuhugi veebiküljele mõne kuulutuse. Nad võisid kadumise kahekesi lavastada."

Mida rohkem Grace mõtles, seda enam elevile ta läks. Rahamured, arutles ta. See võib olla valejälg, kuid tuleb lõpuni käia. Võlgadest pääsemiseks nuputavad inimesed igasugu kavalusi. Ta nägi, kuidas Bella Moy sirutas käe iirisekommi järele; naise klaviatuuri servale oli sõõrikult langenud tuhksuhkrupuru. Nick Nicholl oli keskendunud telefonile.

Ka Norman Potting rääkis telefoniga, tegeldes BCE-247 klientide nimekirjaga ja neid kahtlemata veidi ehmatades, mõtles Grace terake pahatahtlikult. Mitte et tal olnuks õigust prostitutsiooni moraalselt hälvustada – viimase üheksa aasta jooksul oli ta paaril korral ka ise telefoni võtnud, et Arguse kuulutusteveeru numbritel helistada. Aga iga kord oli ta tundnud selja taga Sandy varju.

Sama lugu juhtus lühikese puhkuseromansiga sel ainsal armetul vallaliste puhkusereisil, kus ta käinud oli – Kreekas Paxose saarel.

Uks avanes ja sisse piilus Tony Case, Sussex House'i lustliku näoga vanemkorrapidaja. „Mõtlesin, et astun läbi ja vaatan, kas sul on midagi tarvis, Roy," ütles ta.

„Aitäh, Tony. Saame vast hakkama. Tänan, et abi pakkusid."

Case viibutas muretult sõrmega. „Kuulub teeninduse juurde."

„Mine naudi nädalalõppu," ütles Grace.

Tony Case heitis pilgu käekellale. „Seda on tervelt neli tundi järel. Üsna vaimukas, Roy."

Kui korrapidaja mööda koridori eemaldus, põrnitses Grace ereoranže kirjeid Vantage'i süsteemis, otsides uusimaid sissekandeid seoses D'Eathi mõrvaga. Varsti leidiski ta ühe. Ukselt uksele käies oli avastatud valvas naaber, kes pani eelmisel õhtul tähele Reggie D'Eathi maja ette pargitud valget kaubikut. Naaber oli kaubiku numbri kohusetundlikult üles märkinud.

Grace klõpsas sissekandele, et lugeda üksikasju. Naabrit küsitlenud konstaabel oli palunud sõiduki numbrimärki kontrollida ja sellel ei olnud ainsatki rikkumist. Reggie D'Eathi mõrvajuurdlust juhtis komissar Dave Gaylor, temast hoopis kogenum politseiuurija. Gaylori meeskond ei jäta kindlasti enne, kui kaubik käes.

Nicholl tuli ja kummardus lähemale. „Roy, mulle helistas äsja keegi baaripidaja, kellega eile kohtusin, jahisadamas asuvast Karma baarist. Nad vaatasid üle turvakaamerate viimase paari nädala salvestusi, püüdes tabada kaht narkodiilerit, kes nende asutuses äri ajavad, ja enda sõnul tundis tüüp ühel salvestusel ära Janie Strettoni."

Grace võpatas erutusest. „Kui ruttu need siia tuuakse?"

„Ta eelistab, et mina läheksin sinna. Tal on salvestusi vaja. Ta ütles, et ma võin neid iga kell näha."

„Kas kohe?"

„Jah."

Grace pidas hetke aru. Nick Nicholl polnud pikalt kriminaalpolitseis töötanud, tal oli veel palju õppida. Nooremuurija oli küll helge peaga, kuid tal võib midagi kahe silma vahele jääda, ja see tõotas kujuneda juurdluse esimeseks tõeliseks juhtlõngaks. Sestap oli ülimalt oluline, et märgataks iga väiksematki infokildu.

„Mine võta Janie fotod," ütles Grace. „Ma tulen kaasa." Bransonile lisas ta: „Kui tagasi jõuan, läheme härra Bryce'i jutule."

„Siis on aeg juba kaunis hiline." Ehkki see oli temast ebaprofessionaalne, mõtles Glenn Branson paratamatult omaenda pühapäevaõhtu riismetele. Ta igatses lapsi näha, kas või viieks minutiks, enne kui nad magama heidavad.

„Glenn, kui härra Bryce ei mõrvanud oma naist ja nad ei korraldanud koos mingit petuskeemi, on ta öö otsa ärkvel, usu mind."

Teades, et Grace'il on õigus, noogutas Branson tõrksalt ja piilus käekella. Grace'il kulub vähemalt tund, arvatavasti kauem. Pärast Bryce'ide poole sõites jõuavad nad sinna kõige varem kell üksteist. Branson oleks mõnel Brightoni pimedal põiktänaval julgelt vastu astunud poolele tosinale noaga vehkivale kaagile, aga oma naist kartis ta koledal kombel, ning praegu kartis ta võtta telefoni ja helistada Arile, et enne südaööd ta ilmselt koju ei tule.

Karma baari uudisest lõkkele löönud, ei pannud Grace intsidendilogi silmitsedes üldse tähele seersant Jon Rye tunni aja eest tehtud sissekannet netiühenduse varastamisest.

57

Tom luges Jessicale loomamuinasjuttu. Ta luges tujutult ja oli selge, et tüdruk ei kuula eriti. Maxiga ei läinud põrmugi paremini.

Õnnetu Tom suutis vaid mõelda, et on vist halb isa. Lapsed igatsesid ema, mis oli täiesti mõistetav, aga Tomile hakkas tunduma, et temast ei ole kohe üldse asja. Nüüd paistsid nad isegi Linda Buckley seltskonda isale eelistavat. Naiskonstaabel istus allkorrusel, oodates asendaja saabumist, kes öövahetuse üle võtaks.

Tom pani raamatu käest, andis unetule pojale head-ööd-musi, sulges ukse, läks siis kabinetti ja asus jälle telefonikõnesid tegema: Kellie vanematele, kes olid helistanud enam-vähem iga tunni tagant, Kellie sõpradele ja taas naise õele, kes Šotimaal väga muretses. Kellie ei olnud kellegagi kontakteerunud.

Seejärel läks ta magamistuppa ja avas Victoria-aegse kummuti

ülemise sahtli, kus Kellie oma riideid hoidis. Ta soris kampsunites, tundes, kuidas neist hoovab naise lõhna. Aga ta ei leidnud midagi. Nüüd avas ta alumise sahtli, mis oli ääretasa aluspesu täis. Ning käsi puutus kõva ümmargust eset. Ta tõmbas selle välja.

See oli Tesco vodka pudel, pitserit polnud lahti murtud.

Ta leidis teisegi pudeli, samuti kinni. Ja kolmanda.

Kolmas pudel oli pooltühi.

Ta istus voodile ja põrnitses seda. Kolm viinapudelit naise pesusahtlis?

Ta tahab nagunii ainult viina juua. Ma nägin teda. Ma lubasin, et ei räägi.

Issand jumal.

Ta vahtis veel kord pudelit. Kas helistada seersant Bransonile ja jutustada?

Ta üritas mõtteid koguda. Kui ta ära räägib, mis edasi? Seersant võib huvi kaotada, arvata, et Kellie on peast soe ja pummeldab kusagil.

Aga Tom tundis oma naist selleks liiga hästi. Vähemalt oli tundnud minut tagasi.

Ta soris läbi ka Kellie ülejäänud sahtlid, kuid ei leidnud rohkem midagi. Ta pani pudelid tagasi, sulges sahtli ja läks trepist alla.

Linda Buckley istus elutoas ja vaatas telekast mingit politseisarja, mille tegevus toimus 1960-ndatel. Valveseersandi töölaual oli karp sigarette, mida mees pakkus krunnis juuste ja vaevatud välimusega naisterahvale.

„Kas teile meeldivad politseisarjad?" küsis Tom lamedalt, suusoojaks.

„Ainult need, mille tegevus on minevikus," ütles konstaabel Buckley. „Tänapäevased mitte. Nad eksivad nii paljude asjadega, et see ajab hulluks. Ma muudkui istun ägades ja kirun endamisi, et see ei käi nõnda."

Tom võttis istet, kaalutledes, kas Linda Buckleyle tõtt tunnistada.

„Te peate sööma, härra Bryce. Kas soojendan teile mikroahjus lasanjet?" päris konstaabel, enne kui ta midagi öelda jõudis.

Tom tänas teda. Politseinikul oli õigus. Ehkki praegu himustas Tom vaid kanget napsi. Konstaabel tõusis ja suundus kööki. Tom vahtis tuimalt ekraani, mõeldes viinapudelitele ja sellele, miks Kellie neid varjas. Kui kaua on naine salaja joonud? Ja mis veel tähtsam, miks?

Kas see ongi Kellie kadumise põhjus?

Seda Tom ei uskunud. Või ei tahtnud uskuda.

Politseisari lõppes ja algasid kella üheksased uudised. Toidusoojendamise lõhnast hakkas kõhus keerama. Tal polnud vähimatki isu. Tony Blair ja George Bush vahetasid käepigistuse. Tom ei sallinud kumbagi, kuid täna õhtul ei märganud ta neid õieti. Ta vaatas võppuvaid uudistekaadreid Iraagist, millele järgnes ilusa teismelise tüdruku foto, kes oli Newcastle'i lähedalt leitud vägistatuna ja kägistatult, ning üleskutsega esines keegi kohmetu välimuse ja segase jutuga turrisjuukseline vaneminspektor, kes polnud nähtavasti elu sees meediakoolitust saanud.

„Söök on laual!" hõikas tugiisik nõudlikult.

Alandlikult kui talleke läks Tom kööki ja istus. Sealgi mängis telekas, kust tuli seesama uudistesaade.

Ta sõi mõne suutäie lasanjet ja loobus siis, suutmata korralikult neelata. „Uksele peaks vist kirjakese panema," ütles ta, „et teie kolleeg kella ei laseks. Ei tasu lapsi häirida, nad arvaksid, et ema jõudis koju."

„Hea mõte," nõustus konstaabel, otsis portfellist tükikese paberit ja astus ukseavasse. „Aga kui ma tagasi tulen, olgu taldrik tühi!"

„Jah, boss," ütles Tom sunnitud muigega ja pistis konstaabli silme all nahka veel ühe suutäie.

Vaevalt oli Linda Buckley köögist väljunud, kui diktor teatas värske uudise. „Sussexi politsei uurib praegu kohtulikult karistatud pedofiili Reginald D'Eathi mõrva, kes leiti täna hommikul

Ida-Sussexis Rottingdeani külas kodust surnuna."

Ekraanile ilmus D'Eathi foto. Tom pillas jahmunult kahvli.

See oli rongist tuttav kiilaspea.

58

Brightoni jahisadamat oli ehitatud niikaua, kui Grace mäletas, juba tema lapsepõlvest saadik. Seda ehitati ikka veel, ja ta kahtlustas, et jäädaksegi ehitama. Üks suur tolmune krunt oli tõketega eraldatud: seal seisis kaks kraanat, ekskavaator ja lintidel mullatransportöör, ümberringi ehitusmaterjalide virnad, mida kattev present laperdas tugevas tuules.

Ta polnud siiamaani otsusele jõudnud, kuidas kogu sellesse kinnisvaraarendusse suhtuda. Asukoht oli veider, kesklinnast idas kõrgete järskude valgete kaljude jalamil, ning sisemiste ja välimiste jahibasseinide ümber oli kasvanud niinimetatud Sadamaküla – see kasvas tänini. Siin olid regendistiili jäljendavate kortermajade kobarad, tosinate kaupa restorane, kohvikuid, pubisid ja baare, paar purjetamistarvete äri, hulganisti moepoode, tohutu supermarket, keeglisaal, kobarkino, hotell ja kasiino.

Kuid talle oli see alati paistnud omamoodi mängulinnakesena. Nagu täiskasvanute variant Lego-linnast. Kolmekümne aasta järel nägi kõik endiselt välja uus ja natuke isikupäratu. Tõeliselt meeldis talle vaid see osa, kus nad praegu Nick Nicholliga kõndisid – mõne aasta eest rajatud veepiiril kulgev laudtee.

Tänasel soojal õhtul oli paik rahvast tulvil, igale maitsele mõeldud kohvikutes ja restoranides istus eri vanuses inimesi, kes jälgisid hilja peale jäänud jahtlaevu pontoonide vahele ankrupaika naasmas, ajasid juttu, miilustasid, kuulasid tümpsuvat muusikat ja kajakate kriiskeid.

End pärast suhkruse sõõriku söömist jälle inimesena tundva Grace'i südamepõhjas kripeldas, kui ta möödus ühes välilauas

istuvast noorest paarikesest, kes kõrvuni armunult teineteisele silma vaatasid. Miks ei olnud Cleo oma kihlust maininud?

Miks ei olnud ta taibanud küsida, kas naisel on kellegagi suhe?

See pikk suudlus taksos – mis lõppes alles Cleo kortermaja ees – ei olnud ju sellise naise käitumine, kes on oma kihlatusse armunud. Ka alkoholi arvesse võttes mitte.

Päike vajus madalamale, aga ei laskunud veel silmapiiri taha, ja Grace jälgis oma kasvavat varju, mis libises ees laudteel, Nicholli märksa pikem vari ujumas kõrval. Nooremuurija, käed taskus ja ümbrik Janie Strettoni fotodega kaenla all, astus hoogsate sammudega, selg veidi küürus, nagu häbeneks ta oma kuut jalga kuut tolli. Teel siia oli ta harjumuspäraselt vaikinud, mille eest Grace, kellel polnud täna õhtul lobisemistuju, oli tänulik.

Möödunud Seattle'i hotellist, mis oli trendikuse tipp, jõudsidki nad Karma baarini, nööriga eraldatud välilauad laudtee ääres peaaegu viimseni hõivatud.

Grace järgnes Nichollile sisse. Viimasel paaril aastal olid teda korduvalt siia tirinud heade kavatsustega sõbrad, kes väitsid, et temavanusele mehele on see Brightonis kõige õigem paik naistega tutvumiseks. Samasugust eksootilist interjööri polnud linnas kuskil mujal: avar ruum, kus kumendasid soojalt idamaised laternad ja orvades istuti kutsuvatel patjadel ümber põrandakõrgendikel laudade, pikk baarilett ning õhustik, mis vähemalt tema silmale meenutas Indiat, Marokot ja Kaug-Ida.

Nick Nicholl läks baaris teenindava nägusa tütarlapse juurde. „Tere," ütles ta. „Ma tulin Rickyga rääkima."

Tüdruk vaatas ringi ja vastas viisakalt: „Ta on vist kabinetis. Kas ta ootab teid?"

„Jah. Palun teatage talle, et nooremuurija Nicholl ja komissar Grace on siin. Me kõnelesime umbes poole tunni eest."

Tüdruk läks ülemust otsima

„See tüüp Londoni politseist, inspektor Dickinson, kes juhib Wimbledoni skarabeusekäevõruga neiu mõrvajuurdlust. Me

kohtume temaga homme keskpäeval, eks?" kontrollis Grace Nickilt üle.

„Jah."

„Ongi hea, et ta kohtumise edasi lükkas. Tänasesse päeva ei oleks ta kuidagi mahtunud."

Nad nõjatusid baariletile. Mängima hakkas Joss Stone'i laul. „See lauljanna meeldib mulle," ütles Grace.

Nicholl kehitas õlgu. „Minule istub pigem kantrimuusika."

„Kes näiteks?"

Nicholl kehitas uuesti õlgu. „Johnny Cash on tegija. Me käisime Racheliga rivitantsukursustel. Lõpetasime, kui ta jäi lapseootele."

„Lapsed olevatki tõsine elumuutus," ütles Grace, vahtides tuhatoosi kõrval lebavaid Brightoni turismibrošüüre.

„Sünnituskursused ei ole nii lõbusad," möönis nooremuurija morni noogutusega.

Baarineiu naasis mõne minuti pärast ja juhatas nad trepist üles mugavasse kabinetti, mida sisustav plass funktsionaalne mööbel erines baarist järsult. Siin oli kirjutuslaud, mille taga istus T-särki ja teksaseid kandev siilisoenguga noor mees, diivan ja paar tugitooli, keerukas helisüsteem ja mustvalgete monitoride plokk, kuhu turvakaamerad edastasid kujutisi baariruumis ja baari ees toimuvast.

Noor mees tõusis rõõmsa naeratusega ja väljus kirjutuslaua tagant. „Tere, meeldiv kohtuda, härra Nicholl," ütles ta ja vahetas nendega käepigistuse. Ta lisas Grace'ile otsa vaadates: „Mina olen Ricky, juhataja. Ma lugesin teie kohta Argusest. Äkki eile?"

„Võimalik."

„Mulle tundus, et teiega oldi ülekohtused. Kas tohib midagi juua pakkuda?"

„Mineraalvett, eelistatavalt mullivaba."

„Mulle dieetkoka," palus Nick Nicholl.

Juhataja tõstis telefonitoru, tellis joogid, andis neile siis viipega märku istet võtta. Nad istusid diivanile ja Ricky tõmbas endale tooli lähemale. „Nojah," ütles ta nooremuurijat kõnetades ja oma

otsaesisele koputades. „Mul on nägudele hea mälu – siin peabki olema, et tülitekitajad meelde jääks. Nagu ma telefonis rääkisin, käis teie otsitud tüdruk meil natuke üle nädala tagasi. Reede õhtul, koos ühe kutiga. Puhas vedamine. Tavaliselt ei säilita me salvestusi üle nädala, aga seekord oli pisut sekeldusi. Ega te meilt tegevusluba ära ei võta?"

Grace muigas. „Mind ei huvita teie tegevusluba. Ma tahan leida Janie Strettoni tapja."

„Okei, süda rahul." Ricky kortsutas kulmu. „Lehes kirjutati vist mingist mardikast, skarabeusest?"

„Pole oluline," vastas Grace kavatsetust natuke tõredamalt.

„See huvitab mind, kuna meil on siin VIP-salongis üks niisugune. Väike pronkskujuke, õhustiku loomiseks. Veeretab pronksist sõnnikukuuli. Võeh!"

„Kust te selle saite?" küsis Grace.

„Ei tea, sisustusega tegeles kujundaja." Ricky võttis puldi ja vajutas nuppu. „Vaadake keskmist monitori," ütles ta.

Monitoril järgnes välgatus, mis muutus virvenduseks, seejärel hakkas pilt korraks jooksma. Lõpuks jäi kujutis paigale, näidates lainurga all seinast seinani rahvast tuubil täis baari, paremas nurgas kuupäev ja kellaaeg.

„Jälgige nüüd välisust!" ütles Ricky elevil häälega.

Grace nägi sisse astumas lihaselist kolmekümnendates aastates meest, kelle kõhnal karmil näol oli džunglikuninga murdjailme, käevangus pikkade juustega, liibuvas miniseelikus tüdruk. See oli Janie Stretton. Ei mingit kahtlust.

Grace uuris tähelepanelikult neiu kaaslast, kelle uhkeldav ärplev kõnnak tuletas meelde paramilitaare. Mehel oli geeliga võitud siilisoeng, kaelas jäme kett, ta kandis maikat ja dressipükse. Janie Strettonit kättpidi järele vedades trügis ta rahvasummast läbi otse baarileti äärde, kus kaares pöörduv kaamera nad silmist kaotas.

Paar minutit hiljem sattusid nad uuesti kaamera vaatevälja. Mehel oli käes pindine õlleklaas, tüdrukul mingi kokteil. Mees lõi

tüdrukuga kokku, libistas vaba käe tavatu liigutusega neiu kaelale, haaras tal nähtavasti juustest, tõmbas ta pea kuklasse ja suudles kaela toorelt.

Janie Strettoni fotod süles, heitis Nick Nicholl vaheldumisi pilke fotodele ja monitorile. „See on tema," ütles ta.

„Ei mingit kahtlust," kinnitas Grace. „Igatahes." Juhatajale otsa vaadates küsis ta: „Kes see jõmm on?"

„Pole aimugi, esimest korda näen."

„Kas olete kindel?"

„Mitte sada protsenti. Meil käib siin hirmus palju inimesi. Aga üsna kindel."

Grace'i mobiil helises. Ta tõmbas selle pilku monitorilt pööramata taskust ja kõõritas ekraani.

Helistas Cleo Morey.

Vabandust paludes võttis ta kõne nupulevajutusega vastu ja väljus kabinetist.

Cleo hääl oli väga mahe ja alandlik. „Mõtlesin, kas tahad ehk täna klaasikese juua. Võiksid mulle külla tulla."

See hääl sulatas Grace'i südant. „Tahaksin küll," ütles ta. „Aga mul on veel tubli kaks tundi tööd."

„Tule siis pärast seda. Teeme une-eelse dringi."

„Ee ..." ütles Grace segadusse sattunult. Praegu ei olnud säärase vestluseks sobiv hetk.

„Mul on veini, õlut, viina."

„Aga viskit?" õrritas Grace.

„Veider kokkusattumus. Juhtumisi ostsin täna pärastlõunal terve pudeli Glenfiddichit."

„Vaat kus lugu," ütles Grace, püüdes ebaõnnestunult jätta rahulikku muljet.

„Selline lugu jah."

59

Tugiisik, kes vahetuse Linda Buckleylt üle võttis, oli kõhn ja liialdatult viisakas kahekümnendates aastates noor konstaabel nimega Chris Willingham. Tal oli kaasas väike kohver, mis tema sõnul sisaldas kõike öiseks vahikorraks vajalikku, ning mõne minutiga seadis ta end elutoas mõnusalt sisse, iPodi klapid kõrvas ja süles lahti „Matkamehe reisijuht Horvaatias".

Glenn Branson oli helistanud teatega, et astub tunni aja pärast taas läbi, äratades Tomis uue info lootuse. Ühtlasi oli ta otsustanud uurijalt küsida, miks ei maininud too täna päeval kriminaalpolitsei peakorteris, et oli rongis sõitnud kiilaspeas ära tundnud Reginald D'Eathi.

Tom viis Chris Willinghamile musta kohvi ja taldrikutäie šokolaadiküpsiseid ning taandus oma varjulisse kabinetti Sunday Timesiga, mida ei olnud veel lugenud. Harilikult pikutasid nad Kelliega pühapäeva õhtuti elutoas diivanil, Sunday Timesi ja Mail on Sunday osad vaibal vedelemas. Tema alustas alati ärikülgedega, otsides prestiižikaid firmasid, mida klientideks püüda. Kellie alustas Maili elustiiliajakirjaga.

Ent täna õhtul polnud mingit mõtet ajalehele pilku heita: trükikiri hägustus silme ees. Ta oli täiesti üksi ja hirmul. Oli saatuse meelevallas ja kartis.

Kartis Kellie pärast hullupööra.

Reginald D'Eath, rongis sõitnud kiilaspea, kes oli CD maha jätnud, oli leitud kodust mõrvatuna. Vannis surnuks kägistatult.

Kes oli seda teinud?

Kas samad inimesed, kes ähvardasid tappa ka tema pere?

Uudistes öeldi, et D'Eath – kes oli muutnud oma nime Ron Dawkinsiks – sõlmis prokuratuuriga kokkuleppe seoses eesseisva pedofiilide võrgustiku kohtuprotsessiga. Nii et kas see oli palgamõrv? Või kättemaks mõne pilastatud lapse vanemalt?

Või, oletas Tom huupi, hirmuäng sisikonnas süvenemas, oli

see karistus diski kaotamise eest. Sama karistus, millega ähvardati teda ja tema peret, kuna ta oli diski leidnud.

Kakskümmend neli tundi tagasi jõid nad Philip Angelidese maja vöörastetoas šampanjat. Mitte just hiilgav õhtu, aga elu oli vähemalt normis. Nüüd polnud tal õrna aimugi, mida teha. Ta püüdis planeerida homset, esmaspäeva, kuid ei suutnud üle paari minuti ette mõelda. Land Roveri esitlust ei tohi ära jätta, küllap tuleb see ülesanne määrata alluvaile – mis tähendas, et ühele kahest müügimehest peab tellimuse esitamise korral maksma komisjonitasu, kahandades jälle firma käivet ja võimet hindadega konkurentsis püsida. Ehkki praegu oli see tema kõige väiksem mure.

Nüüd haaras teda Kellie vastu ootamatu pahameelepuhang. Ta teadis, et see on jabur, kuid ei saanud midagi parata. *Kurat, kuidas sa võisid mulle sellisel hetkel niimoodi käki keerata?*

See mõte tekitas kohe südametunnistuspiinu.

Issand jumal, kallis, kus sa ometi oled? Ta peitis näo kätesse, pingutades, et pead luupainajalikust udust klaarida, ja vihates oma neetud abitust.

Kulus üle tunni, enne kui maja ees peatus sinine sedaan. Kabinetiaknast vaadates nägi Tom juhiuksest välja pugemas Glenn Bransonit ja teisest uksest kedagi valget lühikeseks pöetud juustega hilistes kolmekümnendates meest, kes jättis läbi ja lõhki politseiniku mulje.

Ta tormas trepist alla, et nad kella helistades lapsi üles ei ajaks, ja avas ukse. Lady jooksis müdinal esikusse, aga Tomil õnnestus koer maha rahustada ja haukumine vaigistada. Ilmselgelt oli Lady viirusest – või mürgitamiskatsest – toibunud.

„Tere õhtust veel kord, härra Bryce. Palun vabandust, et segame."

„Ei, pole viga. Rõõm teid näha."

„See on komissar Grace, tema juhib seda juurdlust," ütles Branson.

Bryce heitis komissarile põgusa pilgu, imestades, et too kannab nii vaba rõivastust, ent samas pärinesid ju kõik tema teadmised politseist „Morse'i", „Dalzieli ja Pascoe" ja „CSI" sarjadest, ning kui järele mõelda, siis riietusid uurijad nendes sarjadeski tihti väga vabalt. Mehel oli jõuline meeldiv nägu, laserkiirtena terased sinisilmad ja veenvalt autoriteetne hoiak.

„Aitäh, et tulite," ütles Tom Bryce neid sisse kutsudes ja juhatas nad kööki.

„Kas mingeid arenguid pole, härra Bryce?" küsis Glenn Branson, tõmmates tooli köögilauale lähemale.

„Üks, aga see on teile vist juba teada. Mees rongis oli too pedofiil, kes täna mõrvatuna leiti. Reginald D'Eath. Ma tundsin ta näo telekas ära."

Grace silmitses kiiresti kööki, pannes tähele laste joonistusi seinal, uhket sisseehitatud teleekraaniga külmikut ja kalli välimusega kappe, ning võttis istet, pöörates pilgu Tom Bryce'ile. „Paha lugu teie naise Kelliega, härra Bryce. Ma tahaksin teile mõned küsimused esitada, sellest võib tema otsimisel abi olla."

„Iseendastki mõista."

Jälgides Tom Bryce'i silmi nagu pistrik, päris Grace: „Palun öelge, millal te ostsite Audi, mis põlenuna leiti."

Mehe pilk vilksas kohe paremale. „Märtsis."

„Kas kohalikust automüügisalongist?"

Pilk pöördus taas paremale, järelikult oli tema mälu paremas ajupoolkeras. Mis tähendas, et kui ta silmad mõne küsimuse peale vasakule vilksavad, lülitub aju loomingulisele režiimile, üritades vastust leiutada. Valetada. Aga praegu kõneles ta tõtt. „Jah, Caffynsist."

Grace tõi märkmiku lagedale. „Paneme kõigepealt kronoloogia paika. Ehk võtaksime läbi Kellie kadumisele eelnenud sündmused?"

„Muidugi. Kas soovite midagi juua? Teed või kohvi?"

Komissar palus musta kohvi ja Branson klaasitäie kraanivett.

Tom lülitas veekeetja sisse ja asus üksikasjalikult kirjeldama eileõhtusi sündmusi.

Kui ta oli lõpetanud, küsis Grace: „Te ei tülitsenud oma naisega enne minekut või koduteel?"

„Sugugi mitte," vastas Tom, pilk jälle korraks paremale põikamas. Ta meenutas, kuidas nad eile õhtul Angelideste poolt koju sõitsid. Kellie oli veidi kummalises tujus, kuid seda oli varem sageli ette tulnud, ilma et naine oleks pärast kuhugi kadunud.

„Kas tohib esitada võrdlemisi isikliku küsimuse?" jätkas Grace.

„Laske käia."

„On teie abielu heas seisus? Või esineb teie vahel probleeme?"

Tom Bryce raputas pead. „Meie abielu ei ole heas seisus." Ta lisas rõhukalt: „See on *suurepärases* seisus."

Vesi läks keema. Tom tahtis tõusta, kui Grace'i järgmine küsimus naelutas ta tagasi toolile. „Kas teie rahaasjad on korras, härra Bryce?"

Laserkiirtena mõjuvad silmad vihjasid Tomile, et Grace'il on tema raskustest aimu. „Ausalt öelda mitte just parimas korras."

„Kas proua Bryce'il on elukindlustus?"

Tom tõusis vihaselt. „Kuhu põrgut te sihite?"

„Paraku olen ma sunnitud esitama väga isiklikku laadi küsimusi, härra Bryce. Kui te eelistaksite advokaadi juuresolekut või ei taha temata kõigele vastata, on teil see õigus."

Veekeetja lülitus ise välja ja Tom vajus istuma. „Ma ei vaja advokaati."

„Hüva, tänan teid," lausus Roy Grace. „Nii et öelge meile palun, kas proua Bryce'il on elukindlustus."

Mehe pilk põikas taas paremale. „Ei. Meil mõlemal oli küll – laste huvides –, aga mõne kuu eest pidime maksete suuruse tõttu loobuma." Ta tõusis, et kohvi valmistada ja Bransonile klaasi vett lasta. Grace ootas, kuni ta oli uuesti istet võtnud ja näoga jälle nende poole.

„Kas te märkasite viimastel kuudel proua Bryce'i käitumises muutust?"

Nüüd nägi Grace Tom Bryce'i silmis kõhklusevälgatust; silmad vilksasid päris kindlasti vasakule, loomingulise režiimi suunas. Ta kavatses valetada. „Ei, mitte mingit."

Vaevalt oli Tom seda öelnud, kui hakkas mõtlema, kas südamelt ära rääkida ja vodka kohta tõtt tunnistada. Ja Kellie veidrate vaikimishoogude kohta.

Aga ta pelgas, et sel juhul võivad politseinikud huvi kaotada. Ja kirevase pihta, milleks siis neile üldse rääkida?

Grace võttis kohvitassi ja asetas uuesti käest, seda huultele tõstmata. Bryce'ile taas silma vaadates küsis ta: „Mis te arvate, kas Kelliel võib olla armuke?"

Pilk püsis kindlalt paremal. „Ei tule kõne allagi. Meie abielu on tugev."

Roy Grace jätkas küsitlemist veel pool tundi, ja lõpuks oli Tomil üsnagi ebameeldiv tunne, et komissar on ta osavalt ja põhjalikult viiludeks lõiganud.

Kui nad kella üheteistkümne ringis viimaks lahkusid, oli ta täiesti kurnatud ja lisaks rahutu. Komissari küsimustest – ja reageeringust tema vastustele – jäi mulje, et ta on politsei peamine kahtlusalune. Seda oli tarvis kähku parandada, sest mida kauem nad teda kahtlustavad, seda kauem ajavad nad valejälgi. Ning ta taipas, et oli unustanud seersant Bransonilt aru pärida, miks kiilaspea isikut täna päeval tema eest varjati.

Pea elutoa ukse vahelt sisse pistnud, nägi Tom raamatusse süvenenud konstaablit. Ta ütles, et võtku too köögist kõike, mille järele isu on, ja vabandas, et tal pole voodit pakkuda. Konstaabel Willingham kinnitas, et oli päeval natuke maganud ja plaanib terve öö üleval olla.

Edasi suundus Tom trepist üles kabinetti, liiga ärevil, et proovida sõba silmale saada. Ta pidi hommikuse esitluse asjus saatma mõned tähtsad e-kirjad ja leidma kuidagi jõudu nende kirjutamiseks.

Ta äratas sülearvuti nupulevajutusega. Pisut hiljem ilmus ekraanile e-kirjade posu. Kakskümmend, kolmkümmend,

nelikümmend. Rämpspostifilter eemaldas enamiku, jättes alles pool tosinat. Kolm olid sõpradelt, kahtlemata naljad. Üks tema ülaagaralt sekretärilt Olivialt: algava nädala kohtumiste nimistu ja meeldetuletus sellest, mida hommikul esitlusel tarvis läheb. Üks oli Ivanhoe, meditsiiniteemaline veebiajakiri, mida ta tellis, aga mille lugemiseks oli tal harva aega.

Viimane saadetis oli aadressilt postmaster@scarab.tisana.al. Pealkiri oli lihtsalt „Eraviisiline ja konfidentsiaalne".

Ta avas e-kirja topeltklõpsuga. Tekst oli lühike ja allkirjata.

Kelliel on Teile sõnum. Ärge logige välja.

60

Kell 23.15 olid Emma-Jane Boutwood ja Nick Nicholl alles juurdlustoas töölaua taga. Ülejäänud meeskond oli lahkunud, ükshaaval koju oma elu elama läinud, välja arvatud Norman Potting, kes tõusis alles nüüd toolilt, kohendas lipsu ja tõmbas pintsaku selga.

Teise kahe töölaua ääres istus käputäis inimesi. Laudu risustasid tühjad kohvitopsid, karastusjoogipurgid ja toidukarbid, prügikorvid ajasid üle. Hommikuti on see tuba alati puhas ja korras, mõtles Emma-Jane, hilisõhtuks aga lõhnab nagu ühiselamu söökla. Lõhnade segu pani südame kergelt pööritama: sibulaga *bhaji*'d üle tee asuva ASDA supermarketi kulinaarialetist, kiirnuudlid, kartulisupp, mikrolaineahjus soojendatud burgerid-friikad ja kohv.

Potting haigutas pikalt ja röhatas. „Oih," ütles ta. „Palun vabandust. India toit mõjub mulle ikka nii." Kuna keegi ei vastanud, köhkles ta hetke. „Noh, ma siis lähen." Ta viivitas edasi. „Kas te kaks tahaksite kiire õlle teha? Koduteel reispassiks? Ma tean üht kohta, mis on veel avatud."

Mõlemad raputasid pead. Nick Nicholl oli süvenenud mobiilikõnesse, mis vähemalt Emma-Jane'ile kõlas ebamugava ja

isiklikuna. Pealtkuuldud katketest jäi mulje, et Nick üritab rahustada oma naist, kes on millegi pärast pahane. Küllap selle pärast, et mees on pühapäeval sellisel kellaajal tööl. Ehkki Emma-Jane oleks tahtnud endale uue kallima leida – tema ja Olli olid juba aasta lahus –, tundis ta mingis mõttes kergendust, et tal praegu kedagi pole. See võimaldas karjäärile keskenduda, ilma et hullumeelne töögraafik süümepiinu ärataks.

Nicholli jutuajamist eirates kummardus Potting nooremuurijale lähemale ja küsis: „Ega sa juhuslikult kriketiseisu ei tea? Ma otsisin seda netist."

Nicholl tõstis pilgu, raputas pead ja keskendus uuesti telefonikõnele.

Taas kõheldes surus Potting käed püksitaskutesse ja kordas: „Noh, ma siis lähen."

Emma-Jane lehvitas talle. „Tšau, head õhtut."

„Mis õhtut seal enam, jõuab vaid enne hommikut natuke magada," torises Potting. „Näeme kell pool üheksa."

„Ei jõua ära oodata!" ütles Emma-Jane veidi pilkavalt. Mineraalveepudelist rüübates jälgis ta, kuidas Potting üle toa sammus – lontis mees kortsus ülikonnas. Kuigi Potting oli talle vastumeelt, oli tal temast tõtt-öelda ka natuke kahju, mees paistis nii kurb ja üksildane. Ta otsustas, et püüab seersandiga homme sõbralikumalt käituda.

Ta keeras korgi pudelile, asudes uuesti lugema Reggie D'Eathi naabrite tunnistusi, mida ukselt uksele käinud küsitlejad tänase päeva jooksul olid võtnud. Samuti katsus ta hankida lisateavet valgest Ford Transiti kaubikust, mida üks surnu naaber oli eile õhtul D'Eathi maja ees täheldanud.

Ehkki D'Eathi mõrvajuurdlusega tegeles teine meeskond, oli see Grace'i veendumust mööda operatsiooniga Ööbik tihedalt seotud, mistõttu alluvad hoidsid end esialgu juurdlusega hoolikalt kursis.

Emma-Jane'i kirjutuslaual oli auto registratsiooninumber

GU03OAG. Selle ametlik omanik oli firma Bourneholt International Ltd, mille aadressi ja postkastinumbrit saab kontrollida alles hommikul. Kui ta seda ennist Norman Pottingile näitas, oletas too, et tõenäoliselt on tegu riiulifirmaga. See tundus usutav, sest internetiotsing firma nimega ei andnud tulemusi.

Üks töölaua telefon hakkas helisema. Nick konutas endiselt mobiiliga kirjutuslaua taga, seega võttis E-J toru. „Juurdlustuba," ütles ta.

Hääl teises otsas oli kiirustav, aga viisakas. „Tere, siin Adam Davies Lõuna-Inglismaa kõnekeskusest. Kas ma saaksin kõnelda komissar Grace'iga?" Lõuna-Inglismaa kõnekeskusse suunati kõik telefonikõned, mis ei liigitunud hädaabikõnedeks, seal vastasid neile Daviese-sugused vilunud telefonistid, kes andsid kõnedele hinnangu.

„Kahjuks ei ole teda momendil siin. Saan ma aidata?"

„Mul on vaja kedagi operatsioonist Ööbik."

„Mina olen nooremuurija Boutwood ja kuulun operatsiooni Ööbik meeskonda," teatas Emma-Jane uhkusega.

„Mul on liinil Seileri nime kandev härrasmees, kes helistab ühe valge kaubiku pärast. Ma kontrollisin numbrimärki, mille ta mulle ütles, ja arvuti näitab, et komissar Grace on selle sõiduki otsitavaks kuulutanud. Mõtlesin, et ta võiks selle härrasmehega rääkida."

„Kas tema on kaubiku omanik?"

„Ei, nähtavasti on see pargitud tema kortermaja ette. Ta esitas täna õhtul varem ka kaebuse. Arvuti järgi kell kaheksateist neliküimmend."

„Tõesti?" ütles Emma-Jane üllatunult, imestades, miks keegi polnud seda märganud. „Palun ühendage mind."

Mõni hetk hiljem vestles ta juba eaka meesterahvaga, kellel oli põrisev saksa aktsent ja kes oli täiesti marus. „Jah, halloo. Teie ei ole see politseinik, kellega ma enne räägin?" küsis ta.

Telefonitoru õla ja kõrva vahele kiilutud, klõbistas noorem-

uurija nobedalt klaviatuuril. Ta leidiski kähku sissekande, mille oli kell 18.40 teinud seersant Jon Rye IT-kuritegude üksusest.

Netiühenduse varastamine. Seersant Rye tegeles asjaga telefoni teel.

Mida see õieti tähendas?

„On pühapäeva õhtu, söör. Paljud inimesed on juba koju läinud."

„Jah, ja see valges kaubikus mees on jälle õues, varastab minu internetti. Hoopis *tema* võiks koju minna."

Varastab minu internetti, mõtles Emma-Jane. Kuidas küll? Aga praegu huvitas teda pigem kaubik. „Kas te saate numbrimärgi ette lugeda, söör?"

Lühikese vaikuse järel alustas vanahärra piinava aeglusega: „G nagu golf. U nagu, ee, uhmer. Null. Kolm. O nagu Oscar. A nagu alfabeet. G nagu golf."

Emma-Jane kirjutas üles.

GU03OAG.

Äkki hüppas ta püsti, adrenaliin voolamas. „Söör, palun öelge oma number ja ma helistan teile kohe tagasi. Teie aadress on Freshfield Road 138, korter D?"

Vanahärra kinnitas seda ja ütles telefoninumbri. Emma-Jane salvestas numbri oma mobiili. „Palun ärge minge välja, see võib ta minema peletada. Ma sõidan teie juurde. Ma panen nüüd toru ära ja helistan teile kahe minuti pärast."

„Jah," nõustus vanahärra. „Suur tänu teile."

Nick oli ikka telefonikõnesse süvenenud ja eiras Emma-Jane'i ärevat žestikuleerimist. Kannatust kaotades napsas E-J mobiili Nickilt ära. „Tule kaasa!" ütles ta. „RUTTU!"

61

Närvipingest värisev Tom istus kabinetis, viskiklaas käes, katsudes keskenduda e-kirjadele, mida *pidi* seoses homme hommikuse esitlusega töötajatele saatma. Iga paari minuti tagant klõpsas ta

e-postkastis nuppu „Saada". Ja jõi seejärel suure sõõmu viskit.

Kakskümmend minutit üksteist läbi oli klaas tühi ja ta läks allkorrusele seda täitma. Konstaabel Willingham oli köögis ja keetis kohvi.

„Kas te kohvi soovite, härra Bryce?" küsis politseinik.

Tom kergitas klaasi ja ütles pisut pehmel keelel: „Aitäh, aga ma vajan midagi kangemat."

„Täiesti arusaadav."

„Kas teie ei soovi napsi?" pakkus Tom, keerates pudelil korgi pealt.

„Ei, tänan, söör, ma olen praegu tööl."

Tom kehitas õlgu, nagu vastates *ise teate*, täitis klaasi pilgeni viski, jääkuubikute ja veega – aga peamiselt siiski viskiga – ning naasis trepist üles. Uuesti kirjutuslaua taha istudes pani ta tähele, et aadressilt postmaster@scarab.tisana.al oli saabunud teinegi meil, manusega. Pealkiri oli lihtne:

Sõnum Kellielt

Tema käsi värises nii hullusti, et ta suutis vaevu kursori manusele sättida. Ta tegi topeltklõpsu.

Manuse avamine näis võtvat terve igaviku. Järsku läks arvutiekraan üleni tumedaks. Ja sinna ilmus Kellie nägu.

Meenutades solisti laval, keda valgustab üheainsa prožektori ere valguskiir, vahtis naine pimedusest. Kelliel oli ikka seljas eilne õhtukleit, käed-jalad kinni seotud, ta oli tooli külge köidetud. Kaelas kandis ta ketiga hõbedast ripatsit, mida Tom polnud varem näinud. Suur verevalum parema silma all viitas löögijäljele ja huuled jätsid paistes mulje.

Ta kõneles sumbunud jäigal häälel, otsekui tuues kuuldavale päheõpitud teksti.

Jahmatusest oimetu Tom jõllitas naist, nagu ei sünnikski see päriselt, vaid oleks mingi halb nali või unenägu.

„Tom, palun vaata hoolega ja kuula mind," ütles Kellie vabiseval häälel. „Miks sa seda mulle tegid? Miks sa ei kuuletunud, kui sul keelati politseisse minna? Mind karistatakse sinu rumaluse eest."

Naine vakatas, pisarad valgumas põskedele, kuhu ripsmetušš oli laiali jooksnud. Kaamera suumis näole pikkamisi lähemale. Siis veel lähemale ja allapoole, sihtides kaelakee ripatsit. Kuni kaelakee täitis kogu ekraani.

Ripatsile graveeritud kujutis oli selgesti näha. See oli skarabeus.

„Ära räägi politseile sellest videoklipist, kallis. Tee täpselt mii, nagu sulle öeldakse. Muidu tuleb Maxi kord. Ja Jessica kord. Ära püüa kangelast mängida. Palun kuula sõna. See ..." Naise hääl värahtas. „See on meie ainuke võimalus veel kunagi teineteist näha. Palun sind, ära räägi politseile. Nad saavad teada. Need inimesed teavad kõike."

Tema hääl käristas Tomi hinge nagu okastraat.

Ekraan vajus pimedaks. Nüüd kuulis Tom heli. See algas tasase vingumisena ja valjenes ühtesoodu, muutus heledamaks ja läbilõikavamaks. Ta taipas, et see on Kellie. Naine kisendas.

Vaikus.

Videoklipp oli lõppenud. Manus sulgus.

Tom oksendas vaibale.

62

Nick Nicholl juhtis märgistusteta Vauxhalli Sussex House'i turvaväravatest välja ja litsus gaasipedaali põhja. Emma-Jane juhendas raadio teel operatiivkeskuse dispetšerit.

„Siin Golf Tango Juliet Echo. Me vajame mundris abijõude Freshfield Roadile. Intsident on maja number sada kolmkümmend kaheksa juures, aga politseiautot ei tohi seal näha ega kuulda, kuni ma luban. See on väga tähtis. Kas saite aru?" Ta värises närvipingest. Esimest korda elus korraldas ta haarangut ja teadis hästi, et

võib sellega ületada oma volitusi. Aga mis valikut tal oli? „Andke kinnitus."

„Golf Tango Juliet Echo, mundris abijõud saadetakse Freshfield Roadile. Uute juhtnöörideni säilitada täielik vaikus ja püsida varjus. Saabumisaeg neli minutit."

Nad kihutasid pikast järsust künkast alla. Emma-Jane heitis pilgu spidomeetrile. Üle seitsmekümne miili tunnis. Ta valis härra Seileri numbri. Vana mees vastas mõne hetke pärast.

„Härra Seiler? Siin nooremuurija Boutwood, me oleme teel. Kas kaubik on ikka õues?"

„Ikka veel," kinnitas vanahärra. „Kas lähen ja räägin juhiga?"

„Ei," vannutas Emma-Jane. „Ei, palun ärge minge. Palun jääge tuppa ja hoidke tal silm peal. Ma ei katkesta kõnet. Kirjeldage mulle, mida te näete."

Kiiruskaamera selja taga jäädvustas auto sähvatusega. Nooremuurija Nicholl sõitis kiirust vähendamata künkast alla, vajutades ees rohelist foorituld märgates veel gaasi. Tuli muutus punaseks.

„Sõida läbi!" käskis Emma-Jane. Ta hoidis hinge kinni, kui nad üle joone põrutasid ja hooga paremale pöörasid, lõigates ohtlikult läbi ühe auto eest, mis seepeale vihaselt tuututas.

„Valge kaubik on ikka siin," ütles härra Seiler. „Seal istub meesterahvas."

„Kas üksi?"

Nad sõitsid nüüd mitmerealisel maanteel, kus kiirusepiirang oli nelikümmend miili tunnis, spidomeeter nihkumas üheksakümnele.

„Näha on ainult üht meest."

„Mida ta teeb?"

„Tal on sülearvuti lahti."

Teinegi kiiruskaamera sähvatas.

„Parem oleks, kui sa ei eksi," sosistas Nick Nicholl. „Muidu võetakse mu juhiluba ära."

Tänavalaternad tuhisesid mööda. Autode tagatuled ilmusid nagu DVD-l, mida kiiresti edasi keritakse. Raevunud juhid vilgutasid neile tuledega.

Emma-Jane ei teinud kolleegist välja, kuulates keskendunult oma piilurit. „Me jõuame kohale paari minutiga," ütles ta.

„Kas ma lähen nüüd õue?"

„EI!" Emma-Jane lausa kiljatas. „Palun jääge tuppa."

Nick Nicholl pidurdas, sõitis läbi järgmise punase tule alt ja pööras siis hooga vasakule Elm Grove'ile, järsule laiale künkanõlvale elumajade ja poodidega mõlemas küljes. Mööda välgatas silt HARMONY VAIBAD.

„Mida te näete, härra Seiler?"

„Kõik on endine."

Äkki ragises raadio. „Golf Tango Juliet Echo, siin konstaabel Godfrey. Patrullauto Delta Zebra Bravo. Läheneme Freshfield Roadile. Kolmkümmend sekundit."

„Peatuge sealsamas," ütles Emma-Jane, tundes end äärmiselt vastutavana, ja kartes väga asja ära vusserdada.

Nad möödusid Brightoni üldhaigla mornidest hoonetest, kus tema vanaema oli mullu vähki surnud, ja keerasid kummide vilinal kohmakalt vinka-vonka paremale Freshfield Roadile.

Emma-Jane jälgis majanumbreid: 256 ... 254 ... 248 ... Ta kõnetas Nick Nichollit: „Okei, võta kiirus maha, ees on väike ristmik. Meie aadress on teisel pool seda."

Kui nad edasi sõitsid, silmas ta ootamatult kahesaja jardi kaugusel ees valget Ford Transitit, mille punased tagatuled hõõgusid. Nüüd hakkas ta süda tõeliselt kloppima. Mõne sekundiga nägi ta lugeda numbrimärki.

GU03OAG.

Ta vajutas raadiosaatja nuppu. „Patrullauto Delta Zebra Bravo. Freshfield Roadil maja number sada kolmkümmend kaheksa ees seisab valge Ford Transit. Pidage see kinni."

Siis kamandas ta Nick Nichollit. „Las käia! Sõida maja ette!

Tõkesta väljapääs!" Ta klõpsas turvavöö lahti.

Viivu pärast pidurdasid nad libisemisi põiki kaubiku ees ja Emma-Jane avas ukse veel enne, kui auto seisma jäi. Ta sööstis välja ja haaras Transiti juhiukse käepidemest.

Uks oli lukus.

Ta kuulis sireeni. Nägi sinist vilkurit valgustamas musta asfalti. Kuulis, kuidas Transiti süüde sisse keerati ja mootor tuurid üles võttis. Tema käsivars oleks peaaegu liigesest tõmmatud, kui kaubik jõnksatusega tagurdas. Ta kuulis klaasi purunemist ja metalli kriginat. Seejärel rebiti käsivart ettepoole, kui kaubik kiirust lisas, et Vauxhalli rammida. Tuuritava mootori röökimine täitis õhu, suitsevad rehvid lehkasid kirbelt, metall kiunatas ja Vauxhall nihkus külitsi paigast. Ta kuulis Nicki hüüatust: „Seis! Politsei!"

Taas painduva metalli kriiskamine. Ta klammerdus elu eest ukse külge.

Ootamatult kadus tal jalgealune. Kaubik andis takistusteta gaasi, õõtsatas järsult vasakule, nii et tema jalad vehkisid õhus, ja uuesti paremale. Kus oli pargitud autode rivi.

Korraks jõudis ta tunda kabuhirmu.

Siis löödi tal hing kinni. Ta tundis kohutavat survet, kuulis tuhmi krudinat, mis meenutas klaasi ja metalli pragunemist. Enne kui ta minestusse vajus, haare lõtvus ja keha rentslisse veeres, taipas ta piineldes, et seda heli ei tekita klaas ega metall. Need olid tema enda luud.

Nick nägi teda sõiduteel lamamas ja kõhkles hetke. Peeglisse piiludes silmas ta taamal selja taga märgistustega politseiautot. Ees eemaldusid Transiti tagatuled künkast alla. Murdsekundiga otsuse langetanud, kihutas ta sellele järele, karjudes raadiosaatjasse: „Politseinik sai viga! Kutsuge kiirabi!"

Ta oli kaubikul kohe kannul. Ületas nõksatusega kiirustõkke. Künkajalamil, kus tee ristus Eastern Roadiga, põlesid punased foorituled. Seal on Transit sunnitud peatuma või vähemalt sõitu aeglustama.

Aga see ei teinud kumbagi.

Kui kaubik ristmikule põrutas, nägi Nick lõõmavaid esitulesid ja mõne hetke pärast sõitis juhipoolsele uksele sisse Škoda takso. Kõlas vali nüri metalne kolksatus, otsekui oleks kaht hiiglaslikku prügikonteinerit vastamisi tümistatud.

Juhitavuse kaotanud Transit jäi seisma, paisates õhku auru, õli ja vett, signaal lõugamas, kõikjal vedelemas klaasikillud ja metallitükid, üks ratas kõvernurga all lookas ja maapinnaga üsna rööbiti, rehv tühi.

Skoda liikus veidi maad, pööras kaares ja tõi kuuldavale kimedat metalset lõginat, kapoti alt kerkimas auru, kuni kargas kõnniteele, tabas ühe maja seina ja põrkas mõni jalg tagasi.

Nicholl pidas auto kinni, kutsus raadio teel päästeteenistuse, hüppas välja ja tormas kaubiku juurde. Sinna jõudes mõistis ta, et kiirustada polnud mõtet. Tuuleklaas oli mõranenud ja vereplekiline. Juht oli lösakil, keha pooleldi roolirattale toetumas, kael väändunud, mitmest kohast lõhkine nägu mõranenud tuuleklaasi poole viltu, silmad suletud.

Kaubik muudkui tossas ja levitas diislihaisu. Nick Nicholl üritas lookas ust avada, kuid see oli endiselt lukus. Kartes, et kaubik võib põlema süttida, sikutas ta kõvasti ja siis veel kõvemini, pannes mängu kogu oma rammu. Viimaks avanes uks paar tolli.

Ta oli teadlik peatunud autodest; silmanurgast märkas ta takso juures kaht inimest, kes tõmbasid lahti juhiukse, ja kolmandat maadlemas tagumise uksega. Nick sikutas Transiti ust, see paotus pisut. Samal ajal täheldas ta kõrvalistme ees põrandal kumendust.

Ta taipas, et see on sülearvuti.

Uksest sisse pugedes vahtis Nick mehele pingsalt otsa. Mees hingas. Üks tähtsamaid reegleid, mis talle esmaabikursustelt meelde oli jäänud, oli see, et ohvrit tohib liigutada vaid hädaohu korral. Ta sirutas käe mehest mööda ja keeras süüte välja. Põlemise lõhna ei olnud. Ta otsustas oodata, läks ümber kaubiku ja võttis sülearvuti ära – ettevaatlikult, puudutades seda ainult

läbi taskuräti.

Emma-Jane'i pärast kangesti muretsedes küsis ta nüüd raadio teel, kui kaugel on päästeteenistus. Samas hakkasidki kostma sireenid.

Lisaks noore töökaaslase vigastustele oli tal südamel teinegi mure. Roy Grace pritsib kindlasti tuld ja tõrva, kui avariist kuuleb.

63

Kell pool kaksteist parkis Roy Grace oma Alfa Romeo kollasele joonele ühe kahekümnenda sajandi mööblile spetsialiseerunud retropoe valgustamata vaateakna all.

Ta puges välja, lukustas ukse ja seisis tänava naatriumlaternate oranžis kumas Cleo elupaiga, ümberehitatud laohoone sepisrauast väravate ees. Natuke aega põrnitses ta segaste tunnetega fonolukku. Ta oli osalt vihane, osalt ärevil selle pärast, mida naine kavatseb öelda. Osalt ka lihtsalt rusutud.

Esimest korda Sandy kadumisest saadik olid tal teise naise vastu tunded. Neil vähestel hetkedel, kui ta eile öösel ärkvel olles Janie Strettoni mõrvale ei mõelnud, söandas ta koguni loota, et uue elu alustamine on võimalik. Ja et see võiks ehk sündida Cleo Morey seltsis.

Siis oli saabunud SMS.

Kihlatu.

Mida põrgut see veel tähendas? Kes see mees on? Mingi ilalõuast hädapätakas Cleo kõrgklassi minevikust, keda *mamma* ja *papa* heaks kiidavad? Kellel on Porsche ja maamõis?

Kuidas sai Cleo oma kihluse mainimata jätta? Ja miks ta nüüd Grace'iga kohtuda tahab? Et eilse õhtu pärast vabandada, kuulutada takso tagaistmel amelemine purjuspäi tehtud kohutavaks veaks, millesse koos töötades suhtuda täiskasvanulikult?

Ja miks ta üldse nõustus? Ta ei peaks praegu siin olema. Ta peaks

viibima kas juurdlustoas kirjutuslaua taga või pühapäeva hilisõhtut arvestades kodus magama heitma, et hommikusel briifingul värske olla ja Janie Strettoni looga jätkata. Ning jälgida arenguid Suresh Hossaini kohtuprotsessis.

Ta vaagis mõttes äsja lõppenud Tom Bryce'i küsitlemist. Viimastel aastatel oli Grace koolituse korras osalenud mitmetel psühholoogilise portreteerimise kursustel, aga neist polnud sageli abi. Need võisid ju anda kasulikke näpunäiteid, kui valida oli kolme eri kahtlusaluse vahel, ent õpitu ei aidanud tal otsustada, kas Tom Bryce'i kurbus ja mure on teeseldud või siiras.

Aga ühes asjas valetas mees kindlasti.

Kas te märkasite viimastel kuudel proua Bryce'i käitumises muutust?

Ei, mitte mingit.

Mida see tähendas? Bryce varjas midagi. Kas ta kahtlustas, et naisel on armuke? Või et naine jättis ta maha? Vaatamata kaastundele, mida mees äratas, oli see lühike kõhklus, see vale istutanud Grace'i teadvusse piisava kahtluseseemne, et mitte käivitada täna õhtul Kellie Bryce'i täiemõõdulisi otsinguid. Hommikul soovitab ta abiprefekt Alison Vosperil määrata naise kadumist uurima Cassian Pewe.

Ja kui vähegi veab, astub too ennastimetlev väike sitapea kohe esimese juurdlusega kenasti ämbrisse. See oleks magus.

Ta vahtis fonolukku ja pabistas. *Kutt, võta end kokku!* Seista siin ukselävel nagu hale teismeline! Kell pool kaksteist pühapäeva õhtul!

Ühtäkki oli ta väsinud. Kurnatud. Viivuks tärkas temas viha – Cleo ja iseenda vastu, et ta oli nii nõrk ja siia tuli –, tal oli kiusatus tagasi autosse istuda ja koju sõita. Ta pöördus, kobas taskust võtmeid ja tahtis need juba lagedale tuua, kui kuulis Cleo häält, mida fonoluku mikrofon kummaliselt moonutas. „Tere!"

Ja see hääl mõjus talle. Süstis temasse reipust. „Pitsa!" ütles ta kange itaalia aktsendiga. „Teie tellima pitsa?"

Cleo naeris. „Tule hoovi ja keera paremale. Number kuus,

vasakut kätt viimane korter. Loodetavasti ei unustanud sa anšooviseid!"

Lukk avanes järsu lõksatusega. Ta lükkas raske värava lahti, õngitses taskust talle ootamatult meenunud nätsu ja pistis ühe liistaka suhu, kõndides laitmatult puhastel munakividel, mida valgustas rida klaaskupliga maapinnatulesid. Cleo ukseni jõudes poetas ta nätsu uuesti fooliumpakendisse ja kägardas taskusse kuulikeseks.

Ta polnud veel kella helistanud, kui uks avanes ja Cleo seisis seal paljajalu, kitsastes teksades ja lotendavas sinises spordisärgis, muist juukseid klambritega kinnitatud, ülejäänud vabalt langemas. Naise nägu oli kahvatu, peaaegu meikimata, ja ometi kaunim kui iial enne.

Cleo tervitas teda häbeliku naeratusega, pärani silmis süüdlaslik pilk nagu lapsel, kes on õige pisut pahandust teinud. „Tere!" ütles ta ja noogutas kergelt.

Grace noogutas vastu. „Tere."

Kohmetu vaikus, justkui ootaksid mõlemad, et teine alustab suudlust. Seda ei juhtunud. Cleo nihkus kõrvale, et teda sisse lasta, ja sulges seejärel ukse.

Grace astus suurde avatud põhiplaaniga elutuppa, kus mahedalt kiirgasid tosinkond väikest valget küünalt ja mõned trendikad ülimoodsad valgustid; toas levis tugev parfüüm, veidi imal, muskuselõhnaline, naiselik ja väga võrgutav.

Toa mõnus aura rahustas teda jalamaid; see tundus Cleole väga omane. Kreemikarva seinad ja lihvitud tammepuidust põrandal kaltsuvaibad, kaks punast diivanit, must lakeeritud mööbel, stiilsed abstraktsed maalid, kalli välimusega telekas ja neli tõeliselt lahedat musta kõlarit, kust mängis El Divo tasane, kuid seda tungivam hispaaniakeelne laul.

Oli mitu lopsakat rohelist taime, ja kohvilauakesel ujus kandilises akvaariumis üksildane kuldkala miniatuurse veealuse Kreeka templi varemete keskel.

„Kas sa viskit tahad?" küsis Cleo.

„Kulub vist ära küll."

„Jääkuubikuid?"

„Ohtralt."

„Vett?"

„Tilgake."

Ta läks akvaariumi juurde.

„See on Kala," ütles Cleo. „Kala, saa tuttavaks – komissar Roy Grace."

„Tere, Kala," ütles Grace ja lisas Cleo poole pöördudes: „Mul on samuti kuldkala."

„Ma mäletan, sa rääkisid. Marlon, eks?"

„Sul on hea mälu."

„Mhmh. Parem kui kuldkaladel. Ma lugesin, et nende mälu püsib vaid kaksteist sekundit. Mina mäletan teinekord tervet päeva."

Grace naeris. Aga see naer oli sunnitud. Nende vahel valitses pinge nagu kahe poksija vahel, kes ootavad esimest raundi käivitavat kellalööki.

Cleo väljus toast ja Grace kasutas juhust, et lähemalt ringi vaadata. Ta sammus raamitud foto juurde, mis jagas üht väikest lauakest kummipuuga. Foto kujutas nägusat väärikat natuke üle viiekümne aastast torukübaras ja frakis meest, kelle kõrval seisev ilus neljakümnendates aastates, vapustavalt elegantses kostüümis ja laia kübaraga naine sarnanes rabaval määral Cleoga; taustal oli tosinaid samamoodi riietatud inimesi. Grace mõtles, et see võib olla võiduajamistehooaja pidulik lõpetamine Ascotis, kuigi ta ei olnud seal kunagi käinud.

Järgmiseks uitas ta maast laeni ulatuvate tuubil täis raamaturiiulite ette. Ta märkas rida Graham Greene'i romaane, Samuel Pepysi päevikuid, hulka kriminulle Val McDermidi, Simon Bretti, Ian Rankini ja Mark Timlini sulest, üht Jeanette Wintersoni ja kaht James Herberti romaani, üht Alice Seboldit, Jonathan Franzeni „Parandusi", rida Tom Wolfe'i teoseid, Margaret Thatcheri ja Bill Clintoni elulooraamatut, kaootilist naistekate valikut, kapsaks

loetud anatoomiaõpikut ning oma üllatuseks ka Colin Wilsoni „Okultismi".

Cleo naasis kahe klaasiga, jääkuubikud kõlksumas.

„Kas sa loed palju?" küsis Grace.

„Mitte piisavalt, ehkki raamatuid ostan kogu aeg. Ja sina?"

Grace eelistas okultismikäsitlusi ja ostis raamatupoodi sattudes alati mõne, kuid nende lugemiseks oli tal harva mahti. „Oleks mul vaid aega. Praegu loen peamiselt raporteid."

Cleo ulatas talle kobaka klaasi, kus oli viski jääkuubikutega, ja nad istusid kahekesi diivanile, teineteisest veidi eemale. Cleo kergitas oma klaasi, milles oli valge vein. „Aitäh, et tulid."

Grace kehitas õlgu, mõeldes, millise pommi naine nüüd lõhkab.

Selle asemel ütles Cleo: „Pliks-plaks, vana paks."

„Vana paks?"

„Lont likku, kõrvad rippu!"

Grace kortsutas kulmu.

„Sa pole seda kuulnud?"

„Ei."

„Pliks-plaks, vana paks," ütles Cleo. „Lont likku, kõrvad rippu. Kurgust alla kalla!" Ta tõstis klaasi ja rüüpas pika sõõmu.

Hämmeldunult pead vangutades lonksas Grace viskit, mis oli ohtlikult hea. „Mida see tähendab? Pliks-plaks, vana paks?"

„Lont likku, kõrvad rippu! Kurgust alla kalla!"

Grace raputas mõistmatult pead.

„See on selline toost. Ma pean sulle õpetama."

Ta silmitses Cleot ja siis napsi, rüüpas veel ning vahetas teemat. „Nonii, kas sa jutustad mulle ... ee ... *härra Õigest?* Oma kihlatust?"

Cleo võttis teisegi sõõmu veini. Grace jälgis teda, talle meeldis, kuidas naine jõi – mitte peenutsevate pepside muigutuste, vaid tublide suutäitega. „Richardist?"

„See on ta nimi?"

„Kas ma ei rääkinud sulle?" Cleo hääl oli imestunud.

„Tegelikult mitte. Eile õhtul sa unustasid. Ja meie eelmisel

kohtingul samuti."

Cleo piidles oma veiniklaasi, nagu uuriks ta muistseid ruune. „Aga kõik ... kõik teavad ju temast. Ühesõnaga ... ma arvasin ... et sa tead *kindlasti*."

„Ilmselgelt ei ole ma *kõik*."

„Ta on morgi töötajatele kuude kaupa pinda käinud."

Grace loksutas jääkuubikuid klaasis. „Ma ei saa vist hästi pihta."

„Number nelikümmend kaks," ütles Cleo. „Elu mõte. „Pöidlaküüdi reisijuht galaktikas"."

„Ahah," vastas Grace, ja kuulda oleks võinud nõela kukkumist. Ta kahtlustas korraks, et Cleo on purjus. Kuid naine ei paistnud purjus. Isegi mitte vindine. „Palun vabandust, ma ei taipa. Sinu kihlatu on kõigile pinda käinud?"

„Ma arvasin, et sa tead," ütles Cleo, näoilme äkki väga häbelik. „Pagan, sa ei teadnud, ega?"

„Eih."

Cleo tühjendas klaasi. „Jumaluke!" Ta kallutas klaasi, nagu otsides sealt viimaseid väärtuslikke alkoholipiisku. „Tegelikult on see siinkohal täiesti vale sõna – „jumal" nimelt." Ta kehitas uuesti õlgu.

„Kas viid mind kurssi?"

„Sa tahad Richardist lühikokkuvõtet?"

„See oleks hea algus."

„Me kohtusime Richardiga kolme aasta eest, ta on vandeadvokaat. Ta tuli morgi vaatama surnukeha seoses ühe mõrvaprotsessiga, kus ta oli kaitsja." Cleo kergitas lootusrikkalt klaasi ja nägi pettunud moega, et see on tühi. „Ta meeldis mulle, me hakkasime käima, ta meeldis ka mu emale-isale, mu venna ja õe arust oli ta tore, ja poolteist aastat tagasi me kihlusime. Umbes samal ajal avastasin, et mul on kiivas konkurent. Jumal."

„Jumal?"

Cleo noogutas. „Ta leidis jumala. Või leidis jumal tema. Mida iganes."

„Vedas Richardil," ütles Grace.

„Ja kuidas veel," lausus Cleo üsna sarkastiliselt. „Ma kadestan neid, kes leiavad jumala. Küllap on mõnus kogu vastutus jumala õlule lükata." Järsku ta tõusis. „Tahad sa viskit juurde?"

Grace vaatas oma klaasi, mis oli alles kolmveerandi jagu täis. „Aitäh, ei maksa. Ma olen roolis."

Cleo väljus toast, naasis klaasitäie veiniga ja istus taas, sedapuhku palju lähemale.

„Ta viis mind korduvalt ühte Brightoni lahkusuliste kirikusse," ütles ta. „Aga see ei sobinud mulle. Ma proovisin seda, sest armastasin teda tollal, kuid see vaid kaugendas meid teineteisest."

„Ja tema lahendus oli rohkem palvetada?"

„Just. Kuule, sa oled täitsa terane. Võmmi kohta."

Grace saatis talle etteheitva pilgu, aga ei suutnud muhelust varjata. „Suur tänu."

Cleo lõi mehega kokku. „Ta sundis mind endaga põlvitama, palvetama tund aega järjest ja kauemgi, paluma, et jumal meie suhte parandaks. Varsti ei talunud ma seda enam."

„Miks?"

„Sest mul pole lihtsalt usku."

„Mitte millessegi?"

„Ma veedan päevi laipu lahti lõigates. Sa tead, milline see töö on. Ja hinge pole ma nende seest leidnud." Ta kulistas veini. „Kas sina usud?"

„Ma usun mingit laadi surmajärgsesse eksistentsi. Aga religiooni ma ei salli."

„Seega oleme ühel lainel," ütles Cleo.

„Ma märkasin su raamaturiiulis Colin Wilsoni „Okultismi"."

„Teema on ju põnev. Ma tean, et sind see huvitab, ja mul pole selle vastu midagi. Inimene võib uskuda kummitustesse, mingit sorti vaimsesse maailma, ilma et ta peaks tingimata uskuma ainujumalasse. Õigus?"

Grace noogutas.

„Poole aasta eest jätsin ma Richardi maha ja ta ei suuda sellega leppida. Ta on veendunud, et jumal ajab meie vahel kõik joonde. See kahjustab ka tema karjääri. Dokumentide lugemise asemel eelistab ta nüüd kohtuasjades jumalalt abi paluda. Vabandust väga, aga kui vaadata kogu jama, mis praegu maailmas toimub, siis on selles enamasti süüdi inimeste luulud seoses nende isikliku arusaamaga jumalast. Mõnikord näib mulle, et Richardi kinnisidee ei erine sugugi muslimi enesetaputerroristi omast. See kuulub samasse nõmedasse uskumuste süsteemi, et tähtis pole mitte see elu siin, vaid hauatagune. Milline totter aade! Kõneleme parem millestki muust."

Grace rüüpas viskit. „Millest sa sooviksid rääkida?"

Cleo pani klaasi käest, võttis siis ka mehe klaasi ära ja asetas sellegi lauakesele. Ta põimis käed ümber mehe kaela ja sosistas kõrva: „Kuidas oleks, kui me ei räägi natuke aega üldse?"

Ta surus huuled Grace'i suule. Need olid pehmed, nii uskumatult pehmed; Grace hingas sisse tema muskuselõhnalist parfüümi, värskelt pestud juuste lõhna, tundis naise pehmet magusat keelt sügavale suhu tungimas, tundis, kuidas naine tõmbas ta ägedalt enda vastu, otsekui mähkides teda siidikangasse.

Teineteisesse klammerdudes, huuled kokku kleepunud, õnnestus neil kuidagi järsust trepist üles ronida – üks trepimade, kaks, Grace ei lugenud neid –, nad koperdasid üle poleeritud puitpõranda ja paksu vaiba. El Divo esitas nüüd mingit mahedat džässilikku pala. Seinu ääristasid hubisevate leekidega küünlad, ja Cleo suudles teda ikka, keel libisemas üle ta hammaste ja suulae, maadlemas tema keelega, ja Grace tundis ...

Jeerum, tema kube lausa põles – ähvardas lõhkeda ...

Kõhus surises elekter, saates kehasse laiali tillukesi vaimustavaid sädemeid. Ta avas silmad, nägi Cleo kahvatusiniseid silmi talle naeratamas. Naine nööpis ta särki lahti, vajutas ootamatult oma pehme ja niiske suu vaheldumisi ta silmadele, ja särtsu oleks kui juurde keeratud. Cleo suudles ta laupa, põske, huuli. Uuesti ja uuesti.

See oli nii hea, et valus kohe.

Viimase üheksa aasta jooksul oli Grace mõne korra helistanud Arguse kuulutusteveerus ilmunud numbritel ja sattunud Brightoni räpastesse keldriruumidesse. Korra oli keegi lihav hispaania tüdruk teda käega rahuldanud. Teisel korral oli tailanna teinud talle suuseksi. Ning kolmandal, piinlikul korral oli tal vaevu kõvaks läinud kõhna kohaliku piiga peale, kellel oli tahumatu hääl ja lame rind.

Äkki sellepärast, et ta kujutles Sandyt viibivat temaga sealsamas toas. Aga praegu ei olnud Sandyt siin.

Cleo saledad sõrmed kohmitsesid ta püksirihma kallal. Taas suudlus Grace'i kaelale, täpselt lõua alla. Grace kuulis pandla lõksatust. Suudlus kaelale, juba madalamale. Nüüd tundis ta, kuidas tema püksid pääsevad valla, tundis bokseritesse lipsamas Cleo käsi, mis olid ühtaegu nii soojad ja nii uskumatult – oivaliselt – meeleliselt külmad.

„Helde taevas."Ta võpatas, erutus pani pea pööritama. Kuid ta tahtis, et see kestaks kaua-kaua.

Cleo naeratas talle, see oli kõige üdini riivatum naeratus, mida Grace oli eales näinud. Siis asus naine jälle ta särginööpide kallale, neid ükshaaval avades ja riiet kõrvale lükates.

Cleo surus huuled ta paremale nibule ja Grace mõtles, et sureb naudingust.

Naine jätkas tema aeglast õrritamist, kehtestades omaenda ahvatlevalt pikaldase tempo. Ta näpistas mehe vasakut nibu pehmelt ja seejärel kõvemini, vaadates talle taas otsa, naeratades üleannetut, kaunist, nii uskumatult ...

... uskumatult ...

... riivatut ...

... naeratust.

Ja Grace'i erektsioon oli selline, et seda ei suutnud kauem välja kannatada.

Cleo limpsis keelega ta naba. Tema käed tirisid mehe püksid ja aluspüksid korraga alla sääremarjade ümber, kingadele kägarasse.

Nüüd võttis ta mehe riista suhu.

Royl jäi hing kinni, sügaval sisemuses pakitses, kuskil paigas või tsoonis, mille olemasolustki ta enam ei teadnud, mida ta oli ammu surnuks pidanud. Ning ta pistis käed naise spordisärgi alla, kobas ihu, mahedat trimmis kõhtu, sikutas särki pikkamisi ja ühtesoodu ülespoole, soovides, et see hetk aina kestaks, et särk ei tulekski ära, vaid et ta saaks seda igavesti üles vedada, kõik oma elu päevad, tunnid, minutid, sekundid, nanosekundid, pikosekundid, femtosekundid. Et aeg seiskuks.

Ta puudutas Cleo rindu. Rinnahoidjat polnud. Olid vaid kujutletust hoopis suuremad pringid ümarad rinnad, ja kui ta neid puudutas, oigas Cleo, võttes ta riista uuesti sügavale-sügavale suhu.

Grace'il alles kingad jalas ja püksid-aluspüksid pahkluude ümber, lamasid nad viiv hiljem juba naise voodil leopardimustriga päevatekil. Ning silmitsesid teineteist vaikides. Mees silitas Cleo õlgu, kombates tugevaid abaluid ja selja kontuure, sooja nahka, ise mõeldes – ja ta üritas sellest mitte mõelda, aga ei saanud sinna parata –, kui väga Cleo Sandyst erineb. Mitte Sandyt ületades – nad olid lihtsalt erinevad.

Tema peas vilksatasid mälupildid Sandyst. Võrdlused. Sandy oli lühemat kasvu, täidlasem, vähem trimmis, rinnad olid väiksemad, teise kujuga, nibud suuremad ja roosamad. Cleol olid need pisemad, nagu karmiinpunased nupukesed. Sandy häbemekarvad olid pruunid, sagrine pahmakas. Cleol samasugust talinisukarva kui juuksedki, piiratud ja hoolitsetud. Cleo klammerdus temasse, ihuliikmed nõtked ja jõulised nagu esmaklassilist tõugu võidusõiduhobusel, vääneldes ja sosistades: „Roy, sa oled imeline. Oh jumal, Roy, ma olen seda ammu igatsenud. Võta mind."

Ning ta embas Cleot, saamata temast isu täis, sukeldunud justkui mingisse muinasjuttu. Naine üritas teda endasse tõmmata, aga ta polnud selleks veel valmis. Nii kaua oli möödas, ta püüdis meelde tuletada, pidi tagasi hoidma, meelde tuletama, kuidas tagasi hoida.

Oli tarvis veidi aeglasemalt võtta. Rahulda kõigepealt partnerit.

See oli alati olnud tema salajane reegel Sandyga ja ka nende vähestе tüdrukutega, kellega ta enne Sandyt magas.

Ta nihkus allapoole, hellitades huultega Cleo rindu, kõhu piirjooni, noolides keelega talinisulapikese pehmeid karvu ja maitstes lõpuks niiskust, hingates seda sisse, maik ja lõhn olid uskumatud, muskusehõng joovastavamgi kui naise parfüümis.

Cleo oigas.

Jumaluke, ta maitses nii hästi, nii paganama kaunilt ja hästi.

Roy telefon hakkas helisema.

Cleo itsitas. Telefon oli visa. Jäi viimaks vait. Grace'i keel tungis sügavamale.

„Roy!" pomises naine. „Roy! Oo, Roy! Mu kallis Roy!"

Kuradima telefon piiksatas kaks korda. Saabunud oli sõnum.

Komissar ei teinud sellest välja.

64

Chris Willingham jõllitas hüsteerias meest, kes seisis tema peale karjudes elutoa ukseavas, T-särgi rinnaesisel okserida, ja püüdis ehmunult meenutada, kuidas hiljuti läbitud koolitus soovitas sellistes olukordades käituda.

„TE PEATE MIDAGI ETTE VÕTMA! PALUN, TE PEATE MIDAGI TEGEMA. AIDAKE MU NAINE ÜLES OTSIDA!"

Kõnele rahulikult, meenus talle. See on kõige tähtsam. Niisiis küsis ta tasasel häälel: „Mis õieti juhtus?"

„TA KISENDAB! TA ON HIRMU PÄRAST ARUST ÄRA, MÕISTATE!" Tom Bryce astus tuppa ja haaras tal õlgadest. „KURAT VÕTAKS, *TEHKE* MIDAGI!"

Oksehais ajas noort tugiisikut iiveldama. Ta ütles ikka tasasel häälel: „Rääkige, mis juhtus, härra Bryce."

Tom Bryce pööras ringi ja väljus toast. „Eks tulge ja vaadake! Ta on minu arvutis!"

Konstaabel järgnes Tomile trepist üles väiksesse kabinetti, mille seinu palistasid raamatud, kaustad ja Tomi naise-laste raamitud fotod. Ta nägi kirjutuslaual tõstetud kaanega sülearvutit, mille ekraan oli tühi. Tom Bryce äratas arvuti nupulevajutusega ja sinna ilmus e-postkast.

Kabinetis oli oksehais veel vängem ja ekraanile keskenduv Willingham hoidis reostusest vaibal hoolega eemale. Ta jälgis, kuidas Bryce istus, ekraani põrnitses ja kulmu kortsutades otsis.

„See oli siin," ütles Tom. „Manusega e-kiri. Kurat ja põrgu, kus see on?"

Willingham vaikis, Tom paistis hetkeks enesevalitsuse tagasi saavat. Siis kaotas ta selle nähtavasti jälle. „SEE OLI SIIN!"

Tom ei uskunud oma silmi. Neetud e-kiri oli haihtunud. Ta trükkis otsingusse kõik sõnad, mida e-kirjast mäletas. Kuid tulemusteta. Ta vajus kössi, peitis pea kätesse ja nuuksus. „Palun aidake mind. Palun tehke midagi, palun otsige ta üles, palun tehke *midagi*. Issand, te oleksite pidanud teda kuulma."

„Te nägite teda arvutiekraanil?"

Tom noogutas.

„Aga praegu teda seal ei ole?"

„Ee-ei."

Willingham muretses mehe vaimse tervise pärast. Kas ta nägi viirastusi? Oli pinge all murdumas? „Alustame parem algusest, söör."

Katsudes rahu säilitada, jutustas Tom üksikasjalikult, mida oli näinud ja mida Kellie ütles.

„Kui teile saabus e-kiri," lausus konstaabel, „peab see kusagil teie arvutis olema."

Tom otsis läbi kustutatud kirjade kausta, rämpsposti kausta ja e-postkasti ülejäänud kaustad. Kiri oli kadunud.

Korraks kahtlustas ta isegi, et võis olla seda ette kujutanud.

Kuid kisendust küll mitte. Ei mingil juhul.

Ta pöördus konstaabli poole. „Te arvate vist, et ma nägin

viirastusi, aga see pole nii. Kiri oli tõeline. Kes need inimesed ka poleks, tehnika on neil käpas. Seda on juhtunud varemgi. Ma sain viimasel nädalal e-kirju, mis haihtusid ja kustutasid kogu arvuti sisu."

Willingham seisis paigal, teadmata, mida uskuda või kuidas talitada. Mehega oli halvasti, ent ta ei paistnud hull, üksnes šokis. Midagi oli päris kindlasti juhtunud, aga tema piiratud arvutitundmise järgi ei kadunud e-kirjad lihtsalt ära. Need võisid sattuda valesse kohta, seda oli temalgi juhtunud. „Proovime uuesti, söör. Vaatame kõik kaustad ükshaaval läbi."

Kui nad lõpetasid, oli südaöö juba möödas. Kirja ei leidnud nad ometi.

Tom tõstis anuvalt pilgu. „Mida me ette võtame?"

Tugiisik mõtles pingsalt. „Me võime helistada IT-kuritegude üksusse, aga vaevalt seal pühapäeva öösel vastu esmaspäeva kedagi kohal on. Äkki proovime teie netiteenuse pakkuja tugitelefoni. Nemad töötavad ehk ööpäev ringi." Ta kortsutas kulmu. „Ma, ee ... Kui järele mõelda, peaksin enne teavitama komissar Grace'i."

„Laske ma teen katset," ütles Tom. Ta otsis numbri välja ja valis selle. Automaatvastaja pani ta ootele. Pärast kümmet minutit viletsat muusikat tuli kuuldele India aktsendiga hääl, abivalmis ja viisakas. Veel kümne minuti pärast, mis tundusid kümne tunnina, naasis hääl ja teatas, et e-kirjast ega manusest pole vähimatki jälge.

Tom katkestas raevunult kõne.

Toonil, mis andis mõista, et ta hakkab järjest skeptilisemaks muutuma, küsis Willingham: „Milliseid sõnu teie naine täpselt kasutas?"

Ponnistusega pead klaarides kordas Tom juttu nii sõna-sõnalt, kui mäletas.

„Ta ütles: „Ära räägi politseile. Tee, nagu sulle öeldakse, muidu tuleb Maxi ja Jessica kord. Palun kuula sõna. Sa ei tohi politseile rääkida, nad saavad teada."."

„Kes nemad?"

„Pole aimugi," vastas Tom täiesti abitult.

Willingham tõmbas välja mobiiltelefoni. Tom takistas teda kohe. „EI!"

Järgnes pikk vaikus. Saabus mitu e-kirja ja rämpspostifilter kustutas need. Tom kontrollis kaustu. Mitte midagi.

Viimaks ütles Willingham: „Ma pean sellest ette kandma."

„Ei!" keelas Tom.

„See on turvaline, söör. Märge läheb ainult politsei andmebaasi."

„EI!"

Mehe keevalisusest jahmunud konstaabel tõstis käed. „Hästi, söör, jäägu nõnda."Ta krimpsutas nägu. „Teen meile mõlemale ehk tassi teed või kohvi ja siis nuputame, mida ette võtta?"

„Kohvi," ütles Tom. „Kohv kuluks ära, aitäh. Must, ilma suhkruta."

Konstaabel väljus toast. Tom vahtis ainiti ekraani, see oli alla kugistanud terve ta elu.

Saabus uus e-kiri. Aadressilt postmaster@scarab.tisana.al. Ta klõpsas sellele silmapilk.

Palju õnne, Tom! Sul hakkab koitma! Lahku nüüd majast, võta Kellie auto, sõida maanteel A23 põhja, Londoni poole ja oota, kuni Kellie helistab. Mulle ei meeldi, et sa juhtnööre eirasid ja politseiga rääkisid. Kui ütled oma uuele parimale semule, sellele kollanokast võmmile-majahoidjale kas või ÜHE sõna, ei näe sa oma naist enam elusana, sõbrake. Ära püüa mu e-kirjale vastata. Ja ära vaevu varjatud kaamerat otsima – sa vaatad praegu sellesse.

65

Cleo naeratas talle, nägu küünlakumas õrn ja kaunis. Taustal mängis tüüne džässmuusika. Roy Grace tundis näol naise sooja magusat hingeõhku, nägi sassis juukseid tema põskedele tikkumas.

„See polnud paha," sosistas naine.

„Kas võmmi kohta?"

Cleo müksas teda ulakalt. Võttis siis ta näo oma käte vahele ja suudles teda suule. Voodi mõjus nii hubaselt ja Cleo samuti, nii harjunult, nagu oleksid nad juba aastaid tuttavad, nagu oleksid nad parimad sõbrad terves maailmas.

Kõhusügavustes mõnusalt hõõgumas, silitas ta Cleo nahka, tundes jäägitut, taevalikku hingerahu. Vähemalt ühe üürikese viivu viibis ta paigas, mida ei uskunud elus enam kunagi leidvat. Äkki meenus talle telefonihelin ja sõnumi saabumise piiksatus, mida poleks tohtinud eirata, ning ta heitis pilgu voodiäärsel lauakesel sinakalt helendava tablooga kellale.

1.15.

Pagan!

Ta veeretas end külili, kobas põrandat, avastas telefoni, tõstis kõrva äärde ja kuulas kõneposti.

See oli Glenn, kes palus tal helistada, kui ta kuuleb sõnumit enne keskööd, muidu aga oodaku hommikuni. Ta pani telefoni kergendusega käest.

„Mul on hea meel, et sa külla tulid," pomises Cleo.

„Glenfiddichi viski veetlus. Sellele ei saa ma vastu."

„Ah nii pealiskaudne sa oledki, komissar Roy Grace?" narritas naine. „Peaasi, et tasuta napsi antaks?"

„Mhmh. Ja sinu kihlatu äratas ehk natuke uudishimu. On ju pealiskaudne?" Ta hingas järsult sisse, kui Cleo tal äkki munadest haaras.

„Kas sa tead, mida räägitakse, komissar?" Naine pigistas kergelt.

Naudingust ja veidi valust ahhetades küsis ta: „Mida siis räägitakse?"

„Et kui mees on sul munepidi peos, tuleb tema süda varsti järele."

Kui naise surve lõdvenes, hingas Grace järsult ja sulnilt välja. „Huvitav, mida sa täna ööseks veel oled plaaninud," sosistas ta.

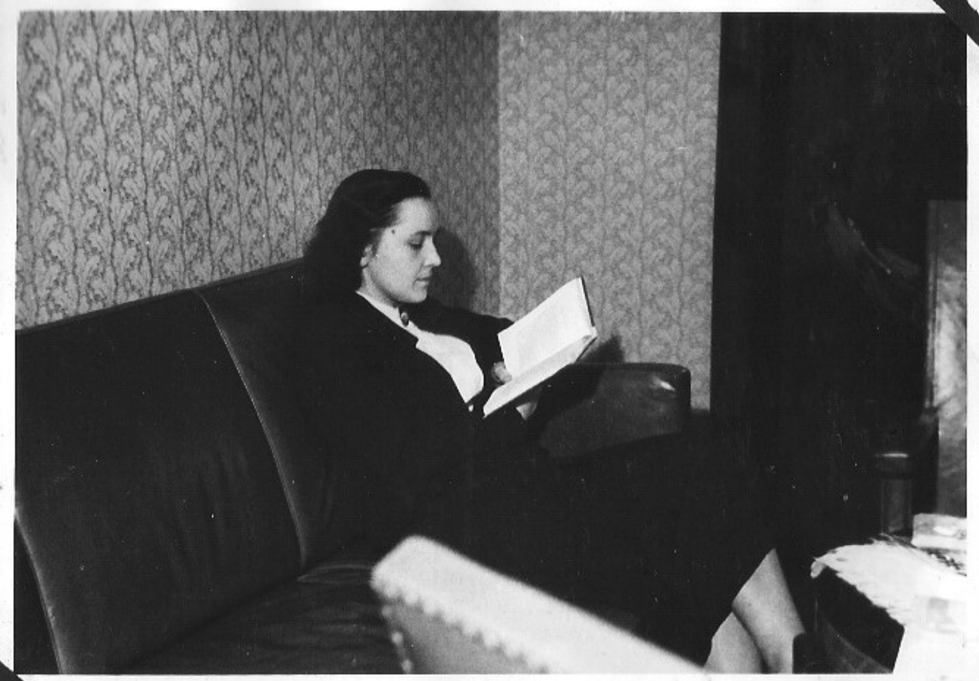

ENSV
TERVISHOIUMINISTEERIUM
APTEEKIDE PEAVALITSUS
JURIIDILINE KOOL

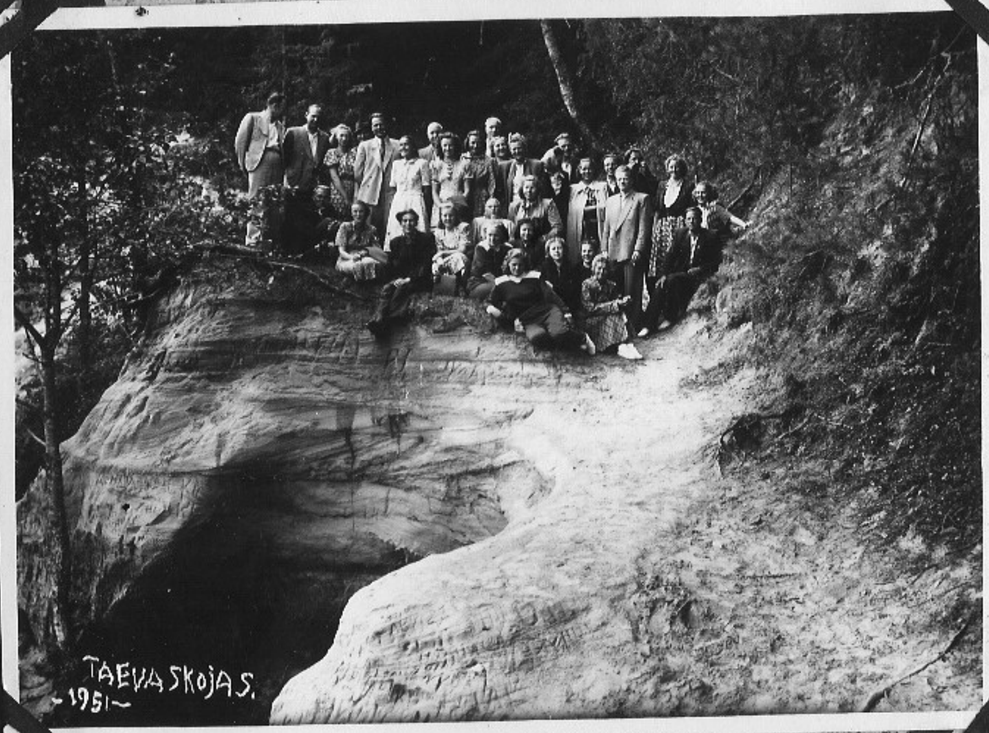
TAEVASKOJA S.
-1951-

WARNIA MUNAMAE. 1951

APTEEKIDE PEAVALITSUS
ГЛАВНОЕ АПТЕЧНОЕ УПРАВЛЕНИЕ
МИНИСТЕРСТВА ЗДРАВООХРАНЕНИЯ
ЭСТОНСКОЙ ССР
TALLINNA
JURIIDILINE KOOL
ТАЛЛИНСКАЯ
ЮРИДИЧЕСКАЯ ШКОЛА

PP 58-29

ENSV
TERVISHOIUMINISTEERIUM
APTEEKIDE PEAVALITS
JURIIDILINE KOO

AUTAHVEL

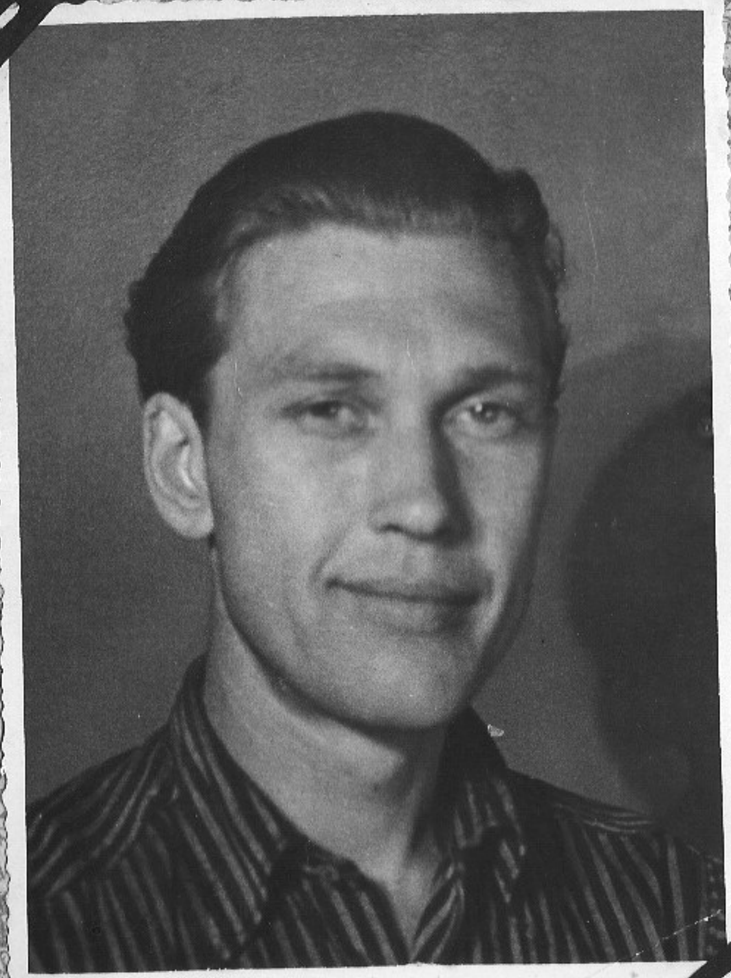

TERVISHOIUMINISTEERIUM
APTEEKIDE PEAVALITSUS

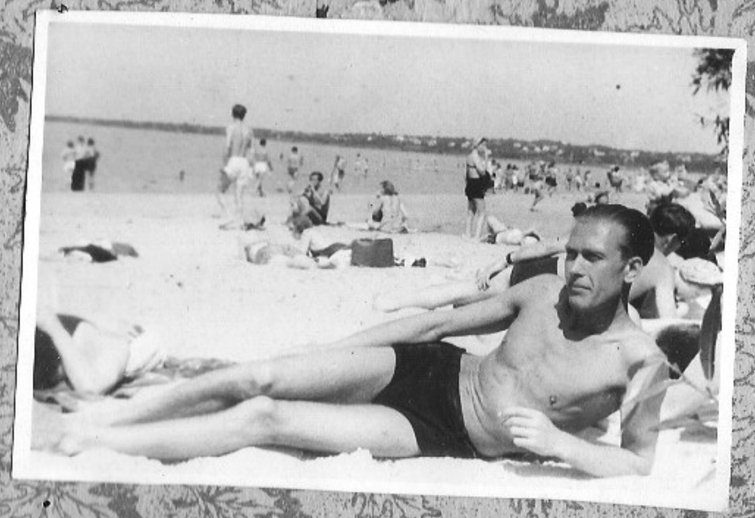

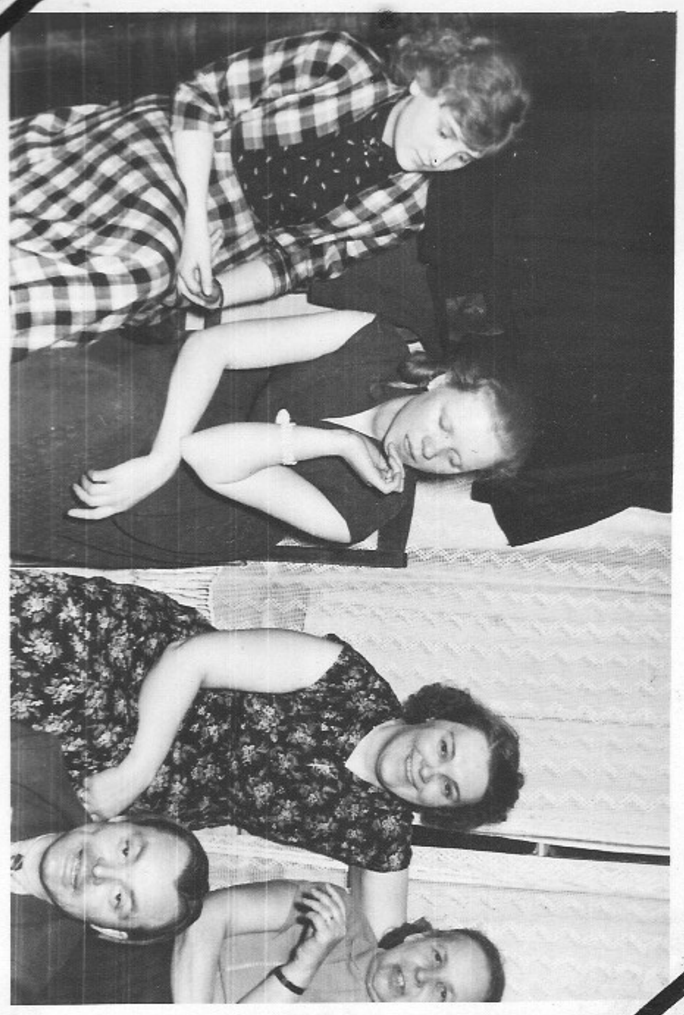

Cleo pigistas kõvemini ja suudles teda taas. „Millised mu plaanid ka poleks, sinul ei ole praegu võimalust kaubelda."

„Kes siin kaupleb?"

„Sina, enda arvates!" Naine laskis lahti, tõusis voodist ja vudis üle toa. Grace jälgis, kuidas ta sale alasti keha, pikad jalad ja prink ümar kahvatu oivaline tagumik ukseavasse kadusid. Mees põimis käed kuklale ja lamaskles pehmel paksul sulepadjal. „Ära jääga koonerda!" hõikas ta.

Mõne minuti pärast naasis naine kahe kõlksuva viskiklaasiga, ulatades ühe talle. Uuesti voodisse tema kõrvale pugenud, kergitas Cleo klaasi ja lõi temaga kokku. Juukseid taha heites ütles Cleo: „Pliks-plaks, vana paks. Lont likku, kõrvad rippu. Kurgust alla kalla!" Ja kallaski pool klaasitäit kurku.

Grace kergitas klaasi. „Pliks-plaks, vana paks!" vastas ta, rüübates seejärel ahne sõõmu. Homseni oli terve igavik aega. Cleo sädelevad silmad vaatasid talle otsa.

„Nii et sa tulid mu kihlatu kohta maad kuulama. Oli see ainuke põhjus, komissar Roy Grace?"

„Ära kutsu mind nõnda!"

„Kuidas ma pean sind kutsuma? Kas tolaks universumi lõpus?"

Mees ütles muheldes: „Täitsa sobib. Aga lihtsalt Roy sobib ka."

Cleo kallutas klaasi, kummardus lähemale ja suudles teda meeleliselt suule, poetades ta huulte vahele viskimaitselise jääkuubiku. „Roy! Tore nimi. Miks su vanemad sellise nime valisid?"

„Ma ei küsinud neilt."

„Miks mitte?"

Grace kehitas õlgu. „Ei tulnud pähe."

„Ise tahad detektiiv olla! Mina arvasin, et sa uurid *kõike!*"

„Miks sinule Cleo nimeks pandi?"

„Sellepärast, et ..." Naine itsitas. „Tegelikult on see piinlik lugu, aga mu ema lemmikraamat oli „Aleksandria kvartett". Ma sain nime ühe tegelase, Clea järgi, ainult et isa kirjutas selle kirikuregistris valesti. Ta kirjutas lõppu *a*-tähe asemel *o*, ja nii jäigi."

„Ma pole „Aleksandria kvartetist" kuulnud."

„Ära aja, sa oled seda kindlasti lugenud!"

„Mul oli vist õnnetu lapsepõlv."

„Või kultuuritu."

„Kas sina oskasid kaheteistaastaselt pokkerit mängida?"

„Seda ma räägingi! Heldeke, sind on tarvis harida! „Aleksandria kvartett" koosneb neljast romaanist, autoriks Lawrence Durrell. Imeilusad lood, mis on omavahel seotud. „Justine", „Balthazar", „Mountolive" ja „Clea"."

„Kahtlemata ilusad, kui ..."

„Kui?"

„Kui sina neist alguse said."

Nüüd helises tema telefon jälle. Seekord võttis ta kõne vastu – väga tõrksalt.

Kaks minutit hiljem kargas ta veel tõrksamalt voodist püsti ja asus kohmakalt sokke jalga tõmbama.

66

„Sind on kerge hirmutada, eks, Kellie?"

Silmi paistvast valgusest pimestatud Kellie vingerdas köidikutes, mis teda kinni hoidsid, üritades toolil eemale nihkuda, pääseda siplevate jalgadega jõledast mustast mardikast, kelle tõntsakas paks ameeriklane ta näo ette tõstis.

„Eiiiii! Palun eiiiiiiiii!"

„Ülks mu lemmikloomake." Mees irvitas.

„Mida te minust tahate? Mida teil vaja on?"

Järsku tõmbas mees mardika ära ja pakkus viinapudeli suud. „Keelekastet?"

Kellie pööras pea kõrvale. Ta värises. Õudusest. Näljast. Võõrutusnähtudest. Põskedele valgusid pisarad.

„Ma tean, et sa tahad juua, Kellie. Võta natuke, see parandab enesetunnet."

Ta himustas kangesti pudelit, oleks tahtnud selle suule tõsta ja sealt kaanida. Aga ta oli otsustanud, et ei paku mehele seda rahuldust. Silmanurgast nägi ta eredas valguses ikka neid siplevaid jalgu.

„Üksainus pisike lonks."

„Ma tahan oma lapsi," ütles Kellie.

„Mina arvan, et sa tahad pigem viina."

„Keri persse!"

Ta nägi varju, tundis seejärel raevukat kõrvakiilu. Ta karjatas valust.

„Mingi väike lits ei ülba minuga, saad aru?"

„Keri persse!"

Järgmine hoop oli nii tugev, et paiskas Kellie tooliga kummuli. Ta kukkus piinarikka põrutusega kivikõvale põrandale; valu sööstis käsivart pidi õlga ja kogu kehasse laiali. Ta puhkes nutma. „Miks te minuga sedasi teete?" nuuksus ta. „Mida te minust tahate? MIDA TE TAHATE?"

„Kõigepealt kuulekust." Mees tõstis mardika ta nina alla, nii lähedale, et ta haistis selle haput lõhna. Mardika jalad puutusid ta nahka.

„Eiiiiiii!" Ta väänles, veeretas end tooliga mööda põrandat, mürtsatuste ja kolinaga, kõik luud kehas valust tuikamas. „Eiii, eiii, eiii!" hingeldas ta üha kiiremini, hüsteeriliselt õhku ahmides. Äkki lahvatas temas viha Tomi vastu. Kus Tom on? Miks ei olnud ta teda otsima, talle appi tulnud?

Ta jäi liikumatult lamama – võhmal, vahtides üles silmipimestavasse valgusse ja pimedusse. „Palun," anus ta. „Ma ei tea, kes te olete. Ma tahan ainult oma lapsi. Oma abikaasat. Palun lubage mul minna."

Ta oli kindel, et sellel on pistmist Tomile tulnud e-kirjaga, mille asjus nad olid politseisse pöördunud. „Miks ma siin olen?" küsis ta nagu kinnituseks.

Vaikus.

„Kas te olete minu peale pahane?" halises ta.

Mehe hääl oli ootamatult leebe. „Ainult sellepärast, et sa jonnid, Kellie. Ma tahaksin, et sa sõna kuulad."

„Siis siduge mind lahti, kurat võtaks!"

„Praegu ei ole see vist küll võimalik."

Ta sulges silmad, püüdes meeleheitlikult mõtteid klaarida, võidelda jubeda alkoholihimuga. Üks tilluke sõõm Stoli viina. Kuid ta ei paku paksule ameeriklasele säärast rahuldust. Mitte ilmaski, elu seeski, mitte mingil juhul, ei, ei, ei.

Aga himu sai temast võitu.

„Palun, kas ma saaksin nüüd juua?" küsis ta.

Hetke pärast oli pudel tal huultel ja ta kulistas ahnelt vedelikku. See mõjus peaaegu kohe. Jumal, kui hästi see maitses. Võibolla eksis ta selles mehes, võib-olla soovib too ikkagi head.

„Tubli, Kellie! Joo veel. Sulle maitseb, eks?"

Ta noogutas tänulikult.

„Näed sa! Ma tahan sinuga vaid viisakas olla. Kui sina oled viisakas, olen seda ka mina. Jääb sulle miski segaseks?"

Ta raputas pead. Kui mees pudeli otsustavalt ära võttis, tundis ta end hüljatuna.

Ning äkki mõtles ta jälle selgelt. Tema teadvusse kerkisid kõik õudusfilmid, mida ta oli iial näinud. Kes põrgut see mees on? Sarimõrtsukas või? Mida ta temaga plaanib? Hirm vingerdas Kellie sisemuses nagu lahtilastud metselajas. Kas teda hakatakse vägistama? Piinama?

Ma suren siin pimeduses, ei näe enam kunagi Jessicat, Maxi ega Tomi.

Kuidas sellise inimesega ümber käia? Filmides oli ta näinud, et vangid üritavad vangistajatega suhelda, nendega sidet luua. Kui nad sinuga natuke tutvuvad, on neil raskem sulle viga teha.

„Mis teie nimi on?" küsis ta.

„Sellega ei maksa sul pead vaevata, Kellie."

„Ma tahaksin teada."

„Ma jätan su nüüd veidikeseks omaette. Kui vähegi veab, jõuab sinu abikaasa varsti siia."

„Tom?"

„Ära tabasid!"

„Tom tuleb siia?"

„Tuleb siia. Sa ei taha ju, et ta näeks sind sel kombel põrandal lamamas?"

Kellie raputas pead.

„Sind tõstetakse istuma. Ma tahan, et sa kaamera ees vormis oleksid!"

„Kaamera ees?"

„Mhmh."

Pisut purjakil Kellie küsis pehmel keelel: „Mm ... miš kaamera?"

„Sinust saab filmitäht!"

67

Kell 1.25 prahvatas Jay-Z räpplugu, kui Glenn Bransoni mobiiltelefon magamistoas helisema hakkas. Kiiruga kätt sirutades, et kõne vastu võtta ja see neetud helin vaigistada, enne kui Ari ärkab, ajas ta öölaual ümber veeklaasi ning telefon ja äratuskell sadasid põrandale.

Mõtted veidi sassis, hüppas ta pimeduses voodist ja tuhnis laua kõrval tooli all, kuhu üha valjeneva muusikaga telefon oli kukkunud. Viimaks sai ta selle pihku ja vastas nupulevajutusega. „Seersant Branson," ütles ta võimalikult summutatult, küürutades maas, nagu kõneleks ta seal tasem.

See oli Tom Bryce, hääl kohutavalt ähmis. „Seersant Branson, palun vabandust, et nii hilja helistan."

„Ei, pole viga, Tom ... oodake pisut ..."

„Jestas!" ütles Ari. „Pärast kesköö koju jõudes ajasid sa mu üles, ja nüüd uuesti. Me peaksime vist eraldi tubades magama."

Naine keeras talle tigedalt selja.

Nädalale ilus algus, mõtles Branson süngelt ja väljus toast. Ta läks telefoniga nende kärtsoranži vannituppa ja sulges ukse.

„Vabandust. Ma kuulan teid nüüd," ütles ta, sättides end klosetipoti kaanele, sest mujale polnud istuda. „Rääkige." Siin lõhnas mördi järele. Ta silmitses dušikabiini läikivat uut klaasust, mis alles möödunud nädalal paigaldati, ja Ari valitud jaburaid tiigritriibulisi kahhelkive, mille ladumise töömees oli reedel lõpetanud. Nad olid majja kolinud kolme kuu eest. Asukoht Saltdeanis oli kena, nii meri kui ka avamaa ühtviisi lähedal, ehkki praegu, nagu Ari talle jutustas, oli terve see kant närvis, sest Janie Strettoni laip leiti vähem kui miili kauguselt.

„Ma pean teadma, kas see liin on ohutu," lausus Tom Bryce, hääle järgi hüsteeria äärel. Taust oli mürisev, nagu sõidaks ta autoga.

Branson heitis pilgu telefoniekraanile: tüüp helistas mobiililt. Bryce'i rahustada püüdes vastas ta: „Te helistasite minu politseimobiilile, signaal on krüpteeritud. See on täiesti ohutu." Ta otsustas mitte mainida, et Tomi mobiili, mis on küllap tavaline, saab pealt kuulata igaüks, kes sageduse välja peilib. „Kus te olete, Tom?"

„Ma parem ei ütle."

„Hästi. Te ei ole kodus?"

„Ei, kodust pole turvaline rääkida. Seal on salamikrofonid."

„Kas saame kusagil kokku?"

„Jah. Ei. Jah ... see tähendab ... ma vajan teie abi."

„See on minu töö."

„Kuidas ma tean, kas teid saab usaldada? Et meie jutt jääb konfidentsiaalseks?"

Küsimus pani Bransoni kulmu kortsutama. „Milline kinnitus teid veenaks?"

Pikk vaikus.

„Halloo? Härra Bryce, Tom, kas te olete veel seal?"

„Jah." Mehe hääl kõlas tuhmilt.

„Kas te kuulsite minu küsimust?"

„Ma ei tea, kas ... kas ikka maksab. Ma ei julge vist riskida."

Kõne katkestati.

Glenn Branson helistas samal numbril tagasi ja suunati kõneposti. Ta jättis sõnumi, et Tom helistaks, ja ootas paar minutit täiesti virgena, mõtted peas keerlemas, soovides, et Ari oleks mõistvam. Jah, kerge see pole, kuid naine võiks üles näidata pisutki osavõtlikkust. Ta kehitas õlgu. Põrgu värk. Äkki peaks lugema seda raamatut, mille Ari talle jõuluks kinkis: „Mehed on Marsilt, naised Veenuselt". Ari sõnul aitavat see naiste hingeelust paremini aru saada. Aga ta ei uskunud, et hakkab iial aru saama, mida naised õieti tahavad. Mehed ja naised pole mitte eri planeetidelt, vaid eri universumitest.

Ta valis uuesti Bryce'i mobiilinumbri. Ja suunati taas kõneposti. Edasi valis ta mehe koduse numbri, tundes järsku sügavat ebamäärast ängistust.

„Kadunud?" nõudis Roy Grace, seistes kümme minutit kell kaks läbi Bransoni kõrval Tom Bryce'i maja esikus ja põrnitsedes vihase imestusega noort tugiisikut. „Kurat võtaks, mis moodi kadunud?"

„Ma läksin üles vaatama, kas temaga on kõik kombes, ja teda polnud."

„Tom Bryce, tema nelja-aastane tütar ja seitsmeaastane poeg lahkuvad majast, ilma et te märkaksite?"

„Ma, ee ..." ütles Chris Willingham abitult.

„Jäite tööpostil magama, mis?"

„Ei, ma ..."

Nätsu närides, et varjata alkoholilõhna hingeõhus, jõllitas Grace noort politseinikku. „Teie ülesanne oli nende eest hoolt kanda. Ja meest kui peamist kahtlusalust jälgida. Neil aga õnnestus jalga lasta?"

Konstaabel jutustas kahele uurijale viimastel tundidel juhtunust, iseäranis e-kirjast, mille Tom Bryce oli enda sõnul saanud ja mis oli arvutist haihtunud.

Teel siia oli Grace külastanud Sussexi kuninglikku maakonnahaiglat, kus nooremuurija Emma-Jane Boutwoodi, kellele ta oli pannud nii suuri lootusi, hoidsid operatsiooni eel elus masinad. Masendava kohustusena oli ta helistanud Emma-Jane'i vanematele ja teatanud uudise, et nende tütar vaagub hinge.

Ta oli Cleo juurest tulema tulnud vastu tahtmist ja kõrgendatud tujus, kuid avastanud E-J vigastuste ulatuse, olid kõik mälestused tänasest õhtust Cleoga vähemalt ajutiselt peast pühitud ning Emma-Jane'i pärast koledasti muretsedes oli tal nüüd väga sant tunne.

Kaubiku juht oli seni tuvastamata, ikka teadvusetu ja lebas sama haigla intensiivraviosakonnas. Grace oli tellinud tema voodi äärde ööpäevase politseivalve ning jätnud kohale ilmunud konstaablile korralduse, et üles ärgates vahistataks mees silmapilk politseiniku elu kallale kippumise eest. Grace lootis ainult, et sellest ei saa mõrvasüüdistust.

Praegu ootas nooremuurija Nick Nicholl teda juurdlustoas sülearvutiga, mida tahtis Grace'ile näidata, ja riuklik härra Tom Bryce oli oma kahe lapsega öösse pagenud – mida see veel tähendas?

Ja nädal kestis alles veidi üle kahe tunni.

Bransoni poole pöördudes ütles ta: „Sa mainisid, et kui Bryce sulle helistas, kõlas tema hääl kummaliselt. Oli see hirmul?"

„Kangesti hirmul," kinnitas Branson.

Grace mõtles hetke. „Kas sa lasid tal eile naise kadumise kohta avalduse vormistada?"

Branson noogutas.

„See on sisse antud?"

„Jah."

„Helista Nickile, ta on juurdlustoas. Palu tal see välja otsida. Seal on kirjas proua Bryce'i lähemate sugulaste ja sõprade aadressid. Mees, kellel on hirm nahas, ei sõida kahe väikese lapsega keset ööd kaugele. Kas auto kirjeldus on laiali saadetud?"

Chris Willingham ja Glenn Branson vahtisid talle vaimuvaeselt otsa. Nähtavasti polnud see kummalegi pähe turgatanud.

„Mis kurat teil arus on?"

Katsudes teda maha rahustada, ütles Glenn Branson: „Roy, ma ei teadnud, kui rangelt tuleb Bryce'i valvata. Chris oli siin selleks, et teda abistada ja talle kaitset pakkuda."

„Jah, ja kui tema neetud auto kirjeldus ringlusse saata, kaitsemegi teda paremini. Kõigi paganama patrullidega, kes parajasti väljas on." Ta teadis, et sel öisel tunnil on patrulle vähevõitu.

„Kas ma käsin Nickil meeskonna kokku kutsuda?"

Grace kaalutles. Kiusatus Norman Potting voodist välja tirida oli peaaegu vastupandamatu, kuid tal oli tunne, et tänane päev kujuneb väga pikaks. Las nad magavad hommikuni, siis on tal kella poole üheksasel koosolekul puhanud ja värsked inimesed.

Ta taipas, et Emma-Jane'ile tuleb asendaja leida. Ja kuidas reageerib Alison Vosper järjekordsele liiklusõnnetusele, mille põhjustas politsei tagaajamine? Taksojuht oli mõningate pisivigastustega haiglas ja reisija, kellel polnud turvavööd peal, oli murdnud jala. Üks Arguse reporter nuhkis juba haiglas, selline uudis levib nagu kulutuli.

Raisk, raisk, raisk.

„Probleem. Ma ei tea tema auto numbrimärki," ütles Glenn Branson.

„Selle avastamine ei tohiks keeruline olla, tõenäoliselt on kuskil majas auto pass."

Jätnud Bransoni helistama ja konstaabli allkorruselt auto andmeid otsima, läks Grace trepist üles, et heita pilk laste tubadesse ja vanemate magamistuppa, kus voodi oli tegemata. Ei midagi. Tom Bryce'i kabinet paistis paljutõotavam. Ta uuris mehe kirjutuslauda, kus seisid virnas töökaustad ja varre otsas veebikaamera. Oksehaisu tõttu nina kirtsutades soris ta sahtlites, aga ei leidnud midagi huvitavat ja võttis käsile kõrge musta metallist kartoteegikapi.

Kogu info oli kaustas kirjaga AUTOD.

Politseitöö ei eelda alati teaduskraadi, mõtles ta.

Viisteist minutit hiljem sõitsid Grace ja Branson Whitehawki sotsiaalrajooni paneelmajas troostitus liftis, mille kõigile seintele oli aerosoolvärviga roppusi soditud ja ühes nurgas oli uriiniloik.

Nad väljusid seitsmendal korrusel, läksid piki koridori ja helistasid korteri 72 uksekella.

Mõne hetke pärast hõikas naisehääl: „Kes seal on?"

„Politsei!" ütles Grace.

Ukse avas väsinud ja vaevatud moega naisterahvas, natuke üle viiekümne aasta vana, seljas hommikumantel, jalas tuttidega tuhvlid. Nooruses võis ta isegi kütkestav olla, aga nüüd oli tema nägu parkunud ja kortsuline ning vormitult lõigatud lainjad juuksed hallikasblondid. Hambad olid plekilised – nikotiinist, pakkus Grace tubakaleha järgi. Kusagil naise selja taga korteris kisas laps. Õhus oli praerasva rääsunud lõhna.

Grace näitas ametitõendit. „Komissar Grace Brightoni kriminaalpolitseist, ja see on seersant Branson. Kas teie olete proua Margaret Stevenson?"

Naine noogutas.

„Proua Kellie Bryce'i ema?"

Naine kõhkles viivu ja ütles siis: „Jah. Tomi ei ole siin. Te otsite teda? Siin teda pole."

„Kas te teate, kus ta on?" küsis Grace.

„Kas te teate, kus mu tütar on?"

„Ei, me alles püüame teda leida."

„Ta ei kaoks lihtsalt ära, ei jätaks lapsi maha. Ta ei lasknud neid öieti kunagi silmist. Ei tahtnud neid meilegi jätta. Tom tõi lapsed tund aega tagasi. Helistas kella, lükkas nad uksest sisse ja pani minema."

„Kas ta ütles, kuhu läheb?"

„Ei. Ta lubas hiljem helistada."

Kisa valjenes. Naine pöördus ärevalt vaatama.

Grace õngitses taskust visiitkaardi ja ulatas talle. „Kui temast kuulete, helistage palun minu mobiilinumbril."

Kaardi vastu võtnud, küsis naine: „Kas tahate sisse tulla? Tassike teed? Ma pean Jessica nutu vaigistama, mu mees ei saa muidu magada. Tal on Parkinson. Ta vajab puhkust."

„Palun vabandust, et teid segasime," lausus Grace. „Kas härra Bryce ei öelnud midagi?"

„Mitte kui midagi."

„Ta ei selgitanud, miks lapsed keset ööd siia tõi?"

„Siin olevat neil ohutu. Muud ta ei öelnud."

„Mis oht neid ähvardab?"

„Ta ei öelnud. Kus Kellie on? Mis te arvate?"

„Me ei tea, proua Stevenson," vastas Glenn Branson. „Kui ta leiame, helistame teile. Kas härra Bryce ei maininud tõesti, kuhu läheb?"

„Ütles, et Kelliet otsima."

„Ta ei öelnud, kust kohast?"

Naine raputas pead. Kisa valjenes veel. Grace ja Branson vahetasid pilgu: küsimus ja õlakehitus.

„Palun vabandust, et teid segasime," kordas Grace. Ta naeratas naisele julgustavalt. „Me leiame teie tütre üles."

68

Tom juhtis Kellie Espace'i aeglaselt Brightonist põhja poole, mobiiltelefon värisevas käes. Maantee oli vaikne, vastu tulid vaid mõned üksikud esituled ja aeg-ajalt ilmusid tuled ka tahavaatepeeglisse, mööudes seejärel.

Tema peas vilksatasid hajevil mõtted otsekui esitulede heidetud varjud. Keha oli üleni kramplikult pingul. Ta kummardus ette, kõõritades tuuleklaasi ja saates tahavaatepeeglisse lühikesi närvilisi pilke, hirm õõnestamas sisikonda.

Mu jumal. Kallis, kus sa oled?

Tal polnud aimugi, mida ta siin teeb või mida oodata. Aju oli nagu lukus, ta ei suutnud mõtetega kuhugi välja murda, mõelda millelegi peale arvutiekraanile ilmunud sõnade.

Ta nägi vaimusilmas, kuidas peakotiga mees seda tüdrukut, Janie Strettonit magamistoas õhukese teraga pussitas. Aga nüüd oli Janie Strettoni asemel Kellie.

Tal puudus ettekujutus Kellie asukohast ja meeleseisundist. Ta peab naise juurde pääsema, iga hinna eest, maksku mis maksab.

Raha. Ta kahtlustas ebamääraselt, et küsitakse raha. Kellie oli röövitud ja nüüd taheti raha. Ja nad peavad teda uskuma, kui ta ütleb, et tal pole seda eriti, aga et ta annab neile hinge tagant kõik. *Kõik viimseni.*

Lähenes teeviit. COWFOLD. HAYWARDS HEATH.

Äkki lõi mobiiltelefoni ekraan helendama ja telefon helises:

Tundmatu number

Ta vajutas ärevalt nupule. „Halloo?"

„Härra Bryce?"

See oli seersant Branson. *Raisk.* Ta katkestas kõne.

Natukese aja pärast teatas topeltpiiks sõnumi saabumisest.

Ta kuulas sõnumit. Seersant Branson helistas kolmandat korda, paludes tal ühendust võtta.

Kellie, kallis, jumal küll, helista mulle juba!

Peeglis terendasid esituled. Kuigi ta sõitis mitmerealisel kiirteel ainult nelikümmend miili tunnis, püsisid need tuled selja taga, täpselt tal kannul. Ta vähendas kiiruse kolmekümnele. Esituled püsisid kannul. Kurgus pitsitas.

Telefon helises uuesti. Ekraanil oli võõras number. Ta vastas arglikult ja hädiselt: „Halloo?"

Kurguhäälse Ida-Euroopa aktsendiga mees küsis: „Kuidas kulgeb, härra Bryce?"

„Kes ... kes te olete?" ütles ta. Tuled pimestasid otse selja taga.

„Teie naine tahab teid näha."

Vaevu eristades maanteed eespool, küsis Tom: „Kas ta on terve? Kus ta on?"

„Temaga on korras, tipp-topp. Ta ootab teiega kohtumist."

„Kes te olete?"

„Poole miili pärast on ees teetasku. Sõitke sinna ja keerake süüde välja. Istuge autos ja ärge ringi vaadake."Telefon jäi tummaks.

Ta oli nõutu. Kui ta natuke maad edasi pikast künkanõlvast alla sõitis, vasakut kätt mingi aianduskeskus, tuli autotulede valgel nähtavale parkimisala sinine P-tähis.

Ta märkas teetaskut.

Süda peksles rinnus nagu hullunud lind, suu oli hirmust kuiv. Ta pingutas meeleheitlikult, et mõelda kainelt, ratsionaalselt. Kusagil peas kisendas üks hääl, et ta ei pööraks sinna, vaid jätkaks sõitu, helistaks seersant Bransonile, laseks politseil asjaga tegelda.

Ja teine hääl, hoopis vaiksem ja loogilisem, ütles, et kui ta sinna ei pööra, siis Kellie sureb.

Naise õuduskarje, mis oli arvutist kostnud, kaikus ta teadvuses.

See karje oli tõeline.

Ka tütarlaps, kes teisipäeva õhtul tema arvutiekraanil ribadeks lõigati, oli tõeline.

Ta näitas vasakut suunatuld, aeglustas sõitu, pööras parkimisalasse.

Esituled järgnesid talle.

Ta pidurdas, keeras süüte välja ja istus jäigalt enda ette vahtides, hirmust kange, aga otsustanud selle kuidagi ära kannatada.

Esituled peeglis kustusid. Pimedus. Vaikus. Mootor naksus. Varjud näisid liikuvat. Selja taha ilmusid tillukesed nööpnõelapea mõõtu tulukesed. Need kasvasid. Veok möödus mürinal, pannes auto rappuma, ja ta nägi selle punaseid tagatulesid pikkamisi kaugusse hääbumas.

Nüüd avati korraga Espace'i mõlemad tagauksed. Üks käsi haaras ta kõrist nagu pihtidega.

Midagi suruti vastu ta suud ja nina, terava hapu lehaga niisket riidetükki. Sedamaid tundis ta kohutavat peavalu, justkui puuritaks ajju terastraati.

Silme ees oleks kui televiisor välja lülitatud: väike kahanev valgustäpike, mis kiiresti olematusse haihtus.

69

Järgmine Sussexi politseinik, kes öösel üles aeti, oli seersant Jon Rye IT-kuritegude üksusest. Kui tema mobiil helisema hakkas, näitas äratuskell 2.43 ja ta kirus, et ei olnud telefoni välja lülitanud.

Tema naine niheles vaikides, kui ta voodiäärse lambi lülitit klõpsas, kähku toibudes telefoniekraani vaatas ja nägi kirja *Tundmatu number.* Peaaegu kindlasti tööasi, mõtles ta.

Helistas Janie Strettoni juurdluse juht. Rye piilus oma naise poole, palus Roy Grace'il hetke oodata, tõmbas hommikumantli selga, ruttas trepist alla kööki ja sulges ukse.

„Söör?" ütles ta. „Vabandust selle pärast."

„Palun vabandust, et teid segan," vastas komissar. „Mul on teile pakiline küsimus. Eile õhtul kandsite logisse ühe intsidendi. Netiühenduse varastamine."

Persekell, mõtles Jon Rye uniselt. Ta oli selle paganama šveitslasest inseneri kõne ainult trotsist logisse kandnud. Pigem naljaviluks. Aga mida külvad, seda lõikad!

„Te märkisite sinna ühe valge Ford Transiti kaubiku andmed. Seda kaubikut nähti eelmisel õhtul kuriteopaigal ja täna öösel sattus see jälitussõidu käigus avariisse."

„Ah soo," ütles IT-kuritegude üksuse pealik.

„Ma pole kunagi kuulnud netiühenduse varastamisest. Mida te selle all mõtlesite?"

Rye selgitas.

Kui ta oli lõpetanud, ütles Grace: „Okei, kui ma õigesti aru

saan, siis võivad inimesed, kellel on juhtmevaba internetiühendus ehk wifi, sisse logida igasse süsteemi, mis pole parooliga kaitstud?"

„Õigus, söör. Juhtmevaba ruuter – väike riistvara, mis maksab umbes viiskümmend naela – saadab välja signaali, ja igaüks, kes on sobivas raadiuses, pääseb selle kaudu internetti, kui paroolinõue ei takista."

„Selline isik saab tasuta kiire internetiühenduse?"

„Just nii."

„Milleks sellega jännata?"

„Kui ollakse liikvel ja tahetakse kas e-kirju lugeda või saata, võib see olla mugav variant. Ma olen seda isegi teinud." Täiesti virgunud Rye astus veekeetja juurde, kontrollis, kas see on täis, ja lülitas aparaadi sisse, otsustades juua tassikese teed.

„Ise teinud? Mis mõttes?"

„Olen autoga Brightonis ringi sõitnud, fooritule taga peatunud, sülearvuti lahti, ja avastanud end äkki võrgust. Minu wifi püüdis kinni juhtmevaba ruuteri signaali. Mõne sekundiga on võimalik alla laadida ja lugeda hulga e-kirju, samuti veebikülgi."

Grace vaikis viivu kuuldut seedides. „Kaebuse esitanud härra Seiler oli vihane valges kaubikus mehe peale maja ees, kes kasutas tema juhtmevaba ruuteri kaudu tema wifit."

„Selline mulje jäi, söör."

„Aga miks härra Seiler vihastas? Mis vahet seal on?"

„Jah. Kui ta üritas saata või alla laadida e-kirja, eriti suuremaid faile, siis aeglustas see tema ühendust." Rye otsis mõttes võrdlust. „Näiteks te keerate oma majas korraga lahti kõik kraanid ja vesi jookseb igast kraanist aeglasemalt, kui ühtainsat kraani avades. See võrdlus ei ole täpne."

„Nii et mees kaubikus taipas, et on leidnud netis kolamiseks hea koha?"

„Jah, tundub küll. Nõnda saab ilma rahata netti kasutada."

Komissar vaikis veidi. „Aga netiühendus on tänapäeval odav. Kas põhjus võis olla milleski muus?"

Veekeetja susises, vesi läks keema. Õues oli kottpime. Külmikuuksel oli rasvakriidijoonistus mütsiga kriipsujukust väikeses kandilises autos, millel oli neli konarlikku ratast, ja seal all kiri ISSI. Tema tütar Becky oli selle joonistanud tubli kümme aastat tagasi, kui ta oli töötanud veel liikluspolitseis ja tüdruk oli üheksane. Väsimus mõjub kummaliselt, mõtles Jon Rye. Ta polnud seda joonistust üle viie aasta vaadanud.

„Milleski muus?" küsis ta. „Jah, kui saata või lugeda e-kirju, mille jälitamist tahetakse teha võimalikult raskeks."

„Tänan teid," ütles Grace. „Teist oli suur abi."

„Võtke heaks. Info teie härra Bryce'i sülearvuti marsruutimiste kohta – kas sellest oli tolku?"

„Uskumatult palju."

„Tore, me töötame sellega edasi."

„Päeval räägime veel."

„Ma helistan, kui midagi uut leiame." Ta tajus komissari hääles kärsitust, nagu kibeleks too kõnet lõpetama, nagu ootaksid juurdluse juhti juba teised ülesanded. Pakilisemadki kui see telefonikõne, mis oli keset ööd äratanud tema kodused.

70

Juurdlustoas töölaua taga istuv Grace pani telefonitoru hargile ja rüüpas lonksu kanget magusat piimaga kohvi, mille oli endale äsja valmistanud. Pärast tema lahkumist olid nähtavasti käinud koristajad: ruum oli plekitu, toidulõhn asendunud puhastusvahendi pisut metalse lõhnaga, prügikorvid tühjendatud. Tema kõrval istuv Nick Nicholl lõpetas samuti telefonikõne.

„Haiglast pole uudiseid," teatas nooremuurija.

Praegusel hetkel, mõtles Grace, on uudiste puudumine hea. Uudiste puudumine tähendab, et E-J on veel elus. „Okei," ütles ta, noogutades sülearvuti poole, mille Nick Nicholl oli kaubikust

kaasa võtnud ja mis nüüd lebas tema ees asitõendikotis. „Ma tahan, et sa kontrolliksid selle aparaadi saabunud ja saadetud meile."

Ta heitis pilgu Vantage'i süsteemile oma arvutiekraanil, silmitses tänase öö senist intsidendilogi. Kui välja arvata nende endi usin tegutsemine, oli pühapäeva öö tüüpiliselt vaikne. Neljapäeva ja reede öösiti oli sündmusi kümme korda rohkem.

Nooremuurija tõmbas kummikindad kätte, võttis kotist sülearvuti ja tõstis selle kaane üles. Arvuti oli sisse lülitatud, kuid unerežiimil. Protsessoril kulus ärkamiseks natuke aega, seejärel avanes Entourage'i e-postiteenus, millega, nagu Nicholl taipas, oli ilmselt parajasti töötatud, kui nad kaubikule lähenesid.

Nende vastas istuv Branson küsis: „Kas Jon Rye oli abivalmis?"

„Abivalmim, kui mina sellisel kellaajal üldiselt," pistis Grace, puhudes kohvile, et seda jahutada.

„Nojah, ta oli vanasti liikluspolitseis. Paras väike kättemaks talle. Kümne aasta eest väänasid need tõprad mulle, see võis vabalt tema olla."

Grace muigas. „Kas sa olid jokkis? Pandi puhuma?"

„Ei, ületasin lihtsalt kiirust. Kuradima maantee oli tühi, ja ma ei ületanud ka nii hirmsasti. Mulle väänati täie rauaga."

„Mind trahviti kihutamise pärast kolm aastat tagasi," tunnistas Grace. „Eravärvides auto maanteel A23. Ma ütlesin, et olen politseinik, ja see tegi asja hullemaks. Nad tunnevad omade kimbutamisest sadistlikku lõbu."

„Kas tead seda vana nalja?" küsis Branson. „Mis vahet on siilil ja liikluspolitseinikul?"

Grace noogutas.

„Mina mitte," ütles Nicholl.

„Siil on vähem turris," ütles Branson.

Nicholl kortsutas kulmu, nagu oleks tema aju liiga väsinud. Siis ta muheles. „Ahah! Elust endast," vastas ta, pöörates sülearvutit, et Grace näeks ekraani selgelt.

„Alusta saabunud kirjade kaustast," käskis Grace. „Kõik uued

kirjad alates" – ta kontrollis märkmetest Jon Rye sissekande kellaaega – „eile õhtul kella poole seitsmest."

Selles ajavahemikus oli saabunud üksainus e-kiri, tohutu manusega, mis oli märgistatud *SC5w12*. Tähise järgi oli e-kiri koos manusega kellelegi edasi saadetud. Saatja aadress oli postmaster@scarab.tisana.al. Nähes sõna „scarab", tundis Grace adrenaliinisööstu. „Tabasime kümnesse!"

„Punkt al," arutles Branson, kes oli astunud nende selja taha. „Mis riik on al?"

„Albaania," ütles Nick Nicholl.

Grace vaatas talle otsa. „Oled kindel?"

„Jah."

„Kas sa oled mingi salanohik või?" imestas Branson. „Kust sa seda tead?"

Uurija pööras Bransoni poole ja muigas häbeliku moega. „Kohalikus mälumängus küsiti mõne nädala eest."

„Mina pole kunagi mälumängus käinud," ütles Branson. „Äkki peaksime Ariga minema, et silmaringi laiendada." Mis veel tähtsam, see võib parandada meie abielu, mõtles ta. Tuleb leida ühist tegevust peale tülitsemise.

Grace silmitses uuesti aadressi. „Tisana," ütles ta. „Kas seda pole mälumängus küsitud?"

Nicholl raputas pead. „Otsime Google'ist."

Ta sooritas päringu, aga tulemuseks oli vaid mingi tõlkevõimalusega itaaliakeelne veebikülg. Nicholl avas selle. Nad vahtisid pikka detailset nimekirja haigustest ja taimedest. *Akne,* luges Grace. *Porgand, lahustuvad Tisana vitamiinid, nisubakter, kurgirohuõli, takjas.* Oli ka midagi selle hilise – või õigemini varase – tunniga seonduvat: *Väsimus. Ženšenn, guaraana, elueterokokk, Tisana vitamiinid ja mineraalid. Sojaletsitiin.*

„Võib-olla on ta tervisefanatt," naljatas Glenn Branson. Nicholl ei teinud välja, ta oli praegu naljatamiseks liiga roidunud.

„Vaata saadetud kirju," ütles Grace.

Nicholl avas kausta. Sealgi oli üksainus e-kiri – seesama ja sama manusega.

„Kas on näha, kellele see saadeti?" küsis Grace.

„Veider," ütles Nick Nicholl. „Lahter on tühi."

Ta tegi kirja topeltklõpsuga lahti ja põhjus ilmnes kohe. Kiri oli pimekoopiana saadetud sadadele. Kõik e-postiaadressid koosnesid vaid numbrite jadast koos sõnaga Tisana.

Grace luges esimest: 110897@tisana.al. Teine: 244651@tisana.al.

„Esimene pool paistab olevat nimi, nähtavasti kodeeritud," ütles Nick Nicholl. „Tisana on järelikult teenusepakkuja."

„Miks siis otsimootor Tisanat ei leia?" päris Grace.

„Küllap seda varjatakse."

„Kas Google'i otsingu eest on võimalik asju peita?"

„Oskaja saab kahtlemata peita kõike, mida vaja."

Grace ütles noogutades: „Viskame manusele pilgu peale. Äkki viib see meid edasi."

Ta jälgis ekraani, kui Nick Nicholl kursori manusele nihutas ja klõpsas. Hetk hiljem soovis ta juba, et poleks selle avamist palunud.

Järgmised neli minutit vaatasid nad kolmekesi jahmunult vaikides.

71

Kell 6.30 helistas Roy Grace avalike suhete juhile Dennis Pondsile koju, vabandas äratamise pärast ja palus teda tulla veerand üheksaks juurdlustoa kõrvale Grace'i ajutisse kabinetti.

Tal oli õnnestunud näpistada kaks tundi rahutut und, lösutades küsitlustoas kahes kokkulükatud tugitoolis enam-vähem horisontaalasendis, enne kui kella kuue paiku töölaua taha naasis. Bransonil vedas rohkem, tema heitis vanemkomissari kabinetis

diivanile. Nicholl oli paariks tunniks koju läinud, kuna ei tahtnud liiga kauaks üksi jätta oma naist, kes oli raseduse lõpusirgel.

Kell 7.20 seisis Grace teisel pool tänavat ASDA supermarketi sissepääsu juures ja sisenes pool kaheksa uste avanedes esimese kliendina. Ta ostis paki ühekordseid žilette, habemeajamiskreemi, valge särgi, kaks sarvesaia, kuus purki Red Bulli ja kaks karpi ProPlusi kofeiinitablette.

Kell kaheksa helistas ta Cleole, aga suunati kõneposti. Ta jättis naisele lühikese teate: „Tere, Roy siin. Andesta, et keset ööd jalga lasin. Sa oled imeline! Helista, kui mahti saad. Kallistan väga."

Kui Dennis Ponds punkt kell veerand üheksa TEABEKOG 1 ukse vastas pisikesse ilmetusse kabinetti astus, tundis Grace end oivaliselt. Pesemine, habemeajamine ja puhas särk olid teda värskendanud, kaks purki Red Bulli ja neli ProPlusi tabletti mõjusid samuti. Ainult seljaga oli kehvasti, see lausa põles. Cleo oli seda korralikult küünistanud. Ta ei uskunud oma silmi, kui meeste tualettruumis üle õla peeglist pikki punetavaid verilihal kriimustusi märkas. See pani muhelema. Asi oli seda väärt. Tulitav selg polnud midagi, võrreldes ihaleekidega ta niuetes. Jeerum, Cleo oli voodis pöörane.

„Hommikust, Roy," ütles Ponds. Täna mõjus ta täieliku vurlena, juuksed tahapoole võitud, seljas erk peenetriibuline ülikond ja lahtise kaelusega roosa särk, kaelas ussinahka meenutav sinine lips.

Nad vahetasid käepigistuse ja võtsid istet. „Palun vabandust, et sulle nii vara helistasin."

„Pole hullu," ütles Ponds. „Ma tõusen alati kuke ja koiduga. Kaks väikest last, kolm koera." Ta kehitas õlgu. „Mis sul siis oli?"

„Ma tahan, et sa osaleksid meie kella poole üheksasel briifingul. Sa pead nägema üht videosalvestust."

Talle veidi ebakindlalt otsa vaadates ütles Ponds: „Noh, hüva, mul on küll täna hommikul üsna tihe graafik. Pean Janie Strettoni pressikonverentsi korraldama ..."

„Seda see puudutabki, Dennis," katkestas Grace. „Aga see pole kõik. Sa ei ole ehk veel kuulnud, kuid üks kaubik, mida minu

meeskond eile hilisõhtul jälitas, sattus Kemp Townis kokkupõrkesse taksoga."

Pondsi nägu vajus loppi. „Ei, ma ei ole kuulnud."

„Kaubiku kinnipidamise katse tagajärjel on üks mu paremaid noori alluvaid Sussexi maakonnahaiglas, kus teda hoiavad elus masinad. Ma helistasin sinna äsja. Ta elas viietunnise operatsiooni üle, aga seis on endiselt nadi. Ta riskis eluga, et seda neetud Ford Transiti kaubikut peatada. Mõistad? Kurat võtaks, Dennis, *eluga*. Ta on kahekümne nelja aastane, üks terasemaid ja vapramaid politseinikke, keda tean. Ta klammerdus sõitva kaubiku ukse külge ja roolis istuv kaabakas rammis teda vastu pargitud autot. Ta tegi oma tööd, kaitses seadust. Kas kuuled?"

Ponds noogutas kõhklevalt.

„On surmasuus politseinik. On kaabakast kahtlusalune, teadvusetu. On süütu taksoreisija, kes murdis jala."

„Ma pole kindel, kuhu sa sihid," ütles Ponds.

Grace taipas, et kofeiin muudab teda vist veidi agrêssiivseks. „Minu jutu mõte on see, Dennis, et Arguse toimetaja ja teiste lehtede, raadio- ja teleuudiste toimetajad, kes tahavad seda lugu kajastada, võiksid mulle natuke asu anda. Ma ei taha sõdida toatäie verejanuliste raisakullidega, kes himustavad politseile järjekordset kambakat teha, kui me õigupoolest üritame elusid päästa ja riskime sealjuures eluga."

„Arusaadav," ütles Ponds. „Aga kerge see ei ole."

„Sellepärast tuledki sa briifingule, Dennis. Ma näitan sulle midagi, mida nägin ise mõne tunni eest. Siis annan sulle sellest koopia. See peaks asja tublisti kergemaks tegema." Ta saatis Pondsile peaaegu deemonliku muige.

Nad sammusid üle koridori koosolekutuppa, mis oli kiiresti täitumas Grace'i meeskonna liikmetega ja uue, komissar Dave Gaylori eile Reggie D'Eathi mõrva uurimiseks koostatud meeskonnaga – kahel juurdlusel oli mitmeid selgeid puutepunkte.

Grace oli otsustanud kasutada juurdlustoa asemel

koosolekutuba, kuna seal oli rohkem ruumi ja seinal suur plasmateleviisor, mida seersant Jon Rye, kelle Grace oli samuti briifingule kutsunud, ühendas parajasti nooremuurija Nicholli poolt avarii teinud Transitist leitud sülearvutiga.

Ovaalse politseiembleemidega tahvli ette istudes mõtles Grace, et praegu jätab tema meeskond hirmus saamatu mulje; talle meenus süngelt, et Cassian Pewe alustab täna. Nüüd kus nad Cleoga olid teineteist leidnud, oleks Newcastle'isse määramine tõeline katastroof, mõtles ta. Nad oleksid riigi eri otstes. Neid lahutaks kolmsada miili. Põrgu päralt, seda juba ei juhtu!

Neljaminutine klipp, mida Grace kavatses näidata, paneb kõigil südame läikima. Nädala alustamine elu jubedaima õudusfilmiga rikub nende esmaspäeva hommiku ära. Ta teadis, et see on šokitaktika, millega sõpru ei võida. Kuid sõprade võitmine ei olnud tolle momendil esmatähtis.

Ta hakkas koosolekuga pihta tavalisel kombel. „Kell on kahekssa kolmkümmend esmaspäeval, kuuendal juunil," luges ta valjusti. „See on meie kuues nõupidamine seoses operatsiooniga Ööbik, mõrvajuurdlusega Jane Susan Amanda Strettoni asjus, keda tuttavad hüüdsid Janie, ning jäänuste avastamisest on möödas viis päeva. Järgneb juhtumi kokkuvõte."

Peamiselt komissar Gaylori meeskonna uustulnukate heaks käis ta lühidalt läbi Janie Strettoni surma ümbritsevad faktid, sellele järgnenud uurimise ja tähtsamad sündmused. Nimistusse kuulusid arvutidiski vargus, mis oli nähtavasti võimaldanud Tom Bryce'il sattuda Janie Strettoni mõrva tunnistajaks, avastus, et Janie Stretton oli advokaadibüroo praktikandipalgale lisa hankinud prostituudina, Tom Bryce'i ja Reggie D'Eathi arvutite vahel seose avastamine, Kellie Bryce'i kadumine, Tom Bryce'i kadumine ning eile õhtul avarii järel kaubikust sülearvuti konfiskeerimine, mille sisu nad kõik varsti näevad.

Ta heitis pilgu käekellale. „Kui teil on lähemaks kolmekümne kuueks tunniks ja neljakümne viieks minutiks mingeid tööväliseid

plaane, unustage need ära. Koosoleku lõpus mõistate, miks. Okei, ehk kannate nüüd igaüks edusammudest ette?" Esimesena vaatas ta otsa Norman Pottingile.

„Kas Emma-Jane'ist on uudiseid, kui küsida tohib?" päris Potting.

„Ei, teda hoiavad ikka elus masinad," vastas Grace napilt. „Ma lasin meeskonna nimel haiglasse lilled saata. Kui kaugele oled sa jõudnud kahe eskortteenusega, kus preili Stretton töötas?"

„Kell pool kaheksa eile õhtul käisin eskortteenuse BCE-247 kaasomanikult preili Clare Porterilt ametlikku tunnistust võtmas. Temast on sama vähe abi kui sõelaga vee kandmisest. Ma ei kuulnud mitte midagi kasulikku."

„Ja tema kliendid?"

„Mul on käsil kliendid ja samuti tema tüdrukud," ütles Potting.

Selles ma ei kahtle, sa igavene kiimakott, mõtles Grace, ja mitme teise, sealhulgas Derek Strettonile määratud tugiisikute Maggie Campbelli ja Vanessa Ritchie näost oli näha, et ta pole selle mõttega üksi.

„Seni ei ole ma tulemusi saavutanud."

„Ja teine eskortteenus?"

„Janie Stretton oli sinna alles registreeritud. Klientidele polnud teda tutvustatud."

Grace silmitses märkmeid. „Kuidas on Antoni-nimelise mehega, kes BCE-247-st neljal korral tema teenust tellis?"

„Ma kontrollisin telefoninumbrit. See oli üks neid kõnekaarte, mida on võimalik osta igast poest ja bensiinijaamast. Ostjat kirja ei panda, see ei vii meid edasi."

Grace jagas meeskondadele kätte tosin fotot Janie Strettoni kohtingust Karma baaris. Need olid turvakaamera salvestuse väljavõtted, kehva kvaliteediga, kuid Janie ja tema siilisoenguga lihaselise meessõbra nägu eristusid selgesti. „Kujutised pärinevad reedest, kahekümne seitsmendast maist, sel õhtul kohtus preili Stretton Antoniga kolmandat korda. Võib vist oletada, et see mees

ongi. Ma tahan, et need saadetaks riigi kõigile politseijaoskondadele, ja kolmapäeva õhtul katsume neid näidata ka üleriigilises krimisaates. Keegi peab mehe ära tundma." Grace teadis, et hiljem võib see tuvastamise küsitavaks muuta, aga küll nad kuningliku prokuratuuriga selle mure lahendavad.

Ta kõnetas Maggie Campbellit ja Vanessa Ritchiet. „Teie sõnul kaalub preili Strettoni isa vaevatasu välja kuulutamist?"

„Ta otsustas seda eile õhtul," ütles Maggie Campbell. „Sada tuhat naela info eest, mis aitab tema tütre tapja tabada ja süüdi mõista."

„Tore," arvas Grace. „See on hea, võib mõned keelepaelad valla päästa." Ta heitis pilgu kahele uuele Dave Gaylori meeskonnast värvatud politseinikule: Don Barker, kes oli Grace'ile meeltmööda, jässakas jämeda kaela ja turris heledate juustega kolmekümnendates aastates seersant, kahvatusinise särgi nööbid pingul, ning keegi väga enesekindel ja hoopis noorem uurija, keda Grace nägi esimest korda. Tolle nimi oli Alfonso Zafferone, ta oli ladinapäraselt nägus, lakutud juustega, kandis elegantset pepitamustriga spordijakki, nagu nõelasilmast tulnud särki ja lipsu. Grace küsis neilt mõlemalt: „Mida te olete valge kaubiku omanikust teada saanud?"

Vastas Alfonso Zafferone. Tema ninakas hoiak ärritas Grace'i kohe. Ta vihjas oma käitumisega, et on loodud millekski etemaks ja et sõidukite taustakontrolli pahn pole tema vääriline. „Nagu me juba teame, on tegu firmaga, millel eksisteerib Londonis postiaadress. Ma kontrollisin äriregistrist, seal ei ole seda firmat kirjas."

„Järelikult?" küsis Grace.

Zafferone kehitas õlgu.

Kannatus väsimuse tõttu katkemas, nähvas Grace talle, öeldes nime meelega valesti – aastate jooksul oli ta õppinud, et inimeste paikapanekuks on see üks tõhusamaid viise. „Siin on mõrvajuurdlus, nooremuurija Zabaglione. Siin ei kehitata õlgu, vaid vastatakse suuliselt. Proovite ehk uuesti?"

Nooremuurija jõllitas vihaselt, korraks paistis, et ta hakkab vastu haukuma, aga mõtles siis ilmselt ümber. Ta lausus veidi alandlikumal toonil: „Järelikult, söör, on see kas välismaal registreeritud firma või valenimi."

„Tänan. Meie järgmisel briifingul kell kaheksateist kolmkümmend olgu selge, kumb. Ja kuhu läheb sinna postkasti saabuv post. Klaar?"

Zafferone noogutas mossitades.

Sina ei jõua kaugele, poja, mõtles Grace. Kui just keegi vett ei tõmba ja sind potist alla ei uhu. „Kas kaubiku juhi isik on tuvastatud?"

„Ta tuli kümmekonna minuti eest teadvusele, Roy," ütles Don Barker. „Riietest ega kaubikust ei leitud midagi. Välimuse järgi võõramaalane, tõenäoliselt Kesk-Euroopast. Pärast briifingut vaatan ta üle."

„Hästi," nõustus Grace. Ta pöördus jälle Norman Pottingi poole. „Norman, sinu lisaülesanne täna on lõpule viia kõigi väävelhappe hulgimüüjate külastamine piirkonnas."

„Saab tehtud," ütles Potting.

Grace kõnetas Nick Nichollit. „Nick, mis kell me pidime selle Wimbledoni inspektoriga kohtuma?"

„Pool kaksteist, söör."

„Ning sa jätkad otsimist, kas kusagil Inglismaal on mõnelt mõrvapaigalt avastatud skarabeus?"

„Jah, ma tegelen sellega, söör."

„Jäta ükskord see sööritamine, eks!"

Nooremuurija punastas.

Grace kahetses temaga kurjustamist. Ei maksa kellelegi kärataada. Katsu end vaos hoida, mõtles ta. Tà heitis meeskonnale pilgu ja naeratas. „Okei, nüüd vaatame väikest filmi. Palun vabandust, et popkorni ei ole."

Kuulajad naersid karedalt.

Selle elamuse peale ei taha te mingit popkorni, hea, kui teil

hommikusöök sisse jääb, mõlgutas ta, andes seersant Ryele noogutusega märku ribakardinad sulgeda ja video käivitada.

Kuni Rye ribakardinatega askeldas, ütles Grace: „See videoklipp sisaldus sülearvutis, mis leiti eile õhtul Ford Transiti kaubikust. Kõvaketas eemaldati ja on nüüd hoiul IT-kuritegude osakonnas, kus seda käsitletakse kuriteovahendina. Teile näidatakse koopiat."

Jon Rye klõpsas klaviatuuril nuppu, et salvestus käivitada. Grace kustutas tuled.

Ekraanile ilmus kiri:

SCARAB PRODUCTIONS ESITLEB

Järgnev film on eriline boonus kõigile meie tellijatele.

„REGGIE LÄHEB VANNI!"

See mees on süüdimõistetud pedofiil. Nautige!

Järgmisel hetkel asus veidi võbelev käsikaamera lainurga all võtma pisikest ja võrdlemisi vanamoodsat avokaadovärvi vannituba. Kaamera keskendus vannile. Siis taarus mingi kuju, seljas vististi kogu keha kattev kaitseülikond kinnaste, saabaste, hapnikuballooni ja maskiga, tagurpidi uksest sisse, kandam süles.

Kohe sai selgeks, et need on peenikese köiega kõvasti seotud alasti mehe jalad.

Teine mees, samasuguses kaitseriietuses, nägu tumedaks toonitud klaasmaski taga nähtamatu, hoidis alasti Reggie D'Eathi õlgadest.

Nad asetasid ta tühja vanni.

Beebilõustaga, hõrenevate juuste ja tüseda lõdva kehaga mees rapsis vannis justkui kala kuival. Tema näol kangastus õudus, kuid ta ei saanud rääkida, sest suhu oli pistetud tropp, mida ehitusteip

paigal hoidis. Käed olid tihedalt külgedele köidetud. Ta suutis vaid vingerdada, puusi üles-alla jõnksutada ja pead sinna-tänna keerata, anuvad silmad pungis, väike kõhn peenis kiilastel munanditel kasimata kubemekarvades laperdamas.

Mehed lahkusid toast ja naasid suure musta plastist kemikaalitünniga, mille mahuks Grace hindas kümme gallonit. Tünnil ei paistnud ainsatki märgistust.

Reggie D'Eath rabeles nüüd nii metsikult, et tundus juba, nagu võikski ta vannist välja pääseda.

Mehed panid tünni maha. Seejärel hoidis üks D'Eathi kinni, kuni teine tõi lagedale pika traadi, keeras kaks korda ümber ohvri kaela ja kinnitas kõrgele pea kohale rätikuvarna külge. Ja tõmbas traadi pingule.

D'Eathi silmad läksid veel rohkem pungi. Viivu pärast muutusid ta liigutused teiseks, rapsimine asendus tõmblustega.

Kaks meest kergitasid teda mõningase vaevaga, nõnda et ta mitte ei lamanud selili, vaid toetus vanniäärele. Nad kohendasid lõõga, et see teda istukil peaks, see oli ilmselgelt väga ebamugav ja soonis kaela, aga ei kägistanud enam.

Kellegi nähtamatu käsi viskas ta rinnale siplevate jalgadega skarabeuse. Putukas pudenes üsna koomiliselt allapoole, jäädes puhkama D'Eathi genitaalidele. Loomake hakkas end püsti ajama, kuid oli liiga hilja.

Aega raiskamata vinnasid kaks meest tünni, astudes hoolikalt kaamera eest ära, et mitte vaadet takistada, ja kallasid tubli galloni vedelikku, mille Grace teadis olevat väävelhappe, otse D'Eathi suguosadele.

Kerkis auru.

Grace ei olnud iial näinud inimkeha sel kombel vappuvat ja väänlevat nagu D'Eath praegu. Mehe pea sähvis vasakule-paremale, justkui püüaks ta traadiga oma unearterit läbi saagida; silmad tungisid koobastest välja. Grace piilus vargsi kolleegide reageeringut. Pondsil oli käsi suu ees. Kõik olid juhmistunud moega.

Ta pööras pilgu tagasi ekraanile. Mehed jätkasid kallamist, tühjendades terve tünni vanni. Mõne hetkega jäi D'Eathi keha liikumatuks. Tuba täitus tasapisi keemiaauru pilvega.

Ekraan pimenes. Järgnes kiri:

LUGUPEETUD TELLIJA, loodetavasti meeldis Teile meie väike boonusetendus. Ärge unustage teisipäeval kell 21.15 sisse logida, kui ootab uus tõmbenumber: mees ja tema naine korraga. Meie esimene TOPELTMÕRV!

Grace pani tuled uuesti põlema.

72

Alfonso Zafferone pärgamendikarva jume järgi oletas Grace, et see nooremuurija ei ülbitse temaga enam tükk aega. Ta ei mäletanud, et oleks terve karjääri jooksul viibinud ruumis, mis on täis niimoodi vaikivaid inimesi.

Dennis Ponds jõllitas, silmad pungis ja hägused, nagu hakataks teda järgmisena vanni panema.

See oli Norman Potting, kes viimaks vaikuse katkestas. Seersant köhatas kurgu puhtaks ja ütles: „Kas me lähtume eeldusest, et tegu on vägivallapornoga, Roy?"

„Tema perekonnaalbum see igatahes ei ole," torkas Glenn Branson.

Ei järgnenud vähimatki naerukihinat. Mitte midagi. Üks naissoost kartoteekija vahtis lauaplaati, kartes pilku tõsta, juhuks kui video läheb edasi.

„Dennis," ütles Grace, „ma annan sulle sülearvuti jaoks koopia, millega Arguse toimetaja jutule minna. Ära kõike näita, aga tee talle selgeks, millega meil pistmist on. Ma tahan, et ta trükiks härra ja proua Bryce'i fotod täna keskpäevase lehe esiküljel. Meil

on nende kahe leidmiseks poolteist päeva. Kas taipate? Muidu tapetakse nemadki kaamera ees."

Branson hingas sügavalt sisse, seejärel valjusti välja. „Kes ometi säherdust paska vaatab?"

„Paljud väga tavalised inimesed, kellel on haige mõttelaad," ütles Grace. „See võib olla ükskõik kes siin ruumis, või teie naaber, arst, torumees, vikaar, kinnisvaramaakler. Samasugused inimesed, kes maanteel avariide juures sõitu aeglustavad, kael õieli. Vuajeristid. Meis kõigis on see alge olemas."

„Minus küll mitte," vaidles Branson. „Ma ei suudaks sihukest kraami vaadata."

„Kas te väidate, et igaüks meist on potentsiaalne mõrvar?" küsis Nick Nicholl.

Grace'ile meenus, mida rääkis talle kord hilisõhtul baaris keegi psühholoogiaekspert, kes Ühendriikides mõrvakonverentsil vägivallapornost loengu pidas. „Me kõik oleme võimelised tapma, kuid vähesed suudavad hiljem selle teoga *elada*. Siiski on meie hulgas piisavalt uudishimulikke, me tahaksime seda kogeda kaudselt. Vägivallaporno võimaldab seda – kogeda inimolendi tapmist. Mõelge ise," ütles Grace. „Harilik inimene ei saa päriselus kedagi tappa."

„Mina oleksin oma ämma südamerahuga maha löönud," lausus Potting.

„Aitäh, Norman," ütles Grace, vaigistades seersandi, enne kui too jätkata jõudis. Ta pöördus Glenn Bransoni poole. „Tom Bryce lahkus kodunt keset ööd Renault Espace'iga. Liiklus oli kindlasti hõre. Me ei tea, kuhu ta sõitis. Me ei tea, kui palju tal kütust oli. Janie pea otsingud tuleb katkestada, appi võtta iga viimne kui politseinik, abipolitseinik ja kriminalist, ja vaadata läbi linnast kolmekümne miili raadiuses asuvate turvakaamerate salvestused: politsei omad, tsiviilotstarbelised, bensiinijaamad, kogu kupatus."

„Asume asja kallale."

Kõnetades uuesti seersant Barkerit, ütles Grace: „Don, keegi

peab uurima Reggie D'Eathi registreeritud andmeid: panga- ja krediitkaardiväljavõtteid ..."

„Sellega juba tegeldakse."

„Tore."

Grace kiikas käekella. Pool kümme ootab teda Alison Vosper, edasi peab ta kella kümneks kuidagi linna vastasserva kokkulepitud kohtumisele jõudma. „Näeme siinsamas kell kaheksateist kolmkümmend. Kas kõigil on ülesanded käes? Lisaküsimusi on?"

Tavaliselt olnuks neid kuhjaga. Täna hommikul polnud ainsatki.

Siis helises telefon. Sellele vastas sekretär, kes ulatas mõne hetke pärast toru Glenn Bransonile. Pilgud püsisid Glennil, nagu mingit tähtsat uudist aimates.

Branson palus helistajal korraks oodata ja kattis toru käega. „Bryce'ide Renault Espace leiti ühe farmi maadelt Bolneys A23 kiirtee kõrval," ütles ta.

„Kas tühjalt?" küsis Grace, teades vastust, aga küsides ikkagi.

„Põlenult."

73

Alison Vosper oli võimukalt riides nagu ikka, kui Grace punkt kell 9.30 tema kabinetti astus. Ja nagu ikka, oli Grace üksjagu pabinas. Alison hirmutas teda, sinna polnud midagi parata; selle paganama naisterahva salvav hoiak – ja mõjuvõim Grace'i üle – lõid mehe tasakaalust välja. Ning teadmine, et Alisonil on nüüd tema vastu varuks uus salarelv, *komissar* Cassian Pewe, ei aidanud samuti.

Istudes laitmatult puhta kirjutuslaua taga, hoovates parfüümi, mis oli küll kirbe, kuid mitte seksikas, kandis Alison musta laiade õlgadega jakki ja pitskraega vandlivärvi pluusi. Grace oli oodanud äikeselist ilmet ja üllatus, kui abiprefekt tervitas teda naeratusega. Keeranud mineraalveepudelil korgi pealt, jõi Alison üsna peenutseva lonksu. „Tere hommikust, Roy," ütles ta, hääl

naeratusest isegi soojem. Ta viipas käega, et mees istuks kirjutuslaua ette mõnele nägusale George'i-stiilis nikerdatud toolile. „Võta istet."

On see hea märk? arutles Grace. Neil kokkusaamistel pakkus Alison talle harva istet. Või on see väga halb märk?

Ühtesoodu naeratades, täna kindlasti pigem magusas kui hapus tujus, ütles Alison: „Nõndaks, operatsioon Ööbik paistab siiani olevat paras fiasko."

„Ma ... mina ei läheks nii kaugele ..."

Naine tõstis käe, katkestades Grace'i eneseõigustuse. „Sul puudub endiselt kahtlusalune. Ohvri pea on leidmata. Üks võimalik tunnistaja on mõrvatud ja veel kaks kadunud. Ning eile õhtul põhjustas sinu meeskond jälitussõidu käigus taas tõsise avarii." Imekombel jätkas Alison naeratamist, kuid südamlikkus oli haihtunud ja asendunud nähtavasti õela lõbuga.

Grace noogutas. „Asi ei edene," ütles ta. „Väike vedamine kuluks ära."

Alison keeras korgi pudelile. Õues oli ilus hommik, aga tuba jättis sünge ja rõhuva mulje. „Sa hoiad kinni tohutut hulka ressursse. Kui sa tulemusi saavutaksid, poleks sellest lugu, kuid sina tekitad mulle vaid meelehärmi. Mis seis on?"

Grace viis abiprefekti kurssi. Lõpetanud, jäi ta ootama seda, mis tulema pidi: parimal juhul määratakse Cassian Pewe talle juurdlusele appi, halvimal juhul vahetatakse ta Pewe vastu välja. Tema üllatuseks ei teinud Alison kumbagi.

Naine tõmbas kirjutuslaualt ammoniidist pliiatsitopsist saleda musta pastaka ja koputas sellega mõtlikult kuivatuspaberile. „Õieti ei ole sul aega homme õhtul kella veerand kümneni, ega? Kui need inimesed kavatsevad Bryce'ide abielupaari tappa ja edastada video oma tundmatutele *tellijatele*, siis pannakse see toime ammu enne. Nad võivad juba surnud olla."

„Ma tean."

Lühike vaikus. Grace lõi silmad maha, tundes endal Vosperi

pilku. Jälle üles vaadates nägi ta seal pilgus mõistmist. Ehkki Alison ei sallinud Grace'i, oli ta piisavalt professionaalne taipamaks ja tunnistamaks tõika, et juurdlust tabanud raskused polnud tingimata Grace'i süü. Segadusse ajas see, et abiprefekt ei olnud veel maininud Cassian Pewe'd. Mida ta tagasi hoidis?

Grace küsis väga kõhklevalt: „Kas ... ee ... kohtumine Cassianiga on jõus? Sa tahtsid, et ma temaga täna hommikul räägin."

„Tegelikult jääb see ära," ütles Alison. Ta hakkas pastakaga kõvemini ja kiiremini kuivatuspaberile toksima, vististi ebateadlikult.

„Hästi," vastas Grace mõningase kergendusega, kuid imestades, miks ülemus oli meelt muutnud. Siis kuulis ta, miks.

„Komissar Pewe sattus eile õhtul liiklusõnnetusse. Ta on jalaluumurruga haiglas."

Grace ei uskunud mitte ainult oma kõrvu, vaid ka silmi. Alison naeratas taas. Tõsi, see naeratus oli väga napp, aga igatahes naeratus. Abiprefekt teatas naerul sui, et tema protežee sai autoõnnetuses viga.

„Kahju küll," ütles Grace. „Mis juhtus?"

„Ta sõitis eile hilisõhtul Brightoni kesklinnas taksoga. Sellega põrkas kokku kaubik, mida jälitas politseiauto."

Ning järgmisel hetkel naeratas ka Grace kõige kiuste. Võllahuumor. Nende ametis viimaks möödapääsmatu.

Alison Vosperi juurest lahkudes helistas Grace Sussexi kuninglikku maakonnahaiglasse, et küsida, kas eileõhtuse kaubiku juht on juba toibunud. Praegu oli see mees nende suurim lootus Bryce'ide vangistajate jälile jõuda.

Kurat, enam-vähem ainuke lootus.

Kui välja arvata üks õhkõrn võimalus.

Ta sõitis Bryce'ide koju, kus konstaabel Linda Buckley oli äsja asendanud konstaabel Willinghami. Linda Buckley küsis Grace'ilt, kas tal on mõtet majja jääda. Lõppude lõpuks polnud siin peale koera söötmise muud teha. Grace palus tal veel paar tundi oodata,

juhuks kui Tom Bryce lagedale ilmub – mis ei ole küll tõenäoline, mõlgutas ta mornilt.

Ta läks trepist üles Bryce'ide magamistuppa ja kiirustas siis tagasi alla. Saksa lambakoer seisis koridoris, vaadates teda veidralt, otsekui teaks, et tema võimuses on peremees ja perenaine koju tuua.

Ehkki Grace'il oli tuli takus, peatus ta lühidalt, laskus kükakile ja silitas koera. „Tere," ütles ta. „Ära muretse, ma toon nad koju. Kuidagiviisi. Eks?" Koera suurtesse pruunidesse silmadesse vahtides näis talle imepõgusaks hetkeks, et see kaunis loom saab tema jutust aru.

Võib-olla mõjus ta ajule väsimus või stress või miski muu, kuid majast väljudes ja kähku minema sõites, võttes kursi linna idaservale, püsis koera ilme tal meeles, teda kummitades. Koer oli nii nukker ja usaldav. Ning korraks ei tegutsenud ta mitte ainult abielupaar Bryce'ide ja nende laste nimel. Ta tegutses ka nende koera nimel.

74

Tom ärkas võpatades, lõhkuva peavalu ja kange põiekaga, mõeldes, et elekter on vist ära. Harilikult ei olnud kunagi nii pime; tänavalaternate neoonhelendus värvis alati magamistoa oranžiks.

Ja mis kuradima küljealune see on? Kivikõva ...

Siis, nagu oleks lüüsist tema kõhukoopasse külma vett valgunud, meenus talle ebamääraselt midagi halba.

Sa raisk, kui halba.

Parem käsivars valutas. Ta proovis seda kergitada, aga see ei liikunud. Ma vist lamasin sellel, mõtles ta, käsi suri ära. Ta proovis uuesti. Nüüd taipas ta, et ei saa liigutada ka vasakut käsivart.

Ega jalgu.

Miski soonis ta paremat kintsu. Lõug tuikas ja suu kuivas. Ta

katsus kõnelda, kuid avastas jahmatusega, et see on võimatu. Välja tuli vaid summutatud ümin, kui suulagi tuntavalt võnkus. Suud pigistati, näole oli seotud midagi tihket, mis vajutas põsed lohku. Teda läbistas judin, kui talle meenusid eileõhtused sõnad arvutiekraanil: ... *lahku nüüd majast, võta Kellie auto, sõida maanteel A23 põhja, Londoni poole ja oota, kuni Kellie helistab* ...

Ta oli kuuletunud. Ta mäletas nüüd. Oli sõitnud maanteel A23. Telefonikõne käskis teetaskusse pöörata.

Ta ärkas siin.

Issand jumal, oh armas Jeesus, mis koht see on? Kus on Kellie? Mida põrgut ta tegi? Kes kurat ...

Äkki ilmus valgus, püstine kollane ristkülik taamal. Ukseava. Sealt astus sisse mingi kogu, vehkides võimsa taskulambiga, mille kiir helkis nagu peegel.

Tom hoidis hinge kinni, jälgides selle kogu lähenemist. Õõtsuva taskulambikiire valgel nägi ta, et viibib laoruumis, kuhu olid virnastatud tohutud plastist ja metallist tünnid, mis välimuse järgi sisaldasid kütust või kemikaale.

Kui kogu ligemale jõudis, eristas Tom väga paksu meest lotendavas lahtise kaelusega särgis, juuksed tahapoole võitud ja lühikesse rotisabasse tõmmatud. Mehel rippus kaelas ketiga medaljon. Nägu ei paistnud hämaruses selgelt, aga Tomi hinnangul oli ta kas veidi alla või üle kuuekümne vana.

Seejärel sihtis halastamatu kiir talle otse näkku, lausa kõrvetas võrkkesti, ja ta sulges kõvasti silmad.

Mees küsis veniva Louisiana aktsendiga ja siiral häälel, justkui küsimusele ausat vastust oodates: „Nii et te olete enda arust kangelane, mis, härra Bryce?"

Tom vaikis, teadmata, mida vastata, ja pealegi kõnevõimetuna.

Ta tundis, et kiir nihkub eemale, ja tegi silmad lahti. Mees kükitas tema ette, sirutas käed, et Tomi nägu puudutada, sikutas järsult ja ägedalt. Tom röögatas. Valu käis üle mõistuse. Korraks oli ta veendunud, et pool näonahka rebiti maha.

Tema silme ees tilbendas ehitusteibi jupp. Lõug liikus jälle, ta avas rääkimiseks suu. „Kus on mu naine?" ütles Tom. „Kus on Kellie? Palun rääkige."

Mees suunas taskulambikiire ruumi sügavusse. Ja Tomi süda tahtis lõhkeda, kui ta nägi üsna lähedal midagi, mida alguses pidas rullikeeratud vaibaks, ent mille taipas siis olevat Kellie. Naine lamas põrandal, käed külgedele nööritud, pahkluu ümber vangiraud, mille ahel ulatus rõngani seinal, suul ehitusteip, pilk anuv.

Tomi esimene mõte oli paks värdjas läbi sõimata, aga kuidagi talitses ta end, üritas pead klaarida, selgusele jõuda, mis oli juhtunud ja mis on õieti selle neetud luupainaja taga. „Kes te olete?" küsis ta.

„Sa pärid liiga palju," ütles mees tõrjuvalt. „Kas sa vett tahad?"

„Ma tahan teada, miks ma siin olen. Miks mu naine siin on."

Vastuse asemel keeras mees ringi ja kõndis minema, tagasi varjudesse.

„Kellie!" hüüdis Tom. „Kellie, oled sa terve?"

Ta ei näinud enam naist. Ega kuulnud. „Kellie, kallis!"

„Jää vait, türa," ütles paksmagu.

Ei, ma ei jää vait! oleks Tom äärepealt karjunud. Ühel hetkel lõdises ta sisikond hirmust, järgmisel haaras teda pimestav viha. Kuidas julges see lurjus Kelliet kinni siduda? Või teda ennast?

Hommikul on minu karjääri tähtsaim esitlus. See võib päästa mu firma. Ja sina ei lase mind sinna, sa igavene ...

Hommikul?

Kas hommik on käes?

Sündmused meenusid talle tasapisi, nagu oleks ta korrastanud pabereid, mille tuuleiil on tuppa laiali paisanud.

Kellie oli kadunud. Naise auto oli põlenud. Tema oli reageerinud e-kirjale. Ja nüüd lamas Kellie siinsamas ruumis, köidikutes ...

Ta mõtles noorele õhtukleidis neiule arvutiekraanil, peakotti kandvale mehele, õhukese teraga noale.

Põiest kerkis valusähvakaid. „Palun," hüüdis ta, „mul on vaja pissida."

„Kes sind keelab," ütles ameeriklane varjust.

Tom keeras külge. Mees oli Kellie kohal kummargil. Rebis teibi naise suult. Heli pani Tomi nägu krimpsutama.

Kellie kisendas tüübile sedamaid: „Keri persse! Keri persse, värdjas!"

„Ole daamilikum, inimesed tahavad sind kindlasti daamilikuna näha. Kas sa soovid veel viina?"

„Keri persse!"

Oh jumal, Kellie! Nii hea oli kuulda naise häält, teada, et naine on elus, et ta on terve ja trotsi täis. Siiski oli see praeguses situatsioonis vale käitumine.

Tom pigistas kintsud kokku, võideldes valuhoogudega, mis põiest alakõhtu tõusid. Too mees ei arva ju ometi, et ta peaks püksi tegema?

„Kellie, kallis!" hüüdis Tom.

„Ütle sellele kuradi tõprale, et ta meil minna lubaks. Ma tahan Jessica ja Maxi juurde. Oma laste juurde. LASKE MUL MINNA, RAISK!"

„Kas ma teibin teie suu uuesti kinni, proua Bryce?"

Kellie veeretas end kõhuli ja lamas tardunult, nuuksudes hüsteeriliselt, sügavate kurisevate luksatustega. Tomil oli armetu, nii üdini abitu tunne. Midagi tuleb ette võtta. Midagi. Jumal küll, mida?

Valu põies takistas mõtlemist ja pea oli nagu lõhki löödud. Taskulambikiir läks liikvele. Tänu sellele nägi Tom põrandast laeni virnas sadu tumedaks värvitud tünne, need olid hiiglaslikud, paljud ohusiltidega. Siin oli külm. Jahedas õhus oli kergelt hapukas lõhn.

Kus kurat me oleme?

„Tom, palun tee midagi!" kriiskas Kellie.

„Kas te tahate raha?" hüüdis Tom mehele. „Tahate raha, jah? Ma kraabin summa kokku."

„Sa soovid tellijaks hakata või?"

„Tellijaks?" ütles Tom, rahul, et küsimustele viimaks mingi vastuse sai. Aja selle mehega juttu, argumenteeri temaga, katsu leida mõni...

„Sa soovid tellijaks hakata, et vaadata ennast ja oma naist." Ameeriklane naeris. „Ilus nali!"

Tomis tärkas lootusekübe. „Jah, ma maksan kõik, mis tarvis."

Valguskiir säras talle jälle otse silma. „Sa ei taipa, sitavares, eks? Kuidas te saaksite end kõrvalt vaadata?"

„Ma ... ma ei tea ..."

„Sa oled veel lollim, kui ma arvasin. Sa tahad raha maksta, et näha iseennast ja oma tühist joodikust naisenäru surma vaatemängus?"

75

Roy Grace rääkis Alfat juhtides lakkamatult telefoniga, tehes ühe kõne teise järel: kontrollis Emma-Jane'i seisundit ja ükshaaval kõigi meeskonnaliikmete edusamme, neid takka piitsutades.

Ta sõitis rannikumaanteel itta, Kemp Towni elegantsete regendistiilis fassaadide vahelt välja avamaale, kõrgele kaljudele, mööda Roedeani tütarlastekooli tohutust neogooti majalasust ja Püha Dunstani pimedatekodu *art déco* stiilis hoonest.

21.15 homme õhtul.

See kellaaeg oli tema teadvusse sööbinud, vallutades kõik mõtted. Praegu oli 10.15 esmaspäeva hommikul. Uue videoülekandeni jäi kolmkümmend viis tundi – kui palju enne seda Bryce'id tapetakse?

Janie Stretton oli oma kassiga loomaarsti juurde kella poole seitsmesele vastuvõtule hilinenud ja lahkus sealt kõige varem 19.40. Selle kellaaja ja veerand kümne vahel, kui Tom Bryce teda väidetavalt arvutist nägi, oli neiu mõrvatud ja videoklipp mõrvast

edastatud. Kui nüüd järgitakse sama mustrit, on neil homme aega umbes poole kaheksani õhtul. Natuke üle kolmekümne kolme tunni.

Ja kuumi juhtlõngu pole ikka.

Kolmekümne kolmest tunnist ei piisa.

Tema näole kerkis põgus naeratus, kui ta mõtles Cassian Pewe' haiglasse sattumisele. Saatuse iroonia. Uskumatu juhus. Alison Vospergi oli näinud selle naljakat külge, paljastades end nõnda haruldasel kombel *inimliku* nurga alt. Ta teadis küll, et see pole kena, kuid ta ei saanud midagi parata – tõde oli, et see rõõmustas teda, tal polnud tollest tüübist põrmugi kahju.

Ta tundis kaasa süütule taksojuhile, aga mitte väikesele sitapeale Cassian Pewe'le, kes oli saabunud Brightonisse värskelt edutatuna ja kavatsedes tema ametiposti varastada. See oht ei kadunud kuhugi, kuid kuna tüüp oli vigastatud, lükkus see ajutiselt edasi.

Ta läbis kaljutipus hoolitsetud ajaloolise Rottingdeani küla ja sõitis lainjat tõusu pidi, laskus seejärel orgu ja tõusis uuesti, möödus laiutavast sõjajärgsest ligadi-logadi Saltdeani eeslinnast, mille lähistel elas Glenn Branson, ning jõudis Peacehavenisse, kust oli leitud Janie Strettoni laip.

Ta pööras rannikumaanteelt ära künkanõlva tänavalabürinti, mida täitsid bangalod ja tagasihoidlikud eramud, kuni peatas auto ühe väikese võrdlemisi armetu bangalo juures, mille ette oli pargitud räämas haagissuvila.

Ta lõpetas telefonikõne Norman Pottingiga, kelle otsingud väävelhappemüüjate seas paistsid edenevat, kallas kõrist alla veel ühe Red Bulli ja kaks kofeiinitabletti, läks lühikest aiapäkapikkudega palistatud jalgrada pidi, astus liikumatute tuulekelladega verandale ja helistas uksekella.

Ukse avas pisikest kasvu sooniline, ammugi seitsmekümnendates aastates mees, sarnanedes kangesti aiapäkapikkudega, kellest Grace oli äsja möödunud. Tal oli kitsehabe, pikad hobusesabasse

seotud hallid juuksed, seljas kaftan, jalas kalingurpüksid ja kaelas kuldketiga Vana-Egiptuse medaljon. Ta tervitas Grace'i ülevoolava kimeda häälega nagu tõeline rõõmurull, võttis ta käe ja vahtis teda õnnelikult justkui elupõlist sõpra. „Komissar Grace! Tore teid nii ruttu jälle näha!"

„Teid samuti, mu sõber. Palun vabandust, et nii hilja tulen." Grace oli tema teeneid viimati kasutanud vaid nädala eest, kui Frame oli vähimagi kahtluseta aidanud päästa süütu mehe elu.

Harry Frame pigistas komissari kätt jõuga, mis oli tema aastate ja kasvu puhul ootamatu, ning vahtis läbitungivate roheliste silmadega alt üles Grace'ile otsa. „Millele ma seekord teie visiidi võlgnen? Tulge sisse."

Grace järgnes talle kitsukesse koridori, mida valgustas ripplaternas tuhmivõitu elektripirn ja kaunistas mereteema, eeskätt seinale paigutatud suur messingilluminaator, ning edasi elutuppa, mille riiulid olid tuubil täis pudelisse pistetud laevu. Siin oli luitunud diivankomplekt kahe tugitooliga, kaitsekatted selgadel, televiisor, mis parajasti ei mänginud, ja akna all ümmargune tammepuidust laud, mille äärde Frame ta juhataski. Nagu igal külaskäigul siia, jäi Grace'ile seinal silma maitselage trükipilt Anne Hathaway majakesest ja raamitud moto, mis kuulutas: „Kord juba avardunud teadvus ei pöördu enam kunagi tagasi algsesse vormi."

„Teed?"

„Ei ole lugu," ütles Grace, ehkki ta oleks meeleldi kurku kastnud. „Mul on hirmus kiire."

„Elu pole võidujooks, komissar Grace, see on tants," lausus Harry Frame veidi noomivalt.

Grace muigas. „Jätan meelde. Suvisel tantsupeol keerutan teiega ühe aeglase valsi." Ta võttis laua ääres istet.

„Nonii," ütles Harry tema vastu istudes. „Kas te tulite juhtumisi seoses tolle vaese neiuga, kes eelmisel nädalal siit Peacehavenist surnuna leiti?"

Harry Frame oli meedium ja selgeltnägija, lisaks ka pendlimees. Grace oli temaga sageli kohtunud. Frame võis olla ehmatavalt eksimatu, ja teistel puhkudel täiesti viltu lasta.

Grace õngitses taskus, tõi lagedale kolm asitõendikotikest ning asetas lauale Frame'i ette. Kõigepealt osutas ta Janie Strettoni magamistoast pärit pitsatsõrmusele. „Mida te oskate selle omanikust rääkida?"

Frame napsas sõrmuse, pigistas pihku ja sulges silmad. Ta istus tubli minut aega liikumatult, kipras nägu keskendumisest krimpsus.

Tuba lõhnas kopitanult: vana mööbli, vana vaiba, vanade inimeste järele.

Viimaks raputas Harry Frame pead. „Vabandust, Roy. Mitte kui midagi. Täna on halb päev. Vaimudega ei saa ühendust."

„Sõrmusest pole mingit kasu?"

„Palun vabandust. Ehk tulete homme tagasi? Me võime uuesti proovida."

Grace võttis sõrmuse, poetas kilekotikesse ja torkas taskusse. Järgmiseks osutas ta hõbedastele mansetinööpidele Bryce'ide magamistoasahtlist ja hõbedasele käevõrule Kellie Bryce'i ehtekarbist. „Ma pean nende omanikud üles leidma. *Täna*. Ma ei tea, kus nad on, aga kahtlustan, et kusagil Brightoni ja Hove'i lähikonnas."

Meedium lahkus toast, naastes kähku Brightoni ja Hove'i piirkonna topograafilise kaardiga. Klaasalusel küünla kõrvale lükanud, laotas ta selle lauale ja tõmbas püksitaskust nöörijupi, mille külge oli kinnitatud väike tinaraskus.

„Näis, kas leiame midagi," ütles ta. „Jah, vaatame seda asja." Käevõru ja mansetinööbid vasakus peopesas, toetas ta küünarnukid lauale, keeras näo kaardi poole viltu ja hakkas pomisema.

„Jarumm," ütles Frame endamisi. „Jarumm. Brõnn. Jarumm."

Siis ajas ta selja tikksirgeks, hoidis nööri nimetissõrme ja pöidlaga kaardi kohal ning lasi tinaraskusel pendlina kiikuda. Keskendunult huuli torutades õõtsutas ta seda tihedalt ringiratast, käies kaardi toll tolli haaval ühtlaselt üle.

„Telscombe?" ütles ta. „Piddinghoe? Ovingdean? Kemp Town? Brighton? Hove? Portslade? Southwick? Shoreham?" Ta raputas pead. „Ei, selles piirkonnas ei näidata mulle kahjuks midagi."

„Äkki katsetame suuremat mõõtkava?" küsis Grace.

Frame väljus taas ja naasis kaardiga, mis kujutas kogu Ida- ja Lääne-Sussexit. Ent seegi kord ei andnud mitu minutit raevukalt keskendunud pendliviibutamist tulemusi.

Grace oleks tahtnud mehe õhku tõsta ja teda saputada. Ta oli paganama pettunud. „Mitte kui *midagi*, Harry?"

Meedium raputas pead.

„Nad surevad, kui ma neid ei leia."

Harry Frame ulatas mansetinööbid ja käevõru tagasi. „Ma võin hiljem uuesti proovida. Palun vabandust. Mul on väga kahju."

„Millalgi täna pärastlõunal?"

Frame noogutas. „Jätke need õige siia. Ma pühendan päeva sellele, ei jäta jonni."

„Aitäh, ma oleksin tänulik," vastas Grace. Raske südameğa lahkudes teadis ta, et haarab õlekõrtest.

76

Kella poole üheksase koosoleku järel oli Jon Rye kaks ja kolmveerand tundi töötanud avarii teinud Ford Transitist konfiskeeritud sülearvuti kallal. Kuid ta ei saanud sellest jagu.

Kakskümmend minutit üksteist läbi, kurnatud ja muserdatud, käis ta osakonnast ära joogiautomaadist kohvi toomas ja naasis sügavalt mõttesse vajununa. Harilikult leidis ta kriminalistikatarkvara abiga igas arvutis võimaluse kaitseparoole vältida ja nii-öelda tagauksest siseneda, et tutvuda arvuti kogu internetiminevikuga. Aga see masin jättis ta pika ninaga.

Ta surus ID-pääsme vastu lugejat IT-kuritegude osakonna uksel, astus sisse, läbis Hamstripuuriks ristitud ja võrega eraldatud

ala, mis majutas lapspornograafiajuurdluse operatsiooni Glasgow, noogutas ekraanide taga konutavast kuuest inimesest kahele, kes pilgu tõstsid, ning jõudis osakonna põhialasse.

Andy Gidney ja ülejäänud meeskond olid laudade ääres päevatööga ametis. Ta istus uuesti kirjutuslaua taha, sülearvuti ise turvaliselt asitõendite ruumis ja kopeeritud kõvaketas tema arvutisse laaditud.

Ehkki ta oli viimased kolm aastat seda üksust juhtinud, oli Rye küllalt tark, et oma piire teada. Tema oli ümberõppinud liikluspolitseinik. Mitu meeskonna nooremat liiget olid algusest peale IT-vennad, maast madalast arvutimaailmas elanud ja ülikooliharidusega. Andy Gidney oli kogu kambast parim. Kui keegi siin suudab selle sülearvuti saladused lagedale tirida, siis nimelt Gidney.

Ta võttis kopeeritud kõvaketta protsessorist välja, tõusis ja läks Gidney töölaua juurde. Gidney üritas ikka veel murda netipankadega seotud petuskeemi ligipääsukoodi. „Andy, sa pead järgmiseks paariks tunniks kõik sinnapaika jätma ja mulle appi tulema. Kaalul on kaks elu."

„Ee," ütles Gidney. „Lugu on nii, et ma olen juba päris lähedal."

„Andy, mind ei huvita."

„Aga kui ma katki jätan, võib terve jada kaotsi minna! Tead sa mis!" Gidney pööras kontoritoolil näoga Rye poole, silmad elevusest põlemas. „Ma olen vist üheainsa numbrikoha kaugusel!"

„Millal sa valmis saad?"

„Ee, noh, ee," ütles Gidney arupidavalt. Ta sulges silmad ja noogutas ägedalt. „Ee. Ee." Taas silmad avanud, vaatas ta põrandale. „Ma *loodan*, et nädala lõpuks."

„Palun vabandust," lausus Jon Rye. „See peab ootama. Mul on sind kohe tarvis."

„Ee, tead sa, Jon, meid on siin osakonnas üheksa, eks."

Rye ütles kõhklevalt: „Jah?"

Pingsalt vaibale keskendudes küsis Gidney: „Miks just mina?"

Rye proovis meelitamisega. „Sest sa oled parim. Okei?"

Gidney pööras turtsakalt tooliga ringi ja tõstis käe, selg seersant Rye poole ja hääl ülimalt ärritatud. „Hüva, anna siia."

„Ekspertiisifailid on serveris kaustas kolmsada nelikümmend."

„Mida ma täpsemalt otsin?"

Alluva kuklaga kõnelda oli Ryele vastukarva, ent kogemus oli õpetanud, et seda veidrikku ei muuda miski: kui Gidneylt head sooritust tahta, tuleb tema tujudele järele anda. „Postiaadresse, telefoninumbreid, e-postiaadresse. Kõike, mis võiks kuidagi vihjata abielupaar Bryce'ide asukohale. Tom ja Kellie Bryce." Ta ütles nimed täthaaval.

„Ma teen, mis suudan."

„Aitäh, Andy."

Rye naasis kirjutuslaua taha, kust kolleeg seersant John Shaw, pikka kasvu, nägus ja väga sümpaatne kolmekümneaastane noor mees, ta üsna varsti toa teise otsa kutsus. Shaw oli äärmiselt nutikas, samuti ülikoolitaustaga nagu Gidney, aga igas muus mõttes viimase täielik vastand.

Shaw tegeles iseäranis õõvastava fotoalbumiga kõvakettal, mis leiti haarangu käigus kellegi pedofiilias kahtlustatava kodust. Ta oli märganud tolle mehe eelistustes seaduspära: väikeste laste nüpeldamine, enne kui pildistas end nendega seksimas. See meenutas üht teist juhtumit, millega nad hiljuti kokku puutusid, ja ta tahtis kuulda Rye seisukohta.

Kümne minuti pärast istus sügavalt mõtlik Jon Rye jälle oma kirjutuslaua taha. Ta oli karastunud enamiku jäleduste suhtes, mida arvutitest nägi, kuid laste vigastamine mõjus talle tänini. Iga kord. Gidney töölauast möödudes ei märganudki ta õieti nohiku kadumist.

Natuke hiljem e-kirjadest lühidalt puhates vaatas Rye üle õla ja avastas üllatusega – ning olukorra pakilisust arvestades ka pahameelega –, et Gidney ei ole ikka tagasi.

Ta tõusis ja astus nohiku töölaua juurde. Ekraanil nägi ta järgmist:

METEOROLOOGIAAMETI MEREILMATEADE, KASUTAMISEKS PÄÄSTETEENISTUSELE JA PIIRIVALVELE, VÄLJASTATUD KELL 05.55 ESMASPÄEVAL, 6. JUUNIL 2005. ÜLDINE ILMAKAART KELL 00.00. MADALRÕHKKOND LÄÄNE-PRANTSUSMAAL, 1014 MB, JÕUAB KELL 13.00 KAGU-INGLISMAALE, 1010 MB. MADALRÕHKKOND ROCKALLI KOHAL LIIGUB PIKKAMISI KAGUSSE, 1010 MB. KÕRGRÕHKKOND FASTNETI KOHAL NÕRGENEB, 1010 MB.

Taevake, miks see kutt mereilmateadet luges, kui neil on käsil eriolukord? Ja kuhu kurat ta läks? Ta oli kadunud juba oma kakskümmend minutit, kui mitte kauem.

Veel kahekümne minuti möödudes sai Jon Ryele selgeks, et Andy Gidney on jalga lasknud.

Peagi avastas ta, et Gidney oli takistamatult serverist kogu info kustutanud ning sülearvuti ja kopeeritud kõvaketta kaasa viinud.

77

Harry Frame'i juurest minema sõites tundis Roy Grace end äkki väga mornilt ja väsinult, hoolimata sellest, et vähem kui pool tundi tagasi oli ta neelanud kaks kofeiinitabletti koos järjekordse purgitäie Red Bulliga. Uueks annuseks oli veel liiga vara. Ta lootis südamest, et selgeltnägijal tekib inspiratsioonisäde.

Nüüd helises telefon. Ta vastas innukalt. Helistas Branson, lustlik nagu alati.

„Kuidas kärab, vanatoi?"

„Võhm on väljas," ütles Grace. „Mis uudist?"

„Keegi komissar Gaylori meeskonnast käis üle Reggie D'Eathi paberid. Nad avastasid tema Barclay krediitkaardil igakuise

otsekorralduse firmale nimega Scarab Entertainment. Summa on tuhat naela."

„Tuhat naela? Iga kuu?"

„Jep."

„Kust D'Eathi-taoline sellise raha võttis?"

„Tema kõrvalharrastus oli rikaste meeste varustamine väikeste lastega."

„Kus see firma baseerub?" küsis Grace.

„See on halb uudis. Panamas."

Grace mõtles hetke. Maailmas leidub riike, mille seadused kaitsevad ettevõtteid täielikult uurimise eest. Ühest varasemast juurdlusest mäletas ta, et Panama on nende hulgas. „Lühikeses plaanis ei ole sellest eriti abi. *Tuhat* naela kuus?"

„Kõva äri," ütles Branson. „Kas me ei saaks hankida kohtuorderit, mis käsiks krediitkaardifirmadel meile avaldada teisedki, kes maksavad Scarab Entertainmentile tonni kuus?"

„Jah, olukorras, kus kaalul on elud, saaksime küll, aga sellest pole tolku. Meile antaks mingi Panama advokaadibüroo kontohaldurite nimistu, kellel on volitused meid joonelt persse saata." Kui palju tellijaid neil on? Et äri väga tulusaks muuta, piisab vähestest. Ning sellise äri päästmiseks ei lööda millegi ees risti ette.

LUGUPEETUD TELLIJA, loodetavasti meeldis Teile meie väike boonusetendus. Ärge unustage teisipäeval kell 21.15 sisse logida, kui ootab uus tõmbenumber: mees ja tema naine korraga. Meie esimene TOPELTMÕRV!

Tuhat naela kuus annab aeg-ajalt ka midagi tasuta, eks? Mõni pedofiil visatakse happevanni.

„Oled sa kuuldel, vanatoi?"

„Jah. Kas on veel midagi uut?"

„Pyecombe'is filmis ühe Texaco bensiinijaama turvakaamera härra Bryce'i. Ta tankis oma Espace'i vahetult pärast südaööd."

„Kas salvestusele jäi teisi sõidukeid?"

„Ei."

„Ja Espace'ist ei leitud midagi kasulikku?"

„Kriminalistid sehkendavad sellega. Seni mitte."

„Ma tulen juurdlustuppa," ütles Grace. „Jõuan kahekümne minutiga."

„Ma panen sulle kohvi valmis."

„Mulle kulub ära neljakordne espresso."

„Mulle samuti."

Grace jätkas sõitu, pöörates rannikumaanteelt sisemaale ja sõites nõlvast üles Kemp Towni, mööda kõrgklassi tütarlastekoolist St Mary's Hallist, Sussexi kuninglikust maakonnahaiglast ja riikliku segakooli Brighton College'i Victoria-aegsest gootilikust fassaadist. Veidi eespool märkas ta vasakul kedagi uhkeldava kõnnakuga lihaselist meest ajaleheärisse sisenemas. Mees näis kuidagi tuttav, kuid ta ei taibanud kohe, miks.

Aga sellest piisas, et ots ringi keerata. Ta tõmbas tänava vastasserva, lülitas mootori välja ja jäi ootama.

Vähem kui minutiga väljus mees poekesest, sigaret suus ja käes kilekott, kust paistis patakas ajalehti, ning sammus musta Volkswagen Golfi poole, mis oli pargitud, kaks ratast kõnniteel, ohutuled põlemas.

Grace vahtis pingsalt läbi tuuleklaasi. Kummaline kõnnak oli silmatorkav, kentsakalt õõtsuv ja ärplev, tuletades meelde seda, kuidas vahel kõnnivad relvajõudude karmid kutid. Nagu kuuluks tänav neile.

Mehel oli maika seljas, valged teksad ja valged tossud jalas, geeliga võitud lühike siilisoeng ja kaelas raske kuldkett. Kus kurat oli Grace teda varem näinud? Siis ärkas tema teinekord lausa fotograafiline mälu ja ta teadis täpselt, kus ja millal. Eile õhtul. Karma baaris turvakaamera salvestusel.

See mees oli Janie Strettoni kaaslane!

Grace'i süda peksles. Volkswagen sõitis minema. Numbri

meelde jätnud, ootas ta pisut, lasi mööda ühe takso ja selle järel British Telecomi minibussi, võttis paigalt, pööras auto taas ringi ja asus jälitama, helistades samal ajal mobiiliga juurdlustuppa. Denise Woods, üks kartoteekijaid, väga tõsine ja asjalik noor naine, vastas esimesel kutsungil.

„Tere, Grace siin. Mul on tarvis kähku kontrollida üht numbrimärki. Ma jälitan praegu seda autot. See on Volkswagen Golf, numbrimärk PL03FDO."

Denise lubas kohe tagasi helistada.

Natuke eemal peatus Volkswagen, millest teda endiselt lahutasid takso ja British Telecomi buss, punase fooritule taga.

Kui tuli roheliseks läks, pööras Golf vasakule Lower Rock Gardensisse, võttes kursi alla mere äärde. Kaks ülejäänud masinat sõitsid otse. Grace viivitas hetke ja pööras vasakule, hoidudes nii kaugele, kui söandas.

Helista juba, Denise!

Künkajalamil Marine Parade'i ristmikul oli foorituli roheline ja Golf keeras paremale, rannikumaanteele. Grace ületas ristmiku kollase tulega, järgnedes veidi maad tagapool, lubades mööda ühe Ford Focuse ja päevinäinud Porsche, aga Golfi silmist laskmata.

Kui Golf jõudis Palace'i kai juures ringristmikule, helises telefon. See oli Denise. Auto oli registreeritud firma Bourneholt International Ltd nimele, mille postiaadress asus Londonis. Autot polnud kadunuks ega varastatuks kuulutatud, see ei olnud politsei huviorbiidis.

„Bourneholt International Ltd," ütles Grace. „Tuttav nimi." Nüüd talle meenus. „Denise, vaata ruttu järele eile õhtul avariisse sattunud kaubiku andmed. Ma jään liinile ootele."

Golf jätkas mere ääres sõitu läände, möödudes Royal Albion Hoteli hiljuti ülevõõbatud fassaadist. Kui nad Old Ship Hotelile lähenesid, keeras Golf välimisse sõiduritta, vilgutades paremat suunatuld.

Grace'i kergenduseks vilgutas seda ka sinine S-klassi Mercedes tema ees. Mercedese lai kere varjas teda. Ta nägi, kuidas Golf sõitis hotellist mööda ja sooritas parempöörde Bartholomew Square'i hiiglaslikku maa-alusesse parklasse. Mercedes talitas samuti. Grace oli tihedalt kannul, oodates rambil selle sabas.

Denise tuli uuesti kuuldele. „Sama omanik, Roy. Bourneholt International Ltd."

Grace pigistas käed elevusest rusikasse. „Suurepärane!"

Automaatne tõkkepuu kerkis ja ta nihkus edasi, ootas, kuni aparaat pileti väljastas, ja krahmas selle. „Hästi tehtud!" ütles ta.

Aga levi oli kadunud.

Tõkkepuu kerkis taas ja ta juhtis Alfa selle alt läbi. Samal momendil tagurdas üks 3. seeria BMW parkimiskohalt välja Grace'ile ette.

See tagurdas aeglaselt, neetud närviline juht jõnksutas autot tollhaaval.

Kaua võib! kisendas Grace mõttes.

Kulus terve igavik, enne kui BMW eest ära sõitis ja väljapääsurambile pööras. Grace vajutas gaasi. Sellel tasandil olid parkimiskohad viimseni hõivatud. Ta sõitis rampi pidi alla järgmisele tasandile. Seegi oli täis. Ta laskus kolmandale tasandile. Ent kuni ta seal kihutas, tagurdas tema teele Ford Galaxy pereauto, lapsi täis ja ähmis ema roolis.

Jeerum, proua, kobi eest.

Üle jäi vaid oodata. Muudkui oodata.

Viimaks jõudis ta neljandale tasandile, kus nägi mitut vaba parkimiskohta. Ta lisas Golfi otsides kiirust ja märkas seda lõpuks. Pargituna.

Juhti polnud kusagil.

Kirudes pidurdas ta selle juures.

Tema selja taga tuututati valjusti. Ta nägi tahavaatepeeglis Range Roverit. Ta viibutas sõrme, sõitis mõne jardi esimesele tühjale parkimiskohale, keeras süüte välja ja hüppas autost. Ta lidus

väljapääsu poole, võttis trepil kaks astet korraga ja sattus avarale lahtisele platsile, mille keskel oli Jaapani restoran, ühes küljes Thistle Hotel ja kahes poodiderivi.

Kuid õõtsuva kõnnaku ja siilisoenguga mehest polnud kippu ega kõppu.

Oli veel kolm väljapääsu, mille kaudu mees võis lahkuda. Grace lippas ringi, uurides need kõik läbi. Mees oli kadunud nagu tina tuhka.

Grace vandus, seistes aru pidades esimese väljapääsu kõrval, mis oli Golfile ja tema autole lähim. Vaevalt et mees jälitamist tähele pani. Aga kes teab, millal ta ükskord auto juurde naaseb. Minna võib viis minutit või viis tundi.

Siis tuli talle idee.

Ta helistas oma endisesse staapi, Brightoni keskpolitseijaoskonda, ning palus ühendust vana semuga, Mike Hopkirkiga, kes oli Brightoni jaoskonnaülem. Tema kergenduseks viibis Hopkirk majas, mitte mõnel väljakutsel.

Hopkirk oli elutark kuju ja kaua aastaid politseis teeninud; ta oli populaarne, alluvad austasid teda väga. Grace oli hoolega kaalunud, kellele oma palve esitada. Et asi ei takerduks, oli Hopkirk ainuke võimalus, kui ta ainult nõustub.

„Roy! Kuidas läheb? Ajalehed kirjutavad sinust pidevalt! Tore, et Sussex House'i kolimine pole nudinud sinu oskust inimesi vihale ajada!"

„Väga vaimukas. Kuule, lobiseme hiljem. Ma vajan olulist teenet, ja kohe. Mängus on kahe inimese elu. Meil on alust uskuda, et nad on röövitud ja rängas ohus."

„Kas Tom ja Kellie Bryce?" küsis Hopkirk teda üllatades.

„Kuidas põrgu päralt sa tead?" Grace oli Hopkirki terase taibu juba unustanud.

Mööduva veoki möirgamine summutas Hopkirki vastuse. Üht kõrva käega kattes ja telefoni kõvasti teise äärde surudes karjus Grace: „Kuidas palun? Korda seda."

„Nad on Arguse esiküljel!"

Avalike suhete juht oli hakkama saanud. Hiilgav. „Okei, Mike, minu palve on niisugune. Mul on tarvis, et sa sulgeksid Bartholomew Square'i parkla tunniks ajaks. Et ma jõuaksin siin ühe auto läbi otsida."

Ta kuulis väga kiiret ja tugevat hingetõmmet. „Parkla sulgeda?"

„Tunniks ajaks."

„Sulgeda Brightoni suurim parkla, keset päeva? Oled sa arust ära?"

„Ei, mul on seda vaja, praegu ja silmapilk."

„Mis ettekäändel, Roy?"

„Pommiähvardus. Jaoskonda helistasid terroristid."

„Kurat. Sa räägid tõsiselt, eks?"

„Ole nüüd ikka, esmaspäeva hommik on vaikne. Ärata oma ratsavägi üles!"

„Ja kui see suure kella külge läheb?"

„Võtan süü enda kanda."

„Sa tead küll, Roy, et süüdi jään mina."

„Aga kas sa teed seda?"

„Bartholomew Square?"

„Barholomew Square."

„Hüva," ütles jaoskonnaülem kõheldes, kuid alistunult. „Kasi mu telefonist, ma pean seda kasutama!"

Ka Grace kasutas oma telefoni. Ta helistas Sussex House'i, et parklasse saadetaks jalamaid kriminalistide rühm ja et neil oleks kaasas keegi liikluspolitseinik, kes oskab Volkswagen Golfi lukud ja turvasüsteemi lahti muukida.

Järgmiseks helistas ta inspektorile nimega Bill Ankram, kes kamandas kohalikku jälgimismeeskonda. Haruldane vedamine – Ankramil oli talle hea uudis.

„Me pidime täna Brightoni kesklinnas kedagi jälitama ja see tühistati, isik ei ilmunud välja. Tahtsin just meeskonna tagasi kutsuda ja pärastlõuna õppustele pühendada."

„Kui ruttu saad sa läkitada nad Bartholomew Square'i parklat valvama?" küsis Grace.

„Tunniga. Me ei ole sealt kaugel."

Grace leppis üksikasjalikult kokku, ütles talle Golfi numbrimärgi ja täpse asukoha. Seejärel helistas ta juurdlustuppa ja käskis Volkswageni juhi foto Ankramile faksida-meilida.

Neljanda kõne tegi ta Nichollile, teatades, et nooremuurijal tuleb siiski Londoni politseinikuga üksi kohtuda. Kuni nad rääkisid, lahvatas kõrvulukustav huilgamine.

See kõlas nõnda, nagu oleksid kõik Brightoni ja Hove'i linna päästeteenistuse sõidukid samal hetkel sireenid käivitanud.

78

Kellie ajas Tomile hirmu nahka. Mees oli pimeduses luku taga nagu võhivõõraga. Kes oli täiesti ettearvamatu. Kellie vaikis pikkade ajavahemike kaupa ja sõimas seejärel meest hüsteeriliselt kisendades. Nüüd hakkas ta jälle pihta, hääl karjumisest murduv ja kähe.

„Sa loll tõbras! Idikas! Sina tirisid meid sellesse! Seda poleks juhtunud, kui sa oleksid selle kuradima CD rongi jätnud! MEID EI LASTA VABAKS! SAAD SA ARU, IGAVENE LOLL HÄDAPÄTAKAS, RAISK!"

Ta puhkes kramplikult nutma.

Tomil oli troostitu tunne. Kellie nuuksed olid kohutavad, tungisid lihasse ja luusse. Aga mitte miski, mida ta ütles, ei paistnud naisele pärale jõudvat. Paksmao lahkumisest saadik oli ta lakkamatult kõnelnud. Üritanud Kelliet rahustada, julgustada, neid mõlemat ergutada.

Proovinud kõike, et viia oma mõtted eemale kibedast valust põies. Piinavast janust. Näljanäpistusest. Ja hirmust.

Ta arutles, kas viin paneb Kellie niimoodi rääkima. Või selle puudumine? Kas naine oli juba enne närvivapustuse äärel, umbes

nagu mõni kuu peale Jessica sündi, ja praegune lugu oli viimane piisk?

Kogu see eBay värk – oli see mingit laadi hoiatus või appikarje, mida ta tähele ei pannud?

„SA LOLL HÄDAPÄTAKAS!" kisendas naine uuesti.

Tom võpatas. *Hädapätakas.* Kas selleks Kellie teda peabki? Ta oli äris läbi kukkunud, ja nüüd oli ta läbi kukkunud kõige tähtsamas: oma pere kaitsmises.

Viivuks pigistas ta silmad kinni ja palus jumalat, kellega polnud kakskümmend viis aastat sõnagi rääkinud. Siis avas ta silmad, kuid midagi ei muutunud: siin oli ikkagi pilkaselt pime.

Tema kokkuseotud jalad kiskusid krampi. Ta vahetas asendit, aga sai vaid korra ringi keerata, enne kui kett pahkluu ümber pingule tõmbus ja ta karjatas, sest ahel või klamber või mis see ka polnud lõikas valusalt jalga.

Mõtle, käskis ta end. Mõtle!

Sein ja põrand vahetus läheduses olid siledad; vaja oli mingit teravat serva, mille vastu hõõrudes köidikud läbi nüsida. Aga midagi sellist polnud, oli ainult neetud tühjus.

„KAS KUULED, LOLL HÄDAPÄTAKAS!"

Pisarad valgusid talle silmi. *Kallis Kellie, ma armastan sind väga. Ära tee minuga nii.*

Mida see vastik paksmagu tahab? Kes ta säärane on? Kuidas sihukest mõjutada? Aga sügaval sisimas teadis ta, kes see mees on ja miks nad siia toodi.

Kui tema mõtted selginesid, kasvas hirm äkki veel. Millalgi öösel oli ta lapsed Kellie vanemate juurde viinud; ämm oli üsna kõbus, voodihaige äi seevastu täiesti abitu, vaeseke. Kas paksmagu kavatseb ka lapsed röövida? Mis juhtub, kui paks või tema kõrilõikajad tulevad Kellie ema äraolekul?

Ahastav Tom veeretas end ja kett pinguldus. Ta sikutas valust hoolimata. Sikutas hinge kinni hoides ikka ja jälle.

Miski ei andnud järele.

Ta lamas natuke aega liikumatult. Kuni pähe kargas idee.

Sel hetkel nägi ta taamal taas ilmumas ristkülikukujulist valgust – uks. Sisse astus kaks kogu, mõlemal taskulamp. Tema pulss kiirenes, kurgus pitsitas. Ta valmistus võitlema, nii hästi-halvasti kui suudab.

Üks kogu kõndis Kellie ja teine tema poole. Kellie vaikis. Järgmisel momendil pimestas teda taskulambikiir, justkui oleks silma elavhõbedat kallatud. Siis pöördus see eemale, valgustades põrandal veega pabertopsi ja leivaviilu.

„Söök sulle," ütles hääl katkendlikus inglise keeles, kare hääl, mis tema treenimata kõrvale kõlas idaeuroopalikult.

„Mul on pissihäda," kurtis Tom.

„Lase käia, kuse püksi nagu kõik teised!" karjus Kellie.

„Ei pissi!" vastas mees.

„Mul on häda," anus Tom. „Palun viige mind kempsu."

Mees oli pikka kasvu ja sale, veidi alla kolmekümne vana, stiilselt musta riietunud, kalgi näo ja lühikese moodsa soenguga. Tom eristas nüüd mehe näojooni. Kuid mis peaasi, ta nägi mehe selja taha.

Lähimat kemikaalitünnide rida.

„Söök," kordas mees ja kaugenes koos kaaslasega. Mõne sekundiga olid nad läinud; ristkülikukujuline valgus kustus. Tom ja Kellie jäid uuesti kottpimedusse.

„Kallis?" ütles Tom.

Vaikus.

„Kallis, palun kuula mind."

„Miks nad mulle juua ei toonud?" ütles Kellie.

„Nad tõid vett."

„Ma ei mõelnud seda, raisk."

Kui kaua naine juba joob, imestas Tom. Kui kaua ei ole tema seda märganud?

„Kuidas ma peaksin juua saama, kui mul on käed külgedele seotud? Eks räägi mulle, tark abikaasa!"

Tom nihutas pead aeglaselt sinna, kuhu vesi ja leib olid asetatud. Tema nina puudutas topsiäärt ja ta kirus hääletult seda alandavat olukorda. Huuled ettevaatlikult topsiservale sättinud ja püüdes väärtuslikke piisku mitte maha ajada, haaras ta servast lõpuks hammastega, kallutas topsi ja jõi ahnelt tühjaks.

Pimeda öölooma kombel otsis ta ninaga, kuni leidis leivatüki. Tal polnud isu, aga ta hammustas sellegipoolest. Näris ja neelas pingutusega. Ta hammustas teisegi suutäie, näris ja sülitas ülejäänu välja.

„Me peaks nüüd vist koju minema," kuulutas Kellie. „Mis sa arvad, kas meile antakse kingitused kaasa?"

Ja Tom naeratas esimest korda viimase paari päeva jooksul.

Ehk hakkab naine rahunema? „Seni pole nad eriti külalislahked," katsus ta vastu naljatada. Aga sõnad kadusid mustendavasse vaikusse.

Vesi ja toit parandasid pisut enesetunnet, süstisid uut jõudu. Ta otsustas tegutseda.

Pooleldi veeredes, pooleldi vingerdades nihkus ta pikkamisi ja valulikult mööda põrandat vasakule, suunas, mille oli paari minuti eest taskulambikiire valgel meelde jätnud.

Kemikaalitünnide rivi suunas.

Siis sattus ta paanikasse, kui kett pahkluu ümber pinguldus. *Palun, natuke veel, ainult natukene veel.* Ta sikutas ägedalt, aga klamber soonis kõvemini, pannes teda valust karjatama.

„Tom, oled sa terve? Kallis?"

Jumal tänatud, naine *ongi* rahunenud. „Jah," sosistas ta, kartes järsku pealtkuulamist. „Minuga on kombes."

Tema nägu puudutas midagi. *Et see nüüd sein ei oleks.*

See oli plastist, külm ja ümmargune. Tünn!

Ta proovis end selle najale püsti lükata. Tünn kõikus. Ta libises maha. Veeretanud end kõhuli, jalad sõlmes, pahkluu agoonias, turnis ta nõksatustega üles. Jõuliste hingetõmmete rütmis vaevaliselt trügides saavutas ta lõpuks sihi. Tema lõug oli tünniäärel.

Ning see äär oli vaimustavalt, kriimustavalt terav.

Pikkamisi tahapoole libisedes ja lõuaga serva külge klammerdudes kangutas ta tünni; see oli raske, oodatust palju raskem, liiga raske. Äkki vajus tünn ümber ja kukkus valju kõmiseva mürtsuga põrandale.

„Tom?" kiljatas Kellie.

„Siin."

„Mida sa teed?"

„Ei midagi."

Ta seadis end kibekähku tünniäärele, leidis pimeduses köidikud, mis tema käsivarsi külgedele surusid, ja asus neid konarliku serva vastu hõõruma.

Mõne minutiga – edust niisama üllatunud kui tiivustatud – õnnestus tal käed kehast eemale sirutada. Tilluke samm, teadis ta, kuid tunne oli niisugune, nagu oleks ta roninud Everestile. Kergendus igas ihurakus. *Ta tuleb sellega toime!*

Nüüd õõtsutas ta ikka tihedalt kokku seotud käelabasid pimeduses, kobades tünniäärt. Käed paika saanud, hakkas ta randmeid ümbritsevat köidikut vihaselt vastu serva saagima. Ta tundis, kuidas selle keerud pikkamisi järk-järgult lõtvusid ja vallandusid. Järsku olidki käed vabad. Ta raputas randmetelt viimase siugleva nöörijupi, tõukas end püsti, ringutas ja painutas sõrmi, et verd jälle ringlema panna.

„Kas me sureme siin, Tom?" halises Kellie.

„Ei sure."

„Ema ja isa ei suudaks lapsi kasvatada. Me ei ole sellele kunagi mõelnud."

„Me ei sure."

„Ma armastan sind väga, Tom."

Naise hääl tõi talle uuesti pisarad silmi. See oli nii õrn, soe, hooliv. „Ma armastan sind rohkem kui midagi muud maailmas, Kellie," ütles ta kummardudes ja kompides köidikuid, millega olid seotud jalad, kuni jõudis sõlmeni.

Sõlm oli uskumatult tugev. Aga ta näppis seda visalt ja varsti see

vallanduski. Tema jalad olid nüüd vabad! Üksnes pahkluu oli aheldatud. Peas vasardas mõte, et kui paksmagu peaks praegu sisse astuma, karistatakse neid armutult. Kuid see risk oli vältimatu.

Ta laskus põlvili, krabas tünniäärest, tõusis ja vinnas tünni pingutusega püsti. Ta kobas kaanelt korki ja leidis selle kohe, haaras sellest kätega, katsus seda, otsis, kuidas see lahti käib, aimates esimest korda elus, mis tunne võib olla pimedatel.

Seal oli põimitud traat ja paberist tihend. Ta litsus sõrmed traadi vahele ja painutas. Traat lõikas ihusse. Käe taskusse pistnud, võttis ta taskuräti ja mähkis ümber sõrmede, enne kui uuesti proovis.

Traat murdus pooleks.

„Miks me siin oleme, Tom?" küsis Kellie õnnetult. „Kes see rõve tüüp on?"

„Ma ei tea."

„Mida ta selle „surma vaatemänguga" mõtles?"

„Tahtis meid lihtsalt hirmutada," vastas Tom, püüdes kõnelda veenvalt ja rassides korgi kallal, taibates, et tema hääl on tavalisest hoopis kimedam, ning kõhklevalt koostades nigelavõitu plaani.

Kork hakkas pikkamisi pöörduma. Kulus viis või kuus pööret, enne kui see talle pihku jäi. Otsekohe kerkis sõõrmetesse kõrvetav, tülgastavalt kirbe lehk. Ta põrkus lämbudes tagasi, pillates korgi ja kuuldes, kuidas see pimedusse veeres.

„TOM?" hüüdis Kellie ehmunult.

Ta köhis edasi, kopsud kui tules. Ta proovis meenutada kooli keemiatunde, see õppeaine ei istunud talle. Keemialaboris olid olnud happepudelikesed. Esimesena meenusid väävel- ja soolhape. Kas see tundmatu kraam söövitab läbi tema pahkluu külge kinnitatud keti?

Aga kuidas seda pimeduses tünnist kätte saada? Kui tünn ümber kukub ja kraam välja jookseb, võib see üle põranda Kellieni valguda. Või nad lämmatada.

Siis jättis tema süda löögi vahele. Ta nägi silmanurgast valguskiirt. Ristkülikut taamal. Keegi sisenes.

79

Maa all Bartholomew Square'i parkla neljandal tasandil oli rühm politseinikke musta Volkswagen Golfi ümber kobaras. Väljas valvasid politseinikud kõiki sissepääse. Rohkem ei olnud terves hoones ainsatki hinge.

„Ma ei taha, et auto omanik läbiotsimisest teaks," ütles Grace noorele liikluspolitseinikule, kes põlvitas juhiukse juures, ühes käes tohutu muukriistade komplekti rõngas ja teises mingi raadioseade.

„Ärge muretsege. Ma lukustan selle uuesti. Ta ei saa teada."

Valges kaitseülikonnas Joe Tindall seisis nätsu närides Grace'i kõrval. Ta paistis pahuramgi kui tavaliselt. „Kas sulle ei piisanud minu nädalavahetuse rikkumisest, Roy?" küsis vanemkriminalist. „Tahad kogu mu nädala algusest peale tuksi keerata, jah?"

Kõlas vali lõksatus ja Golfi uks avanes. Alarm hakkas jalamaid undama, kurdistav ja kaikuv *piip-piip-piip*.

Liikluspolitsei konstaabel tegi kapoti lahti ja sukeldus selle alla. Piipitamine lõppes mõne hetkega. Ta lõi kapoti kinni. „Palun väga," ütles ta Tindallile ja Grace'ile. „Teie etteaste."

Samuti valges kaitseülikonnas ja kinnastes Grace lubas Tindalli esimesena autosse ja vaatas ise pealt. Kärme pilguheit käekellale näitas, et parkla sulgemisest on möödas kakskümmend viis minutit. Sissepääsude ees valitses täielik kaos: politsei-, kiirabi- ja tuletõrjeautod, tosinad poodlejad, tööinimesed ja turistid, keda parklasse ei lastud. Tänu sellele oli suurem osa Brightoni kesklinna liiklust nüüd ummikus.

Kui siit midagi ei avastata, tehakse Grace'il kõrvad tuliseks.

Ta jälgis, kuidas Tindall pulbriga kõige tõenäolisematest kohtadest sõrmejäljed võttis: tahavaatepeeglilt, käigukangilt, signaalilt, uksekäepidemelt nii seest kui ka väljast. Nendega lõpetanud, napsas Tindall näpitsatega juhiistme leenilt juuksekarva ja poetas asitõendikotikesse. Seejärel korjas ta näpitsate abil tuhatoosist

konide hulgast ühe ja asetas teise kotikesse.

Veel viie minuti pärast puges ta autost kübeke rõõmsama moega kui siia saabus. „Selged sõrmejäljed, Roy. Ma lähen kohe tagasi ja poisid lasevad need üleriigilisest andmebaasist läbi."

„Ma tulen ka ise sinna," ütles Grace. „Mul kulub umbes kümme minutit."

„Kui kohale jõuad, oleme juba valmis."

„Ma oleksin tänulik."

„Sinu tänust on mul õigupoolest savi," ütles kriminalist, põrnitsedes komissari sõjakalt.

Teinekord ei taibanud Grace hästi, millal Joe Tindall räägib tõsiselt ja millal naljatab; sel mehel oli iseäralik huumorisoon. Praegugi sattus ta segadusse.

„Hüva!" katsus Grace sõbralikuks jääda. „Su külmavereline professionaalsus väärib imetlust."

„Kah mul külmaverelisus!" ütles Tindall. „Ma teen seda, sest mulle makstakse selle eest. *Tänulikkus* ei loksuta mind." Ta kooris kaitseriietuse seljast, toppis kotti ja suundus väljapääsutrepile.

Grace ja liikluspolitsei konstaabel vahetasid pilgu. „Ta on üks igavene pirtsutis!"

„Aga prillid olid lahedad ..." ütles konstaabel.

Grace kontrollis auto sisemuse üle, piilus kindalaekasse, mis sisaldas vaid auto käsiraamatut, ja kõigisse uksetaskutesse, mis olid tühjad. Ta vaatas istmete alla, eemaldas tagaistmelt polstripadja ja piilus sellegi alla. Ei midagi. Autos polnud vähimaidki isiklikke esemeid; see meenutas pigem üüri- kui eraautot.

Siis kontrollis ta pakiruumi. See oli laitmatult puhas, seal olid ainult tööriistakomplekt, varuratas ja helkiv ohukolmnurk, mis tulid tõenäoliselt autoga kaasa. Viimaks roomas ta põhja alla: ei mingit pori, miski ei viidanud millelegi ebaharilikule.

Ta ajas end uuesti püsti, käskis liikluspolitsei konstaablil uksed lukustada ja alarm seadistada ning sammus oma auto juurde, kibeledes Sussex House'i naasma. Meeleheitlikult lootes, et tujukuse

kiuste geniaalne Joe Tindall saavutab sõrmejälgedega tulemuse.

Ja et jälgimismeeskond ei kaota Volkswagenit silmist.

Brightoni elu heast peast seiskamine ei paranda kindlasti Alison Vosperi suhtumist temasse. Ega tema šansse Newcastle'isse määramist vältida. Jäägu Cassian Pewe'ga, kuidas jääb.

Nüüd meenus talle äkki Cleo. Kell oli kaksteist kakskümmend. Cleo polnud tagasi helistanud.

80

Tom viskus põrandale ja siblis ahastavalt kätega kõval kivipinnal, otsides köidikuid. Taskulambikiir lõhestas pimedust; see langes põgusalt Kelliele, siis Tomi näole ja nõksatas seina poole, valgustades kemikaalitünnide rivi.

Ka seda tünni, millelt oli kaas ära.

Raisk, raisk, raisk, raisk, raisk.

Ta lamas täiesti liikumatult külili, hing rinnus kinni, käed jäigalt kõrval, jalad kokku pigistatud, higist leemendades. Kuulda oli lähenevate sammude kaja. Süda tagus, soontes voolav veri kumises kõrvus. Kurku kerkis hirmu kibedat sappi.

Kohe on see hetk käes. Niipea kui ta vahele jääb. Jeerum, kas ta oli jälle lollisti teinud? Ta tegi lollisti, kui lahkus kodunt ja nad autosse lasi. Ja nüüd üritas ta uskumatult lollisti põgeneda.

Kelliel oli enne õigus. Teda hädapätakaks kutsudes.

Ta sulges korraks silmad, palvetas ja võitles iiveldusega. Kas nõnda see lõpebki? Kõik tema unistused? Ta ei näe enam kunagi oma lapsi. Mitte kunagi ...

Kõlas vali kolin. Ta kuulis midagi üle põranda veeremas. Mis see ka polnud, igatahes põrkas see vastu ta pead. Kõva ese, aga kerge.

Ta pöördus, teeseldes endiselt kinniseotut. Viivuks paistis taskulambikiir talle otse silma, teda pimestades. Seesama hääl, mis natuke aega tagasi, kõneles konarlikku inglise keelt.

„Pissib sinna. Ei situ."

Kiir nihkus ta näolt esemele, mis vedeles mõne jala kaugusel kummuli. See oli oranž plastämber.

Sammud eemaldusid. Tom vaatas neile järele; ta nägi taskulambikiirt mööda põrandat libisemas, kuni mees jõudis taamal ristkülikukujulise valguseni. Ta mõtles lühidalt, et mees vist ei hooli, kuidas ta peaks ämbrit kasutama, kui käed on külgedele köidetud.

Ta kuulis metallukse sulgumise rasket kõmatust.

Nad jäid taas kottpimedusse.

81

„Kurat võtaks, kas sa oled peast soe?" karjus Carl Venner, nägu sama lillakaspruun nagu tema särk, mille nööpide all pungitas kõht. Veresooned oimudel paisusid. Kriimustus, mille noor tüdruk oli tema külalise viimase käigu ajal teinud, oli alles hästi näha. „Mida sa siit otsid? Ma ütlesin, et sa *mitte mingil tingimusel* ei tuleks, kui sind ei kutsuta. Millest sa aru ei saanud, John?"

Andy Gidney vahtis odavat beeži vaipa, pilk keskendunud ühele karvatupsule; ta püüdis arvutada, kui mitu vaibakiudu võib üks tups sisaldada.

Venner tõstis nimetissõrme suule ja hakkas küüne ümbert nahka näkitsema. Nad olid laohoone ülemisel korrusel, metall-laual tuhatoosis hõõgus sigar. „Ja muide, kuhu sa kadusid? Ma olen tund aega üritanud sulle helistada."

„Ee, ma olin siiapoole teel."

„Miks kuradi pärast sa telefonile ei vastanud?"

„Sest te ei luba telefoni kaasa tuua."

Ilmakuti kahjurõõmuks vakatas Venner ajutiselt, näris veel mõne hetke oma sõrme, uuris seda ja näris edasi. „Ma helistasin sulle, sest meil on hirmus jama kaelas."

Tegelikult kaks jama, mõtles Ilmakutt. Ühest ei ole teil

aimu – seni. Mitte et see teda morjendaks. Teda ei morjenda, kui Carl Venneril on ka tuhat jama. Ta jätkas kiudude lugemist.

Venner napsas sigari pihku, torkas huulte vahele ja pahvis elule, puhudes suunurgast suitsu. „Ilge kuradi jama, mõikad?"

„Cromarty, Forth, edelatuul neli kuni viis palli, Põhja-Utsire'is iiliti kuus palli," kuulutas Ilmakutt Vennerile, pilk ikka põrandal. „Aeg-ajalt sajab. Nähtavus mõõdukas või hea."

„Mis kuradi ilmasoga sa ajad?"

„Ee, tegelikult ... ee ... on see mereilmateade."

Venner vangutas pead. „Türade maa. Üks meie töötaja on koomas, ja sina tainas laulad mulle *mereilmateadet?*"

„Ee, jah. Ee, just."

Venner jõllitas teda. Tüüp oli üle mõistuse opakas. „John, jama seisneb selles, et meie töötajal oli kaasas sülearvuti, millega ta laadis tellijatele üles meie viimast üllitist. Politsei konfiskeeris arvuti. Meil on seda tagasi vaja."

„See on minu valduses," ütles Gidney. „Ja samuti koopia, mille IT-kuritegude üksus kõvakettast tegi."

Venner paistis jahmunud. „Sinu valduses?"

„Ee. Jah. Sedan'd küll."

„Sa tõid sülearvuti sealt ära?"

Ilmakutt noogutas.

Paksmao käitumine muutus üleni. Ta vinnas end püsti ja surus üllatunud Gidneyl kätt. „Sa oled üks nutikas vend!" Ta vajus uuesti istuma, nagu oleks pingutus teda väsitanud, pigistas sigari jälle hammaste vahele ja sirutas käe ahnelt välja, otsekui maiustusi pommiv koolipoiss. „Noh, lao lagedale! See on sul seljakotis?"

„Ee, ei, seal on mul võileib."

Tuppa astus üks kahest vaikivast venelasest, kes kandis musta ülikonda ja musta T-särki nagu tavaliselt. Hääletult ja mornilt seisatas ta paari jala kaugusel Venneri selja taga.

Ilmakutt langetas pilgu vaiba karvatupsule, eirates väljasirutatud kätt ja kogudes julgust, et öelda, mida ta siia ütlema tuli.

Ta mõtles taas „Star Treki" Q-le ja pomises mõttes selle tegelase sõnu. *Kui sa ei talu, et sul nina veriseks lüüakse, peaksid ehk koju minema ja voodi alla pugema. Maailm pole turvaline ... see ei ole argadele.*

Mees, Kes Ei Olnud Arg hingas sügavalt sisse ja pahvatas punastades, kogeldes: „Mul pole neid tegelikult kaasas."

Venneri nägu tõmbus pilve. „Kus nad sul siis *tegelikult* on?"

Gidney aimas selja taga hiilivaid samme. Ta täheldas vaibal õhkõrna varju. Venneri alluvad olid saabunud teda hirmutama, venelane eest, albaanlane tagant. Kuid täna oli ta Mees, Kes Ei Olnud Arg.

Ta ei alistu.

Ta värises, nägu õhetas, higiojad nirisesid valge särgi kaeluse vahele. Aga ta ei alistu. „Need on ohutus kohas."

„Kui ohutus?" nõudis Venner külmalt.

„Väga ohutus."

„Tore. Mõistlik."

„Et neid tagasi saada, peate maksma, mida mulle lubasite. Ja ... ja ... ja ... ma," kogeles ta nüüd lausa lalisedes, „ma ... ei taha seda rohkem teha."

Ta vahtis õhku ahmides vaipa.

„Kas tõesti, John?" küsis Venner rahulikult. „Sa ei taha enam meie meeskonda kuuluda?"

„Ee, ei."

„See haavab mind! Mina arvasin, et me saame hästi läbi! Tead, John, minu meelest hakkasime just headeks sõpradeks saama. Ma olen haavunud. Muidugi ei vaidle ma vastu, kui sa tahad tõesti lahkuda ja oma raha."

Ilmakutt vaikis, sellist reageeringut polnud ta oodanud. Ta oli oodanud, et Venner plahvatab.

„Kus täpselt on see väga ohutu koht, kuhu sa panid sülearvuti ja kopeeritud kõvaketta?"

Uhkelt naeratades tõstis Gidney pilgu. „Te ei usuks seda. Sealt ei oska keegi otsida, mitte keegi ei leia neid eluilmaski!"

„Tõsi või?"

Ilmakutt noogutas innukalt.

„Isegi politsei mitte?"

„Ei mingil juhul!"

Ilmakutt nägi, kuidas Venner lõi särama ja viibutas õhus järsult vasakut kätt.

Liigutus hämmeldas Ilmakutti. See meenutas salajast leppemärki. Kuid talle ei antud mahti selle pärast muretseda.

„Linnuke lendab!" ütles Venner.

Ilmakutt sattus üha suuremasse segadusse. Venneri kõrval seisev venelane filmis väikese videokaameraga.

Albaanlane, kes seisis ta selja taga, astus kaks kiiret sammu ja murdis käeserva üheainsa raiuva hoobiga Ilmakuti kaela ja selgroo.

82

Sõrmejälgede osakond hõivas Sussex House'is ulatusliku osa. See vaikselt toimekas mesilastaru asus esimesel korrusel, IT-kuritegude üksuse lähedal, ja sinna minnes haistis Grace õhus alati nõrka tindilõhna.

Juhtiv sõrmejäljeekspert Derry Blane istus töölaua ääres, enam-vähem kirjutuslaudade ja aparatuuri rägastiku keskpunktis. Tema arvutiekraanil oli parim sõrmejälg, mille Joe Tindall oli Volkswageni tahavaatepeeglilt saanud. Grace ja Tindall astusid lähemale, silmitsedes üle ta õla ekraani.

Blane oli kiilanev prillidega onkel, tasase haritud moega, mis äratas usaldust. Ta klõpsas klaviatuuri ja nähtavale ilmus kümnest sõrmejäljest koosnev täiskomplekt. Kui ta uuesti klõpsas, jättis Grace'i süda löögi vahele. Ekraanil oli tema jälitatud mehe vahistamisfoto. Ja mehe nimi. Volkswagen Golfi juht. Janie Strettoni kaaslane Karma baaris.

„Isik on tuvastatud," ütles Derry Blane. „Ma leidsin ta andmebaasist, tema sõrmejäljed võeti veidi üle aasta tagasi pärast kaklust Brightonis Escape'i ööklubis. Ta vabastati hoiatusega. Nimi on Mik Luvic. Sissekirjutuseta albaanlane."

„Mida te temast veel teate?" küsis Grace.

„Vaadake ise." Blane vajutas taas klaviatuurile. „Üleriigiline kriminaalpolitsei andmebaas soovitab tal silma peal hoida. Interpoli palvel."

Grace'i elevus kasvas.

„Niisiis lasin ma tema täiskomplekti rahvusvahelisest otsingust läbi – selleks on tarvis täiskomplekti – ja avastasin seose ühe eriti võluva tüübiga."

Blane vajutas jälle paari klahvi ja järgmisel hetkel ilmusid ekraanile kellegi räigelt paksu mehe nägu ja rindkere. Koguka kehaga võrreldes oli tal väike pea, geeliga võitud hõbehallid juuksed kuklal tillukesse rotisabasse tõmmatud.

„Nimi on Carl Venner. Kasutab ka varjunime Jonas Smith. Tal on huvitav minevik," jätkas Blane. „Venner oli USA sõjaväes. Alustas kopteripiloodina Vietnamis. Pälvis lahingus haavata saamise eest medali, lõpetas seejärel tervislikel põhjustel lendamise ja hakkas sideohvitseriks. Edutati ajapikku sõjaväesides kõrgele kohale. Hiljem sattus skandaali. Võib-olla mäletate. Üks sõjaoperaator ja paar fotograafi mõisteti süüdi vietkonglaste piinamise ja hukkamise filmimises ja salvestustega äritsemises."

„Vägivallaporno?" küsis Grace.

„Täpipealt. Aga Venner vingerdas süüdistustest kõrvale. Ta jäi USA sõjaväkke ja läkitati Saksamaale luuretööle. Kui Bosnias mölluks läks, siis sinna. Juhtus sama lugu, mis Vietnamis. Viimaks anti ta tribunali alla, kuna oli vangide hukkamist filminud ja kaadrid rahvusvahelisel vägivallapornoturul maha müünud."

„Tõsiselt või?" küsis Grace.

„Jah, igatahes. See sell on eriline jätis. Täielik põhjakiht. Osav advokaat keerutas ta vabaks, kuid renomee oli määritud ja ta löödi

sõjaväest minema. Varsti kerkis tema nimi üles rahvusvahelises lapspornojõugus, mis baseerus Atlantas. Ainult et mehed mitte ainult ei seksinud lastega, vaid filmisid nende mõrvamist. Peamiselt Aasia päritolu lapsed, mõned indialased ja samuti mõned valged."

„Lävid sina alles vahvate inimestega, Roy," ütles Tindall muiates, huumorimeel taastunud.

„Ma olen seltskonnamagnet. Tule teinekord õhtusöögile."

„Sa pole mulle kutset saatnud."

„Mis temast edasi sai?" küsis Grace uuesti Blane'i poole pöördudes.

„Pani nähtavasti jooksu. Kadus FBI vaateväljast. Kuni vupsas kolm aastat tagasi välja Türgis. Ja Ateenas. Ja Pariisis. Seal võeti vahele üks mõnus väike pornojõuk. Prantsuse politsei korraldas Pariisi kuueteistkümnendas linnajaos haarangu. Hulk inimesi tabati hunniku varustusega, nad nimetasid jõugujuhina Vennerit. Rohkem pole teda nähtud."

„Mis seos tal Luviciga on?"

„Seda teab üks Interpoli ametnik Londonis. Mul on telefoninumber. Nimi on seersant Barry Farrier."

„Aitäh, Derry, tubli töö. Ja uskumatult nobe!" Liikluse tõttu oli Grace'il peakorterisse jõudmiseks kulunud kavatsetust kakskümmend minutit kauem. Aga Joe Tindallil pidid olema samad raskused. Sõrmejäljed olid Blane'i käes vaid veerand tundi.

Naasnud ülakorrusele oma kabinetti juurdlustoa vastas, võttis Grace kõigepealt ühendust Golfi valvava jälgimismeeskonnaga. Juht ei olnud lagedale ilmunud. Ta tahtis parajasti helistada seersant Barry Farrierile, kui tema mobiiltelefon helises. Vastates tundis ta ära Harry Frame'i kimeda erutunud hääle.

„On teil uudiseid?" küsis Grace selgeltnägijalt.

„Noh, ma ei tea, kas see tähendab midagi või mitte. Mulle näidatakse kella."

„Kella?" imestas Grace. „Kas käekella?"

„Just!" Frame'i entusiasm kasvas. „Käekella! See on kuidagipidi

väga tähtis. Käekell viib teid juurdluses õnneliku tulemuseni. Ma usun, et selles juurdluses."

„Kas te oskate täpsustada?" küsis Grace hämmeldunult.

„Ei, ma ... Ei, see on kõik. Nagu öeldud, ma ei tea, kas see tähendab midagi."

„Kas te kella valmistajat teate?"

„Ei. See paistab olevat kallis."

„Kallis?"

„Jah."

„Meeste- või naisterahva oma?"

„Meesterahva käekell. Vist rohkem kui üks."

Grace vangutas pingsalt mõeldes pead. Praegu ei öelnud see talle vähimatki. „Hüva," lausus ta. „Aitäh, Harry. Kui teile lisa näidatakse, andke teada."

„Annan tingimata, ärge muretsege!"

Grace lõpetas kõne ja valis otsekohe Londoni Interpoli numbri. Kuna Farrieril oli käsil teine telefonikõne, tuli tal lindistatud rahvaviisi kuulates kaks minutit oodata, enne kui kostis krapsakas kokni aktsent.

„Seersant Farrier, kuidas saan aidata?"

Grace tutvustas end. Farrier läks silmapilk elevile.

„Härra Luviciga soovivad vestelda uurijad nii Kreekas, Türgis, Šveitsis kui ka Pariisis."

„Ma tean, kus ta auto on," ütles Grace. „Kas teil leidub uudiseid Carl Vennerist?"

„Mitte tuhkagi. Teda pole kolm aastat nähtud. Ja teda peaks ju märkama, see tõbras on paks."

Uksele koputati ja sisenes Norman Potting, paberileht peos. Grace viipas, et tal on kiire. Potting jäi uksele tammuma.

„Mind huvitaks väga, kui te Venneri kohta midagi avastate," ütles Barry Farrier. „Teda otsitakse üle kogu Euroopa. Nimekiri on küünrapikkune."

„Kas ta võib olla Inglismaal?"

„Kui Luvic on siin, pole see välistatud."

„Jutustage mulle Luvicist."

„Albaanlane. Vanus kolmkümmend kaks. Nutikas poisu. Õppis kodumaal tehnikaülikoolis, tegeldes samal ajal rusikavõitlusega ja tõustes kikkpoksitšempioniks. Oma põlvkonnale iseloomulikult ei leidnud pärast ülikooli tööd. Hakkas kamba tudengitega naljaviluks arvutiviirusi kirjutama, küllap igavusest. Siis sattus teise punti, mis šantažeeris suurfirmasid."

„Šantažeeris?"

„Tulus äri. Võtame suure spordisündmuse, näiteks siinse derbi. Tähtsamaid kihlveovahendajaid ähvardatakse paar päeva enne arvutiviiruste rünnakuga, mis derbi päeval süsteemi uppi lööks. Muidugi, kui nad ei maksa. Ja nad maksavad, see on odavam."

„Ma olen sellistest asjadest kuulnud," ütles Grace.

„Jah, seda juhtub palju. Ühesõnaga, Luvic trehvas kuidagi Vennerit. Kes arvatavasti värbas ta. Prantsusmaal olid nad pornojõugus kindlasti kahekesi. Mõlemad kadusid samal ajal. Ma võin teile meiliga toimikud saata."

„Palun."

„Jah, pole probleemi. Saab tehtud. Üht ma teile ütlen. Ma olen nende kraami näinud. Mulle meeldiks Venner ja Luvic pimedal õhtul kuskil tagahoovis ette võtta. Viiest minutist piisaks."

„Tuttav tunne. Muide, kas skarabeus tähendab teile midagi? Nende kahega seoses?"

„Skarabeus? See mardikas või?"

„Jep."

Natuke vaikinud, kostis Barry Farrier: „Nende äri Prantsusmaal. Kusagil fotodel või filmides oli alati mingi putukas, skorpion."

„Elus või surnud?"

„Surnud. Kas tohib teada, miks te küsite?"

„Näib, et ta armastab entomoloogiat," ütles Grace. „Kui see on sama mees, kasutab ta nüüd skarabeuseid – sõnnikumardikaid."

„Väga sobiv."

Grace tänas, lubas teda hoolega kursis hoida ja lõpetas kõne. Norman Potting sammus joonelt laua juurde ja asetas sinna paberilehe.

„Väävelhape, Roy. Minu koostatud nimistu peaks sisaldama enam-vähem kõiki müüjaid Ühendkuningriigis. Lõunas on neid viis, kaks meie piirkonnas. Üks Newhavenis ja teine Portslade'is."

Grace, kes seedis alles Barry Farrierilt saadud teavet, võttis nimekirja pihku ja libistas pilgu kähku üle nimede ja aadresside. Ta silmas kaht kohalikku firmat.

Äkki paiskus uks valla ja Glenn Branson marssis sisse, näol peegeldumas elevus. „Tulemus käes!" ütles ta komissarile lähemale kummardudes.

„Räägi."

Branson laksas võidukalt lauale Volkswagen Golfi juhi foto. „Mulle helistas äsja taksojuhist sõber."

Erilise põhjuseta küsis Grace naljatlevalt: „Ega ometi seesama, kes sulle minust ja Cleost ette kandis?"

„Tema jah." Branson muheles ja jätkas vaimustusega: „Ma levitasin fotot kõigi oma kontaktide seas. Ta kõllas mulle just praegu. Võttis peale kliendi, kes tema jutu järgi sarnaneb selle tüübiga nagu kaks tilka vett. Kahekümne minuti eest Brightoni kesklinnas. Ta on veendunud, et see on meie mees. Sõidutas ta ühe Portslade'i laohoone juurde. Siin on aadress." Branson ulatas Grace'ile märkmepaberi, kuhu oli midagi kritseldatud.

Grace luges seda. Ta heitis pilgu Pottingi antud nimekirjale. Portslade'is tegutsevale väävelhapet müüvale firmale.

Aadress klappis.

83

Tomile meenus miski. Tal ei olnud küll mobiiltelefoni, aga tal oli midagi muud. Ta oli tundnud kõva mügarat, oli sellel lamanud tükk aega. Miks põrgu päralt see varem meelde ei tulnud, imestas ta.

Ta pistis käe püksitaskusse ja õngitses välja oma Palm Tungsteni pihuarvuti. Ta vajutas üht neljast nupust alumises osas. Ekraan süttis kohe. Praegusel hetkel käis seadme helendus tuhande taskulambi eest.

Ta nägi!

„Mis see on?" hõikas Kellie.

„Minu pihuarvuti!" Ta nägi Kelliet, nägi naise nägu!

„Kuidas ... sa ... kas sa saad liigutada?" sosistas Kellie.

„Ainult käsi."

Valgus ei paistnud kuigi kaugele, selle sõõr oli kitsas, aga esimest korda oli Tomil võimalik orienteeruda. Nad viibisid mingis tohutus laos, lagi oli umbes kahekümne jala kõrgusel ja ringiratast olid virnades kemikaalitünnid, sadade, ehk koguni tuhandete kaupa. Põrand oli betoonist, aknaid polnud ja ukseni valgushelk ei ulatunud. Temperatuuri ja pilkase pimeduse järgi oletas ta, et ruum asub maa all.

Kusagil peab olema piisavalt suur uks nende tünnide tõstuki jaoks, mõtles ta. Ja üsna kindlasti ka lift.

Ta uuris ahelat oma pahkluu ümber. See meenutas filmides nähtud kriminaalide vangiraudu: lai lukustatud metallklamber, selle küljes olev kett kinnitus seinale metallvõruga, mida lahti ei sikuta. Kellie oli natuke eemal aheldatud teise võru külge. Naise kett oli üleni välja sirutatud. Tom tõusis ja astus Kellie poole, ent kui tema kett pingule tõmbus, lahutas neid ikka veel kümme jalga.

„Selle asjandusega ei saa helistada, ega?" küsis Kellie.

„Ei."

„Aga e-kirju saata?"

„Telefoni abil."

Ta urineeris mõne minuti eest toodud oranži ämbrisse kergendusega, mis üheks lühikeseks hetkeks lähenes õndsusele.

„Ära unusta vett tõmmata," ütles Kellie.

Tom muigas naise vapruse üle rõõmustades. Naeratus suul, julgust kaotamata – nii pääsetakse katsumustest eluga. „Ei unusta," lausus ta. „Ma ei jäta ka kaant üles."

Kett lubas tal teha paar sammu avatud tünni juurde, ta valgustas selle külge, otsides silti, mida oli enne pimeduses kombanud. Ta leidis sildi.

See oli valge, kõrval kollakasmust hoiatus: OHTLIK ÄINE! Valgel osal oli kirjas: H2SO4. KONTSENTRAAT. 25 LIITRIT.

Tom tuletas jälle pingsalt meelde kooliaja keemiatunde. Kas see kraam söövitab metalli? Kui kiiresti?

Oli vaid üks viis teada saada.

Ta asetas sülearvuti põrandale ja võttis ämbri. Samal momendil kustus ekraan. Korraks läks tal südame alt õõnsaks, ta kartis, et aku on tühi, ja taipas siis, et kahe minuti järel uinub ekraan automaatselt. Ta seadistas selle kähku ümber alalisele režiimile. Nüüd võttis ta ämbri ning läigatas sisu endast ja Kelliest võimalikult kaugele.

Ta keskendus tünnile. Korgi oli ta juba eemaldanud ja tünni ümbruses levis tugev kirbe lõhn. Ta hingas sügavalt sisse ja kallutas seda kõvasti kinni hoides, väga ettevaatlikult ja kummuliajamise tagajärgi peljates nõnda, et vedelikku valgus välja ja lartsatas ämbri kõrvale põrandale.

„Kuramus."

Põrandalt kerkis auru. Hape reageeris millegagi, see oli hea märk.

„Mida sa teed?"

„Üht väikest katset."

„Mis asja? Mida sa üritad?" küsis Kellie, hääl haledalt värisev.

Tomi viletsa keemiamälu järgi ei söövitanud iga hape

mõlemat, plasti ja metalli. Tünnid olid plastist, mis tähendas, et ämbrit ei tohiks need söövitada.

Kõrvetav-kirbe lehk muutus hullemaks; ta tundis seda kurgus kipitamas. Ta taganes sammukese, tõmbas sügavalt hinge, kallutas tünni taas mõne tolli jagu ja proovis uuesti. Sedapuhku pladises hape ämbrisse. Ta jätkas, kuni ämber oli peaaegu pooltäis, sättis siis tünni püstiasendisse, korjas maast pihuarvuti ja uuris ämbrit hoolikalt, kontrollides, ega hapet pole käepidemel või kuskil mujal, kuhu võib vastu minna.

Ta valas tillukese koguse hapet paarile ketilülile.

Midagi ei juhtunud. Kahelt lülilt ja nende juurest põrandalt tõusis vastikult haisev vine, kuid nähtav reaktsioon terasega puudus.

Ta põrnitses maha, vandudes kibeda masendusega. Sama hästi oleks võinud ketile vett valada.

84

Carl Venner loivas käsi ringutades kabinetis edasi-tagasi, värskelt süüdatud sigar hambus, kärkides vaheldumisi Luviciga, kes näris nätsu ja suitsetas samal ajal sigaretti, ning venelasega. „Poisid, lugu on halb. Kohe *päris* halb."

Ta tõstis käe, võttis sigari suust ja hakkas taas nimetissõrme otsa nahaliblesid näkitsema. Sõrme purema.

Venelane, kes rääkis harva, ütles: „Juri peab haiglast ära tooma, enne kui ta ärkab."

„Ära tooma või vaigistama," kostis Venner.

„Ma ei tapa oma venda," ütles venelane tumedalt.

„Sa töötad mulle, Roman, ja teed, nagu mina käsin."

„Siis ma ei tööta sulle."

Venner marssis tema juurde. „Kuule, sitajunn. Minuta oleksid sa Ukrainas traktorijuht, nii et ära ähvarda, sest ma võin su

vallandada, ja mis sa siis peale hakkad, raisk?"

Venelane mossitas, aga ei vastanud.

Luvic tegi liigutuse, justkui annaks oma kaela pihta hoobi. „Ma ajan joonde."

Venelane astus albaanlase poole ja jäi sõjakalt tema ette seisma, endisest rusikavõitlejast tubli peajagu pikem. „Kui sa tapad mu venna," ütles ta, „tapan ma sinu."

Nätsu näriv albaanlane vahtis venelasele pilkavalt otsa. Ta tõstis sigareti kaks korda kiiresti suule, tõmbas kaks kärmet mahvi, imes kõhinal suitsu ja lausus seda välja puhudes: „Mina täidan härra Smithi käske. Ma kuuletun härra Smithile."

„Meil on teinegi põletav probleem," ütles Venner. „See loll väärakas John Frost. Gidney ja tema kuradima ilmateated. Noh, nüüd pani ta ilmaga küll pange!"

Kaks meest heitsid talle küsiva pilgu.

„Sadas happevihma! Soeng sai rikutud."

Venelane muigas, huumorimeeleta albaanlane aga ei taibanud. Ta oli Ilmakuti laiba väävelhappepaaki pistnud nagu tavaliselt; paari päeva pärast kolib ta kondid soolhappepaaki ümber. Tüübist ei jää mingit jälge.

„Meie probleem," jätkas Venner, „on see, et me ei tea, mida ta tegi või kellega rääkis. Telefoni kohta ta ju valetas meile, eks?"

Albaanlane noogutas kinnituseks. „See oli õues tema autos, sisse lülitatud."

„Ja me teame, mida see tähendab, eks?" ütles Venner.

Mõlemad töötajad noogutasid.

„Politsei võib lasta mobiilioperaatoril kaardistada tema teekonna Brightonis ja Hove'is. Täpsed paigad ja kellaajad. Härrased, paraku tuleb meil uttu tõmmata. Me peame lahkuma, tagasi Albaaniasse staapi minema, kuni olukord rahuneb."

„Mina eelistan siia jääda," ütles venelane.

Venner koputas rinnale. „Ma olen viiekümne üheksa aastane. Kas sa arvad, et ma tahan vabatahtlikult veeta veel ühegi päeva

seal sitases riigis? Naised on seal maailma koledaimad. Me oleme Inglismaal, sest meile meeldib siin. Aga, mehed, te keerasite pasa kokku."

„Mismoodi?" päris venelane vihasel ilmel.

„Mismoodi?" kordas Venner, nagu jahmataks teda see küsimus. „Miki jälitatakse kusagilt Kemp Townist Brightoni kesklinna parklasse ..."

Albaanlane katkestas teda: „Jah, aga parklas raputasin ma nad maha."

„Jah, koos oma kuramuse autoga."

„Auto toon ma tagasi."

Teda eirates asus Venner pragama venelasega. „Sinu juhmakas vend äratab politsei tähelepanu, satub avariisse, nabitakse kinni sülearvutiga, kus on meie salvestus D'Eathist, ja sinu arvates on kõik kombes?"

Venelane vaikis.

„Me teeme nõnda," ütles Venner äkki leplikumal häälel. „Me filmime härra ja proua Bryce'i kohe, et neist vabaneda. Ja paneme minema. Pärastlõunaks Pariisi. Sealt sõidame edasi. Nõus?"

Kaks tõrksat vaikivat noogutust.

Albaanlane küsis: „Kus me neid filmime?"

„Siinsamas," ütles Venner. „Siin toas. Mul on mitu loomingulist ideed. Härra Bryce loopis meile kaikaid kodarasse ja ma tahan, et ta kannataks. Alguses sunnime teda pealt vaatama proua Bryce'i saatust."

Ta heitis venelasele pilgu. „Roman, too nad üles. Seo nende jalad lahti ja mässi teip suule. Mulle meeldib seda ära rebida."

Carl Venner, kelle tuju parandas mõte kõigist leidlikest asjadest, mida Bryce'idega ette võtta, hakkas ootamatult ümisema.

85

„Tom!"

Ootamatu summutatud pinevus Kellie hääles sundis Tomi pilku tõstma. *Raisk!* Ruumi kaugemasse otsa oli taas ilmunud ristkülikukujuline valgus. Keegi sisenes, pikka kasvu kõhn musta riietatud mees. Idaeurooplane.

Tom viskus põrandale pihuarvuti peale, et selle helki varjata. Kiiresti kätega kobades otsis ta pihuarvuti üles, leidis õige nupu ja vajutas kõvasti, et see välja lülitada. Kas mees tuli ämbrit tühjendama, arutles Tom veidi ajuvabalt. Ta surus käsivarred kõvasti külgedele ja pressis jalad kokku, teeseldes võimalikult hästi oma algset kinniseotud asendit. Ta lamas liikumatult, jälgides, kuidas taskulambikiir aeglaselt üle põranda lähemale hüples.

Siis suunati see talle näkku.

„Härra Bryce, ma viin teid nüüd üles. Teist ja proua Bryce'ist saavad filmitähed!"

Hirmust vabisev Tom mõtles, et kohe-kohe märkab mees köidikute puudumist. Märkab *tingimata*, ta ei ole ju pime!

„Mis moodi filmitähed?" küsis Kellie arglikul murduval häälel.

Mees pööras taskulambikiire Kellie näole. „Aitab jutust! Äkki sa tahad kiire kepp? Härra Bryce, teie vaatate, kuidas ma teie naisega seksi teen?"

Tomi hirm muutus järsku raevuks. „Kui teda puutute, tapan ma teid," ütles ta.

Mees astus ligemale ja hüüdis võimukalt: „AITAB JUTUST, KUULED!" Ta valgustas Tomi nägu taskulambikiirega. „VAIT! SINA EI ÄHVARDA!"

Mees kükitas maha. Tom kuulis teibi rebimise heli ja taipas, mis on teoksil. Ägedalt silmi pilgutades nägi ta, et mees kummardub tema kohale. Ta tundis mehe lõhnaõli lõhna, teravat ja maskuliinset.

Tom jäigastus.

Ta teadis, et üritada saab vaid korra. Ta ei olnud seda läbi mõelnud, see tuleb lihtsalt ära teha.

Mees hoidis käte vahel laia ehitusteibi riba. „Suu kinni," ütles ta.

„Kas tohib enne nina nuusata?" küsis Tom.

„Ei nuuska!"

„Ma hakkan aevastama!"

Sel hetkel tajus ta kõhklust, mees ebales kergelt. Sellest piisas.

Ta kargas kõrvale, veeretas end, haaras mõlema käega ämbri, tõstis üles, pöördus ja avastas näkku sihitud taskulambikiire. Kellie oli ohutult vasakul, ei jää ette. Ta läigatas ämbri sisu kõigest jõust taskulambikiire pihta.

Kätel oli tunda mitut teravat valuaistingut, kui happetilgad nõelasid, aga ta ei pannud seda õieti tähele, sest kõrvu tungis kohutav läbilõikav piinaröögatus.

Taskulamp kukkus põrandale. Tom nägi, kuidas mees tuikus tahapoole, käed näol. Teda ei tohi minna lasta! Kraba ta kinni, kuni veel ulatad!

Nüüd.

Tom ründas, sööstes edasi nagu ragbitormaja, teades, et põrandal on kindlasti hapet, aga sellest hoolimata. Muud võimalust polnud. Kuidagiviisi, käsivarred peaaegu liigestest lahti tulemas, õnnestus tal haarata mehe paremast pahkluust, enne kui kett jala ümber pinguldus, teda paigale naelutades. Jõuga, mida ta poleks endast uskunud, tiris ta mehe pahkluud.

Mees kukkus selili talle otsa, vääneldes, kisendades, armetult ulgudes, kätega nägu kaapides. Kellie kisendas samuti.

„Tom! Tom! Tom!"

„APPI!" karjus venelane. „APPI, TULGE APPI, TULGE APPI, PALUN APPI!" Seejärel ta lihtsalt lõugas valust, kaapis nägu, rapsis ja püüdis Tomist eemale vingerdada.

Mees oli tulnud neid ära viima, taipas Tom, seega peavad tal olema ahelate võtmed. Ta krahmas taskulambi ja äigas sellega

kõigest jõust mehele vastu pead. Klaas purunes ja taskulamp kustus. Mees jäi vaikselt lebama, ja korraks oli ainuke heli toas mehe peast kerkiv võigas sisin, mida saatis uus lõhn, kõrbeva liha ja juuste jälk lehk. Tom öökis, hape täitis õhku nähtamatu mürgise vinega. Ta kuulis Kellie köhimist.

Ta leidis pihuarvuti, lülitas sisse ja soris mehe pintsakutaskud läbi. Ta avastas ruttu väikese rõnga, millel rippus kaks võtit, ja tõmbas selle välja. Šokist ja hirmust võppudes, kartes, et iga hetk võib ilmuda veel keegi, tõusis ta püsti, põlvitas ja otsis pihuarvuti valguskumas lukuaugu üles. Aga käsi värises nii hullusti, et võti ei läinud auku.

Jeerum, palun mine juba!

Viimaks lipsas võti auku. Ent see ei keeranud. Ta taipas, et teine võti on õige. Kuidagi sai ta teise võtme kohe sisse ja keeras. Lukk kargas lahti, ja järgmisel viivul lonkas ta Kellie juurde. Käed tuikasid teravalt, aga sellele polnud mahti mõelda.

Kellie kõrvale kükitades suudles ta naist ja sosistas: „Ma armastan sind."

Naine vahtis teda pärani silmi, jahmatusest keeletu. Ta avas vangiraua naise pahkluu ümber ja hakkas näppima tihket sõlme köidikul, millega naise jalad olid seotud. Käed värisesid jälle, sõlm oli nii neetult kõvasti kinni. See ei vallandunud. Ta proovis aina uuesti. Ja uuesti. „Kallis, oled sa terve?"

Kellie vaikis.

„Kallis?"

Ei mingit vastust.

Siis ütles Kellie häälel, mis pani mehe üle keha judisema: „Tom, keegi tuleb."

Ta tõstis pilgu. Ukseavast langes talle taskulambikiir. Ta kuulis rasvunud ameeriklase noomivat häält.

„Te olete paha poiss, härra Bryce. Väga ulakas."

Kiir jõnksatas Tomi näolt ruumi sügavustesse. Mõne hetkega leiab see põrandalt venelase. Viimase vindi peal Tom tegi

välkotsuse; tal polnud aimugi, millega see lõpeb, aga see ei saanud olla halvem kui siin kössitada ja ameeriklase lähenemist oodata.

Ta hüppas püsti ja jooksis ukseava poole, võttes suuna lillakas-pruunis särgis kogule, kes seal seisis. Pea kumaras joostes kisendas ta täiest kõrist: „SAAA RÕVEVÄRDJAAAAAS!"

Ta täheldas ähmaselt, et mees sikutab midagi taskust. Midagi mustendavat ja metalset. Püstol.

Tormi joostes põrutas ta ameeriklasele peaga kõhtu. See oli, nagu oleks tabanud hiiglaslikku patja. Ta kuulis kõõksuvat ähhetust, tundis kaelas järsku valupuhangut, silme ees läks korraks mustaks. Ameeriklane potsatas maha ja Tom kukkus temaga koos, prantsatades põrandale, pea mehe jalge vahel.

Üks käsi haaras ta kuklast, külm ja kõva käsi, mis meenutas pigem metalltange kui inimihu. Kukla lahti lasknud, krabas see hetk hiljem juustest, tiris teda valusalt peadpidi, keeras ta selili, surus pea mütsatusega vastu põrandat ja hoidis teda paigal.

Tom vaatas üles tõmpi püstolitorusse ja jäistesse silmadesse selle kohal.

Mees oli jässakas ja lihaseline, geeliga võitud lühikese heleda siilisoenguga ja tihedalt tätoveeritud käsivartega. Ta kandis valget maikat ja ketiga kuldmedaljoni, mis kõlkus Tomi näo ees, ja haises higi järele. Ta näris ilmetult jõllitades nätsu, mäludes seda väikeste säravvalgete lõikehammastega, mis meenutasid Tomile piraajat.

Ameeriklane ajas end kohmakalt jalule.

„Tahad, ma tapan ta?"

„Ei," ahhetas ameeriklane, puhkis ja hingeldas. „Oo ei. Nii kergelt ta ei pääse."

Äkki kuulis Tom taamal kära. Mingi mehehääl hüüdis: „POLITSEI! RELV KÄEST!"

Tomi juukseid ei kistud enam. Ta nägi, kuidas kallaletungija pööras jahmunult ringi, tõstis pikemata püstoli ja tulistas järjest mitu lasku. Müra oli kurdistav, Tomi kõrvad läksid lukku ja

sõõrmeid täitis püssirohulehk. Siis olid kallaletungija ja ameeriklane kadunud.

Samal momendil kuulis ta kellegi inglase häält karjatamas: „Ma sain pihta. Sa kuradi kurat, ma sain kuuli!"

86

Avarast liftist väljunud, trügis Grace sisse paokil uksest, millel oli suur musta-kollasekirju hoiatussilt: SIIT ALATES KANDA KAITSERIIETUST. Esimesena liftist väljunud Glenn Branson tõttas ees nurga taha ja Grace kuulis teda hüüdmas: „POLITSEI! RELV KÄEST!"

Hetke pärast kuulis ta kiiresti lajatamas viit lasku. Siis Glenni karjatust.

Ümber nurga minnes nägi ta kolleegi maas lamamas, kõhtu hoidvad käed üleni verised, silmad pahupidi. Grace lõugas raadiosaatjasse: „Siin komissar Grace. Meil on haavatud politseinik! Me vajame kiirabi! Saatke erirühm kohe majja. Ja teised üksused ka."

Ta seisatas, korraks kahevahel, kas jääda kolleegi juurde või tulistaja kinni püüda. Hoone ees ootas kaks bussitäit mundripolitseinikke, operatiivkeskuse haaranguüksus, kilpide-kumminuiadega märulipolitsei ja tulirelvadega löögirühm.

Ta pöördus Nick Nicholli ja Norman Pottingi poole, kes olid ta selja taga. „Norman!" kamandas ta. „Jää Glenni juurde!" Ta jooksis edasi. Seal nägi ta sulgumas rasket metallust kirjaga AVARIIVÄLJAPÄÄS. Ta sööstis uksest sisse ja tormas kivitrepist üles, võttes iga sammuga kaks astet ja kuuldes Nichollit müdinal järgnemas. Ta tõttas ümber nurga. Teisegi.

Kolmandal nurgal märkas ta maikas ja teksapükstes lühikese siilisoenguga meest, kelle Derry Blane sõrmejälgede osakonnast oli tuvastanud kui Mik Luvici. „POLITSEI! PAIGAL!" hüüdis Grace.

Mees seisatas, keeras ringi ja sihtis teda millegi püstolitaolisega. Grace litsus end vastu seina ja tõmbas Nicholli kaasa, nägi lasusähvakat, kuulis vingatust ja tundis krohvipuru näole sadamas. Mees kadus silmist.

Mõne sekundi oodanud, jätkas Grace jooksu trepist üles, hädaohu kiuste ja maruvihasena – kindlalt otsustanud selle kaabaka kinni nabida ja paljaste kätega läbi tuuseldada. Ta pööras ümber nurga ja peatus. Luvicit ei paistnud. Veel korrus kõrgemale, süda pekslemas, ja jälle ümber nurga. Ta viivitas taas, hiilides valvsalt. Ikka ei kippu ega kõppu.

Katus ei saanud kaugel olla.

Uuesti trepp ja veel üks nurk. Jälle trepp. Ja jälle nurk. Seejärel sulgus tagaseinas metalluks, millel oli suur punane silt VÄLJAPÄÄS. Grace tormas lõõtsutades ukseni ja hoiatas Nichollit. „Ettevaatust."

Nooremuurija noogutas.

Nad kuulsid mootori möiratust, rootorite käivitumist.

Katusel seisab helikopter, taipas Grace.

Ta tõukas ukse pärani. Hiigelpaks rotisabas juustega mees, kelles ta Derry Blane'i esitletud foto järgi tundis sedamaid ära Carl Venneri, oli musta helikopteri piloodiistmel. Kopter oli väike nelja istmega Robinson. Luvic sidus pärajasti lahti kinnitustrossi, mis ulatus metallpollari küljest helikopteri ühe jalaseni.

Uksest välja katusele hüpates röögatas Grace: „SEIS! POLITSEI!"

Albaanlane tõstis püstoli. Lasusähvakat nähes viskus Grace maha. Puhus tugev tuul, millele lisandusid hoogustuvate rootorilabade iilid. Varjudes tuule ja albaanlase püstoli eest mingi putka taha, mis oli tõenäoliselt liftišahti ülemine ots, kuulis Grace kõrva ääres raksatust.

Ta oli loendanud seitse lasku. Mitu lasku on magasinis?

Kinnitustross pääses valla. Luvic jooksis teisele poole helikopterit. Grace käsutas Nichollit: „Hoia sina eemale!"

Ta hakkas kõhuli edasi roomama, otsides midagi, mida relvana kasutada. Sealsamas paremal avastas ta mitu tsemendikotti ja tellisehunniku. Siilisoeng maadles nüüd teise trossiga. Grace sööstis madalstardist lähemale.

Luvic tõstis püstoli. Grace põikas lasusähvaka hetkel kõrvale, kahetsedes kangesti, et tal polnud oidu kuulivesti selga panna. Murdsekund hiljem kuulis ta püstoli paugatust. Mees vajutas veel kord päästikule.

Seekord ei juhtunud midagi.

Grace ründas teda. Järgmiseks nägi ta õhus albaanlase jalgu, mis virutasid talle vastu lõugu. Grace prantsatas tõrvatud katusele selili, oimetuna ja kõõksudes.

Ta kuulis mootorimüra valjenemas. Ikka natuke uimane, veeretas ta end silmi pilgutades külili, nägi ümbritsevaid katuseid ja kauguses kunagise Shorehami elektrijaama üksikut kõrget korstent. Tundis tuult kasvamas. Luvic oli pardal. Kopteri jalased kerkisid.

Meeleheitel viskus ta tellisehunnikule. Ta märkas seal kõrval vedelemas pikka tellinguvaia. Ta kahmas selle ja lennutas keerlevas kaares kõigest jõust sabarootori pihta.

Viivuks purjetas vai otsekui aegluubis läbi õhu. Näis, et ta oli mööda visanud. Aga tema imestuseks tabas see kümnesse, täpselt rootori keskkohta.

Kõlas metalne krigin ja sädemeid paiskus dušina. Helikopter kaldus kreeni.

Siis mõtles ta juba, et sellest polnud tolku, sest kopter kerkis õhus järsult mitu jalga, enne kui hakkas äkki ümber telje pöörlema. Ja Grace nägi, et sabarootor on tervenisti läinud.

Helikopter pöörles korra, kaks, ja tuulispasana kolmandagi. See käänas lähemale, mootor kriiskamas, ja ta oli sunnitud maha küürutama, et jalaste eest pääseda. Tuul ähvardas tal pintsaku seljast ja juuksed peast rebida. Grace kuulis koletut kolksatust ning järgmisel hetkel sadas metalli- ja müüritisetükke, kuna helikopter tabas liftiputka külge. Õhusõiduk laperdas sihitult nagu

kärbsemürgist sõgestunud tohutu mardikas; üks põhirootori laba möödus Grace'ist paari tolli jagu, kui ta end ruttu eemale veeretas.

Ta märkas lillakaspruunis särgis Vennerit juhtkonsooli taga rabelemas, nägi tolle näos hirmu ja Luvici kaames tardunud näos jahmatust.

Helikopter vajus kummuli ja rullus kaks korda üle kaela katuseserva poole, meenutades Grace'ile Brightoni tänavakaubitsejate müüdavaid odavaid lelusid, mida sisemusse paigutatud raskus lakkamatult liikuma lükkas.

Õhku tungis kütuselehk.

Lennuvõimetu masin põrkas uuesti vastu liftiputkat ja põrus mootori töötades kohal ringi, kuni kokpit rippus üle katuseääre ning kopterit takistas kukkumast ainult putka vundamendi taha kiilunud saba.

Mootor seiskus.

Grace kargas püsti ja jooksis sinna.

Kopter kiikus. Õõtsus katuseserval. Luvic oli teadvusetu, lamas pea alaspidi kokpiti katuse klaasmullis. Venner oli samuti pea alaspidi ja rapsis turvarihmades. Helikopter oli kohe-kohe tasakaalu kaotamas.

„Appi!" mangus rotisabas juustega mees, pistes käe lipendavast uksest välja. „Jumala nimel, palun aidake!"

Kõrgust kartev Grace laskus põlvili ja vahtis parklat taamal all; tuul ähvardas teda üle ääre puhuda. Ta haaras mehe randmest, mis oli higine ja jäme nagu seakoot.

Helikopter jõnksatas. Kütuselehk mattis hinge. Grace tundis midagi kätt kriipimas. See oli mehe käekell. Ta pigistas trullakat rannet kella juures ja vaatas mehe tillukestesse kabuhirmul silmadesse, mis teda jõllitasid. Teda anusid.

„Appi! Aidake mind välja!" Mehe medaljon tolknes üle pea.

Helikopter jõnksatas uuesti. Grace'i tõmmati ettepoole. Veel mõni toll, ja ta kukub. Ta taipas, mida tüüp peab tegema.

„Turvavöö! Ava rihmad!"

Paanikas mees ei suutnud mõelda. „APPI!" ulgus ta.

„AVA RIHMAD, RAISK!" karjus Grace.

Kõlas krigin. Helikopter nõksatas jälle. See hakkas vajuma. Sekundite küsimus, taipas Grace. „TEE TURVAVÖÖ LAHTI! RIHMAD!"

Järsku oleks ta käsi äärepealt liigesest väänatud. Grace hoidis elu eest kinni. Sellest polnud kasu. Aga ta hoidis ikkagi. Kramplikult.

Hoidis.

Nägi neid tillukesi ahastavaid silmi.

Siis jõudis Nick Nicholl pärale, küünitades helikopterisse. Grace kuulis nõrka klõpsatust. Helikopter pudenes eemale nagu unenäos. Nagu mingi hiiglaslik mänguasi. Kuni räntsatas alla, lömastades ühe musta Mercedese ja ühe väikese valge Fiati katuse. Üles vuhises võimas leek.

Leilis ja hirmraske Venner tolknes katuseserval, jalad tühjuses siplemas, Grace ja Nicholl hoidmas ta randmeid, Venneri käekella metallrihm valusalt Grace'i peopessa lõikumas.

Venner halises pikalt ja kurinal. Lõõsk kõrvetas Grace'i nägu. Venner oli libisemas. Teda ei tohtinud kukkuda lasta. See värdjas pidi ellu jääma, surm oli talle liiga hea. Kuidagiviisi, endalegi üllatuseks leidis Grace veel jõuvaru. Nicholl paistis selle leidvat samal ajal. Järgmisel momendil tirisid nad rotisabas juustega paksmao turvaliselt katusele justkui töinava valaskala.

Venner lebas selili, õudusest kiunudes; tema kubemes oli tume laik, ta oli püksi kusnud. Grace tõukas ta aega viitmata kõhuli, krabas ta käed ja pani raudu. Jälk hais: kaabakas oli lisaks ka püksi pasandanud, aga autopiloodil Grace ei hoolinud sellest.

Käskinud Nichollil tüübi hoonest minema toimetada, jooksis Grace tagasi tuletõrjeväljapääsu juurde ja tuiskas trepimademeid pidi alla keldrisse. Norman Potting põlvitas kahe mundris konstaabliga Glenn Bransoni kõrval, kes tundus olevat pooleldi teadvusel.

„Terve see paik lendab õhku! Viime ta välja!" lõugas Grace.

Ta krahmas sõbra kaenlaalustest, üks konstaabel toetas vöökohast, Potting ja teine konstaabel võtsid mõlemad jalgadest. Nad tassisid Glenni trepist üles ja ruttasid tuletõrjeukse kaudu parklasse, kus neid tervitas leegitsevate autode ja helikopteri lämmatav kuumus, põleva värvi ja kummi lehk ning sireenide kakofoonia.

Nad kandsid Bransoni tulekahjust võimalikult kaugele, kuni Grace nägi kiirabi lähemale kihutamas.

Nad seisatasid. Ta heitis Bransonile pilgu ja kummardus semu poole. „Kuidas tervis on?"

„Mäletad, kuidas John Wayne ühes filmis kuuli sai ..." alustas Branson kähinal.

„Kas ta jäi ellu?" segas Grace vahele.

„Jah, jäi küll."

„Kas sina jääd ka?"

„Jah."

Grace suudles teda laubale. Vaistlik liigutus, Branson oli tema sõber.

Eemale astunud, et parameedikuid ligi lasta, tundis ta peopesas midagi lõikavat. Pilku langetades nägi ta sinise sihverplaadiga Breitlingi käekella, mille metallrihm oli katkenud. Seda kattis veri. Tema veri.

Ta taipas, et see käekell oli olnud rotisabas juustega mehe randmel. Kuidas kurat ta ...?

Ja talle meenus selgeltnägija Harry Frame'i telefonikõne täna paari tunni eest.

Mulle näidatakse kella.

Kella? Kas käekella?

Just! Käekella! See on kuidagipidi väga tähtis. Käekell viib teid juurdluses õnneliku tulemuseni. Ma usun, et selles juurdluses.

Kas te oskate täpsustada?

Ei, ma ... Ei, see on kõik. Nagu öeldud, ma ei tea, kas see tähendab midagi.

Kas te kella valmistajat teate?

Ei. See paistab olevat kallis.

Kätt imedes, et verejooksu tõkestada, pöördus ta Nicholli poole, kes toppis parajasti Vennerit politseiautosse. „Tead sa midagi käekelladest?"

Kolleeg oli kahvatu ja värises. Hullusti. Tõsine šokk. „Üsna vähe. Mis siis?"

Grace viibutas pihku jäänud käekella. „Mis sa sellest arvad?"

Norman Potting tõstis häält: „See on Breitling."

„Mida sa nendest tead?"

„Ainult seda, et mina sellist osta ei jaksa. Need on kallid."

Üks konstaabel tuli jooksuga, näol kohkunud ilme. „Palun minge kaugemale. Me kardame, et maja võib õhku lennata. See on kemikaale täis."

Ootamatult paanikasse sattudes küsis Grace: „Jeerum, kus on härra ja proua Bryce?"

„Kõik on hästi, söör," ütles konstaabel. „Nad on kiirabiautos, teel haiglasse."

„Tubli töö."

87

Hoone plahvatas viis minutit hiljem, kui parajasti saabus esimene tuletõrjeauto. Lööklaine purustas majade aknad veerand miili raadiuses. Kulus üle kahe päeva, enne kui tulekahjukoht piisavalt jahtus, nii et kriminalistid võisid siseneda ja oma sünge tööga pihta hakata.

Leiti kolme inimese jäänused. Ühe isiku tuvastas kaela ümber pooleldi sulanud kuldmedaljoni järgi mõne nädala möödudes tema vend, kes oli endiselt haiglas politsei valve all. Teine inimjäänus, üksik kolp, tuvastati hammaste põhjal kuuluvat Janie Strettonile. Kolmas isik tuvastati samuti hammaste põhjal kui Andy Gidney.

Ägeda kuumuse tõttu oli Gidney luude riismete järgi võimatu

kindlaks teha surma täpset põhjust. Ja mitte keegi ei suutnud kuidagi selgitada, miks oli ta sündmuspaigal viibinud.

Kahe kuu pärast esitas seersant Jon Rye IT-kuritegude üksusest eeluurimiskohtule raporti. Ning asitõendite puudumisel ei olnud kohtul muud valikut kui otsus lahtiseks jätta. Mereilmateatega võrreldes lühike lugu, aga vähem informatiivne.

Kell pool viis lahkus Roy Grace viimaks tulekahju juurest, mis polnud veel kaugeltki kontrolli all. Ta sõitis joonelt Sussexi kuninglikku maakonnahaiglasse ja läks kiirabipalatisse Glenn Bransonit otsima.

Glenni ilus naine Ari oli juba seal. Ta ei olnud Grace'i kunagi eriti südamlikult suhtunud; komissar kahtlustas, et Ari süüdistab teda abikaasa pikkades töötundides. Ja täna polnud sula loota. Glennil oli vedanud. Seersanti oli tabanud üksainus kuul, mis oli läbistanud alakõhu, möödudes selgroost poole tolli kauguselt. Haav vajas mõnda aega tohterdamist ja Grace oli veendunud, et sõber veedab suure osa kosumispuhkusest filmide seltsis, kus ekraanikangelased kuulidest vapralt toibuvad.

Järgmiseks kohtus ta intensiivravipalatis Emma-Jane'i vanematega: ema oli neljakümnendates aastates veetlev naisterahvas, kes naeratas talle stoiliselt, ja isa väga vaikne mees, kes pigistas istudes peos kollast tennisepalli, nagu sõltuks sellest tütre elu. Emma-Jane näis paranevat, rohkem ei osanud nad midagi öelda.

Haiglast väljudes oli ta masendunud, mõlgutades, mis juht ta küll on, kui lasi kahel meeskonnaliikmel äärepealt surma saada. Ta peatus ühe töölissöökla juures, astus sisse, sõi vägeva portsu praetoitu ja jõi kruusitäie kanget teed.

Lõpetanud, tundis ta end märksa paremini ja tegi plastlaua taga konutades mitu telefonikõnet. Kui ta lahkumiseks püsti tõusis, helises tema mobiil. Helistas Nick Nicholl, kes küsis, kuidas ta vastu peab, ja vabandas, et polnud jõudnud ette kanda oma kohtumisest Londoni politseiuurijaga tüdruku asjus, kes oli leitud surnuna

Wimbledoni puhkealalt skarabeust kujutava käevõruga. See osutus tupikuks. Kokkusattumus. Tüdruku kallim oli mõrva üles tunnistanud. Bella Moy, kes oli suhelnud riigi ülejäänud politseijõududega, ei avastanud rohkem mõrvu, mille kuriteopaigal olnuks sõnnikumardikas.

Äkki meil vedas ja me tabasime nad varakult? mõtles Grace. Kuid vaese Janie Strettoni jaoks ikkagi liiga hilja.

Ta käskis nooremuurijal koju minna, kallistada naist, kes valmistus lähipäevadel sünnitama, ja tollele hellusi öelda. Nicholl tänas teda üllatunult. Aga just selline tunne Grace'il praegu oligi. Et elu on väärtuslik. Ja habras. Iial ei tea, mis ees ootab. Hoia seda, mis on sulle antud.

Kui ta tagasi autosse puges, helistas Cleo, kelle hääl kõlas rõõmsalt ja reipalt.

„Tere!" ütles Cleo. „Vabandust, et ma varem ei helistanud! On sul mahti rääkida?"

„Igatahes," vastas ta.

„Tore. Mul oli põrgulik päev. Neli laipa. Tead ju, kuidas neid nädalavahetustel kuhjub!"

„Tean."

„Üks mootorrattaõnnetus, üks viiekümneaastane mees, kes kukkus redelilt, ja kaks vanaprouat. Lisaks veel meesterahvas, kelle pea toodi eile ja kellest polnud suurt midagi muud alles, aga temaga oled sa vist kursis."

„Enam-vähem."

„Siis tuli mul lõunaajal käia Brightoni kesklinnas esikatele tähtpäevakingitust ostmas."

„Kellele?"

„Oma vanematele!"

„Ahah."

„Ja ma ei saanud oma autot Bartholomew Square'i parklast kätte. Pommiähvardus. Kujutad sa pilti?"

„Tõsi või?"

„Kui viimaks autoga välja pääsesin, istus terve paganama kesklinn ummikus!"

„Mingi niisugune jutt oli jah," ütles Grace.

„Kuidas sinu päev läks?" küsis Cleo.

„Ah noh, keskmiselt."

„Midagi põnevat polnud?"

„Eih."

Mõne hetke valitses nende vahel harjumatu, kuid mõnus vaikus. Seejärel ütles Cleo: „Ma igatsesin päev otsa sinuga rääkida. Aga tahtsin seda teha segamatult. Ma ei tahtnud kiirustada, umbes et „Tere! Eile õhtul oli hea seks! Tšauki!"

Grace naeris. Järsku tundus, et ta polnud väga ammu naerda saanud. Need viimased päevad olid olnud kole pikad.

Rüganud mitu tundi kabinetis paberitöö lasu kallal, millega ta pidi ametis olema kogu ülejäänud nädala ja kauemgi, leidis Grace end tükk aega hiljem jälle Cleo korterist.

Pärast armatsemist magas ta sel ööl Cleo käte vahel nagu lapsuke. Ta magas nagu surnu. Ja nende üürikeste tundide vältel ei vaevanud teda elavate inimeste hirmud.

88

Neljapäeva hommikul, käed paksult sidemeis ja happepõletustest ikka kangesti valusad, läks Tom Bryce paariks tunniks tööle.

Töötajate juubeldavatest tervitustest ja tema kirjutuslauale laotud leheväljalõigetest oli selge, et tema ja Kellie mõneks päevaks kogu riigi ajalehtede esikülgedele sattumine ei tulnud BryceRighti reklaamkaupade firmale sugugi kahjuks. Tema kaks müügimeest Peter Chard ja Simon Wong olid seitsmendas taevas: nad ei mäletanud, millal olemasolevad ja potentsiaalsed kliendid neile viimati sellisel hulgal hinnapäringuid esitasid.

„Muide," lisas Chard tema laua juures seistes, „hea uudis on see,

et me viisime Ron Spacksile need Rolexid. Kakskümmend viis tükki. Uskumatu kasumimarginaal!"

„Ma ei näinudki lõplikku kujundust," ütles Tom äkki veidi murelikuna. Kui kahekümne viiel Rolexi käekellal graveering vussi keerati, oleks see rahaline katastroof.

„Ära pabista! Ma helistasin talle eile, et kontrollida, kas ta on rahul. Ta on nagu või sees!"

„Too mulle nende kellade kaust, eks."

Üsna varsti asetas Chard kausta ta kirjutuslauale. Tom avas selle ja vaatas tellimuse üle. Marginaal oli oivaline, 1400 naela kasumit kella pealt. Korrutada kahekümne viiega. Kokku 35 000 naela. Ta ei olnud eluilmaski ühe tellimusega säärast tulu teeninud.

Siis langes tema tuju pisut. Kellie oli nõustunud kliinikusse võõrutusravile minema. Seejärel alustavad nad koos puhtalt lehelt. Aga head kliinikud maksavad terve varanduse; parimates võib arve küündida paari tuhande naelani nädalas, ja see tuleb korrutada mitme kuuga. Tulemuse saavutamiseks läheb tubli kolmkümmend-nelikümmend tuhat naela. Pluss Kellie äraolekul lapsehoidjate palkamine.

Vähemalt on tal tänu sellele tellimusele vajalik papp olemas ja kuue aasta jooksul, mis ta Ron Spacksiga äri ajas, oli see tüüp alati viivitusteta maksnud. Nädal pärast kauba kättesaamist. Päevagi hilinemata.

Pabereid silmitsedes küsis Tom: „Millal need kätte toimetati?"

„Eile."

„Kiire töö," ütles Tom. „Me saime tellimuse alles möödunud ..."

„Neljapäeval!" kostis Peter Chard. „Nojah, ma leidsin tarnija, kellel oli Rolexite varu, ja lasin graveerijal öö otsa töötada."

„Ma pole kujundust näinud, ta pidi selle mulle saatma."

Chard lehitses natuke kausta ja koputas A4-mõõdus fotokoopiale. „Seda on kõvasti suurendatud. Tegelikult on see mikrokirjas, palja silmaga nähtamatu."

Tom vaatas ja nägi joonistusel mingit mardikat, võrdlemisi nägusa, kuid veidi kurjakuulutava moega olevust, seljal veidrad märgid ja peas turritav sarv. Ta kortsutas kulmu.

„Kutsutakse skarabeuseks," ütles Peter Chard. „Vana-Egiptuse mütoloogias olid nad väidetavalt pühad."

„Või nõnda."

„Jep. Vastik elukas. Tuntakse ka sõnnikumardikana."

„Miks ta neid käekelladele tahtis?"

Chard kehitas õlgu. „Ta on DVD-levitaja, eks?"

„Jah, üks tähtsamaid."

„Võib-olla on see mõne plaadifirma nimi." Müügimees kehitas taas õlgu. „Ta on sinu klient. Ma arvasin, et sa tead."

Äkki tõusis Tomil külm judin üle selja. Võib-olla peaks ta seda nende järgmisel vestlusel komissar Grace'ile mainima, kas või naljaka juhusena.

Kuid ta otsustas, et mõistlik on oodata seni, kuni Ron Spacks on arve tasunud.